

1ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ

Θέσεις της Κεντρικής Επιτροπής

Κείμενα Συμβοής

Καταστατικό

Θέσεις της Κεντρικής Επιτροπής

Διακήρυξη αρχών και πλαίσιο προγραμματικών θέσεων

Ποιοι είμαστε, τι επιδιώκουμε, τι προτείνουμε

Η ελληνική κοινωνία ζει μια πρωτοφανή σε ένταση και έκταση κρίση, τη χειρότερη που γνώρισε μεταπολιτευτικά. Τα λαϊκά στρώματα έχασαν και εξακολουθούν να χάνουν τα εισοδήματά τους, εργατικά δικαιώματα δεκαετιών ακυρώθηκαν και ακυρώνονται, η ανεργία εκτινάσσεται σε πρωτοφανή επίπεδα, η οικονομία ακολουθεί καθοδικό σπράλ θανάτου, η κοινωνία αποσυντίθεται, οι θεσμοί διαλύονται και η δημοκρατία περιτέλλεται αγγίζοντας τα όρια της εκτροπής. Ο τρόπος ζωής όλων μας αποδιαρθρώνεται όλο και περισσότερο. Το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα διεφθαρμένο, ανίκανο και πλήρως υποταγμένο στη στρατηγική του κεφαλαίου σε εθνική και διεθνή κλίμακα, ενόσω προωθεί με όλα τα μέσα την καταστροφή, εξαντλεί τα όριά του και αποσταθεροποιείται. Ζούμε το τέλος μιας εποχής· ζούμε τις ωδίνες που θα γεννήσουν μια νέα. Εκείνοι που κυβερνούν αρχίζουν να μην μπορούν να κυβερνήσουν όπως πριν· εκείνοι που κυβερνώνται αρχίζουν να μη θέλουν να κυβερνηθούν όπως πρώτα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ με την τριπλή σημαία του προχωρά στο Ιδρυτικό του Συνέδριο με στόχο να σταματήσει η προϊούσα εξαθλίωση. Επιδιώκει να εκφράσει πολιτικά τον κόσμο της εργασίας και την ανάγκη να αναδειχθεί αυτός ο κόσμος σε ηγετική δύναμη της κοινωνίας. Επιδιώκει, ακόμη, να εκφράσει, αλλά και να ικανοποιήσει την ανάγκη, να υπερβεί η ελληνική κοινωνία τις πατριαρχικές και ανδροκρατικές πρακτικές που συντείνουν στην αποδοχή συντηρητικών αντιλήψεων και σε εποχές κρίσης κινδυνεύουν να γίνουν ακραίες. Επιδιώκει, τέλος, να εκφράσει, αλλά και να ικανοποιήσει την ανάγκη ριζικής οικολογικής αναμόρφωσης της παραγωγής και της κατανάλωσης εν μέσω διαδικασιών κλιματικής αλλαγής και γενικευμένης οικολογικής καταστροφής που απειλούν ολόκληρο τον πλανήτη.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ βρίσκεται εδώ για να οργανώσει τη δημοκρατική ανατροπή του πολιτικού συστήματος και των δομών που το στηρίζουν, για να ανοίξει τον δρόμο σε μια κυβέρνηση της Αριστεράς, στηριγμένης σε ένα ευρύ μέτωπο κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων, μιας κυβέρνησης που, χωρίς να είναι το τέρμα του δρόμου, θα θέσει τη χώρα σε νέα τροχιά. Για να επιτύχουμε αυτόν τον μεγάλο στόχο, συμβάλλουμε με

όλες τις δυνάμεις μας στην ανάπτυξη ενός ισχυρού κοινωνικού κινήματος και ενός μεγάλου πολιτικού κινήματος, επιμένουμε στην ανάγκη για κοινή δράση και συμπαράταξη της Αριστεράς, αναλαμβάνοντας τις σχετικά πρόσφορες πρωτοβουλίες, ισχυροποιούμε και διευρύνουμε τον ίδιο τον ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ ως τον πολιτικό φορέα που θα εμπνεύσει, θα κινητοποιήσει και θα συμβάλει καθοριστικά στην ενότητα και στην οργάνωση των λαϊκών δυνάμεων, αποσκοπώντας στην οικονομική, κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ανασυγκρότηση της χώρας, αποσκοπώντας σε μια χειραφετημένη Ελλάδα της εργασίας, της δικαιοσύνης και της δημιουργικότητας μέσα σε μια ριζικά διαφορετική Ευρώπη.

Σημείωση: Όπου υπάρχουν εναλλακτικές εκδοχές, τα σημεία του ενιαίου κειμένου στα οποία αναφέρονται θεωρούνται ως η πρώτη εκδοχή.

ΜΕΡΟΣ Α

Διακήρυξη Αρχών:
Τι είναι και τι θέλει ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ

Ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ έρχεται από μακριά και σκοπεύει μακριά. Θέ-
τουμε με παρηγοσία ενώπιον του ελληνικού λαού τις σκέψεις
και τις αναλύσεις μας, το πώς βλέπουμε το δικό μας παρελθόν
και το τι προτείνουμε για το μέλλον. Για λογαριασμό μας δεν
ζητάμε τίποτε. Τίποτε περισσότερο από όσα αναλογούν στον
καθένα και στην καθεμιά μας ως μέλη της Ελληνικής κοινωνίας
και ως πολίτες μιας δημοκρατικής χώρας. Στο πλαίσιο αυτής
της κοινωνίας και αυτής της χώρας, προχωρούμε σήμερα στην
ίδρυση ενός πολιτικού φορέα του οποίου μόνη φιλοδοξία εί-
ναι να υπηρετήσει όσο καλύτερα μπορεί το λαϊκό κίνημα που
αναπτύσσεται με μύριους τρόπους και σε όλα τα επίπεδα,
ανεξάρτητα από μας αλλά και με τη βοήθειά μας. Να το υπη-
ρετήσει, όχι να το ποδηγετήσει. Δεν ζητάμε από τον Ελληνι-
κό λαό να μας ‘αναθέσει’ τη διακυβέρνησή του. Έχουμε πλέ-
ον μάθει ότι ‘αναθέσεις’ τέτοιου είδους οδηγούν αργά ή γρή-
γορα στην στασιμότητα και στην οπισθοχώρηση, αν όχι στην
καταστροφή: εκείνοι που ‘αναθέτουν’ μετατρέπονται σε πα-
θητικούς δεκτές μιας πολιτικής που εναντιώνεται στα συμ-
φέροντα και τις επιθυμίες τους ενώ εκείνοι που αναλαμβάνουν
την ευθύνη μιας τέτοιας ‘ανάθεσης’ μεταλλάσσονται και δια-
φθείρονται. Έτσι, τα όσα παρουσιάζουμε εδώ δεν είναι μόνον
οι σκέψεις μας και οι αναλύσεις μας. Θέλουν να είναι ταυτό-
χρονα γνώμονας δράσης και έκφραση δέσμευσης, άρα και μέ-
τρο με βάση το οποίο οφείλουν να κρίνονται οι πρωτοβουλίες,
οι πράξεις και οι παραλείψεις μας, η όλη πορεία μας.

1. Οι καταβολές μας

Οι καταβολές του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ μπορούν να ανιχνευθούν στο
εργατικό και το ευρύτερο λαϊκό κίνημα του τέλους του 19^{ου} αι-
ώνα και των αρχών του 20^{ου}, στους αγώνες που είχαν αναλη-
φθεί από τότε για να εκφραστούν οι δυνάμεις της εργασίας και
να ενωθεί ο ελληνικός λαός ενάντια στην οικονομική εκμε-
τάλλευση και την πολιτική καταπίεση. Μετά την εποποιία της
Εθνικής Αντίστασης και τη συνολική αλλαγή του πολιτικού
τοπίου που εκείνη επέφερε, μετά τα όσα πέτυχε το ενωτικό
εγχείρημα του ΕΑΜ -με την πρωτοβουλία και την καθοριστι-
κή συνδρομή του ΚΚΕ- για την ενότητα και την απελευθέρω-
ση του λαού μας, οι διεθνείς και οι ντόπιες κυρίαρχες αστικές
δυνάμεις οδήγησαν τη χώρα στον εμφύλιο όπου η Αριστερά
γνώρισε την ήττα. Όμως, παρά την τρομοκρατία που άσκησε
το μετεμφυλιακό κράτος και παρακράτος, όπως κορυφώθηκε
με τη δικτατορία των συνταγματαρχών, η Αριστερά δεν εξα-
φανίστηκε αλλά συνέχισε να υφάινει τους δεσμούς της με τον
ελληνικό λαό. Η ενότητα που είχε σφυρηλατήσει η ΕΔΑ και η
σημαντική εκλογική επιτυχία της το 1958, η δράση που ανέ-
πτυξε η νεολαία Λαμπράκη, η κριτική που διατύπωναν μικρό-
τερες αριστερές δυνάμεις που είχαν διαφωνήσει με την πο-
λιτική της ΕΔΑ, αλλά και το γεγονός ότι η Ένωση Κέντρου πε-
ριλάμβανε και δημοκρατικές δυνάμεις, οι αγώνες υπέρ της
αυτοδιάθεσης της Κύπρου, υπέρ της προστασίας τους Συν-
τάγματος και της δωρεάν παιδείας, οι λαϊκές αντιδράσεις στην
αποστασία του 1965, η αντίσταση στη δικτατορία, το φοιτη-
τικό κίνημα, η εξέγερση του Πολυτεχνείου και οι αγώνες ενάν-
τια στον ιμπεριαλισμό κατέστησαν ξανά την Αριστερά και
όσους ή όσες περπάτησαν μαζί της έκφραση των ζωογόνων δυ-
νάμεων της ελληνικής κοινωνίας.

Αλλά στο ίδιο διάστημα η Αριστερά κερματίστηκε. Το ΚΚΕ
γνώρισε αλλεπάλληλες διασπάσεις, με ίσως σημαντικότερη
εκείνη του 1968 που οδήγησε στη συγκρότηση του ΚΚΕ Εσω-
τερικού -που γνώρισε μεταγενέστερα τις δικές του διασπάσεις

και μεταλλαγές- και στη σταθερή, με πολλές επιδράσεις, εγ-
γραφή στην πολιτική σκηνή του αιτήματος για την ανανέωση
του κομμουνιστικού κινήματος και της Αριστεράς γενικότερα·
ένα μέρος από τις δυνάμεις που είχαν στρατευθεί στο ΕΑΜ σα-
γηνεύτηκε από την «Αλλαγή» που υποσχέθηκε το ΠΑΣΟΚ και
εντάχθηκαν σε εκείνο· μικρότερες δυνάμεις της Αριστεράς
συγκρότησαν την ίδια περίοδο διάφορες αυτοτελείς οργανώ-
σεις ή συμμετείχαν σε προοδευτικά σχήματα, ενώ πολιτικά
ανένταχτοι αριστεροί όλων των αποχρώσεων, γυναίκες και
άντρες, πολλαπλασιάζονταν. Έτσι, η καθαυτό πολιτική δύνα-
μη της Αριστεράς μειώθηκε σημαντικά μολονότι η ίδια δια-
τηρούσε το ηθικό πλεονέκτημα και οι ιδέες της τουλάχιστον
μέρος της παλιάς τους αίγλης. Η απομείωση εντάθηκε με την
κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και των καθεστώτων του
«υπαρκτού σοσιαλισμού», όπως και με τις συναρτημένες άμε-
σα ή έμμεσα με αυτήν την κατάρρευση περιπέτειες της συγ-
κρότησης και της παραπέρα πορείας του Συνασπισμού της
Αριστεράς και της Προόδου, αλλά και των άλλων συνιστωσών
της Αριστεράς. Παράλληλα, σε διεθνή κλίμακα, ο νεοφιλε-
λεύθερος καπιταλισμός και η παγκοσμιοποίηση που συντε-
λέστηκε υπό την αιγίδα του θριάμβευαν μέχρι σημείου να κη-
ρύξουν το «τέλος της Ιστορίας» ενώ η παραδοσιακή σοσιαλ-
δημοκρατία -και στη χώρα μας το ΠΑΣΟΚ- αφομοιώθηκε στην
αντίστοιχη πολιτική σχεδόν εξ ολοκλήρου. Στις αρχές του
21^{ου} αιώνα, η Αριστερά στη χώρα μας -αλλά και σε πολλές χώ-
ρες του κόσμου- βρέθηκε σχετικά περιθωριοποιημένη και κα-
τακερματισμένη, με κάθε συνιστώσα της να αναμετρείται με
τα δικά της λάθη και παραλείψεις, ενώ ο δικομματισμός δια-
τηρούσε την πλήρη πολιτική πρωτοβουλία, με εκλογικά πο-
σοστά πάνω από 80%.

Παρ’ όλα αυτά ωστόσο, η σπίθα της αντίστασης κρατήθη-
κε αναμμένη ενώ η Ιστορία αρνιόταν να τελειώσει: ο νεοφι-
λελεύθερος καπιταλισμός δημιουργούσε ισχυρές κοινωνικές
αντιστάσεις καθώς συσώρευε δεινά, ο ανταγωνισμός των
μεγάλων δυνάμεων, δημιουργώντας κρίσεις και εξαπολύοντας
τοπικούς πολέμους -κάποιους από αυτούς έξω από την πόρ-
τα μας- προκαλούσε τη γέννηση ισχυρών κινήματων υπέρ της
ειρήνης. Μια νέα δυναμική άρχισε να συνενώνει με τρόπους
ανέκδοτους πολιτικές δυνάμεις της Αριστεράς, πολλούς και δια-
φορετικούς κοινωνικούς φορείς, αγωνιστές, καλλιτέχνες και
διανοούμενους, γυναίκες και άντρες, λίγο πολύ σε όλες τις
χώρες του κόσμου. Τα συνθήματα «*Ο άνθρωπος πάνω από τα
κέρδη*» και «*Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός*» αντήχησαν σε
παγκόσμια κλίμακα, συνεγείροντας τους νέους και τις νέες
και ανοίγοντας μια νέα σελίδα στην ιστορία της Αριστεράς.

Αυτή η νέα σελίδα γράφτηκε με πολλούς τρόπους στη χώ-
ρα μας. Στο πλαίσió της, οι νέες ιδέες, τα νέα αιτήματα και οι
νέες μορφές οργάνωσης συνδέθηκαν με τις ιδιαίτερες εδώ
συνθήκες και την πορεία που είχαν ακολουθήσει οι συνιστώ-
σες της Αριστεράς ώστε να οδηγηθούμε πρώτα στον Χώρο
Διαλόγου και Κοινής Δράσης ως ευρύ πεδίο θεωρητικής και ιδε-
ολογικής ζύμωσης, συμμετοχής στους κοινωνικούς αγώνες
και ανάπτυξης πολιτικών πρωτοβουλιών, στη συγκρότηση του
ΣΥΡΙΖΑ κατόπιν και σε εκείνη του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ πιο πρόσφατα.
Η πορεία αυτή στηρίχτηκε στην κοινή και από κοινού αποδο-
χή των αγωνιστικών παραδόσεων του λαού μας, στην κοινή και
από κοινού ένταξη στους αγώνες για εθνική ανεξαρτησία, δη-
μοκρατία, λαϊκή κυριαρχία, ελευθερία, ισότητα, αλληλεγγύη,
δικαιοσύνη, κοινωνική προκοπή και κοινωνική απελευθέρω-
ση, στην ενεργό συμμετοχή στο εργατικό και στο ευρύτερο λαϊ-

κό κίνημα, στις ποικίλες εκλογικές και πολιτικές αναμετρή-
σεις, στις ευρωπορείες και στο διεθνές κίνημα ενάντια στη νε-
οφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, στην ενεργό συμμετοχή στα
κοινωνικά φόρα, στο κίνημα ενάντια στην αναθεώρηση του άρ-
θρου 16 του Συντάγματος, στις ποικίλες μάχες της νέας γενιάς,
στους αγώνες υπέρ των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμά-
των, στις οικολογικές και στις πολιτιστικές πρωτοβουλίες.
Έτσι αγωνιστές και αγωνίστριες από διάφορους χώρους και
οργανώσεις της Αριστεράς, τον κομμουνιστικό, τον σοσιαλι-
στικό και τον δημοκρατικό, εκείνον της κομμουνιστικής και
εκείνον της αριστερής ανανέωσης, τον ριζοσπαστικό, τον αν-
τικαπιταλιστικό, τον επαναστατικό και τον ελευθεριακό, συν-
δικαλιστές και συνδικαλιστριες του εργατικού και του αγροτι-
κού κινήματος, νέες και νέοι, άνθρωποι της τέχνης, των γραμ-
μάτων και της διανοήσης, πολλοί και πολλές από εκείνους
που δημιούργησαν το μεγάλο κίνημα της Παιδείας, πολλές
και πολλοί από το φεμινιστικό, και το οικολογικό κίνημα συ-
ναντήθηκαν και ένωσαν τις δυνάμεις τους. Πρόκειται για έν-
ταξη και συμμετοχή που συνιστούσε και συνιστά για όλους
εμάς, γυναίκες και άντρες, λόγο πολιτικής ύπαρξης και αξία
ζωής.

Πατώντας στέρεα στην κοινή δράση, ο ΣΥΡΙΖΑ και ο ΣΥΡΙΖΑ
ΕΚΜ κατόρθωσαν να συνθέσουν δημιουργικά, σε ένα ιδιαίτε-
ρα ευρύ πλαίσιο, απόψεις με διαφορετικές ιδεολογικές και
οργανωτικές αφετηρίες και διαφορετικές πολιτικές καταβολές,
αναγνωρίζοντας και μη συγκαλύπτοντας τις διαφορές και σε-
βόμενοι πάντα τις διακριτές ιδεολογικές και θεωρητικές ευαι-
σθησίες.

Η πορεία του ΣΥΡΙΖΑ και του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ από την ίδρυσή
τους μέχρι σήμερα δεν υπήρξε ούτε εύκολη ούτε ευθύγραμ-
μη. Ο φορέας γνώρισε κρίσεις και στιγμές αδράνειας, διαφω-
νίες, αποχωρήσεις, διασπάσεις. Κατόρθωσε όμως να ξεπε-
ράσει τα εμπόδια επειδή υπερίσχυσε στους κόλπους του η
ανάγκη της ένταξης στο λαϊκό κίνημα, η ανάγκη να υιοθετη-
θούν και να υποστούν συνθετική επεξεργασία τα αντίστοιχα
αιτήματα, η ανάγκη για ενότητα και κοινή δράση της Αριστε-
ράς και όσμωσης των ιδεών της με το λαό. Όταν ξέσπασε η με-
γάλη καπιταλιστική κρίση, ο ΣΥΡΙΖΑ πρώτα και ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ
κατόπιν απέδειξαν ότι διαθέτουν τα ερμηνευτικά εργαλεία
για να αναλύσουν τόσο την ίδια όσο και την πορεία και τις
επιπτώσεις της και μπόρεσαν να διαμορφώσουν τη δική τους
εναλλακτική πρόταση, σε αντίθεση με τον νεοφιλελευθερισμό
που το μόνο που είχε και έχει να προτείνει είναι η άνευ όρων
και άνευ ορίων εξαθλίωση της κοινωνίας προς όφελος του
κεφαλαίου και στόχο τη μεγιστοποίηση του κέρδους. Όπως απο-
δείξαμε όλοι μαζί από κοινού ότι διαθέτουμε το αγωνιστικό
φρόνημα, την πείρα και την οργανωτική ικανότητα που απαι-
τούν οι αντίστοιχοι αγώνες.

Μαχόμενος πάντα για την ενότητα ολόκληρης της Αρι-
στεράς, ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ διεκδικεί σήμερα κυβέρνηση της Αρι-
στεράς που θα στηρίζεται σε μια νέα, πλατιά και ισχυρή κοι-
νωνική και πολιτική πλειοψηφία ώστε να υπηρετηθούν απο-
τελεσματικά τα λαϊκά συμφέροντα. Τα συνθήματα που βρον-
τοφώναξαν σε δρόμους και σε πλατείες οι λαοί του κόσμου «*Ο
άνθρωπος πάνω από τα κέρδη*» και «*Ένας άλλος κόσμος είναι εφι-
κτός*» ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ τα μετατρέπει σε πολιτική πρόταση και
στρατηγικό στόχο.

2. Ο σοσιαλισμός ως στρατηγικός στόχος

Ο «άλλος κόσμος» που «είναι εφικτός» είναι ο «κόσμος» του
σοσιαλισμού με δημοκρατία και ελευθερία. Είναι ο «κόσμος»
όπου όντως ο «άνθρωπος» και οι ανάγκες του είναι «πάνω
από τα κέρδη», γιατί το «κέρδος» έχει πάψει να αποτελεί κι-
νητήρια δύναμη της οικονομίας. Είναι ο «κόσμος» που δυ-
σκολεύεται να επικαλεστεί το ιστορικό όνομά του γιατί αυτό
έχει συκοφαντηθεί από πολλές και διαφορετικές μεριές. Είναι
ο «κόσμος» που έχει αρχίσει να υπερβαίνει αυτή τη δυσκολία,
απαιτώντας την εκ νέου σηματοδότηση του ονόματος στις

συνθήκες του 21^{ου} αιώνα.

Για μας ο σοσιαλισμός δεν είναι ο εξωραϊσμός του καπιταλισμού ούτε η δήθεν 'φιλολαϊκή' διαχείρισή του. Ο καπιταλισμός συνιστά σύστημα εκμετάλλευσης που στηρίζεται στην κοινωνική παραγωγή με στόχο και κίνητρο το ιδιωτικό κέρδος, σύστημα που εμείς αντιμαχόμαστε στον ίδιο τον πυρήνα του. Για μας ο σοσιαλισμός είναι μορφή οργάνωσης της κοινωνίας που βασίζεται στην κοινωνική -και όχι κρατική- ιδιοκτησία και διαχείριση των παραγωγικών μέσων ενώ απαιτεί τη δημοκρατία σε όλα τα κύτταρα και όλους τους αρμούς της δημόσιας ζωής προκειμένου οι εργαζόμενοι να είναι σε θέση να σχεδιάζουν, να διευθύνουν, να ελέγχουν και να προστατεύουν με τα εκλεγμένα όργανά τους την παραγωγή κατευθύνοντάς την στην ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών. Αλλά ταυτόχρονα, ο σοσιαλισμός δεν είναι για μας η αντιγραφή μοντέλων που επεδίωξαν να στηριχθούν σε τέτοιες ιδέες, αλλά τις παρερμήνευσαν, τις διαστρέβλωσαν και τελικά, για πολλούς και σύνθετους λόγους, αυτοκαταστράφηκαν. Οφείλουμε, επί ποινή επανάληψης των ίδιων λαθών, να μάθουμε όσα περισσότερα και όσο πληρέστερα μπορούμε από αυτό το μεγάλο τόλμημα και από αυτήν τη μεγάλη ιστορική εμπειρία, με τα καινοτόμα επιτεύγματα και τις καταλυτικές, τελικά, αποτυχίες.

Για μας ο σοσιαλισμός είναι απόλυτα συνυφασμένος με την ενεργό συμμετοχή όλων στις οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές υποθέσεις, καθώς και με αυτοδιαχειριστικούς θεσμούς στην παραγωγική βάση, στοιχεία που κατοχυρώνουν την αντίστοιχη διάχυση της εξουσίας. Ο σοσιαλισμός είναι άρρηκτα δεμένος με τη δημοκρατία. Δημοκρατία όχι απλώς τυπική, αλλά πάντοτε ουσιαστική, δημοκρατία έμμεση που βασίζεται στην εκπροσώπηση, αλλά και δημοκρατία άμεση με την ενεργό συμμετοχή όλων. Οι πάσης φύσεως εκλογές είναι απολύτως αναγκαίες, αλλά οι εκλεγμένοι -και οι διάφοροι ειδικοί που αυτοί επιστρατεύουν- δεν πρέπει να παραμένουν ανεξέλεγκτοι μέχρι τις επόμενες εκλογές. Πλήθος θεμάτων είναι αρμοδιότητα και οφείλουν να αφεθούν στην ευθύνη των άμεσα ενδιαφερομένων υπό καθεστώς άμεσης δημοκρατίας ενώ η απευθείας ενεργός συμμετοχή όχι μόνον ελέγχει τους θεσμούς, την πρακτική και τους φορείς της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας αλλά διευρύνει συνεχώς τα πεδία όπου οι πολλοί παρεμβαίνουν συστηματικά, δημιουργικά και υπεύθυνα. Η δημοκρατία συνιστά αφ' εαυτής παραγωγική δύναμη, όπου η συλλογικότητα αναδεικνύει έμπρακτα την υπεροχή της έναντι της ατομικότητας και η αλληλεγγύη την ισχύ της έναντι του ανταγωνισμού.

Για μας ο σοσιαλισμός αποσκοπεί τελικά στην κατάργηση των μεγάλων διακρίσεων ανάμεσα σε χειρωνακτική και διανοητική εργασία, σε διεύθυνση και εκτέλεση, σε πόλη και ύπαιθρο, στα κοινωνικά προσδιορισμένα φύλα. Αποσκοπεί τελικά στην απόλωση των σχέσεων εκμετάλλευσης, στην κατάργηση των κοινωνικών τάξεων και των πατριαρχικών σχέσεων και στην αρμονική συμβίωση κοινωνίας και φύσης. Αντιμετωπίζει την τεχνολογία και τις καινοτομίες εκεί λελογισμένα, έχοντας στόχο την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών και όχι τη διεύρυνση των ανισοτήτων και την εμπέδωση των τεχνικών κυριαρχίας των λίγων πάνω στους πολλούς.

Για μας ο σοσιαλισμός δεν είναι ουτοπικό όραμα που στηρίζεται σε αφηρημένα ιδεώδη και απλώς σε ηθικές αξίες, αλλά αποτελεί κοινωνικά και πολιτικά εφικτό στρατηγικό στόχο. Οι αξίες που τον διέπουν -αλληλεγγύη, ισότητα, ελευθερία και η υπέρβαση της μόνιμης έντασης μεταξύ ισότητας και ελευθερίας που μπορεί να ονομαστεί καθολική δικαιοσύνη- συνιστούν κοινωνική παραγωγή των εργαζόμενων τάξεων, αιτήματα που διαμορφώνονται στον αγώνα και απαιτούν την υλοποίησή τους, οδηγό δράσης και αρχές οργάνωσης των κινημάτων που τα ασπάζονται. Οι αξίες αυτές εκφράζουν κάθε φορά διαφορετικά ιστορικά περιεχόμενα, διαφορετικές ανάγκες και δια-

φορετικές δυνατότητες, γιατί είναι διαφορετική η δομή των ταξικών κοινωνιών, αλλά διατηρούν τα ίδια ονόματα, αποτυπώνοντας έτσι τη συνέχεια της ιστορίας των λαϊκών τάξεων, τη συνέχεια της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, αλλά και τη συνέχεια των αντιστάσεων και των αιτημάτων χειραφέτησης. Σήμερα, η οικονομική, η ενεργειακή και η διατροφική κρίση, όπως και ο άμεσος κίνδυνος για το φυσικό περιβάλλον που απειλεί την ίδια την ύπαρξη της ανθρωπότητας, καθιστούν απολύτως αναγκαία τη συστηματική δημόσια παρέμβαση. Αυτή η ανάγκη θέτει τον ριζικό μετασχηματισμό των κοινωνιών στην κατεύθυνση του σοσιαλισμού στην ημερήσια διάταξη.

Για μας ο σοσιαλισμός δεν είναι καθεστώς που μπορεί να καθιερωθεί μέσω μιας εξελικτικής διαδικασίας σταδιακών αλλαγών του καπιταλισμού αλλά ούτε καθεστώς που εγκαθιδρύεται μια και έξω κάποια μοναδική στιγμή. Ο σοσιαλισμός είναι στόχος αλλά και δρόμος συνεχούς αγώνα, με περιόδους έντασης και περιόδους ύφεσης, με ρήξεις, άλματα και μεγάλες τομές. Είναι δρόμος που αποσκοπεί σε μακροπρόθεσμους στόχους, αλλά ξεκινά πάντοτε από το σήμερα. Είναι δρόμος που περπατάμε οι πολλοί από κοινού, σταθερά προσανατολισμένοι στον στόχο, υλοποιώντας καθημερινά τα αιτήματα που τον συγκροτούν και μαχόμενοι για να εμπεδώσουμε τις αντίστοιχες κατακτήσεις. Είναι δρόμος όπου προσπαθούμε να άρουμε κάθε στιγμή τις διαχρονικά κυρίαρχες διακρίσεις που αναφέραμε, αρχίζοντας από τους δικούς μας κόλπους. Είναι δρόμος που αποσκοπεί σε συγκεκριμένο στόχο, αλλά που δεν μπορεί να απαντήσει προκαταβολικά σε όλα τα μεγάλα ερωτήματα που τίθενται γιατί οι απαντήσεις δεν μπορούν να διατυπωθούν σε όλες τους τις διαστάσεις ανεξάρτητα από την κοινωνική κίνηση.

Ο δρόμος του σοσιαλισμού δεν είναι ούτε εύκολος ούτε ευθύγραμμος. Καθορίζεται κάθε στιγμή από τις λαϊκές ανάγκες, τα λαϊκά αιτήματα, τη λαϊκή ενέργεια, τη λαϊκή οργάνωση και τη λαϊκή διαθεσιμότητα, σηματοδοτείται από επιτεύγματα, αλλά και οπισθοχωρήσεις, χαρακτηρίζεται από συγκρούσεις τόσο στα μικρά όσο και στα μεγάλα, υποχρεώνει σε διακοπές της συνέχειας, προβαίνει σε μεγάλες αλλαγές. Είναι δρόμος που δεν υπόκειται σε προβλέψεις ούτε επιδέχεται προκατασκευασμένες συνταγές, γιατί κανείς δεν μπορεί να προκαθορίσει τους εκάστοτε όρους της κοινωνικής κίνησης, τους αντίστοιχους συσχετισμούς δύναμης, τις απαιτήσεις των καιρών, την υποχρέωση για τακτική ευελιξία ή ακόμη και τους αναγκαίους κάποιες φορές συμβιβασμούς. Ωστόσο είναι δρόμος που παραμένει αταλάντευτα προσηλωμένος στον στόχο του, δρόμος που εκλαμβάνει αυτόν τον στόχο ως γνώμονα και ως κριτήριο κάθε πρωτοβουλίας και ολόκληρης της καθημερινής μας δράσης σε όλα τα επίπεδα.

Για μας ο σοσιαλισμός δεν εξαντλείται κατά κανέναν τρόπο στα παραπάνω. Έτσι, παράλληλα με την πολιτική του δράση, ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ είναι υποχρεωμένος να πρωτοστατήσει ώστε να ξεκινήσει και να αναπτυχθεί ενεργά, με τα κατάλληλα μέσα και σε κάθε αρμόδιο πλαίσιο, η διεξοδική συζήτηση για τα μεγάλα ζητήματα που τίθενται σε σχέση με την κριτική του καπιταλισμού και το αίτημα για έναν σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα, για έναν σοσιαλισμό με ελευθερία και δημοκρατία τόσο στην Ελλάδα όσο και στην κλίμακα της Ευρώπης. Θα προσπαθήσουμε να αξιοποιήσουμε τις πολλές πτυχές της ελληνικής και της διεθνούς εμπειρίας σε σχέση με τέτοια ζητήματα, όπως και ολόκληρη τη σκέψη, όλες τις σημαντικές θεωρητικές επεξεργασίες που αφορούν το εργατικό, το φεμινιστικό, το οικολογικό και άλλα κινήματα, την ταξική διάρθρωση των κοινωνιών, τις δομές του κράτους και τις σχέσεις εξουσίας, τις σχέσεις αγοράς, οικονομικού προγραμματισμού και κοινωνικού ελέγχου, τα ζητήματα δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, κάθε θεωρητική προσφορά που μπορεί να συμβάλει στο να προχωρήσουμε μετά λόγου γνώσεως, κάθε σημαντική συμβολή που

έχει δει το φως από την εποχή του Μαρξ, αλλά και ακόμη πιο πριν, μέχρι τις μέρες μας.

3. Οι αρχές της στρατηγικής μας

Η στρατηγική για τον σοσιαλισμό ξεκινά από την κατάσταση στην οποία βρίσκεται σήμερα η Ελλάδα, η Ευρώπη και ο κόσμος.

Η ελληνική κοινωνία έχει φτάσει σήμερα στα όρια των αντοχών της. Η πρωτοφανής επίθεση του κεφαλαίου ενάντια στην εργασία συνεχίζεται με αυξανόμενη ένταση, οι εργασιακές σχέσεις διαλύονται, η ανεργία εκτινάσσεται σε πρωτοφανή επίπεδα, η δημόσια περιουσία εκποιείται, η υγεία και η παιδεία καταστρέφονται, οι κοινωνικά ζωογόνες ιδέες συκοφαντούνται ενώ ένα όχι ευκαταφρόνητο τμήμα θυμάτων της κρίσης υποκύπτει στην άνωθεν καλλιεργούμενη σύγχυση και έλκεται από τη ρατσιστική βία που ασκούν προς πολλές κατευθύνσεις τα πρωτοπαλίκαρα του εγχώριου ναζισμού, συχνά υπό την προστασία τμημάτων των κρατικών μηχανισμών. Από την άλλη πλευρά, το αστικό κομματικό σύστημα, ετοιμόρροπο, ουσιαστικά χωρίς εφεδρείες, επαφίεται στα διαπλεκόμενα ΜΜΕ και τις δυνάμεις καταστολής προκειμένου να ισορροπήσει μεταξύ κοινωνικής πίεσης, καταλυτικών σκανδάλων και εντεινόμενου αυταρχισμού ενόσω οι θεσμοί βρίσκονται υπό διάλυση και η δημοκρατία τελεί υπό απειλή εκτροπής. Μόνη διέξοδος για την ελληνική κοινωνία είναι η ρήξη με το υπάρχον, μορφή ρήξης που θα υλοποιήσει ένα επείγον σχέδιο αποτροπής της καταστροφής, ανασυγκρότησης της κοινωνίας, εξάλειψης της διαπλοκής και της διαφθοράς, και εμπέδωσης της δημοκρατίας. Μορφή ρήξης που θα φέρει στο κέντρο της πολιτικής ζωής τις δυνάμεις που θα αναλάβουν την πολιτική ευθύνη της μεγάλης πορείας που οδηγεί στην απαλλαγή από τα δεσμά του καπιταλιστικού κέρδους, των πατριαρχικών σχέσεων και της οικολογικής καταστροφής, μορφή ρήξης που καλείται να οδηγήσει στη σοσιαλιστική ανγέννηση.

Η κατάσταση σε ολόκληρη την Ευρώπη δεν είναι πολύ διαφορετική. Οι λαοί στις χώρες του ευρωπαϊκού Νότου, στην Ιρλανδία, στις χώρες του τέως «υπαρκτού σοσιαλισμού», αλλά και στις χώρες του ευρωπαϊκού κέντρου όλο και περισσότερο, στενάζουν υπό αντίστοιχα προγράμματα λιτότητας ενόσω αναπτύσσουν παράλληλα τις δικές τους αντιστάσεις και τα δικά του κινήματα. Η μοίρα της Ελλάδας είναι συνυφασμένη με την μοίρα της Ευρώπης -στο πλαίσιο πάντα των ευρύτερων διεθνών εξελίξεων- γιατί ο αχαλίνωτος νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός κυριαρχεί σήμερα σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, γιατί η πολιτική του κεφαλαίου, σήμερα υπό γερμανική ηγεμονία στην κλίμακα της Ευρώπης, ενοποιεί υπό την κυριαρχία του όλες τις ευρωπαϊκές κοινωνίες, γιατί το αίτημα και η προοπτική της νίκης εναντίον του έχει αρχίσει να συνεχίζει τις συνειδήσεις παντού. Ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ είναι μέρος αυτού του ευρωπαϊκού κινήματος αντίστασης και εξέγερσης. Η δική μας Ευρώπη βρίσκεται στον αντίποδα της Ευρώπης του νεοφιλελευθερισμού, των αυτοκρατορικών βλέψεων κάποιων κρατών της και του εντεινόμενου αυταρχισμού. Δίκη μας Ευρώπη είναι η Ευρώπη των λαών, η Ευρώπη των επαναστάσεων, η Ευρώπη του κοινωνικού κράτους, η Ευρώπη του σεβασμού της παιδικής ηλικίας, των ηλικιωμένων και των ανθρώπων με ειδικές ανάγκες, η Ευρώπη της επιστημονικής επανάστασης, η Ευρώπη του Διαφωτισμού και της ριζοσπαστικής κριτικής του, η Ευρώπη του φεμινισμού, της οικολογίας και του διεθνισμού, η Ευρώπη της αλληλεγγύης και της δημοκρατίας, η Ευρώπη του σοσιαλισμού. Στόχος μας είναι ο σοσιαλισμός στην Ελλάδα και στην κλίμακα της Ευρώπης. Στόχος μας είναι ο σοσιαλισμός του 21^{ου} αιώνα, με την επίγνωση ότι οι οικονομικές, πολιτικές, κοινωνικές και ιδεολογικές συνθήκες διαφέρουν από χώρα σε χώρα και τα αντίστοιχα κοινωνικά και πολιτικά κινήματα ωριμάζουν με διαφορετικούς τρόπους και

διαφορετικούς ρυθμούς, απαιτώντας έτσι τον συνδυασμό της πάλης σε εθνικό, ευρωπαϊκό και εν γένει διεθνές επίπεδο.

Η καταστροφική στρατηγική του κεφαλαίου δεν είναι συγ­κυριακή και δεν περιορίζεται στην Ευρώπη. Αυτή εμπλέκει με τον ένα ή άλλο τρόπο όλες τις περιοχές της Γης, οδηγεί σε τοπικούς πολέμους και ακόμη πιο επικίνδυνους ανταγωνι­σμούς ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις. Ωστόσο τα κοινωνικά και πολιτικά κινήματα αναπτύσσονται και ενισχύουν τους δε­σμούς τους ενώ λαοί ολόκληροι στη Λατινική Αμερική, και όχι μόνον εκεί, έχουν αρχίσει να ακολουθούν τον δρόμο της κοι­νωνικής χειραφέτησης. Αυτή η διάταξη δυνάμεων και όσα προμηνύει μας επιτρέπει να ισχυριζόμαστε ότι, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, άμεσα ή έμμεσα, ρητά ή υπόρηρτα, ιδέες για μια κοινωνική οργάνωση εναλλακτική του καπιταλισμού, όχι μόνον έχουν αρχίσει να κερδίζουν, αλλά θα συνεχίσουν να κερδίζουν όλο και περισσότερο, τον νου και την καρδιά πολ­λών ως η μόνη ελπίδα της εργαζόμενης ανθρωπότητας.

Το κοινωνικό και πολιτικό κίνημα στη χώρα μας έχει ήδη αναδείξει ορισμένους βασικούς αρμούς του δρόμου προς αυ­τή την κατεύθυνση: την αλληλεγγύη ενάντια στον ανταγωνι­σμό και τη λογική της ιδιώτευσης· την προστασία του δημόσιου χώρου και των δημόσιων αγαθών ενάντια στην ιδιωτικοποίηση, αλλά και ενάντια στην συχνά διεφθαρμένη και αναποτελε­σματική κρατική διαχείριση· την ανάγκη να προστατευθούν από την άκρατη κερδοφορία του κεφαλαίου και την υποταγή στην αγορά τα θεμελιώδη αγαθά: ο αέρας, το νερό, η θάλασ­σα, το περιβάλλον, τα βασικά είδη διατροφής, η πρόσβαση στην παιδεία και στον πολιτισμό, η υγεία, η περίθαλψη, η κοινωνι­κή πρόνοια, οι ενεργειακοί πόροι, οι συγκοινωνίες, οι επικοι­νωνίες και η γεωγραφική συνοχή της χώρας, ο φυσικός και ο ορυκτός πλούτος. Οι αρμοί αυτοί συνοψίζονται στο αίτημα να οικοδομηθεί και να αναπτυχθεί η οικονομία των αναγκών ενάντια στην οικονομία του κέρδους. Να οικοδομηθούν και να αναπτυχθούν οι κοινωνικές σχέσεις της αλληλεγγύης ενάντια στις σχέσεις του ανταγωνισμού και της εκμετάλλευσης. Να οικοδομηθούν και να αναπτυχθούν εναλλακτικές δομές στή­ριξης της κοινωνίας απέναντι στις καταρρέουσες κρατικές δο­μές που οφείλουν να αλλάξουν ριζικά και υπό αυτήν την πίε­ση. Οι δρόμοι του σοσιαλισμού περνούν υποχρεωτικά από αυτήν την οικοδόμηση και αυτήν την ανάπτυξη.

Το αίτημα για μια οικονομία των αναγκών και για κοινωνι­κές σχέσεις αλληλεγγύης δεν μπορεί να ικανοποιηθεί με κυ­βερνητικά διατάγματα. Το πόσο και το πώς ικανοποιείται υπό­κειται στις μορφές που λαμβάνει και στους ρυθμούς με τους οποίους αναπτύσσεται η ταξική πάλη, γιατί μόνο η νίκη των λαϊ­κών τάξεων, των δυνάμεων της εργασίας και των καταπιε­σμένων κοινωνικών κατηγοριών μπορεί να κατοχυρώσει και να διευρύνει τις αντίστοιχες κατακτήσεις. Τα τελευταία χρόνια οι οργανωμένες διαμαρτυρίες στους δρόμους και στις πλατεί­ες, οι διαδηλώσεις και τα συλλαλητήρια, τα δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης, οι διεργασίες στους χώρους δουλειάς και κα­τοικίας, οι πρωτοβουλίες πολιτικής ανυπακοής, η ανιδιοτελής σύμπραξη πολιτικών και κοινωνικών φορέων χωρίς ηγεμο­νεύσεις ανέδειξαν εστίες όπου ο δημόσιος χώρος και τα δη­μόσια αγαθά προσδιορίστηκαν και η ουσιαστική υπεράσπισή τους διεκδικήθηκε. Ταυτόχρονα όμως αναδείχθηκε η ανάγκη για περισσότερο αποτελεσματικό αγώνα και περισσότερο επε­ξεργασμένα αιτήματα, για τον συνδυασμό της πάλης για το ει­δικό με την πάλη για το γενικό και για την πολιτικοποίηση των αιτημάτων, η ανάγκη να δημιουργηθούν νέου τύπου κοι­νωνικοί φορείς, η ανάγκη να οργανωθούν οι άνεργοι, η ανάγ­κη να συγκροτηθούν συνδικάτα όπου δεν υπάρχουν και κυρίως στον ιδιωτικό τομέα, η ανάγκη να υπάρξουν επανιδρυτικού χα­ρακτήρα αλλαγές μέσα στα υπάρχοντα συνδικάτα.

Στο ίδιο διάστημα, ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ έμαθε να μετέχει με όλες του τις δυνάμεις, με πολιτική ανιδιοτέλεια και χωρίς

απόπειρες χειραγώγησης, σε όλες τις μορφές της κοινωνικής κίνησης. Ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ βρέθηκε παντού, μέσα στους θεσμούς και έξω από αυτούς, στους δρόμους και στις πλατείες, στις πό­λεις και στα χωριά, στους χώρους εργασίας και στις γειτονίες, στους κοινωνικούς φορείς και στις κοινωνικές πρωτοβουλίες, στις πολιτιστικές δράσεις και στην πάλη των ιδεών, στη δη­μόσια σκηνή και στο διαδίκτυο. Έμαθε ότι οι ρυθμοί της ταξι­κής πάλης και της κοινωνικής και πολιτικής σύγκρουσης δεν εκ­βιάζονται. Έμαθε να σέβεται πλήρως την αντίθετη άποψη ή ακόμη και τη σιωπή εκείνων που διστάζουν να μιλήσουν. Έμα­θε να ακούει και όξυνε την ικανότητα κατανόησης. Έμαθε να υποστηρίζει τις προτάσεις του ανοιχτά και δημόσια χωρίς δεύτερες σκέψεις και υστερόβουλους υπολογισμούς. Έμαθε πώς ανοίγονται νέοι δρόμοι για την κοινωνική απελευθέρωση.

Η στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ αποσκοπεί στον σοσιαλισμό, αλλά ο ίδιος γνωρίζει καλά ότι ο σοσιαλισμός δεν είναι κυ­ρίως υπόθεση ενός πολιτικού φορέα. Είναι υπόθεση των ερ­γαζόμενων τάξεων και της πάλης τους, είναι υπόθεση των δυνάμεων της εργασίας και της κίνησής τους, είναι υπόθεση της κοινωνικής συμμαχίας της μεγάλης πλειοψηφίας ενός λα­ού. Έχουμε πλέον μάθει ότι η εργατική τάξη δεν μπορεί να απε­λευθερωθεί η ίδια αν δεν απελευθερωθεί η κοινωνία ολό­κληρη.

Από τη μεριά του, ένας πολιτικός φορέας όπως ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ μετέχει πλήρως στην ταξική και κοινωνική πάλη, προ­βάλλει τις ιδέες του, οργανώνει δυνάμεις, συμπυκνώνει και συνδέει αιτήματα, προσδιορίζει στόχους, αλλά δεν υποκαθι­στά ούτε επιβάλλει. Αντίθετα, θέτει διαρκώς τον εαυτό του υπό τον έλεγχο εκείνων στους οποίους απευθύνεται, έλεγχο που αφορά τη πολιτική του παρουσία, τη δράση και λειτουργία του, ολόκληρη την καθημερινή πρακτική του. Ο έλεγχος αυ­τός γίνεται υπό το πρίσμα του στρατηγικού του στόχου, ο οποίος, αυτός, είναι αδιαπραγμάτευτος. Ο σοσιαλισμός και οι αξίες που τον διέπουν είναι ο γνώμονας και το κριτήριο του τι προτείνουμε και πώς δρούμε, του σε ποιους απευθυ­νόμαστε και πώς απευθυνόμαστε, του ποιους πείθουμε και πώς τους πείθουμε, του πώς αποτιμούμε επιτυχίες και αποτυχίες.

Αλλά η στρατηγική στόχευση επιμερίζεται σε άμεσους στόχους και στις αντίστοιχες τακτικές κινήσεις ή πρωτοβου­λίες που εξαρτώνται πάντα από πραγματικά προσφερόμενες δυνατότητες και πραγματικούς συσχετισμούς δύναμης. Και εδώ ο πολιτικός φορέας είναι υποχρεωμένος να πλέει με όλη την απαιτούμενη ευελιξία ανάμεσα στη Σκύλλα του καιρο­σκοπισμού, που τείνει να αγνοήσει τον στρατηγικό στόχο υπο­κύπτοντας στο εκάστοτε θεωρούμενο ως εφικτό, και στη Χά­ρυβδη του τυχοδιωκτισμού, που τείνει να αγνοήσει τους πραγ­ματικούς συσχετισμούς δύναμης και το πράγματι εφικτό, απλώς εκφωνώντας στεντόρεια τον στρατηγικό στόχο και τα εν γένει χαρακτηριστικά του. Η πολιτική πρακτική του ΣΥΡΙ­ΖΑ ΕΚΜ υπόκειται καταστατικά σε αυτούς τους περιορισμούς.

Ο κεντρικός στόχος που θέτει σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ είναι η ανατροπή της κυριαρχίας των δυνά­μεων του νεοφιλελευθερισμού και των μνημονίων, των δυνάμεων της κοινωνικής καταστροφής, της διαπλοκής, της διαφθοράς και της σήψης, είναι η ανάδειξη μιας κυβέρνησης της συμπαράταγμένης Αριστεράς στηριγμένης σε μια πλατιά συμμαχία κοινωνικών δυνάμεων. Η επιτυχία αυτού του στό­χου θα αποτελέσει τομή σε σχέση με την ελληνική ιστορία, τομή που θα δημιουργήσει νέες, άγνω­στες σήμερα, δυνατότητες, τομή που θα ανοίξει μια νέα σελίδα για την κοινωνία μας και θα δώσει σημαντική ώθηση σε μια δυναμική που ξεπερνά τα σύνορά μας.

Η διεκδίκηση μιας κυβέρνησης της Αριστεράς δεν υπα-

κούει στις ιδιοτέλειες των πολιτικών φιλοδοξιών ούτε αποτελεί πρόταση για καλύτερη διαχείριση του υπάρχοντος ή απλώς για επιστροφή στην πρότερη κατάσταση και στα κεκτημένα που χά­θηκαν. Μια κυβέρνηση της Αριστεράς αποσκοπεί να σταματήσει τον κοινωνικό και οικονομικό κατήφορο που επέβαλαν στην Ελ­λάδα οι δυνάμεις του νεοφιλελευθερισμού και των μνημο­νίων, να εξαλείψει τη διαπλοκή και τη διαφθορά, να μεταρ­ρυθμίσει ριζικά και δημοκρατικά το κράτος και τους θεσμούς του, και να ανοίξει μια νέα πορεία. Μια τέτοια κυβέρνηση θα σηματοδοτήσει μια κομβική αλλαγή του πολιτικού συσχετισμού υπέρ των δυνάμεων της εργασίας, φέρνοντας αυτές τις ду­νάμεις στο προσκήνιο. Θα ανοίξει τον δρόμο στην πραγματι­κή δημοκρατία και στην ανασυγκρότηση της χώρας ενόσω θα διαλύει το ‘τρίγωνο’ που δυναστεύει τον τόπο επί δεκαετίες, διαπλέκοντας αζεδιάλυτα το κρατικοδίαιτο κεφάλαιο, το πο­λιτικό σύστημα του δικομματισμού και τα καθεστωτικά ΜΜΕ. Μια κυβέρνηση της Αριστεράς θα καθαρίσει το τραπέζι, θα αξιοποιήσει όλες τις έντιμες και δημιουργικές δυνάμεις της κοι­νωνίας μας, ανεξάρτητα από ιδεολογικές αναφορές ή πολιτι­κές πεποιθήσεις, ανοίγοντας παράλληλα δρόμους για να ανα­πτυχθεί παραπέρα ο αγώνας των εργαζόμενων τάξεων, για να δημιουργηθεί έδαφος ώστε να ανθίσει η λαϊκή πρωτοβου­λία σε όλους τους χώρους και σε όλα τα επίπεδα.

Μια κυβέρνηση της Αριστεράς δεν μπορεί να υποσχεθεί την άμεση λύση όλων των συσσωρευμένων προβλημάτων. Θα δώ­σει ωστόσο άμεσα δείγματα γραφής μιας πολύ διαφορετικής πολιτικής, ανοίγοντας τους αντίστοιχους νέους δρόμους. Γνω­ρίζουμε πως μια κυβέρνηση της Αριστεράς δεν μπορεί να επι­φέρει μείζονες αλλαγές χωρίς τη λαϊκή συνέργεια και το εγερ­τήριο λαϊκό φρόνημα, χωρίς τη στήριξη, αλλά και την αυτόνομη δράση, των εργαζόμενων τάξεων, των καταπιεσμένων κοι­νωνικών κατηγοριών και του λαού γενικότερα, χωρίς τις πρω­τοβουλίες που θα αναληφθούν παντού, ασκώντας δημιουργι­κή πίεση ακόμη και στην ίδια. Από την άλλη μεριά, μια κυ­βέρνηση της Αριστεράς δεν μπορεί να αγνοήσει βολонταριστικά τους υπάρχοντες συσχετισμούς και τις δυνάμεις που θα προ­σπαθήσουν να την υπονομεύσουν ώστε να την ανατρέψουν ού­τε βέβαια μπορεί να παραδοθεί αμαχητί και καιροσκοπικά σε τέτοιους συσχετισμούς. Όσο ο στρατηγικός στόχος παραμένει σταθερός, συμμαχίες, μονιμότερες ή πιο προσωρινές, είναι αναγκαίες και διευρύνσεις απαραίτητες. Με επίγνωση μεν των εκάστοτε πραγματικών δυνατοτήτων και των εκάστοτε πραγ­ματικών συσχετισμών, αλλά κρατώντας πάντοτε σταθερό τον στρατηγικό στόχο και αποτιμώντας κάθε φορά τα πράγματα από τη σκοπιά του και υπό το πρίσμα του. Η προοπτική της Αρι­στεράς να αποτελέσει την πολιτική ηγεσία του τόπου θα κρι­θεί σε μεγάλο βαθμό από την ικανότητά της να οικοδομήσει πολιτικές συμμαχίες που θα αξιοποιούν ιδέες, ταλέντα, γνώ­σεις και προσφορά ανθρώπων από άλλους πολιτικούς χώρους. Θα κριθεί από την ικανότητά της να οργανώνει κοινωνικές συμμαχίες, τη συμμαχία της μισθωτής εργασίας με τους αυ­τοαπασχολούμενους και τους μικροεπιχειρηματίες, με τους μι­κρούς και μεσαίους αγρότες, τις καταπιεσμένες κοινωνικές κατηγορίες, τη νεολαία, τη τέχνη και τη διανόηση. Χωρίς αυ­τή τη συμμαχία, οι λαϊκές τάξεις δεν μπορούν να αναλάβουν το έργο της παραγωγικής, κοινωνικής πολιτιστικής και οικο­λογικής ανόρθωσης έπειτα από την καταστροφή που επέφε­ρε και συνεχίζει να επιφέρει ο αχαλίνωτος νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός.

Στις σημερινές συνθήκες της τρικομματικής κυβέρνησης, που προωθεί με μεγαλύτερη σκληρότητα και θρασύτητα την πολιτική της τριαρχίας των δανειστών, ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ θέτει ευ­θέως θέμα δημοκρατικής ανατροπής της και διεκδικεί την κυ­βερνητική εξουσία ως απαραίτητη προϋπόθεση για να στα­ματήσει η λεηλασία των εργαζομένων και η καταστροφή της χώρας. Δημιουργεί τις προϋποθέσεις ώστε μια κυβέρνηση της Αριστεράς να πετύχει τους στόχους της. Αυτές οι προ­ϋποθέσεις είναι, υπογραμμίζουμε, η κοινωνική συμμαχία της

εργατικής τάξης και των ανέργων, των μεσαίων στρωμάτων και των αυτοαπασχολούμενων της πόλης και της αγροτικής παραγωγής, της νεολαίας, των καταπιεσμένων κοινωνικών κατηγοριών, των δυνάμεων της επιστήμης, της τέχνης και του πολιτισμού. Είναι η δημιουργία ενός ισχυρού μαζικού κινήματος με αντинеοφιλελεύθερη οπτική και στόχευση και η επέκταση και η εμβάθυνση της κοινωνικής αλληλεγγύης. Είναι η διαμόρφωση ενός ρωμαλέου ενωτικού πολιτικού κινήματος ανατροπής του υπάρχοντος κομματικού και πολιτικού συστήματος. Είναι η δημιουργία μιας νέας και σταθερής κοινωνικής και πολιτικής πλειοψηφίας.

Η ενοποίηση, η διεύρυνση και η ενδυνάμωση του ίδιου του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ και η έμφαση στην ενωτική πολιτική του είναι αναντικατάστατα εργαλεία που θα μας βοηθήσουν να επιτύχουμε το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ, μακριά από τη λογική της 'αναμονής', μακριά από την εσωστρέφεια, συμβάλλει από τώρα με όλες του τις δυνάμεις, μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες, μέσα από τα κινήματα αλληλεγγύης και πολιτικής ανυπακοής, μέσα από πολιτικές πρωτοβουλίες προς πολλές κατευθύνσεις εντός και εκτός Βουλής, στην ικανοποίηση του αιτήματος που είναι σήμερα απολύτως επείγον: ήττα της πολιτικής των μνημονίων και κυβερνητική αλλαγή.

4. Οι πολιτικοί άξονες της δράσης μας

Σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ κατέχει τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Η θέση αυτή τον προικίζει με νέες σημαντικές δυνατότητες παρέμβασης τόσο στο εσωτερικό του κοινοβουλίου και των θεσμών γενικότερα όσο και στο πλαίσιο του λαϊκού κινήματος συνολικά. Από τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ ήδη μάχεται και θα εξακολουθήσει να μάχεται ενάντια σε κάθε αντιλαϊκό και αντιδημοκρατικό μέτρο ή νομοσχέδιο, ασκώντας εξαντλητικό κοινοβουλευτικό έλεγχο. Ήδη διατυπώνει και θα εξακολουθήσει να διατυπώνει τις δικές του αντιπροτάσεις και νομοθετικές πρωτοβουλίες που αφορούν τα επείγοντα προβλήματα της ελληνικής κοινωνίας. Ήδη στηρίζει και θα εξακολουθήσει να στηρίζει κοινοβουλευτικά τους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες, εντάσσοντας συστηματικά τα δίκαια αιτήματά τους, όπως και όλες τις δικές του παρεμβάσεις, στο εναλλακτικό του πρόγραμμα. Η επεξεργασία αυτού του προγράμματος είναι συνεχής ενώ το ίδιο παραμένει μόνιμα ανοικτό σε όσα αναδεικνύουν κάθε φορά οι αγώνες.

Αλλά το κοινοβουλευτικό έργο είναι μόνον ένα πεδίο αγώνα του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ. Σε συνδυασμό με την κοινοβουλευτική δράση, ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ επιδιώκει να συμβάλει με όλες του τις δυνάμεις στη συγκρότηση και την ανάπτυξη ενός ισχυρού λαϊκού, μαζικού και ενωτικού κινήματος, ενός κινήματος αντίστασης στα αντιλαϊκά μέτρα που επιδιώκουν να επιβάλουν τα μνημόνια, ενός κινήματος ανυπακοής στον εντεινόμενο κρατικό και εργοδοτικό αυταρχισμό, ενός κινήματος γνήσιας και αποτελεσματικής αλληλεγγύης προς τα θύματα της κρίσης.

Το κίνημα αυτό θα συγκροτήσει τους όρους για τη σταθερή κοινωνική συμμαχία των θυμάτων του μνημονίου, της εργατικής τάξης και ευρύτερα των δυνάμεων της εργασίας, των μεσαίων στρωμάτων και των αυτοαπασχολούμενων των πόλεων και της αγροτικής παραγωγής, της νεολαίας, των καταπιεσμένων κοινωνικών κατηγοριών, των ανθρώπων των γραμμάτων και των επιστημών, της τέχνης και του πολιτισμού, και θα αναδείξει τους τρόπους με τους οποίους οι γυναίκες θίγονται από την κρίση περισσότερο γιατί, εκτός από την ανισότητα στη δουλειά, εκτός από τη μεγαλύτερη ανεργία, αυτές έχουν επιπλέον να αντιμετωπίσουν τις κυρίαρχες σχεδόν παντού πατριαρχικές σχέσεις και όλα τα ανδροκρατικά στερεότυπα. Η δημιουργική επιχειρηματικότητα, που λειτουργεί για το δημόσιο όφελος και υπό σταθερούς και δίκαιους κανόνες, δεν θα πληγεί, αλλά θα βοηθηθεί. Παράλληλα, το κίνημα αυτό θα συμβάλει

στην οργάνωση των ανέργων, στην ενότητα δράσης των παραδοσιακών οργανώσεων και συνδικάτων, τόσο μεταξύ τους όσο και με τις συσπειρώσεις που δημιουργούνται αυθόρμητα σε πολλούς χώρους, και θα οδηγήσει στην αναγκαία ριζική αναμόρφωση του συνδικαλιστικού κινήματος σε όλες τις βαθμίδες, στην απομόνωση του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού και στη διαμόρφωση ενός νέου, ισχυρού και μαχητικού, ταξικού και αυτόνομου, συνδικαλιστικού κινήματος ανέργων και εργαζομένων τόσο στον ιδιωτικό όσο και στο δημόσιο τομέα, κινήματος ενωμένου τόσο στη δράση όσο και οργανωτικά, κινήματος που θα αποκρούει συστηματικά τις σκόπιμα καλλιεργούμενες αντιθέσεις και την εσωτερική του διαίρεση.

Σημαντική διάσταση αυτού του κινήματος οφείλει να είναι ένα ευρύ αυτοδιοικητικό κίνημα, στο πλαίσιο του οποίου μπορούν να ανθίσουν όλες οι κατάλληλες μορφές άμεσης και αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας: από το τι κάνουμε όλοι και όλες μαζί για τη γειτονιά και το χωριό, το διαμέρισμα, την πόλη και την περιφέρεια, μέχρι το πώς ζούμε, πώς αλληλοβοηθούμαστε, πώς καλλιεργούμε τη σκέψη και τις ευαισθησίες μας, πώς ψυχαγωγούμαστε. Σήμερα η πόλη και ολόκληρος ο πολεοδομικός και χωροταξικός ιστός βρίσκονται στο στόχαστρο του κεφαλαίου. Η ιδιωτικοποίηση των δημόσιων χώρων, των δημόσιων λειτουργιών της πόλης και όσων έχουν απομείνει από την κοινωνική κατοικία, η καταστροφή της γειτονιάς, η αύξηση του αριθμού των αστέγων και η δημιουργία περικλειστων περιοχών για τους πλούσιους και παράλληλα η ένταση των διακρίσεων και των αποκλεισμών, η ποινικοποίηση της φτώχειας, η συρρίκνωση της δημοκρατίας και η διεύρυνση των μηχανισμών επιτήρησης και καταστολής είναι μεγάλα ζητήματα που θίγουν άμεσα την καθημερινή ζωή όλων. Το προοδευτικό αυτοδιοικητικό κίνημα οφείλει να αντιμετωπίσει απευθείας όλα τα ζητήματα αυτά, εξειδικεύοντας τους στόχους του και ανακαλύπτοντας τις κατάλληλες κάθε φορά μορφές αγώνα, που θα ενεργοποιούν την συμμετοχή των τοπικών κοινωνιών, στοχεύοντας παράλληλα στη ριζοσπαστική δημοκρατική μεταρρύθμιση του κράτους με αποκέντρωση και λαϊκή συμμετοχή και στη μεταφορά της λήψης των αποφάσεων στο εγγύτερο προς τον πολίτη επίπεδο.

Το ισχυρό λαϊκό και μαζικό κίνημα στο οποίο τη διαμόρφωση συμβάλλουμε με όλες μας τις δυνάμεις δημιουργεί ταυτόχρονα έναν ολόκληρο δημόσιο χώρο λαϊκών παρεμβάσεων και πρωτοβουλιών, χώρο πλατιάς συμμετοχής και ενεργού αλληλεγγύης, όπου εκφράζεται απρόσκοπτα η αυτενέργεια των πολιτών και αποκαθίστανται μορφές λαϊκής αυτο-οργάνωσης που πιέζουν και οφείλουν να πιέζουν συστηματικά τους θεσμούς, να τους διευρύνουν και να τους μετασχηματίζουν. Σε αυτόν τον δημόσιο χώρο εκφράζεται ελεύθερα και αναπτύσσεται απρόσκοπτα η κριτική σκέψη και η καλλιτεχνική δημιουργία ενόσω εντείνεται η ιδεολογική αντιπαράθεση με εκείνα που διαχέουν τα κυρίαρχα ΜΜΕ, καλλιεργώντας τη σύγχυση, τον φόβο και την ανασφάλεια και πριμοδοτώντας τα στερεότυπα, τις αντιδημοκρατικές διακρίσεις, την αδράνεια και την παθητικότητα.

Στον ίδιο δημόσιο χώρο, η αριστερή φεμινιστική δράση μπορεί και οφείλει να αναπροσδιορίσει και να εμπλουτίσει την πολιτική, υπερβαίνοντας θεμελιώδεις διακρίσεις, όπως τη διάκριση ανάμεσα στο δημόσιο και το ιδιωτικό, στο πολιτικό και προσωπικό, στο γενικό και στο επί μέρους, με δεδομένο ότι όλες οι διακρίσεις με βάση το φύλο -αλλά και το χρώμα του δέρματος, την καταγωγή, τις θρησκευτικές πεποιθήσεις και τις σεξουαλικές προτιμήσεις- είναι απαράδεκτες, ενώ η υποαντιπροσώπηση των γυναικών στις δομές λήψης αποφάσεων συνιστά εμφανές έλλειμμα δημοκρατίας και άρα δείκτη ενός σημαντικού πολιτικού προβλήματος. Οι ιδέες της Αριστεράς και του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ δεν θα μπορέσουν να αποκτήσουν ηγεμονική θέση αν δεν αναδείξουν, υπό καθεστώς πλήρους ελευθε-

ρίας, τη δύναμή τους τόσο σε ζητήματα απαράδεκτων διακρίσεων όσο και στα ανοικτά πεδία της επιστήμης, της διάνοξης και της τέχνης.

Στο πλαίσιο αυτού του λαϊκού δημόσιου χώρου οφείλει να αντιμετωπιστεί με ολόκληρη τη σοβαρότητα που απαιτείται η επιρροή των ναζιστικών ιδεών και προτύπων συμπεριφοράς, ο πολυδιάστατος ρατσισμός που αυτές οι ιδέες και συμπεριφορές προπαγανδίζουν και αποπνέουν, η ανυπόκριτη βία που ασκούν οι αντίστοιχοι 'ηγέτες', οι εγκληματικές πρακτικές στις οποίες επιδίδονται και η θεσμική ανοχή, αν όχι προστασία, που απολαμβάνουν οι πράξεις τους. Οφείλουμε να οικοδομήσουμε ένα πλατύ αντιφασιστικό και δημοκρατικό κίνημα που θα περιλαμβάνει όλους εκείνους και όλες εκείνες που εναντιώνονται σε τέτοιες ιδέες και τέτοιες πρακτικές, ανεξάρτητα από πολιτικές εντάξεις ή ιδεολογικές αναφορές. Το κίνημα αυτό -με σαφείς διεθνείς αναφορές και διαστάσεις που καλούμαστε να διερευνήσουμε και να αξιοποιήσουμε- οφείλει να αρθρώνεται στο σχολείο και στη γειτονιά, στις πόλεις και στα χωριά, στους τόπους δουλειάς και στα μέσα ενημέρωσης, έντυπα και ηλεκτρονικά. Το κίνημα αυτό οφείλει να κινητοποιεί θεσμούς και οργανώσεις στην Ελλάδα αλλά και στο εξωτερικό, τους δήμους και την Εκκλησία, τις δυνάμεις της τέχνης και της διάνοξης, να εμφορείται από τις αξίες του ανθρωπισμού και να διδάσκει ιστορία. Η ύπαρξη μιας δημοκρατικής κοινωνίας και η ενότητα του λαού μας απαιτεί να εξαλειφθούν πλήρως οι ναζιστικές ιδέες και οι ναζιστικές πρακτικές.

Οφείλουμε επιπλέον να επισημάνουμε ότι οι κυβερνώσες πολιτικές δυνάμεις, τα διαπλεκόμενα ΜΜΕ και οι διανοούμενοί τους προωθούν συστηματικά τη λεγόμενη «θεωρία των δύο άκρων» που εξομοιώνει την Αριστερά με τη ναζιστική ακροδεξιά ενόσω οι ίδιες καταλαμβάνουν έτσι αυτοδικαίως και από κοινού τον χώρο του δήθεν μετριοπαθούς κέντρου ως της μόνης 'γνήσιας δημοκρατικής δύναμης'. Ο στόχος της 'θεωρίας' είναι διπλός. Αφ' ενός η συκοφάντηση της Αριστεράς ώστε να περιοριστεί κατά το δυνατόν η απήκυσή της και να νομιμοποιηθούν εκ των πραγμάτων οι πάσης φύσεως επιθέσεις εναντίον της και, αφ' ετέρου, η κατ' αποκλειστικότητα οικειοποίηση από τη μεριά των 'γνήσιων δημοκρατικών δυνάμεων' ολόκληρου του 'νόμιμου' πολιτικού χώρου.

Απέναντι σε αυτήν τη 'θεωρία' και τις πρακτικές που την εφαρμόζουν, οφείλουμε να αντιτάξουμε όχι μόνον τις αξίες μας, την ιστορία της χώρας και όσα έχει κάνει, αλλά και υποστεί, η Αριστερά για να υπερασπίσει τη δημοκρατία με κάθε κόστος, αλλά και την ίδια την εμπειρία όλων μας: η διαμόρφωση μιας ξενοφοβικής ρητορείας που ανάγει τη 'λαθρομετανάστευση' σε πρόβλημα μεγαλύτερο από την ίδια την κρίση, που αποδίδει την αύξηση της εγκληματικότητας και τελικά όλα τα δεινά αποκλειστικά στους μετανάστες και στους πρόσφυγες, που χρησιμοποιεί ανενδοίαστα τη φασίζουσα ορολογία της «υγειονομικής βόμβας», που στοχοποιεί ειδικές κατηγορίες πληθυσμού, ποινικοποιώντας έτσι την ίδια τη φτώχεια, που εντείνει την καταστολή απέναντι στους μετανάστες και στους πρόσφυγες, επεκτείνοντάς την ταυτόχρονα προς κάθε κατεύθυνση, συνιστούν μια μελετημένη πολιτική που αποσκοπεί στη διαίρεση των αδυνάτων μέσω της ανάδειξης του αποδιοπομπαίου τράγου, στο πάγωμα κάθε κοινωνικής αντίστασης και την περιστολή της δημοκρατίας σε όσα μπορεί να ανεχθεί η πολιτική ιδιοτέλεια των κυβερνώντων.

Ταυτόχρονα η ίδια 'θεωρία', μαζί με τη ρητορεία και τις πρακτικές που τη συνοδεύουν, πριμοδοτεί στην πράξη τη ναζιστική ακροδεξιά γιατί την εμφανίζει, τουλάχιστον έμμεσα, ως τον συνεπέστερο εκφραστή της εν λόγω πολιτικής και τη νομιμοποιεί έμπρακτα ως βραχίονα των δυνάμεων καταστολής, ήδη σημαντικά διαβρωμένων από εκείνη. Διαμορφώνεται έτσι μια γκρίζα περιοχή καταστολής μεταξύ θεσμικής και ναζιστικής

βίας, καλλιεργείται κλίμα ατιμωρησίας και ασυδοσίας και καταλύεται κάθε αίσθημα έννομης τάξης. Η επισήμως εκφρασμένη ανησυχία για την άνοδο των ναζιστικών ιδεών και συμπεριφορών αναδεικνύεται έτσι σε απλό φύλλο συκής. Αλλά η ιστορία διδάσκει ότι η εκλογική ενίσχυση της ναζιστικής ακροδεξιάς δεν είναι απλώς αποτέλεσμα μορφών απόγνωσης που αποζητούν αποδιοπομπαίους τράγους και εύκολες ταυτίσεις με αρχέγονα στερεότυπα. Είναι ταυτόχρονα σημαντικός παράγοντας που εντείνει τον εκφασισμό της κοινωνίας γιατί, εκτός των άλλων, μια τέτοια άνοδος προσελκύει ακόμη και επιφανείς που σαγηνεύονται από την πυγμή, βλέπουν το φαινόμενο σαν μόδα και κολακεύουν τη δημοσιότητα με κάθε τίμημα. Το πλατύ αντιφασιστικό και δημοκρατικό κίνημα που αναφέραμε είναι ο μόνος τρόπος για να μην οδηγηθεί η κοινωνία ολόκληρη -μαζί με τους θεσμικούς και άλλους παράγοντες που ενισχύουν ή έστω απλώς ανέχονται το φαινόμενο- σε ολοκληρωτική καταστροφή.

Το έργο του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ δεν περιορίζεται στα σύνορα της χώρας μας. Ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ έχει ήδη αναλάβει και θα εξακολουθήσει να αναλαμβάνει σημαντικές διεθνείς πρωτοβουλίες στο πλαίσιο της Ευρώπης, και όχι μόνον αυτής. Οι εν λόγω πρωτοβουλίες δεν έχουν ως μόνο σκοπό το να γνωστοποιήσουν και να εκλαϊκεύσουν διεθνώς τις δικές του θέσεις, τη δική του πολιτική και την κατάσταση που επικρατεί στη χώρα. Οι πρωτοβουλίες αυτές αποσκοπούν, επιπλέον, στο να συμβάλουν στην κοινή πάλη των λαών ενάντια στο ευρωπαϊκό και διεθνές κεφάλαιο, στον έμπρακτο συντονισμό των αντίστοιχων αγώνων και στην ανάδειξη της Αριστεράς σε βασικό

παράγοντα των ευρωπαϊκών και διεθνών εξελίξεων. Ένα παγκόσμιο φόρουμ της Αριστεράς θα μπορούσε να διερευνήσει συγκεκριμένα τους όρους και τις δυνατότητες αυτής της προοπτικής.

Το πολύπλευρο και βαθύ λαϊκό και ενωτικό κίνημα που συγκροτούν όλα τα παραπάνω, ήδη έχει αρχίσει να αναπτύσσεται και ήδη θέτει κεντρικούς πολιτικούς στόχους, γιατί σήμερα οι εργαζόμενοι και οι πολίτες, γυναίκες και άντρες, έχουν αρχίσει να συνειδητοποιούν ότι δεν μπορεί να υπάρξει θετική διέξοδος από τα σημερινά δεινά χωρίς την κατάργηση των μνημονίων, των συνοδευτικών τους μέτρων και των κυβερνήσεων που τα υπηρετούν. Μετά από χρόνια, ο λαός στρέφεται πάλι προς την πολιτική και αντιλαμβάνεται τη σημασία του πολιτικού αγώνα, επιδιώκοντας μια κεντρική πολιτική δημοκρατική ανατροπή και όχι μια απλή κυβερνητική εναλλαγή. Διεκδικεί τη ριζική αναδιάρθρωση του κομματικού και πολιτικού συστήματος που οδήγησε και οδηγεί τη χώρα στη χρεοκοπία και τη δίκαιη τιμωρία εκείνων που οδήγησαν ιδιοτελώς τα πράγματα εδώ, ενώ γίνεται όλο και πιο έτοιμος να αναλάβει τους δύσκολους αγώνες που απαιτούνται, γιατί τίποτε δεν θα μας χαριστεί.

Σε ό,τι αφορά την ίδια την Αριστερά, ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ αποσκοπεί στην ενίσχυσή της, τόσο μέσα από τη δική του ανασυγκρότηση και διεύρυνση προς άλλα τμήματα της ριζοσπαστικής αριστεράς, των αριστερών σοσιαλιστών, του φεμινισμού και της ριζοσπαστικής οικολογίας, όσο και με το να επιμένει, παρά τα προβαλλόμενα εμπόδια, στην ενότητα στη δράση και

στην πολιτική συμπάραταξη ολόκληρης της Αριστεράς. Οι σχετικές επιφυλάξεις ή αρνήσεις μπορούν να καμφθούν όσο εμείς επιμένουμε και κυρίως όσο οι πολίτες, γυναίκες και άντρες, αναγνωρίζουν την αξία αυτής της ενότητας και ασκούν κοινωνική πίεση για την πραγματοποίησή της. Μια τέτοια ενίσχυση της Αριστεράς προϋποθέτει το άπλωμά της σε ολόκληρη την κοινωνία και την εμπάθυνση των δεσμών της με εκείνη και αποσκοπεί, εκτός των άλλων, στο να γίνει και να γίνει η Αριστερά γενικά και ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ ειδικότερα ισχυρός φορέας συλλογικής σκέψης και δύναμη πολιτικής κινητοποίησης του λαού μας. Όπλα του η συλλογικότητα, η δημοκρατία στο εσωτερικό του και οι ανοιχτές σχέσεις με όσα συμβαίνουν στην κοινωνία. Γνώμονάς του οι αξίες και οι απελευθερωτικές ιδέες της Αριστεράς.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ έχει ήδη επεξεργαστεί και θα εξακολουθήσει να επεξεργάζεται, να εξειδικεύει και να εμβαθύνει, ένα πρόγραμμα αγώνα που αρνείται τη μοιρολατρία και τον δήθεν ρεαλισμό της υποταγής και απαντά πειστικά στο ερώτημα του τι κάνουμε και τι μπορούμε να κάνουμε. Το πρόγραμμα αυτό ήδη μετασχηματίζεται στο κυβερνητικό πρόγραμμα που θα κληθεί να εφαρμόσει μια κυβέρνηση της Αριστεράς. Είναι πρόγραμμα που αποσκοπεί πρώτα από όλα στο να σταματήσει η κοινωνική καταστροφή και να αναστραφεί η πορεία προς την κοινωνική διάλυση, είναι πρόγραμμα που θέτει τις βάσεις για την αναμόρφωση του πολιτικού συστήματος, την παραγωγική ανασυγκρότηση, την οικονομική ανόρθωση και την πολιτιστική αναγέννηση της χώρας, είναι πρόγραμμα που ταυτόχρονα ανοίγει δρόμο προς τον σοσιαλισμό.

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΕΚΔΟΧΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑΣ

(αντί για το εισαγωγικό κομμάτι «Ποιοι είμαστε, τι επιδιώκουμε, τι προτείνουμε» στη σελ. 2)

- ▼ Για ένα δεύτερο κύμα ριζοσπαστικοποίησης του ΣΥΡΙΖΑ
- ▼ Για μια νέα πολιτική, προγραμματική, κινηματική και ιδεολογική ριζοσπαστικοποίηση
- ▼ Για ένα κόμμα δημοκρατικό, με συλλογική λειτουργία και λήψη των αποφάσεων

Υλοποιούμε αταλάντευτα τους στόχους μας, απαντάμε αποφασιστικά στις «απαιτήσεις» του συστήματος για αναδίπλωση και εξετάσεις συστημικής «υπευθυνότητας»

1. Ύστερα από τρία χρόνια αγώνων ενάντια στα μνημόνια και με κορύφωση τις εκλογές του Μαΐου - Ιουνίου 2012, ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σε πορεία μετασχηματισμού από μέτωπο δυνάμεων της Αριστεράς σε ενιαίο μαζικό πολιτικό φορέα. Κατανοούμε το μετασχηματισμό αυτόν σαν μια βαθιά και ουσιαστική διαδικασία που απαιτεί **εμβάθυνση** του ριζοσπαστικού χαρακτήρα του κόμματός μας και όχι εγκατάλειψή του, **αναβάθμιση** των κινηματικών και μαχητικών του χαρακτηριστικών, **αναβάθμιση** της δυνατότητάς του να κινητοποιείται και να συνδέεται στη βάση με τις ζωντανές δυνάμεις της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων στις πόλεις και την ύπαιθρο, της νεολαίας, των κινημάτων αντίστασης. Που απαιτεί ένα **δεύτερο κύμα ριζοσπαστικοποίησης**, πολιτικής, προγραμματικής, κινηματικής και ιδεολογικής, ώστε να είμαστε ικανοί να υλοποιήσουμε αταλάντευτα τους στόχους μας και να απαντήσουμε αποφασιστικά στις «απαιτήσεις» του συστήματος για αναδίπλωση και εξετάσεις συστημικής «υπευθυνότητας».

2. Μέσα στην κρίση και μπροστά στο βάθεμα των αδιεξόδων της, ο «τρίτος δρόμος» της σοσιαλδημοκρατίας χρεοκοπεί με πάταγο. Η σοσιαλδημοκρατία συμμαχεί σε όλη την Ευρωζώνη με τη Δεξιά και έχει μετατραπεί αμετάκλητα σε θεραπευτική του πιο ακραίου νεοφιλελευθερισμού. Είναι **η ώρα της Αριστεράς**, που μέσα από το «καθαρτήριο» της κρίσης οφείλει να προβάλλει ξανά σαν ο φορέας των μεγάλων αγώνων, της μεγάλης ευθύνης και των μεγάλων απελευθερωτικών οριζόντων.

Σε αυτή τη βάση, έχουμε πλήρη συνείδηση ότι χρειαζόμαστε έναν ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ και μια Αριστερά που θα αναλάβουν την ευθύνη και θα έχουν την ικανότητα να αναμετρηθούν με **τα ιστορικά καθήκοντα της σύγκρουσης με τις κυβερνήσεις του κεφαλαίου, με τις μνημονιακές πολιτικές και τον νεοφιλελευθερισμό, με το καπιταλιστικό σύστημα και τον ιμπεριαλισμό, υλοποιώντας ένα σχέδιο ρήξης και ανατροπής στο δρόμο για το σοσιαλισμό**. Από το μετερίζι της Ελλάδας-«αδύναμου κρίκου» της κρίσης στην Ευρωζώνη και την Ε.Ε., έχουμε πια την εμπειρία για να αντιληφθούμε ότι έχει ανοίξει ένας νέος ορίζοντας της πάλης με εθνική και διεθνή σημασία, στο πλαίσιο της ιστορικών διαστάσεων παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης που διαρκεί και βαθθαίνει. Αντιλαμβανόμαστε τη διεθνή σημασία του αγώνα, των καθηκόντων

και των ευθυνών της ελληνικής Αριστεράς και του ΣΥΡΙΖΑ, στον ίδιο βαθμό που αντιλαμβανόμαστε ότι ο αγώνας στην Ελλάδα έχει απόλυτη ανάγκη από τη διεθνιστική αλληλεγγύη των κινημάτων και της Αριστεράς στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο.

Σε αυτήν τη βάση, έχουμε πλήρη συναίσθηση της πρωταρχικής ευθύνης μας απέναντι στα κινήματα και τον κόσμο της Αριστεράς στην Ελλάδα και διεθνώς.

3. Είναι εντελώς ξένα και ασυμβίβαστα με αυτή μας τη φυσιογνωμία χαρακτηριστικά που θέλει να μας επιβάλει το σύστημα, όπως η υποταγή σε αστικού τύπου πολιτικές που υποβαθμίζουν την πολιτική παρέμβαση και μάχη σε επικοινωνιακού τύπου τακτικές, ο **συμβιβασμός** και οι **«γέφυρες»** με τις δυνάμεις του

συστήματος για να κερδίσουμε **την ανοχή ή τη συναίνεσή τους**, οι αντιλήψεις για την κυβέρνηση σαν σκοπό και τέλος της διαδρομής και όχι σαν **εφαλτήριο** για να δώσουμε πιο αποτελεσματικά τον αγώνα για τον εργατικό-κοινωνικό έλεγχο σε όλη την κλίμακα της κοινωνίας και του κράτους, για την εξουσία των εργαζομένων και το σοσιαλισμό.

Δεν λογοδοτούμε στα αστικά μίντια, την αστική τάξη και τα παπαγαλάκια του συστήματος και δεν πρόκειται να τους αναγορεύσουμε **σε τιμητές των επιλογών μας**. Οι δικοί μας «εντολείς» είναι η εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η αγωνιζόμενη νεολαία, όλοι οι καταπιεσμένοι και εκμεταλλεμένοι.

4. Στο Ιδρυτικό μας Συνέδριο, ανανεώνου-

με τη δέσμευσή μας να αγωνιστούμε για την ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών, σπρίζοντας αποφασιστικά τους αγώνες τους και πρωταγωνιστώντας στα κινήματα αντίστασης.

Επιβεβαιώνουμε τη θέση μας στο πλευρό των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων και «απέναντι» στους τραπεζίτες, τους βιομήχανους, τους ντόπιους και ξένους τοκογλύφους, τις δυνάμεις του κεφαλαίου και του συστήματος, τις κυρίαρχες δυνάμεις της ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. και του παγκόσμιου συστήματος.

5. Στο πλαίσιο του βαθέματος και της περιπλοκής της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, οι εκπρόσωποι του αμερικανικού, του βρετανικού και του ιαπωνικού ιμπεριαλισμού, το ΔΝΤ και τα παπαγαλάκια τους αντιπαράτι-

θενται στη γερμανική αστική τάξη ζητώντας «χαλάρωση» των πολιτικών ακραίας λιτότητας στην Ευρωζώνη. Πίσω από αυτή την παραπλανητική προπαγάνδα **τάχα για το «τέλος της λιτότητας»** δεν βρίσκεται κάποια στροφή μεγάλων ιμπεριαλιστικών κέντρων του διεθνούς συστήματος προς κείνσιανές πολιτικές (αύξηση μισθών και συντάξεων, ανοικοδόμηση του κοινωνικού κράτους κ.λπ.), ούτε καν μια γραμμή για την έξοδο του καπιταλισμού εν γένει από την κρίση, αλλά ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός που βαθαίνει και τα διαφορετικά σχέδια των ανταγωνιζόμενων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Τα αδιέξοδα που συσσωρεύει η καπιταλιστική κρίση είναι τόσο πολλά, ώστε ο παγκόσμιος καπιταλισμός έχει να διαλέξει ανάμεσα σε **δύο καταστροφικές προοπτικές**: Από τη μια, ένα **νέο γύρο γιγαντώματος του πλασματικού κεφαλαίου**, μέσα από ένα νέο κερδοσκοπικό «πάρτι», με την ελπίδα μιας αναιμικής ανάκαμψης που όμως προετοιμάζει μια νέα, ακόμη πιο καταστροφική έκρηξη και **επιδείνωση της κρίσης**. Από την άλλη, **ακραίες πολιτικές μαζικής καταστροφής** παραγωγικών δυνάμεων, που μπορούν να οδηγήσουν **άμεσα σε οικονομικές καταρρεύσεις, σε διάλυση της Ευρωζώνης και σε άλλου τύπου «εκρήξεις»: πολιτικές και κοινωνικές**.

Επομένως, η **μάχη γραμμών στο διεθνές σύστημα** δεν σηματοδοτεί το «τέλος της λιτότητας», αλλά **δύο εξίσου αδιέξοδες πολιτικές, ένα διαφορετικό μίγμα πολιτικών λιτότητας**, που συνδέεται με τα ανταγωνιστικά **συμφέροντα των μεγάλων ιμπεριαλιστικών-καπιταλιστικών δυνάμεων**. Δεν υπάρχει χώρος εδώ ούτε για αυταπάτες (ότι το τέλος της λιτότητας θα είναι δωρεά **του... Ομπάμα και του ΔΝΤ**) ούτε για **συμμαχίες** και **«φίλιες»** δυνάμεις για τα κινήματα και την Αριστερά (να συμμαχήσουμε **με τον Ομπάμα και το ΔΝΤ** ενάντια στη Γερμανία). Η λιτότητα θα ανατραπεί μόνο με σκληρούς αγώνες, και οι δύο πόλοι του ενδοϊμπεριαλιστικού καβγά είναι εξίσου εχθρικοί για το κίνημα και την Αριστερά.

6. Για να πραγματοποιήσει ο ΣΥΡΙΖΑ το αναγκαίο διπλό άλμα στην πορεία του, στην κατεύθυνση της προοδευτικής ανατροπής και της κυβέρνησης της Αριστεράς, χρειάζεται ο ίδιος μια νέα ριζοσπαστικοποίηση, η οποία με τη σειρά της θα δώσει ώθηση σε μια νέα πολιτική και ιδεολογική ριζοσπαστική μετατόπιση της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας.

Δεν είναι ο ΣΥΡΙΖΑ που πρέπει να «χαθεί» μέσα στις συγκύσεις, τις αμφιταλαντεύσεις, τις αντιφάσεις και την απροσδιοριστία σημαντικών κοινωνικών τμημάτων που προβληματίζονται και δυσφορούν με τη μνημονιακή λεηλασία, αλλά αντιθέτως οφείλει να νηπθεί πρωτοποριακά μιας προσπάθειας για να υπάρξουν κοινωνικές αντιδράσεις και κινητοποιήσεις και συνεκτικές πολιτικές και ιδεολογικές ανακατατάξεις στη βάση μιας εναλλακτικής προοδευτικής και σοσιαλιστικής προοπτικής της κοινωνίας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν πρόκειται να κερδίσει περισσότερη «αξιοπιστία» και «εμπιστοσύνη», που την έχει απόλυτη ανάγκη για την ενίσχυση της επιρροής του, με μια ενδεχόμενη πορεία αναδίπλωσης και δήθεν υπευθυνότητας, που μας

παροτρύνουν δυνάμεις του συστήματος, στρογγυλεύοντας τις αιχμές των θέσεων του, λειαίνοντας τις οξείες γωνίες της τακτικής του, κρατώντας αποστάσεις από «δύσκολους» κοινωνικούς αγώνες, διαλεγόμενος με κέντρα εξουσίας που πρέπει να αμφισβητηθούν και ακολουθώντας την παραδοσιακή ολισθηρή πορεία που ακολούθησαν κατά καιρούς οι διάφορες εκδοχές αξιωματικών αντιπολιτεύσεων στη χώρα μας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να ενισχύσει την αξιοπιστία του μέσα στα πλατιά λαϊκά στρώματα, να κερδίσει την εμπιστοσύνη της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας και να κατακτήσει την ηγεμονία στη συγκρότηση ενός πλατιού αριστερού μετώπου και σε μια πλατιά κοινωνική συμμαχία της εργατικής τάξης, των μικρομεσαίων στρωμάτων στις πόλεις και την ύπαιθρο και του κόσμου της διανόησης και του πολιτισμού, μόνο αν επιδείξει **αξιοπιστία στο ριζοσπαστισμό του και την ανατρεπτική του κατεύθυνση** και εμπνεύσει εμπιστοσύνη για τη **συνέπειά του, τη σταθερότητά του, την ικανότητά του να δίνει δύσκολες μάχες, την αντοχή του στις πιέσεις του κατεστημένου και την αποφασιστικότητά του**.

7. Σε πολιτικό επίπεδο, αρνούμαστε αποφασιστικά να εγκλωβιστούμε σε ένα πνεύμα και μια στάση άμυνας και απολογίας, όπως προσπαθούν να μας πείσουν οι δυνάμεις του συστήματος και του μνημονιακού κατεστημένου. Αντίθετα, οργανώνουμε μια μεγάλη δημιουργική πολιτική αντιπίθεση με τεκμηρίωση, επιχειρήματα, αυτοπεποίθηση και μαχητικό πνεύμα, βασισμένη στην εμβάθυνση του πολιτικού μας προσανατολισμού, στον κατάλληλο σχεδιασμό και στην ουσιαστική συλλογική προσπάθεια και μελέτη.

Στο συνέδριό μας αποφασίζουμε και αναλαμβάνουμε μεγάλες πρωτοβουλίες ώστε να αφαιρέσουμε την πολιτική πρωτοβουλία από τις δυνάμεις του μνημονιακού κατεστημένου και του συστήματος και να τους αφαιρέσουμε τη δυνατότητα να διαμορφώνουν την ατζέντα των δημόσιων συζητήσεων και αντιπαραθέσεων, ακόμα και στα «δύσκολα» θέματα, που «δεν επιτρέπεται» να συζητούνται ή όταν συζητούνται υπαγορεύουν στην Αριστερά να παίρνει θέσεις που δεν θίγουν ουσιαστικά την κυρίαρχη αντίληψη, ιδιαίτερα σε θέματα που αφορούν το λεγόμενο «ευρωπαϊκό όραμα ή ιδεώδες», τις μαχητικές εκδηλώσεις του μαζικού κινήματος, το ρατσισμό κ.λπ.

Η **νέα πολιτική αντιπίθεση** που πρέπει να αναλάβει ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να αμφισβητήσει την κυρίαρχη θεματολογία, να αναδεικνύει τις δικές του θεματικές προτεραιότητες και να αμφισβητήσει την κεντρικότητα των αστικών μέσων ενημέρωσης, πρώτα απ' όλα των τηλεοπτικών, προβάλλοντας ένα εναλλακτικό θεσμικό πλαίσιο δημόσιας συζήτησης και ενημέρωσης.

8. Σε κινηματικό επίπεδο ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να κάνει μια μεγάλη στροφή για να ανακαλύψει εκ νέου και σε μεγαλύτερο βάθος το ταξικό, εργασιακό και κοινωνικό πεδίο. Χρειαζόμαστε μια μεγάλη στροφή του Κόμματος σε όλα τα επίπεδα από τα κεντρικά του στελέχη μέχρι και την τελευταία οργάνωση και όλα τα μέλη του φορέα στην κοινωνία, τα κοινωνικά προ-

βλήματα και πρώτα απ' όλα τους εργασιακούς χώρους.

Δεν μπορεί να υπάρχει κοινωνική κινητοποίηση για υπαρκτά προβλήματα χωρίς την παρουσία και ισχυρή παρέμβαση του ΣΥΡΙΖΑ, δεν μπορεί να υπάρχει σωματείο και συνδικάτο στο οποίο να μην δραστηριοποιούνται δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, δεν μπορεί να υπάρχει κοινωνικός και εργασιακός χώρος που ο ΣΥΡΙΖΑ, τα στελέχη, τα μέλη και οι φίλοι του δεν ενθαρρύνουν την ανάδειξη των προβλημάτων και την αγωνιστική διεκδίκηση τους.

Έχοντας διδαχθεί από τα λάθη και τις ανεπάρκειές μας, είμαστε αποφασισμένοι να αναβαθμίσουμε την κινηματική και αγωνιστική μας παρουσία. Διότι ο ρόλος του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι ρόλος «κυανόκρανου παρατηρητή» ή έξωθεν «σχολιαστή» των κοινωνικών αντιδράσεων και κοινωνικών αγώνων, κάτω από την πίεση των κυρίαρχων μέσων ενημέρωσης, αλλά ρόλος ουσιαστικής παρέμβασης για τη στήριξη των αγώνων και για να αποκτούν ουσιαστικό περιεχόμενο, εναλλακτικό προσανατολισμό και να κατακτούν την ευρύτερη δυνατή κοινωνική αλληλεγγύη και αποτελεσματικότητα.

Αμετάθετος άμεσος στόχος του ΣΥΡΙΖΑ σε αυτή ιδιαίτερα τη φάση είναι η αναζωογόνηση σε ταξική κατεύθυνση του συνδικαλιστικού κινήματος, η ανάπτυξη μεγάλων ενωτικών ταξικών αγώνων και η ανύψωσή τους σε ένα μεγάλο ενωτικό πολιτικό εργατικό - λαϊκό κίνημα προοδευτικής ανατροπής για μια κυβέρνηση της Αριστεράς και για την υλοποίηση του ριζοσπαστικού προγράμματός της.

Με δεδομένο ότι η μνημονιακή κυβέρνηση και οι ενωμένες δυνάμεις του συστήματος κεντριοποιούν και πολιτικοποιούν την αντιπαράθεση με όλους τους μαζικούς αγώνες, επιστρατεύοντας χουντικούς νόμους όπως της πολιτικής επιστράτευσης, τις δυνάμεις καταστολής, τη συκοφαντία και την ιδεολογική τρομοκρατία, είναι απόφαση και δέσμευσή μας να **στηρίζουμε ανεπιφύλακτα και χωρίς προϋποθέσεις αυτούς τους αγώνες**, να παρέχουμε **ανεπιφύλακτη και ενεργητική πολιτική «κάλυψη» και υποστήριξη**, να οργανώνουμε το πιο πλατύ **μέτωπο αλληλεγγύης** και υποστήριξης των αγώνων, να «σπκνώνουμε το γάντι» στην κυβερνητική πρόκληση για συνολική (πολιτική και ιδεολογική) αντιπαράθεση με στόχο την υπεράσπιση των αγώνων. Ταυτόχρονα, οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ στο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα δεσμεύονται να πρωταγωνιστούν στην ανάπτυξη του αγωνιστικού του φρονήματος, στη στήριξη, το συντονισμό και την κλιμάκωση των αγώνων, στον απόλυτο σεβασμό στις αγωνιστικές διαθέσεις και τις αποφάσεις της αγωνιζόμενης βάσης και στη λογοδοσία των εκλεγμένων αντιπροσώπων στις συλλογικές αποφάσεις. Απέναντι στις κυβερνητική τακτική της τρομοκρατίας και της πολιτικής επιστράτευσης, ο ΣΥΡΙΖΑ δεσμεύεται ότι θα παίρνει όλες τις πρωτοβουλίες για κλιμάκωση των αγώνων στην κατεύθυνση της γενίκευσης της αντιπαράθεσης.

9. Σε προγραμματικό επίπεδο, οργανώνουμε ένα νέο άλμα στην προγραμματική μας εναλλακτική κατεύθυνση, με στόχο να γίνει ο ΣΥΡΙΖΑ πιο αξιόπιστος, φερέγγυος, διεισδυτι-

κός και αποδεκτός από το λαό, αυθεντικά πιο εναλλακτικός με κοινωνικούς λαϊκούς όρους, ενάντια σε κάθε τάση προγραμματικής αναδίπλωσης και «στρογγυλέματος» και καταπολεμώντας τα ενδεχόμενα «φοβικά σύνδρομα» για τις επιθέσεις του κατεστημένου, προχωρώντας σε μια νέα προγραμματική αντιπίθεση εφ' όλης της ύλης και σε όλα τα μέτωπα.

Προς αυτήν την κατεύθυνση, με τις προγραμματικές μας προστάσεις καθιστούμε πιο συνεκτική και πιο τεκμηριωμένη την κεντρική εναλλακτική μας πρόταση, θέτοντας σε ένα ενιαίο σχέδιο, χωρίς τεμαχισμούς και διακοπές, ένα πειστικό δρόμο απαλλαγής από τρόικα και μνημόνια, ο οποίος θα ακολουθηθεί μέχρι τέλους, χωρίς αναστολές και εκβιασμούς για την παραμονή στο ευρώ. Ταυτόχρονα, ο ΣΥΡΙΖΑ αμέσως μετά το Συνέδριο θα συνδέσει αυτή την κεντρική, συνεκτική, χωρίς αντιφάσεις και εξαρτήσεις από τρίτους, πρόταση με εξειδικευμένη και συγκεκριμένη ριζοσπαστική προγραμματική επεξεργασία σε όλους τους τομείς και σε ανοιχτό διάλογο με τις δυνάμεις της εργασίας, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

10. Σε κομματικό επίπεδο, ο ΣΥΡΙΖΑ προχωρεί σε ριζική και ριζοσπαστική ανασυγκρότηση και επαναπροσανατολισμό. Θεμελιώδεις κατευθύνσεις είναι να κατακτήσει όλο το Κόμμα σε όλα τα επίπεδα μια πραγματικά νέα συλλογική λειτουργία, μια αληθινή και στην πράξη συμμετοχή στις αποφάσεις και μια ικανότητα εξωστρεφούς κοινωνικής παρουσίας και κινηματικής δράσης σε όλα τα επίπεδα.

Για μας είναι αδιανόητο να μην κινητοποιούνται πρωτοπόρα στους αγώνες όλα τα μέλη και πρώτα από όλα κυρίως τα στελέχη, ιδιαίτερα τα ανώτερα, του Κόμματος. Σε αυτή τη βάση θα λάβουμε όλες τις απαραίτητες αποφάσεις και τα μέτρα ώστε να καταπολεμηθεί η νωχελικότητα, η βραδυκινησία και η αδράνεια στην πολιτική και κοινωνική παρέμβαση και δράση των οργανώσεών μας αλλά και το φαινόμενο μελών στα χαρτιά, που εμφανίζονται μόνο σε συνεδριακές διαδικασίες και σε ψηφοφορίες για την εκλογή οργάνων.

Δεν μπορούμε να μιλάμε για νέα ριζοσπαστικοποίηση της κοινωνίας και προοδευτική ανατροπή χωρίς ένα κόμμα μαζικό, ριζοσπαστικό, χωρίς ένα κόμμα εμπροσθοφυλακή, ένα κόμμα αφοσιωμένων αγωνιστών, ένα κόμμα πρωτοπόρων και όχι ένα κόμμα που καμιά φορά κινδυνεύουν λειτουργίες του να περιορίζονται στην ανάδειξη εσωτερικών συσχετισμών, στην επιβεβαίωση και αναπαραγωγή της όποιας ηγεσίας, κόμμα γραφειοκρατικό και μικροεξουσίας,

Με αυτούς τους γενικούς στόχους και κατευθύνσεις και με αίσθηση ιστορικής ευθύνης, προχωρούμε με αγωνιστικότητα και ενθουσιασμό στο ιδρυτικό μας συνέδριο, για να οικοδομήσουμε τον ΣΥΡΙΖΑ μαχητικό πολιτικό εργαλείο της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων και της αγωνιζόμενης νεολαίας, τον ΣΥΡΙΖΑ-φορέα ενός προγράμματος και σχεδίου ρήξης και ανατροπής, ενός προγράμματος μεγάλων αλλαγών για την ανόρθωση της κοινωνίας και της χώρας που θα ανοίξει το δρόμο στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

ΜΕΡΟΣ Β

Πλαίσιο προγραμματικών θέσεων: Για μια νέα λαϊκή, δημοκρατική και ριζοσπαστική μεταπολίτευση

Οι αρχές και οι στρατηγικές κατευθύνσεις που αναπτύξαμε στο Πρώτο Μέρος υποδεικνύουν σε αδρές γραμμές το προς τα πού πορευόμαστε και το πώς θέλουμε να πορευτούμε. Αυτές οι αρχές και κατευθύνσεις οφείλουν να εδράζονται στα πραγματικά προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η χώρα, να αναλύουν αυτά τα προβλήματα και τους αντίστοιχους συσχετισμούς δύναμης, να διατυπώνουν αντίστοιχα αιτήματα και να προτείνουν συγκεκριμένους τρόπους διεκδίκησης. Αλλά τα προβλήματα αυτά σχετίζονται άμεσα με την πρωτοφανή κρίση που διέρχεται η χώρα, αλλά και ολόκληρος ο κόσμος, τα τελευταία χρόνια, όπως και με τις εντάσεις που αναπτύσσονται και τις τάσεις που διαμορφώνονται στο δικό μας γεωπολιτικό πλαίσιο. Οφείλουμε άρα να ξεκινήσουμε από εκεί.

1. Η κρίση σήμερα

Η κρίση που ζούμε ξέσπασε μετά από τρεις δεκαετίες συσώρευσης κερδών, μέσα από μια τεράστια αναδιανομή πλούτου και εξουσιών υπέρ του κεφαλαίου που οργάνωσε ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτή τείνει να προσλάβει σήμερα οικουμενικές διαστάσεις, θίγοντας με τον έναν ή τον άλλο τρόπο κάθε χώρα και αγγίζοντας κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής. Πρόκειται κατά βάση για δομική κρίση του καπιταλισμού, για κρίση υπερσυσώρευσης με κύριο χαρακτηριστικό την υπερδιόγκωση του χρηματιστικού τομέα και τον άνευ όρων και ορίων πολλαπλασιασμό των εξεζητημένων κερδοσκοπικών στοιχημάτων άμεσης απόδοσης, με όλα τα συναφή παρελκόμενα (σύνθετα τραπεζικά παράγωγα, οίκοι αξιολόγησης, ασφάλιστρα κινδύνου, εξωχώριες εταιρείες, ξέπλυμα χρήματος και φοροδιαφυγή τεράστιας κλίμακας, κλπ). Στο ίδιο πλαίσιο, η γνώση, η πληροφορία και η χρήση τους, όχι μόνον κατατέμνονται, εργαλειοποιούνται και εμπορευματοποιούνται πλήρως, αλλά συγχρόνως μεταλλάσσονται σε σημαντική πηγή ισχύος, παρέχοντας νέα μέσα για τον έλεγχο της κοινωνικής κίνησης και τη βιοπολιτική διαχείριση των πληθυσμών. Εξωθεσμικά και πλήρως ανεξέλεγκτα κέντρα επιφορτίζονται με το να διαμορφώνουν τις βασικές συντεταγμένες της νέας αυτής σχέσης γνώσης, πληροφορίας και εξουσίας ώστε να μπορέσει να εφαρμοστεί αποτελεσματικά η εκάστοτε κατάλληλη πολιτική. Το λεγόμενο «δόγμα του σοκ» αντλεί τόσο την κεντρική του ιδέα όσο και τα μέσα και τις μεθόδους εφαρμογής του από το οπλοστάσιο που παρέχει αυτή η μετάλλαξη γνώσης και πληροφορίας.

Για να αντιμετωπίσουν την κρίση, το κεφάλαιο και οι πολιτικοί εκφραστές του επιστράτευσαν και επιστρατεύουν, όχι μόνον τα προγράμματα λιτότητας, την ακραία συμπίεση του κόστους της εργασιακής δύναμης και την εκτίναξη της ανεργίας σε πρωτοφανή επίπεδα, όχι μόνον την απορρύθμιση κάθε θεσμού προστασίας της εργασίας, την εμπορευματοποίηση κάθε δημόσιου αγαθού και την εκποίηση του σε τιμές ευκαιρίας, δηλαδή όλες τις σαρωτικές «μεταρρυθμίσεις» που βρίσκονται σε εξέλιξη, αλλά και την ευρείας κλίμακας καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων, παραγωγικών δυνατοτήτων, ακόμη και χωρών ολόκληρων. Η κρίση έχει ήδη αγγίξει την πολιτική σφαίρα, όχι μόνον ανατρέποντας κυβερνήσεις, διαλύοντας κατεστημένες πολιτικές δυνάμεις και αναδεικνύοντας νέες, αλλά και δρομολογώντας τεκτονικού χαρακτήρα αλλαγές στις παγκόσμιες ισορροπίες.

Εν μέσω κρίσης, το παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο με τις διαφορές μερίδες του εξακολουθεί να εξαντλεί τα περιθώρια κερδοφορίας από τις χώρες του λεγόμενου «τρίτου κόσμου», οδηγώντας τους λαούς στην εξαθλίωση και προξενώντας τα μεγάλα ρεύματα της οικονομικής μετανάστευσης. Συγχρόνως αυξάνει το βαθμό εκμετάλλευσης στις μητροπόλεις του καπιταλισμού, κατακερματίζει το εργατικό δυναμικό με εθνικά, ηλικιακά ή τοπικά κριτήρια ενώ επιχειρεί να εγκαταστήσει παντού Ειδικές Οικονομικές Ζώνες μισθών κυριολεκτικής πείνας, επισφαλούς εργασίας, δομικής ανεργίας και εκτεταμένης φτώχειας. Τοπικοί πόλεμοι εξακολουθούν να μαίνονται και να διευρύνονται ενώ νέοι εξαπολύονται, οι εστίες έντασης πολλαπλασιάζονται και στους οικονομικούς μετανάστες προστίθενται οι μετανάστες-πρόσφυγες, θύματα των πολέμων. Ο θρησκευτικός φανατισμός, ως λαϊκή αλλά και αντιδημοκρατική ιδεολογία, δεν υποχωρεί. Παράλληλα, νέοι πρωταγωνιστές και αναδυόμενες περιφερειακές δυνάμεις έχουν εμφανιστεί στη διεθνή σκηνή ενώ ο ανταγωνισμός των μεγάλων δυνάμεων οξύνεται σε όλα τα επίπεδα. Μολονότι καθολικά μέτωπα δεν είναι διαμορφωμένα, ένας γενικευμένος πόλεμος συνιστά ενδεχόμενο που δεν μπορεί πλέον να αποκλειστεί.

Η κρίση θίγει όλους τους πολιτικούς θεσμούς, όλους τους όρους και τους τρόπους εκπροσώπησης, την ίδια τη δημοκρατική οργάνωση των κοινωνιών. Τα συνταγματικά και εν γένει θεσμικά θεμέλια περιφρονούνται επιδεικτικά, αν δεν καταστρέφονται, ενώ κάθε έκφανση της κοινωνικής και προσωπικής ζωής και η ίδια η ηθική σφαίρα υποτάσσονται στις κατεστημένες εξουσίες που συγκεντρώνονται διαρκώς περισσότερο σε ανεξέλεγκτα κέντρα, «εθνικά» και διεθνή. Ελευθερίες και δικαιώματα περιστέλλονται ανενδοίαστα όσο δεν καταπατούνται βάνουσα, υπό τη διαρκή διεύρυνση και εκλέπτυνση των συστημάτων ηλεκτρονικής και «κλασικής» παρακολούθησης. Επιπλέον, η αδιάκοπη προπαγάνδα που ασκεί η τηλεόραση τόσο με τα «ενημερωτικά» όσο και με τα «ψυχαγωγικά» προγράμματά της, ο κατακερματισμός της γνώσης, η απαξίωση της παιδείας και των ανθρωπιστικών σπουδών, ο υπερτονισμός των «δεξιότητων» και η υπόσχεση μιας δήθεν «δια βίου μάθησης», όπως συντελούνται συστηματικά υπό τα βαρύγδουπα ονόματα της «κοινωνίας της γνώσης» και της «κοινωνίας της πληροφορίας», εμπορευματοποιούν όχι μόνον κάθε εκπαιδευτική λειτουργία, αλλά ακόμη την περιέργεια και τον θαυμασμό, δηλαδή θεμελιώδεις ανθρώπινες ιδιότητες, ενόσω αφοπλίζουν την κριτική σκέψη και τείνουν να καταστήσουν όλους μας παθητικούς αποδέκτες όσων επιτάσσουν οι λογές «ειδικοί» και οι εξουσίες που τους ορίζουν.

Η κρίση όχι μόνον δεν φαίνεται να αναστέλλεται από τα σπασμωδικά και ατελέσφορα μέτρα που αναλαμβάνονται εδώ ή εκεί, αλλά βαθιάει και διευρύνεται διαρκώς περισσότερο, με σκοτεινό μέλλον και χωρίς ορατή έκβαση, με εξαιρετικά επικίνδυνα ενδεχόμενα να ανοίγονται μπροστά μας. Βαθαίνει και διευρύνεται με τρόπους που απαγορεύουν κάθε είδους επιστροφή στην πρότερη κατάσταση μιας σχετικής διεθνούς ισορροπίας, όπου το κάθε κράτος φαινόταν να διατηρεί τη δυνατότητα να παρεμβαίνει ώστε κάπως να εξισορροπεί τις απαιτήσεις του κεφαλαίου με τα κοινωνικά αιτήματα και να αποκαθιστά ανεκτές μορφές συναίνεσης τουλάχιστον με τα μεσαία στρώματα. Βαθαίνει και διευρύνεται με τρόπους που, όχι μόνο διαγράφουν κάθε ελπίδα ότι θα ανακτήσουμε αυτούσια

εκείνα που χάσαμε, αλλά τρόπους που, όσο δεν ανατρέπεται ριζικά η φορά κίνησης των πραγμάτων, καθιστούν τις προσδοκίες για το μέλλον διαρκώς πιο σκοτεινές.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ Μ. ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗ

...φορτώνεται στις λαϊκές δυνάμεις, στραγγαλίζονται μισθοί, συντάξεις, δικαιώματα, κατακτήσεις, παραδίδεται στους κερδοσκόπους το όποιο κοινωνικό κράτος είχε διαμορφωθεί με λαϊκούς αγώνες, ξεπουλιέται η δημόσια περιουσία.... Η βίαιη αναδιανομή του πλούτου σε βάρος των Λαϊκών τάξεων, ενίσχυσε πολλαπλασιαστικά τη δύναμη του κεφαλαίου και την πολιτική του εξουσία. Αυτό πρέπει άμεσα να αντιστραφεί Για να σταματήσει η κρίση και για να ξαναγεννηθεί η ελπίδα, η πορεία πρέπει να αλλάξει ριζικά: Στην κατεύθυνση της ριζικής αλλαγής του οικονομικού- κοινωνικού συστήματος και της μετάβασης στο σοσιαλισμό, που σήμερα είναι πιο αναγκαίος από ποτέ. Με ένα άλλο σύστημα παραγωγικών σχέσεων, που δεν μπορεί να συμβεί με διαχειριστικές πολιτικές στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος.

Μέσα σε αυτό το γενικό πλαίσιο και ενόσω η ανθρωπιστική καταστροφή εξαπλώνεται στην Ελλάδα, η αντιμετώπιση της Κύπρου άνοιξε μια νέα σελίδα στους τρόπους διαχείρισης της κρίσης. Στο πολύ γνωστό μας πλέον τρίπτυχο ακραία λιτότητα- ιδιωτικοποιήσεις-υποβιβασμός της παραγωγικής βάσης προστίθεται η ενεργός παρέμβαση στην ελεύθερη διακίνηση των ροών του χρήματος μέσω της «ιδέας» ότι οι τράπεζες που κινδυνεύουν με κατάρρευση -που είναι πλέον πολλές- οφείλουν να διασώζονται με δικές τους δυνάμεις, δηλαδή τελικά μέσω των καταθέσεων. Αυτή η αντιμετώπιση, καταργώντας στην πράξη τη διευρωπαϊκή «αλληλεγγύη» του κεφαλαίου και την «ισότιμη» μεταχείριση των μερίδων του, χρωματίζει εθνικά τις τελευταίες καθώς τις συναρτά ευθέως με την αντίστοιχη κυβερνητική πολιτική: οι τράπεζες του ευρωπαϊκού πολιτικού Βορρά -και κατ' εξοχήν οι γερμανικές- είναι ασφαλέστερες από τις τράπεζες του ευρωπαϊκού πολιτικού Νότου και άρα οι καταθέσεις οφείλουν να κατευθύνονται εκεί. Υπό αυτή τη συνθήκη, η αντιμετώπιση της Κύπρου δεν ανοίγει απλώς τον ασκό του οικονομικού Αιόλου, αλλά και εκείνους των ευρωπαϊκών εθνικισμών τους οποίους η ίδια η Ευρωπαϊκή Ένωση ιδρύθηκε για να καταργήσει: φαίνεται όλο και πιο καθαρά ότι η στρατηγική της γερμανικής κυβέρνησης είναι να μετατρέψει την οικονομική ισχύ της Γερμανίας σε πολιτική ηγεμόνευση επί της Ευρώπης συνολικά, ηγεμόνευση της οποίας η ιδεολογική διάσταση -που ανάγει τα πάντα στην «ηθική» εκείνου που πωλεί πάντοτε τοις μετρητοίς- δεν είναι καθόλου αμελητέα.

Σε αυτές τις συνθήκες και όσο και αν οι κυβερνήσεις των ευρωπαϊκών χωρών παραμένουν προσδεδεμένες στο άρμα της γερμανικής πολιτικής, οι φυγόκεντρες τάσεις πολλαπλασιάζονται: οι χώρες του ευρωπαϊκού πολιτικού Νότου αποκτούν κοινά συμφέροντα, το ρήγμα μεταξύ κυβερνήσεων και λαών διευρύνεται παντού στην Ευρώπη, μεγάλες διαδηλώσεις και πολύμορφες αντιστάσεις αναπτύσσονται στην Πορτογαλία, στην Ισπανία και αλλού, το πολιτικό σύστημα της Ιταλίας ρευστοποιείται, τα αντιγερμανικά αισθήματα -που συχνά περιλαμβάνουν αδιακρίτως και αδικώς ολόκληρο τον γερμανικό λαό- διαχέονται πλατιά και βαθιάουν, οι μνήμες του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου και της πρόσφατης ιστορίας ανακαλούνται στο προσκήνιο. Η νεοφιλελεύθερη διαχείριση της κρίσης προσκρούει πλέον σε πολιτικά όρια. Αλλά απέναντι και σε αυτά τα όρια, οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις εξακολουθούν να προωθούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου χωρίς να υπολογίζουν ούτε το αντίστοιχο ιστορικό κόστος. Έτσι, η κοι-

νή πολιτική των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων όχι μόνον καταπατά ανενδοίαστα τους ευρωπαϊκούς θεσμούς και υποτάσσει την Ευρώπη ολόκληρη σε ολιγομελή διευθυντήρια που δεν απολογούνται πουθενά, όχι μόνον περιστέλλει τη δημοκρατία σε κάθε χώρα χωριστά, αλλά ταυτόχρονα διαγράφει από το οπτικό πεδίο των ευρωπαϊκών λαών τόσο τη μεγάλη υπόσχεση της σύγκλισης μισθών, συντάξεων και εισοδημάτων όσο και το αίτημα της μόνιμης ειρήνης που πρυτάνευσε της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Ο λόγος ύπαρξης μιας ενωμένης Ευρώπης αρχίζει να χάνεται από τον ορίζοντα ενώ το ευρώ αντιμετωπίζεται απλώς ως όχημα της γερμανικής πολιτικής, και μάλιστα για όσο καιρό το θελήσει η ίδια. Το μέλλον της Ευρωζώνης αλλά και της ίδιας της ενωμένης Ευρώπης καθίσταται διαρκώς περισσότερο επισφαλές.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ Ε.Ε.

Το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης αποκάλυψε τις δομικές ανισορροπίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της ευρωζώνης. Η νεοφιλελεύθερη αρχιτεκτονική και η επιμονή των κυριάρχων στην ΕΕ κύκλων στην υποστήριξή της, οξύνουν την κρίση, ιδιαίτερα στην περιφέρεια της και βέβαια ειδικά στην Ελλάδα, τείνοντας να την μετατρέψουν σε αποικία χρέους. Επιβεβαιώθηκε η άποψη ότι σε συνθήκες ενός εκμεταλλευτικού κοινωνικού συστήματος, όπως ο καπιταλισμός, η ισοτιμία των εθνών και των κρατών είναι πολύ δύσκολο αν όχι αδύνατο να επιτευχθεί.

Το δημοκρατικό έλλειμμα της ολοκλήρωσης, που έτσι κι αλλιώς υπήρξε, καθίσταται οξύτερο στην κρίση με την δημιουργία ad hoc οργάνων και μηχανισμών που δεν υπόκεινται ούτε και τυπικά στον έλεγχο του Ευρωκοινοβουλίου. Η ίδια η ισορροπία των εσωτερικών διακρατικών σχέσεων διαταράχθηκε σοβαρά με την επιβολή της απροκάλυπτης ηγεμονίας του γερμανικού ιμπεριαλισμού και της ομάδας χωρών που συντάσσεται μαζί του.

Μια πολιτική αποτίναξης του μνημονιακού ζυγού από την ελληνική οικονομία και κοινωνία, λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω, πρέπει να είναι έτοιμη να δράσει σχεδιασμένα σε μια κατεύθυνση ανασυγκρότησης της Ευρώπης ώστε να καταπολεμηθεί η αντικειμενική τάση για διεύρυνση των ανισοτήτων και να κατοχυρωθεί η πολιτική ισοτιμία των κρατών- μελών, καθώς και να αλλάξει η λογική της περαιτέρω πορείας της ευρωπαϊκής ενοποίησης.

Παράλληλα πρέπει να είναι έτοιμη να αντιδράσει αποφασιστικά σχηματίζοντας τα αντίστοιχα μέτωπα με χώρες και κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, στην συνέχιση αυτής της πορείας. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να είναι ξεκάθαρο ότι δεν θα υποκύψουμε σε εκβιασμούς και τελεσίγραφα που θα ακυρώνουν την εξαγγελθείσα πολιτική μας και τις προσδοκίες του ελληνικού λαού.

ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ Κ. Ε. & ΤΗΣ Σ. Ε. ΝΕΟY ΑΓΩΝΙΣΤΗ-ΔΙΚΤΥΟ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΩΝ
Ασημακόπουλος Βασίλης,
Καραγρηγορίου Βαγγέλης
Κασιμάτη Νίνα,
Χατζηναντωνίου Γιάννης

ΠΡΟΣΘΗΚΗ
Μ. ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗ

Γίνεται πλέον φανερό ακόμη και στους πιο δύσπιστους- ιδιαίτερα με τις εξελίξεις για την Κύπρο- ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δημιουργήθηκε για την ενίσχυση των δυνάμεων του κεφαλαίου κόντραστα συμφέροντα των λαών, που οραματίσθηκαν την Ευρώπη των λαών και όχι την Ευρώπη των τραπεζών.

Για τους σκοπούς αυτούς χρησιμοποιούν το ευρώ, αύριο είναι πιθανό οι ίδιοι να το απαρνηθούν, αν εκτιμήσουν ότι οι σκοποί τους εξυπηρετούνται προσφορότερα χωρίς αυτό Διαφαίνεται επίσης καθαρότερα ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν αποτελεί ένωση ισότιμων εταίρων. Αντίθετα, εκτός από σχέσεις ανισοτιμίας αναπτύσσονται σχέσεις έντονης εκμετάλλευσης, με κυρίαρχο στόχο των ηγεμονικών δυνάμεων, με αρχηγό τη Γερμανία, να καταρρακώσουν και να ελέγξουν πλήρως την οικονομία των ασθενέστερων κρατών, να ρίξουν τα βάρνη της κρίσης στα λαϊκά στρώματα και στις ασθενέστερες χώρες, να αντλήσουν κέρδη από τη δυστυχία τους. Το περίφημο ευρωπαϊκό κεκτημένο και η αλληλεγγύη εξαεμίζονται προς χάριν των ηγεμονικών δυνάμεων και των πολυεθνικών ομίλων. Η δημοκρατία, ακόμη και η εθνική κυριαρχία βρίσκονται στο στόχαστρο. Η ΕΕ αποδείχθηκε θεσμός ιαχυροποίησης των ισχυρών σε βάρος των ασθενέστερων.

2. Η τρέχουσα διεθνής κατάσταση
και οι τάσεις που διαφαίνονται

Ένα δόγμα που επιβεβαιώνεται διαρκώς στη μέση διάρκεια πρεσβεύει ότι μια χώρα μπορεί να διεκδικήσει πρωταγωνιστικό ρόλο στην παγκόσμια σκηνή μόνο εφόσον διατηρεί τον έλεγχο των θαλασσών. Παρά την εμφανή μείωση της διεθνούς επιρροής τους, οι ΗΠΑ παραμένουν η θαλασσοκράτειρα δύναμη ενόσω εξακολουθούν να κατέχουν τη θέση αιχμής στις τεχνολογίες του πολέμου. Η απομείωση της πολιτικής ηγεμονίας των ΗΠΑ οφείλεται σε πολλούς παράγοντες, εκ των οποίων σημαντικότερος ίσως είναι η άνοδος της Κίνας. Έτσι, μεγάλο μέρος των διεθνών εντάσεων μεταφέρεται στην Άπω Ανατολή, όπου οι τριβές μεταξύ Ιαπωνίας και Κίνας αυξάνονται ενόσω η Ιαπωνία, παραδοσιακή σύμμαχος των ΗΠΑ, αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα. Στην ίδια περιοχή, η κρίση στην Κορεατική χερσόνησο προκαλεί τον φόβο του ανεξέλεγκτου αλλά και χρυσό πρόσχημα για την πιο συστηματική εμπλοκή των ΗΠΑ. Παράλληλα ένας ακήρυκτος νομισματικός πόλεμος βρίσκεται σε εξέλιξη, με τα κύρια νομίσματα (δολάριο, ευρώ, γιουάν, γεν) να επιχειρούν να κατακτήσουν ευνοϊκότερες θέσεις. Η αποδιοργάνωση, αβεβαιότητα και ρευστότητα των διεθνών συναλλαγών, σε συνδυασμό με την αστάθεια του διεθνούς τραπεζικού συστήματος, επαναφέρει τον χρυσό σε ορισμένες χρηματικές λειτουργίες, περιορίζοντας ακόμη περισσότερο τον ρόλο των εθνικών κρατών στη διαχείριση της οικονομικής συγκυρίας.

Η μείωση της επιρροής των ΗΠΑ συνοδεύεται, εκτός των άλλων, με την ανάδυση ενός νέου πολυ-πολικού κόσμου. Οι λεγόμενες BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδίες, Κίνα, Νότια Αφρική) επιχειρούν να πυκνώσουν τις οικονομικές σχέσεις τους και να οργανώσουν τις νομισματικές, τροποποιώντας ταυτόχρονα τις ισορροπίες στους διεθνείς οργανισμούς. Το πώς έγινε αποδεκτό το πέρασμα από του G8 στου G20 είναι ενδεικτικό της νέας κατάστασης. Ειδικότερα η Ρωσία εμφανίζεται και πάλι δυναμικά στην παγκόσμια σκηνή ενώ διεκδικεί πρωταγωνιστικό ρόλο στο πολιτικό κάδρο της Ευρώπης. Με καταλήτη αυτήν τη διεκδίκηση, όλα τα εκκρεμή διεθνή ζητήματα στη δική μας περιοχή αποκτούν τον χαρακτήρα του επείγοντος και απαιτούν νέες συνολικές ρυθμίσεις. Τα επίδικα πολυλαπласιάζονται: οι δρόμοι του ρωσικού φυσικού αερίου, η εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων στην Ανατολική Μεσό-

γειο, οι τύχες του εμφυλίου στη Συρία και των διευκολύνσεων του ρωσικού στόλου, ο πραγματικός χαρακτήρας του πυρηνικού προγράμματος του Ιράν, το Παλαιστινιακό, το Κυπριακό, το Κουρδικό. Σε αυτό το πλαίσιο δημιουργούνται νέες εστίες έντασης που προστίθενται στις παλιές που αφορούσαν και εξακολουθούν να αφορούν το Ιράκ, το Αφγανιστάν, το Πακιστάν, τις Αραβικές χώρες, αλλά και την «Αραβική άνοιξη» εδώ ή εκεί, όπως προσπαθεί να αντεπεξέλθει στις πολιτικές, στρατιωτικές και θρησκευτικές προσπάθειες για την καταστολή της.

Σημαντικό είναι ότι την ίδια στιγμή πυκνώνουν τα βήματα οικονομικής και πολιτικής συνεργασίας στη Λατινική Αμερική καθώς αρκετές χώρες της αποδεσμεύονται ως ένα βαθμό από τους παγκόσμιους οργανισμούς κυριαρχίας, δίνοντας εναλλακτικά παραδείγματα συνέργειας. Τα παραδείγματα αυτά μπορούν να εμπνεύσουν τις χώρες του ευρωπαϊκού πολιτικού Νότου γιατί παρέχουν υποδείγματα κοινής στρατηγικής που δεν εγκλωβίζεται σε παρωχημένα σχήματα αυτοδύναμης ανάπτυξης και νομισματικούς ανταγωνισμούς αλλά, αντίθετα, καλλιεργούν μορφές συνεργασίας οι οποίες, στην περίπτωση της Ευρώπης, οφείλουν οπωσδήποτε να περιλάβουν τη σταθερή συμμαχία με τα πληττόμενα κοινωνικά στρώματα του ευρωπαϊκού πολιτικού Βορρά.

Με αυτά δεδομένα, η στρατηγική της Γερμανικής κυβέρνησης και των συμμάχων ευρωπαϊκών κυβερνήσεων του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού είναι υποχρεωμένη να κινηθεί σε ένα γεωπολιτικό πλαίσιο που γίνεται όλο και περισσότερο ασταθές. Αυτή η αστάθεια επιβαρύνει περισσότερο την κρίση καθιστώντας ακόμη πιο σπασμωδικά τα ημίμετρα που επιδίδουν να την αμβλύνουν, πάντοτε από τη σκοπιά και προς όφελος του κεφαλαίου. Σε αυτό το ασταθές γεωπολιτικό πλαίσιο η χώρα μας οφείλει όχι μόνο να ενδυναμώσει τις σχέσεις της με τις χώρες του ευρωπαϊκού πολιτικού Νότου και όλους τους ευρωπαϊκούς λαούς, αλλά και να κινηθεί με νηφάλια αποφασιστικότητα και τολμηρή σύνθεση σε ένα διεθνές περιβάλλον που αλλάζει ραγδαία. Γιατί η χώρα μας δεν είναι μόνο χώρα της Ευρώπης και του ευρωπαϊκού πολιτικού Νότου. Είναι ταυτόχρονα μέρος των Βαλκανίων και κρίκος που συνδέει την Ευρώπη με τη Μέση Ανατολή.

Η Ελλάδα συνδέεται με τους λαούς της Βαλκανικής με κοινή ιστορία αιώνων, αλλά και μέσω συγκρούσεων που υποδαύλιζαν οι μεγάλες δυνάμεις και τροφοδοτούσαν οι ανταγωνιστικοί εθνικισμοί, όπως συνδέονταν με διαφορετικές γλωσσικές και πολιτισμικές παραδόσεις και τη γεωγραφική διασπορά των αντίστοιχων πληθυσμών. Η διάλυση της ενιαίας Γιουγκοσλαβίας, όπως προωθήθηκε με την καθοριστική παρέμβαση των μεγάλων δυνάμεων, δημιούργησε νέες συγκρούσεις και τοπικούς πολέμους ενώ ισχυρά κατάλοιπα αυτών των συγκρούσεων λειτουργούν ακόμη και σήμερα. Σε ό,τι αφορά τη χώρα μας, παραμένουν τριβές κυρίως με την ΠΓΔΜ. Οφείλουμε να αντιμετωπίσουμε αυτές τις τριβές με βάση αρχές: η εδαφική ακεραιότητα κάθε χώρας είναι απαραβίαστη, οι υπάρχουσες μειονότητες είναι απολύτως σεβαστές, οι σχέσεις καλής γειτονίας οφείλουν να πρυτανεύουν, η δημοκρατία συνιστά απαράβατο πλαίσιο, οι διαφορές πρέπει να επιλύονται ειρηνικά με βάση το διεθνές δίκαιο και τις αποφάσεις του ΟΗΕ. Ταυτόχρονα, μόνιμο και ενεργό μέλημά μας οφείλει να είναι η ταξική και διεθνική αλληλεγγύη που αναγνωρίζει τον άλλον και τη διαφορετικότητά του και καταπολεμά συστηματικά τον εθνικισμό αντιτάσσοντας έναν καλώς εννοούμενο πατριωτισμό. Έχουμε επίγνωση ότι στις μέρες μας η καλλιέργεια αλυτρωτικών βλέψεων συνιστά πρόσχημα που επιδιώκει άλλα από αυτά που διατείνεται γι αυτό προέχει η άρση των όρων παραγωγής και αναπαραγωγής τους. Σε αυτή τη βάση και όπως έχουν σήμερα τα πράγματα, θεωρούμε πως το πρόβλημα με την ΠΓΔΜ μπορεί να επιλυθεί με την επιλογή σύνθετης ονομασίας με γεωγραφικό προσδιορισμό που θα ισχύει για όλες τις χρήσεις.

ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΠΓΔΜ

Η Ελλάδα συνδέεται με τους λαούς της Βαλκανικής με κοινή ιστορία αιώνων, αλλά και μέσω συγκρούσεων που υποδαύλιζαν οι μεγάλες δυνάμεις και τροφοδοτούσαν οι ανταγωνιστικοί εθνικισμοί, όπως συνδέονταν με διαφορετικές γλωσσικές και πολιτισμικές παραδόσεις και τη γεωγραφική διασπορά των αντίστοιχων πληθυσμών.

Οφείλουμε να αντιμετωπίσουμε αυτούς τους εθνικισμούς με βάση τις αρχές ότι η εδαφική ακεραιότητα κάθε χώρας είναι απαραβίαστη και οι υπάρχουσες, αναγνωρισμένες από τον ΟΗΕ, μειονότητες είναι απολύτως σεβαστές και καμία δεν προσπαθεί να επιβληθεί στην άλλη. Οι σχέσεις καλής γειτονίας οφείλουν να πρυτανεύουν, η δημοκρατία συνιστά απαράβατο πλαίσιο, οι διαφορές πρέπει να επιλύονται ειρηνικά με βάση το διεθνές δίκαιο, τις αποφάσεις του ΟΗΕ και τον σεβασμό των συνόρων.

Η διάλυση της ενιαίας Γιουγκοσλαβίας, που προωθήθηκε με την καθοριστική παρέμβαση των μεγάλων δυνάμεων δημιούργησε νέες συγκρούσεις και τοπικούς πολέμους, ενώ ισχυρά κατάλοιπα αυτών των συγκρούσεων λειτουργούν ακόμη και σήμερα. Σε ό,τι αφορά τη χώρα μας, παραμένουν τριβές κυρίως με την ΠΓΔΜ.

Έχουμε επίγνωση ότι στις μέρες μας η καλλιέργεια αλυτρωτικών βλέψεων από οποιαδήποτε χώρα, της Ελλάδας συμπεριλαμβανομένης, συνιστά πρόσχημα που επιδιώκει άλλα από αυτά που διατείνεται, για αυτό προέχει η άρση των όρων παραγωγής και αναπαραγωγής τους. Σε αυτή τη βάση και όπως έχουν σήμερα τα πράγματα, θεωρούμε πως το πρόβλημα με την ΠΓΔΜ μπορεί να επιλυθεί με την επιλογή σύνθετης ονομασίας με σαφή γεωγραφικό προσδιορισμό που θα ισχύει για όλες τις χρήσεις.

Ασημακόπουλος Βασίλης
Καράμπελας Σταύρος
Καραμάνος Χρήστος
Καραγρηγορίου Βαγγέλης
Μαρκόπουλος Αντώνης
6Κασιμάτη Νίνα
Κωσταντακόπουλος Δημήτρης
Μήτσιου Τάνια
Νούλας Νίκος
Παλιού Κατερίνα
Χατζπαντωνίου Γιάννης

Ανάλογη ιστορία αιώνων συνδέει την Ελλάδα με τις χώρες της Μέσης Ανατολής. Η ιστορία αυτή είναι κυρίως ιστορία φιλίας που δεν ανακόπηκε με την άνοδο του Ισλάμ ενώ απέκτησε νέα ώθηση με την πρόσφατη «Αραβική Άνοιξη». Αλλά από την άλλη μεριά, είμαστε μάρτυρες του ότι, την εποχή του πετρελαίου, η Μέση Ανατολή υπήρξε και παραμένει πεδίο συ-

νεχών συγκρούσεων και έντονων ανταγωνισμών των μεγάλων δυνάμεων, πεδίο που απειλείται μόνιμα από γενικευμένη ανάφλεξη. Τουλάχιστον μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, τις συγκρούσεις και τους ανταγωνισμούς αυτούς συμπυκνώνει το Παλαιστινιακό ζήτημα και η διαμάχη των αραβικών χωρών με το Ισραήλ. Οι προεκτάσεις εξακτινώνονται στο Ιράν, την Τουρκία, την Συρία, το Ιράκ, το ιστορικό Κουρδιστάν, τα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου και τη Σαουδική Αραβία, για να καταλήξουν στο κυρίως ζητούμενο: την κάρπωση των ενεργειακών και υδάτινων πόρων της περιοχής.

Λόγω της γεωγραφικής της θέσης, η χώρα μας εμπλέκεται υποχρεωτικά σε όλα τα παραπάνω. Ο ρόλος της οφείλει να είναι συνετά ενεργός στη βάση μιας αυστηρής πολιτικής αρχών που δεν θα την παρασύρει σε σύγκρουση με ό,τι θετικό κατέκτησε στη διάρκεια εκατονταετιών με όλους τους λαούς της περιοχής. Οφείλουμε να επιμείνουμε σταθερά στην ανακήρυξη ανεξάρτητου, πλήρως κυρίαρχου παλαιστινιακού κράτους, πλάι στο κράτος του Ισραήλ, στα διεθνώς αναγνωρισμένα σύνορα του 1967. Η συνεπής στήριξη του Παλαιστινιακού λαού δεν είναι ασύμβατη με την ύπαρξη σχέσεων Ελλάδας - Ισραήλ υπό την προϋπόθεση ότι η χώρα δεν θα εμπλακεί κατά κανένα τρόπο στους επιθετικούς σχεδιασμούς του τελευταίου που συνιστά, υπενθυμίζουμε, μείζονα πυρηνική δύναμη. Είμαστε ριζικά αντίθετοι σε κάθε επίθεση κατά του Ιράν με οποιοδήποτε πρόσχημα και δεν θα επιτρέψουμε τη χρήση του εδάφους της χώρας μας και του εναέριου χώρου της για επίθεση εναντίον του. Επιπλέον, οφείλουμε να παρακολουθούμε με προσοχή τις εξελίξεις στη Συρία υποστηρίζοντας ότι ο συριακός λαός πρέπει να δώσει μόνος του λύσεις στα προβλήματά του στην κατεύθυνση της εγκαθίδρυσης της δημοκρατίας και της κατοχύρωσης όλων των ελευθεριών, χωρίς να κατατμηθεί η χώρα του. Σε κάθε περίπτωση οφείλουμε να προτάσσουμε την αλληλεγγύη των λαών της περιοχής και το δικαίωμά τους να οργανώνουν τα του οίκου τους και να πρωτοστατήσουμε στον αγώνα για μια ειρηνική Μέση Ανατολή, για τη μετατροπή όλης της μεσογειακής λεκάνης σε θάλασσα ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των λαών της.

Η Τουρκία, αφού ξεπέρασε την οικονομική κρίση της και άρχισε να διευθετεί τις σχέσεις πολιτικής εξουσίας και στρατιωτικού κατεστημένου με πρόταγμα έναν ήπιο ισλαμισμό, διεκδικεί νέες σχέσεις με τον αραβικό κόσμο και ρόλο ηγετικής περιφερειακής δύναμης. Η εξωτερική πολιτική που ακολουθεί και η διπλωματία που ασκεί, ιδιαίτερα απέναντι στη χώρα μας, τείνει να πολλαπλασιάζει αιτήματα και διεκδικήσεις συντηρώντας μορφές έντασης που εναλλάσσονται με διακηρύξεις φιλίας. Αλλά ο ελληνικός και ο τουρκικός λαός δεν έχουν τίποτε να χωρίσουν. Σε αυτή τη βάση, οι σχέσεις καλής γειτονίας εμπεδώνονται με βάση την ειρήνη, την καλλιέργεια της φιλίας, τον αμοιβαίο σεβασμό των κυριαρχικών δικαιω-

μάτων και των πολιτισμικών παραδόσεων, το διεθνές δίκαιο και τις αποφάσεις του ΟΗΕ.

Η Κύπρος δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί σαν οποιαδήποτε άλλη χώρα της περιοχής μας. Ο αντι-αποικιοκρατικός αγώνας της, υπό το σύνθημα της «Ένωσης», αποτέλεσε ύστερη έκφανση των αγώνων υπέρ της Ελληνικής εθνικής ολοκλήρωσης ενώ το μεταγενέστερο σύνθημα και ο αγώνας υπέρ της «Αυτοδιάθεσης» πυροδότησε μεγάλους αγώνες στην Ελλάδα. Οι συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου υπήρξαν συμβιβασμός που διατήρησε ισχυρά στοιχεία του προηγούμενου αποικιακού καθεστώτος (ακόμη υπάρχουν «εγγυήτριες δυνάμεις» και μεγάλες Βρετανικές στρατιωτικές βάσεις) ενώ, κατά το πάγιο δόγμα του «διαίρει και βασίλευε» της τέως Βρετανικής Αυτοκρατορίας, η ύπαρξη τουρκικής μειονότητας και η εύλογη αμφιθυμία της απέναντι στην προοπτική μιας αυτοδιάθεσης με αμιγώς ελληνικά χαρακτηριστικά χρησιμοποιήθηκαν ως καθοριστικό στοιχείο του συμβιβασμού που επιτεύχθηκε. Από κει και πέρα οι τριβές μεταξύ των δύο κοινοτήτων, όπως υποκινήθηκαν από την Βρετανική πολιτική και όπως καλλιεργήθηκαν από ακραίους εθνικιστικούς κύκλους, δημιούργησαν πρόσφορο έδαφος για το εγκληματικό χουντικό πραξικόπημα ενάντια στη νόμιμη κυβέρνηση του Μακαρίου. Με πρόσχημα το τελευταίο, η Τουρκία κατέλαβε στρατιωτικά το βόρειο τμήμα της Κύπρου, με την άμεση ή έμμεση ενθάρρυνση των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ. Αυτή η κατάληψη αποτέλεσε καταλύτη για την κατάρρευση της στρατιωτικής δικτατορίας στην Ελλάδα. Από την άλλη μεριά, η στρατιωτική κατοχή του βόρειου τμήματος της Κύπρου από τότε και η τουρκική πολιτική του συνεχιζόμενου παράνομου εποικισμού της συνιστούν μείζονα εμπόδια για την επίλυση του Κυπριακού.

ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Με αυτά τα δεδομένα, οι τύχες της Ελλάδας και της Κύπρου ήταν και παραμένουν άρρηκτα συνυφασμένες. Σήμερα μάλιστα, οι σχέσεις πυκνώνουν γιατί οι κυρίαρχες δυνάμεις στην Ευρωζώνη και την Ευρώπη έχουν μετατρέψει την Κύπρο στο δεύτερο, μετά την Ελλάδα, πειραματόζωο της πολιτικής τους, ωθώντας έτσι σε ακόμη μεγαλύτερη σύσφιξη των σχέσεων ανάμεσα στους δύο λαούς που υποφέρουν από την ίδια πολιτική, και όπου, βέβαια, οι Τουρκοκύπριοι αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του Κυπριακού λαού. Τα πράγματα περιπλέκονται με το ζήτημα των υδρογονανθράκων και τους διεθνείς ανταγωνισμούς που συνεπάγονται, απαιτώντας λεπτούς και σύνθετους χειρισμούς στο επίπεδο των διεθνών και διπλωματικών σχέσεων τόσο της Ελλάδας όσο και της Κύπρου. **Η ολόπλευρη στήριξη της κρατικής υπόστασης της Κύπρου, η υπεράσπιση της Κυπριακής Δημοκρατίας, ο σεβασμός και η υλοποίηση των αποφάσεων του ΟΗΕ για αποχώρηση των ξένων στρατευμάτων και επιτέλους η εφαρμογή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε ολόκληρη την Κύπρο, ο κριτικός σεβασμός των αποφάσεων της εκλεγμένης κυπριακής ηγεσίας, οι στενές σχέσεις με τις ευρύτερες δημοκρατικές δυνάμεις της Κύπρου και οι συντροφικές σχέσεις με την κυπριακή Αριστερά αποτελούν άξονες της πολιτικής μας.**

Ασημακόπουλος Βασίλης
Καλογερά Αγνή
Καραγρηγορίου Βαγγέλης
Καράμπελας Σταύρος
Κασιμάτη Νίνα
Κότσιας Σπύρος
Μαντάς Παναγιώτης
Σχίζας Γιάννης
Χατζπαντωνίου Γιάννης
Χερουβής Γιώργος

ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η Τουρκία, αφού ξεπέρασε την οικονομική κρίση της και άρχισε να διευθετεί τις σχέσεις πολιτικής εξουσίας και στρατιωτικού κατεστημένου με πρόταγμα έναν ήπιο ισλαμισμό, διεκδικεί νέες σχέσεις με τον αραβικό κόσμο και ρόλο ηγετικής περιφερειακής δύναμης. Στις ελληνοτουρκικές σχέσεις η λογική αυτή αποτυπώνεται στην αυξανόμενη αναθεωρητική στάση της Τουρκίας στα μείζονα ζητήματα του Αιγαίου και της Θράκης, στις διεκδικήσεις που συστηματικά προβάλλει από το 1973 εις βάρος Ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων και στις απειλές πολεμικών επεισοδίων που διατυπώνει, λόγω και έργω, κατά της εδαφικής ακεραιότητας της Ελλάδας.

Η παραινόμενη στρατιωτική κατοχή από την Τουρκία τμήματος της Κυπριακής Δημοκρατίας αποτελεί το άλλο μείζον εμπόδιο στην ανάπτυξη σχέσεων καλής γειτονίας. Η εξωτερική πολιτική που ακολουθεί και η διπλωματία που ασκεί, ιδιαίτερα απέναντι στη χώρα μας, τείνει να πολλαπλασιάζει αιτήματα και διεκδικήσεις συντηρώντας μορφές έντασης που εναλλάσσονται με διακηρύξεις φιλίας που κατά κανόνα διαψεύδονται από την ακολουθούμενη πρακτική. Αλλά ο ελληνικός και ο τουρκικός λαός δεν έχουν τίποτε να χωρίσουν. Σε αυτή τη βάση, οι σχέσεις καλής γειτονίας εμπεδώνονται με βάση τον αμοιβαίο σεβασμό των κυριαρχικών δικαιωμάτων και των πολιτισμικών παραδόσεων, τον σεβασμό του διεθνούς δικαίου και των αποφάσεων του ΟΗΕ, (ιδιαίτερα των προνοιών του διεθνούς δικαίου της θάλασσας), την ειρηνική επίλυση των διαφορών και την καλλιέργεια της φιλίας των δύο λαών.

Αξελός Λουκάς, Ασημακόπουλος Βασίλης, Γκόβας Γιάννης, Ήσυχος Κώστας, Καλογερά Αγνή, Καραγρηγορίου Βαγγέλης, Καράμπελας Σταύρος, Κασιμάτη Νίνα, Κοτσακάς Αντώνης, Κότσιας Σπύρος, Μαρκόπουλος Αντώνης, Νικολακάκης Γιώργος, Παναγιώτου Σπύρος, Τσίπρας Γιώργος, Σχίζας Γιάννης, Φινάλης Ερρίκος, Χατζπαντωνίου Γιάννης, Χερουβής Γιώργος

ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ
ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΑΠΟ ΑΝΑΣΑ

Η Κύπρος δεν μπορεί να αντιμετωπισθεί σαν οποιαδήποτε άλλη χώρα της περιοχής μας. Ο αντιαποικιοκρατικός αγώνας της, υπό το σύνθημα της Ένωσης, παρά τον ηρωισμό και τις θυσίες των αγωνιστών που επιζητούσαν την απαλλαγή από τα δεσμά του βρετανικού ιμπεριαλισμού, οδηγήθηκε, λόγω της πολιτικής της ηγεσίας (ηγεσία ΕΟ-ΚΑ, Εκκλησίας κλπ) στο δρόμο του στείρου εθνικισμού, ύστερη έκφανση της «εθνικής ολοκλήρωσης» από τη σκοπιά της ελληνικής αστικής τάξης. Το σύνθημα της «Ένωσης», που έθετε τους Τουρκοκύπριους υπό την προοπτική της εναλλαγής της βρετανικής επικυριαρχίας από μια ελληνική, διέρρηξε τον μέχρι τότε ενιαίο κοινωνικό ιστό Ελληνοκύπριων και Τουρκοκύπριων, καλλιεργώντας εκατέρωθεν εθνικισμούς και παρέχοντας στο βρετανικό αποικιοκρατικό καθεστώς τη δυνατότητα να εφαρμόσει το προσφιλές του δόγμα του «διαίρει και βασίλευε», στερώντας έτσι πολύτιμες τουρκοκυπριακές δυνάμεις από τον αντιαποικιοκρατικό αγώνα. Οι συμφωνίες Ζυρίχης – Λονδίνου υπήρξαν συμβιβασμός που διατήρησε ισχυρά στοιχεία του προηγούμενου αποικιοκρατικού καθεστώτος (ακόμη υπάρχουν «εγγυήτριες δυνάμεις και μεγάλες βρετανικές βάσεις). Από κει και πέρα, οι τριβές που πολλαπλασιάζονταν με κύρια ευθύνη της ελληνοκυπριακής δεξιάς, αλλά και η ανάλογη απόκριση της τουρκοκυπριακής εθνικιστικής δεξιάς, οδήγησαν τελικά στο εγκληματικό χουντικό πραξικόπημα ενάντια στη νόμιμη κυβέρνηση του Μακαρίου. Με πρόσχημα...

Με αυτά τα δεδομένα, οι τύχες της Ελλάδας και της Κύπρου ήταν και παραμένουν άρρηκτα συνυφασμένες. Σήμερα μάλιστα, οι σχέσεις πυκνώνουν γιατί οι κυρίαρχες δυνάμεις στην Ευρωζώνη και την Ευρώπη έχουν μετατρέψει την Κύπρο στο δεύτερο, μετά την Ελλάδα, πειραματόζωο της πολιτικής τους, ωθώντας έτσι σε ακόμη μεγαλύτερη σύσφιξη των σχέσεων ανάμεσα στους δύο λαούς που υποφέρουν από την ίδια πολιτική, και όπου, βέβαια, οι Τουρκοκύπριοι αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του Κυπριακού λαού. Τα πράγματα περιπλέκονται με το ζήτημα των υδρογονανθράκων και τους διεθνείς ανταγωνισμούς που συνεπάγονται, απαιτώντας λεπτούς και σύνθετους χειρισμούς στο επίπεδο των διεθνών και διπλωματικών σχέσεων τόσο της Ελλάδας όσο και της Κύπρου. Η ολόπλευρη στήριξη της κρατικής υπόστασης της Κύπρου, η υπεράσπιση της Κυπριακής Δημοκρατίας, ο σεβασμός και η υλοποίηση των αποφάσεων του ΟΗΕ για διζωνική και δικοινοτική ομοσπονδία, με μία ιθαγένεια, μία κυριαρχία και μία διεθνή προσωπικότητα, όπως έχουν γίνει αποδεκτές από όλες τις πολιτικές δυνάμεις εκεί, ο κριτικός σεβασμός των αποφάσεων της εκλεγμένης κυπριακής ηγεσίας, οι στενές σχέσεις με τις ευρύτερες δημοκρατικές δυνάμεις της Κύπρου και οι συντροφικές σχέσεις με το ΑΚΕΛ και την κυπριακή Αριστερά αποτελούν άξονες της πολιτικής μας.

3. Η κοινωνική και οικονομική
κατάσταση στην Ελλάδα

Ο νεοφιλελευθερισμός στην Ελλάδα έχει ήδη την ιστορία του. Η αποφασιστική στροφή προς εκείνον συντελέστηκε από την κυβέρνηση Μητσοτάκη και εντάθηκε με τις κυβερνήσεις Σημίτη. Σημαντικά χαρακτηριστικά της υπήρξαν η ιδιωτικοποίηση των «προβληματικών» επιχειρήσεων, η δρομολόγηση μιας στοιχειώδους τεχνολογικής αναδιάρθρωσης της βιομηχανικής παραγωγής μέσω αυτοματοποίησης και εισαγωγής της πληροφορικής, η ελεγχόμενη άνοδος της ανεργίας και η απαρχή εφαρμογής μέτρων ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων. Η πολιτική αυτή -στην οποία αντιστάθηκε το μαζικό κίνημα και η Αριστερά επιτυγχάνοντας κάποιες σημαντικές νίκες- βοήθησε την επέκταση της καπιταλιστικής επιχειρηματικής δραστηριότητας και οδήγησε σε υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης -ταξικά προσανατολισμένης, στρεβλής και μονόπλευρης- στους οποίους συ-

νέτειναν τα Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης που αποσκοπούσαν κυρίως στην κατασκευή υποδομών, αναγκιών για την ταχεία κυκλοφορία κεφαλαίων, εργατικού δυναμικού, προϊόντων και υπηρεσιών. Η περίοδος 2000–2008 δεν εμφάνισε μεν τους αυξητικούς ρυθμούς της προηγούμενης περιόδου, αλλά διατήρησε τα επιχειρηματικά μεγέθη σε υψηλά επίπεδα. Κάμψη της ανάπτυξης αρχίζει να εμφανίζεται περί το τέλος του 2008 ενόσω αρχίζει η επέλαση της κρίσης με τα γνωστά άνισα αποτελέσματα στις διάφορες χώρες του αναπτυσσόμενου καπιταλιστικού κόσμου. Στη χώρα μας, ενώ κατά τα δύο πρώτα χρόνια της κρίσης ακολουθείται μια πορεία μείωσης της επιχειρηματικής κερδοφορίας μέχρι μηδενισμού, τα επόμενα τρία επισυμβαίνει μια χωρίς προηγούμενο κατακρήμνιση όλων των μακροοικονομικών δεικτών.

Λίγο πριν αρχίσει η κατακρήμνιση, το καμπανάκι του κινδύνου χτύπησε εκκωφαντικά για τις δυνάμεις της αστικής ταξικής κυριαρχίας. Έτσι οδηγηθήκαμε στα αλλεπάλληλα μνημόνια και τους συναφείς εφαρμοστικούς νόμους, δηλαδή στην εφαρμογή μιας πολιτικής «ολοκληρωτικού» καπιταλισμού που ουσιαστικά καταργεί κάθε έννοια κοινωνικού συμβολαίου και επιδιώκει να καταστήσει την εργασιακή δύναμη φθηνή, πειθήνια και απορυθμισμένη, προκειμένου να συγκρατηθούν οι ζημιές του επιχειρηματικού κεφαλαίου και να στηριχθούν οι όποιοι κερδοφόροι τομείς εξακολουθούσαν να υπάρχουν. Προκειμένου να επιτύχει την οικονομική του σωτηρία, ο ελληνικός καπιταλισμός και οι ευρωπαϊκοί σύμμαχοί του οδηγήθηκαν στο να καταβροχθίσουν εκατοντάδες χιλιάδες θέσεις εργασίας, να εκκαθαρίσουν εκατοντάδες μεγάλες και μικρομεσαίες επιχειρήσεις, να επιφέρουν κατακόρυφη μείωση μισθών και συντάξεων, να συνθλίψουν εργατικά δικαιώματα και ελευθερίες, να καταργήσουν όποιες μορφές κοινωνικού κράτους απομένουν, να προκαλέσουν την κατάρρευση των ταμείων κοινωνικής ασφάλισης.

Από τη μεταπολίτευση και για τριάντα περίπου χρόνια, το αστικό μπλοκ εξουσίας λειτουργούσε εν πολλοίς νομιμοποιημένα, καθώς οι μορφές καπιταλιστικής ανάπτυξης που ακολουθήθηκαν διασφάλιζαν συναίνεση με την πλειονότητα των μεσαίων στρωμάτων, αλλά και με σημαντικά τμήματα του κόσμου της μισθωτής εργασίας. Όμως η κρίση άλλαξε κατά τρόπο ριζικό το τοπίο. Για να καταλάβουμε το μέγεθος της καταστροφής, ίσως αρκεί ένας αριθμός: τα χρόνια των μνημονίων χάθηκαν 850. 000 θέσεις εργασίας. Για να δημιουργηθούν αυτές οι θέσεις χρειάστηκαν 17 χρόνια, με μέση ετήσια αύξηση του ΑΕΠ κατά 4%! Το τι πραγματικά σημαίνει αυτός ο αριθμός σε όλα τα επίπεδα το ζούμε όλοι και όλο και πιο έντονα: διαρκώς μεγαλύτερα τμήματα της μισθωτής εργασίας εντάσσονται σε καθεστώς μόνιμης ανεργίας, οι εργασιακές σχέσεις τόσο στον ιδιωτικό όσο και στον δημόσιο τομέα διαλύονται, ευρύτατες μερίδες των μεσαίων στρωμάτων, παλιών και νέων, καταστρέφονται ενώ ακόμη και μικρομεσαίες μερίδες της αστικής τάξης αντιμετωπίζουν το φάσμα του οικονομικού αφανισμού. Τα πλήγματα είναι καίρια στο εισόδημα και στην αγοραστική δύναμη, στα δικαιώματα, στην ασφάλιση, στην υγεία, στην παιδεία, στο περιβάλλον, στις ελευθερίες, σε ολόκληρο τον τρόπο ζωής.

Στο εσωτερικό του κόσμου της μισθωτής εργασίας δρομολογήθηκαν ισχυρές ροπές τόσο κεντρομόλες -ροπές που ενοποιούν- όσο και φυγόκεντρες -ροπές που απομακρύνουν. Από τη μια μεριά, τα πλήγματα που δέχθηκε η μισθωτή εργασία θίγουν το σύνολό της, αφού οι εισοδηματικές περικοπές, οι φορολογικές επιβαρύνσεις, η αποψίλωση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων, η κατάρρευση υγείας και παιδείας αφορούν τους πάντες και αιτούνται ενιαία αντιμετώπιση. Από την άλλη μεριά όμως, η εκάστοτε εστίαση των επιθέσεων, οι διαφορετικοί όροι πρόσληψής τους, όπως συναρτώνται με τις κατεστημένες νοοτροπίες, τον κοινωνικό αυτοματισμό και τη συστηματική προπαγάνδα που τον καλλιεργεί καθημερινά, τείνουν να δημιουργήσουν νέους διαχωρισμούς, νέες μορφές ταξικού κατακερματισμού και εσωτερικές διαφοροποιήσεις που δημιουργούν την ψευδαίσθηση αντιτιθέμενων συμφερόντων. Η πρωτοφανής

ανεργία και η απειλή της για όσους έχουν ακόμη δουλειά συντείνουν στην ίδια κατεύθυνση.

Η επίτευξη της ταξικής ενότητας του κόσμου της μισθωτής εργασίας αποτελεί πρώτιστο στόχο μας, τόσο αμυντικά, για την προάσπιση των κοινών συμφερόντων, όσο και επιθετικά, με στόχο μια εναλλακτική, λαϊκή και ριζοσπαστική, πολιτική διακυβέρνησης. Κεντρικό ζητούμενο είναι ακόμη η κοινωνική συμμαχία της εργατικής τάξης με τα παραδοσιακά και νέα μικρομεσαία στρώματα της πόλης και της υπαίθρου. Αλλά επειδή αυτή η διπλή ενότητα είναι σήμερα πιο κοντά από ποτέ, το κεφάλαιο και οι πολιτικοί εκφραστές του σε Ελλάδα και Ευρώπη κάνουν και θα κάνουν το παν για να την αποτρέψουν. Η επιτυχία του αγώνα εξαρτάται καθοριστικά από το πόσο και το πώς οι δυνάμεις της ενότητας θα υπερισχύουν έναντι των δυνάμεων του κατακερματισμού και της διαίρεσης, από το πόσο και το πώς θα επιτευχθεί η ενότητα και η συμπόρευση μισθωτών, ανέργων και μικρομεσαίων στρωμάτων, από το πόσο και το πώς τα συνδικάτα και όλοι οι αντίστοιχοι αντιπροσωπευτικοί φορείς θα αγκυρωθούν ταξικά, θα μαζικοποιηθούν και θα διαμορφώσουν μια επαρκή πολιτική διεκδικήσεων, από το πόσο και το πώς το εναλλακτικό σχέδιο της Αριστεράς θα πείσει τους πολλούς να συστρατευθούν για την πραγματοποίησή του.

4. Η πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα

Η βίαιη ταξική πόλωση της τελευταίας τριετίας οδηγεί ολόκληρο το πολιτικό σύστημα σε μεγάλες και βαθιές ανακατατάξεις. Η διάταξη των πολιτικών δυνάμεων, όπως είχε παγιωθεί μετά τη μεταπολίτευση, αποδιαρθρώθηκε και αποδιαρθρώνεται όλο και περισσότερο ενώ δεσπόζουσα θέση επιδιώκει να καταλάβει ένας τρικέφαλος σχηματισμός ο οποίος, αδυνατώντας να οικοδομήσει την αναγκαία για την επιβίωσή του πλατιά συναίνεση, στηρίζεται όλο και πιο καθαρά στην άνωθεν επιβολή και στον αυταρχισμό. Μια έρπουσα αντιδημοκρατική εκτροπή βρίσκεται σε εξέλιξη. Έτσι, οι πράξεις νομοθετικού περιεχομένου πολλαπλασιάζονται, ο κοινοβουλευτικός έλεγχος περιφρονείται, το κοινοβούλιο περιθωριοποιείται, το Σύνταγμα καταπατείται ανενδοίαστα. Την ίδια στιγμή, οι θεσμοί προστασίας του πολίτη διαλύονται, οι φασίζοντες μηχανισμοί εντός των Σωμάτων Ασφαλείας προστατεύονται και ενισχύονται ενώ αντίστοιχες «ιδέες» έχουν αρχίσει να εμφανίζονται σε τμήματα των ενόπλων δυνάμεων. Στο ιδεολογικό επίπεδο, οι δημοκρατικές κατακτήσεις της μεταπολίτευσης λοιδορούνται, ο αντιφασιστικός αγώνας συκοφαντείται, οι διώξεις του φρονήματος πολλαπλασιάζονται, όλες οι αξίες που οργανώνουν την κοινωνική ζωή υποβάλλονται στις επιταγές του «μονόδρομου» των μνημονίων. Η εφαρμογή αυτού του «μονόδρομου» γίνεται ο υπέρ πάντων αγών.

Σε αυτό το πλαίσιο, η παραδοσιακή διάκριση των τριών πολιτικών οικογενειών -δεξιά, κέντρο, αριστερά- έχει πάψει να αντιστοιχεί στις παγιωμένες για μεγάλο διάστημα εκπροσωπήσεις κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων και στις αντίστοιχα επεδωμένες νοοτροπίες. Στη θέση των παραδοσιακών εκπροσωπήσεων τείνουν να διαμορφωθούν δύο αντίπαλα πολιτικό-κοινωνικά μπλοκ.

Από τη μια μεριά, είναι το ενιαίο πλέον μπλοκ του τέως διακομματισμού με την προσθήκη της ΔΗΜΑΡ στην κυβέρνηση και την έμμεση πρόσδεση κάποιων στελεχών του Σημιτικού «εκσυγχρονισμού» που διαμορφώνουν τυπικά ανεξάρτητες κινήσεις ελπίζοντας να αποκομίσουν διαπραγματευτική δύναμη. Παρά τις κατά καιρούς εμφανιζόμενες διαφοροποιήσεις, επικοινωνιακού κατά βάσιν χαρακτήρα, αυτό το μπλοκ αλληλοσυμπληρούμενων δυνάμεων που περιλαμβάνει τόσο ακροδεξιές όσο και κεντροαριστερές συνιστώσες, τείνει να αποκτήσει τα χαρακτηριστικά παράταξης, με τη δική της ιδεολογία, με τις δικές της εφημερίδες, με τις δικές της «ενημερωτικές» εκπομπές στην τηλεόραση, με τα δικά της στελέχη, όπως είναι διάσπαρτα στους κρατικούς και περί το κράτος οργανισμούς, με τους δικούς της οργανικούς διανοούμενους. Η πολύμορφη αυτή πα-

ράταξη που τείνει να γίνει ενιαία συνυφαίνεται σχεδόν αξεδιάλυτα με το κράτος και τους μηχανισμούς ισχύος του, όπως αυτοί είχαν διαμορφωθεί μετά τη μεταπολίτευση, ενώ θεμελιώδης στόχος της φαίνεται πως είναι το να διατηρήσει αυτή τη συνύφανση με κάθε μέσο.

Το μπλοκ αυτό εκπροσωπεί ταξικά, με διάφανο πλέον τρόπο, το μεγάλο «ελληνικό» κεφάλαιο -τραπεζικό, εφοπλιστικό, εμπορικό- όπως είναι στενά συνδεδεμένο με το ευρωπαϊκό και διεθνές. Εκπροσωπεί επίσης το κρατικοδίαιτο κεφάλαιο των «μεγάλων έργων» και των «αποκλειστικών προμηθευτών» που ελέγχει το μεγαλύτερο μέρος των ηλεκτρονικών και έντυπων ΜΜΕ καθώς και άλλους προπαγανδιστικούς μηχανισμούς. Η πολυσυζητημένη διαπλοκή εντοπίζεται ακριβώς εδώ. Στο ίδιο μπλοκ παρέχουν στήριγμα μικροαστικά κατά βάση στρώματα που παραμένουν εγκλωβισμένα σε έναν ιστορικά διαμορφωμένο συντηρητισμό και στην προπαγάνδα του «μονόδρομου». Ο πολιτικός ρόλος και η δράση της ναζιστικής Χρυσής Αυγής αποτελεί προπομπό ολοκληρωτικών κατευθύνσεων του καθεστώτος και μοχλό πίεσης προς ριζικά αντιδημοκρατικές ρυθμίσεις. Η δήθεν αντισυστημική ρητορεία και η τρομοκρατική πρακτική της παρα-εγκληματικής αυτής οργάνωσης επιδιώκει να παροχετεύσει την οργή των άνεργων και των απελπισμένων σε «εύκολους» αποδιοπομπαίους τράγους, κατά τρόπο πλήρως ανέξοδο για το σύστημα πολιτικής κυριαρχίας. Η Χρυσή Αυγή, με τις πλούσιες διασυνδέσεις στα Σώματα Ασφαλείας, συνιστά έτσι το μακρύ χέρι του συστήματος, δηλαδή το εκκολλαπτόμενο νέο παρακράτος.

Από τα δεδομένα που συσσωρεύονται διαρκώς περισσότερο προκύπτει ότι το μπλοκ αυτό, μέσα από τις αναγκαίες κατά περίπτωση βραχύβιες προσαρμογές και παρά τις ποικίλες εσωτερικές διαφοροποιήσεις του θα εξαντλήσει όλα τα μέσα προκειμένου να διατηρήσει την ισχύ του και να αποφύγει την κατάρρευση.

Απέναντι σε αυτό το μπλοκ έχουν αρχίσει να συγκροτούνται οι δυνάμεις της μισθωτής εργασίας, οι άνεργοι, οι νέοι και οι νέες, οι αυτοαποχολούμενοι και οι μικρο-ιδιοκτήτες της πόλης και της υπαίθρου, τα παραδοσιακά και τα νέα μεσοστρώματα, που εξουθενώνονται από την κρίση. Απέναντι στο ίδιο μπλοκ στέκουν τα θεματικά κοινωνικά κινήματα που προσπαθούν να επαναπροσδιορίσουν την ένταξη και τα χαρακτηριστικά τους: το φοιτητικό, το φεμινιστικό, εκείνο της ριζοσπαστικής οικολογίας και αυτά που επιδιώκουν να προστατεύσουν και να εκφράσουν την ιδιαίτερη ταυτότητά τους. Στέκουν ακόμη τα πολύμορφα και ελπιδοφόρα νέα μορφώματα που αναπτύσσονται παντού με άξονα την κοινωνική αλληλεγγύη. Οι προσπάθειες αναγέννησης του συνδικαλιστικού κινήματος και δημιουργίας νέων μορφών συνδικαλιστικής δράσης και κοινωνικής εκπροσώπησης, ο νέος ακτιβισμός, οι πολύμορφες πρωτοβουλίες που αφορούν κοινωνικούς πειραματισμούς, θεωρητικές αναζητήσεις ή πολιτιστικές δράσεις, όπως ξεπηδούν σε κάθε γειτονιά των πόλεων και σε κάθε γωνιά της χώρας, προσθέτουν τις δικές τους δυνάμεις και συμβάλλουν στον ίδιο αγώνα. Αυτές τις δυνάμεις επιδιώκει να εκπροσωπήσει πολιτικά και να εκφράσει όσο πληρέστερα και επαρκέστερα μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ. Παράλληλα επιδιώκει να ενώσει τη δράση του με τη δράση όλων των δυνάμεων της Αριστεράς που, παρά τις διαφορές τους, καταστατικά τοποθετούνται με βάση τις ίδιες πολιτικές συντεταγμένες.

Στις συνθήκες αυτής της πόλωσης, οι δυνάμεις που καταγράφονται ιστορικά, με τη μία ή την άλλη ονομασία, ως πολιτικό κέντρο συμπίεζονται ιδιαίτερα. Η συρρίκνωση αυτή τροφοδοτεί εξ αντικειμένου τα δύο μπλοκ αλλά με τρόπους ριζικά ασύμμετρους. Το αστικό μπλοκ τροφοδοτείται όσο καλλιεργεί ιδεολογικά και εμπεδώνει κατασταλτικά τον φόβο σε όλες τις εκδοχές του και ενόσω παρέχει αφειδώς υποσχέσεις. Και μπορεί μεν οι υποσχέσεις να διαψεύδονται με καταγιστικούς ρυθμούς, αλλά η συστηματική βιοπολιτική διαχείριση του φόβου εδραιώνει την αίσθηση ότι κάθε αγώνας είναι μάταιος και ταυτό-

χρονα «οπλίζει» με την «υπομονή» που μαθαίνει να ανέχεται ακόμη και τέτοιες συστηματικές διαψεύσεις. Η κυβέρνηση και οι διανοούμενοί της το γνωρίζουν καλά και για αυτό ο φόβος και η διαχείρισή του συνιστά το κυριότερο όπλο τους. Από την άλλη μεριά, οι αριστερές δυνάμεις ούτε υπόσχονται ούτε φοβούνται. Απλώς διεκδικούν αξιοπρέπεια και ζητούν συστράτευση. Και ταυτόχρονα καλλιεργούν τη λελογισμένη ελπίδα και προβάλλουν τη μαχητικότητα γιατί γνωρίζουν ότι εκείνοι που αγωνίζονται έχουν πάντα τη δυνατότητα να οργανώσουν τα του οίκου τους χωρίς άνωθεν κηδεμόνες. Γιατί το συλλογικό φρόνημα που στηρίζεται στο απαραβίαστο της αξιοπρέπειας καθίσταται ακατανίκητη υλική δύναμη.

Δύναμη της ίδιας της Αριστεράς υπήρξε πάντα η καθαρότητα του λόγου της. Σήμερα μάλιστα που οι υποσχέσεις που παρέχουν οι κυβερνητικοί εταίροι, μαζί ή χωριστά, διαψεύδονται σχεδόν πριν διατυπωθούν, η πολυσυλλεκτική ρητορεία των διαφοροποιημένων εξαγγελιών, ανάλογα με το εκάστοτε ακροατήριο, έχει εξαντλήσει κάθε περιθώριο. Οι πολίτες της χώρας που τοποθετούνται στο ιστορικό κέντρο ή παραμένουν συντηρητικοί δεν έχουν ανάγκη έναν στρογγυλεμένο λόγο που θα κολακεύει τον συντηρητισμό τους, δηλαδή θα τους υποτιμά. Έχουν ανάγκη από παρηρσία και σαφήνεια: ποια είναι σήμερα η Αριστερά, τι θέλει και πώς επιδιώκει να το πετύχει. Όσο ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ και οι δυνάμεις που στρατεύονται μαζί του διατυπώνει έναν λόγο που αποκαλύπτει και δεν κρύβει, που εξηγεί και δεν συσκοτίζει, που αποσαφηνίζει τη ζητάει τόσο από τον εαυτό του όσο και από τον καθένα και την καθεμιά στους οποίους απευθύνεται, τόσο θα στρατεύει στον αγώνα του τους έντιμους συντηρητικούς πολίτες της χώρας.

5. Η δράση του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ και τα διδάγματά της

Μετά τις διπλές εκλογές και ιδιαίτερα μετά τη Συνδιάσκεψη του τελευταίου Δεκέμβρη, ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ προσπαθεί να συντονιστεί με την κοινωνική κίνηση και τα λαϊκά αιτήματα αναλαμβάνοντας τις απαιτούμενες κάθε φορά πρωτοβουλίες. Στόχος του είναι να συμβάλει με όλες του τις δυνάμεις στην ανάπτυξη ενός ρωμαλέου και πολύμορφου μαζικού κινήματος που μάχεται να αποτρέψει τη μεγάλη επίθεση στα εισοδήματα και τα δικαιώματα των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων και όλες τις δραματικές συνέπειες της εφαρμογής των μνημονίων στα ελληνικά νοικοκυριά. Η κεντρική αντίληψη που καθοδηγεί τη δράση του είναι ότι η πολιτική δεν ασκείται μόνο στην κεντρική πολιτική σκηνή, στο κοινοβούλιο και στο εσωτερικό των θεσμών, αλλά μέσα στην κοινωνία, από τους ίδιους τους πολίτες που συμμετέχουν ενεργά, με όρους ταξικούς και δημοκρατικούς, στη διαμόρφωση και στη διεκδίκηση των αιτημάτων τους.

Οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ ανέπτυξαν και αναπτύσσουν μια πλούσια δράση στο πεδίο του συνδικαλισμού ενώ παράλληλα προσπαθούν να συμβάλουν όσο καλύτερα μπορούν στο εξαιρετικά δύσκολο πρόβλημα του να οργανωθούν οι άνεργοι. Οι δυνάμεις αυτές απευθύνονται πρώτα απ' όλα στη βάση των εργαζομένων με στόχο τον συντονισμό των αγώνων, τη συσπείρωση των ταξικών συνδικάτων, και την οικοδόμηση συμμαχιών στη δράση με συνδικαλιστικά στελέχη που απεμπλέκονται από αντιλήψεις εξωραϊσμού ή ανοχής της πολιτικής των μνημονίων. Δόθηκε η μάχη να ξεπεραστούν τα σοβαρά εμπόδια που έθεταν οι συμβιβασμένες ηγεσίες των κεντρικών συνδικάτων και να αλλάξουν οι σχετικοί συσχετισμοί δυνάμεων σε όλα τα επίπεδα. Τα αποτελέσματα δεν είναι διόλου ευκαταφρόνητα.

Σημαντική συνιστώσα της δράσης του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ ήταν και είναι η στήριξη όλων των μορφών κοινωνικής αλληλεγγύης που απλώνονται διαρκώς και δυναμώνουν σε ολόκληρη τη χώρα. Κοινωνικά παντοπωλεία, συλλογικές κουζίνες, εμπόριο χωρίς μεσάζοντες, τράπεζες χρόνου, κοινωνικά ιατρεία, δωρεάν μαθήματα και καλλιτεχνικές εκδηλώσεις απλώνονται παντού στη

χώρα ενόσω φέρνουν κοντά τους ανθρώπους, αποκαθιστούν και ενισχύουν τους δεσμούς τους και καλλιεργούν τη συνείδηση ότι τα προβλήματα είναι κοινά και άρα κοινή και η ανάγκη αντιμετώπισής τους. Στόχος δεν είναι μόνο η δημιουργία της ασπίδας κοινωνικής προστασίας που θα επιτρέψει σε όσους και όσες πλήττονται από την κρίση περισσότερο να επιβιώσουν με όρους αξιοπρέπειας. Είναι, επιπλέον, το να διαμορφωθούν υποδείγματα κοινωνικής και αλληλεγγύης οικονομίας που θα περιορίζουν όλο και περισσότερο τα πεδία λειτουργίας της οικονομίας του κέρδους και θα ασκούν πίεση στους συναφείς θεσμούς -από την αγορά και την διακίνηση των προϊόντων μέχρι τα νοσοκομεία και τα σχολεία- ώστε αυτοί να αλλάξουν ριζικά προς όφελος των λαϊκών τάξεων. Το κίνημα κοινωνικής αλληλεγγύης βρίσκεται σε πλήρη ανάπτυξη, με ιδιαίτερα ελπιδοφόρες προοπτικές.

Στο κοινοβουλευτικό πεδίο ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ ανέπτυξε και αναπτύσσει πλούσια δραστηριότητα. Αυτή αποκαλύπτει συστηματικά τον αντιλαϊκό χαρακτήρα της κυβερνητικής πολιτικής, το πλήθος των αντιδημοκρατικών μεθοδεύσεων της κυβέρνησης και την υπονόμευση από μέρους της των δημοκρατικών θεσμών και του ίδιου του Συντάγματος. Παράλληλα ο ίδιος αναλαμβάνει νομοθετικές πρωτοβουλίες και τη σύνταξη νομοσχεδίων που αποτυπώνουν τα επιμέρους στοιχεία της δικής του πρότασης διακυβέρνησης. Η κριτική και η καταγγελία συνδυάζονταν και συνδυάζονται πάντα με θετικές εναλλακτικές προτάσεις.

Την ίδια περίοδο έγιναν σημαντικές προσπάθειες για να αναπτυχθεί ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ σε όλα τα επίπεδα. Οι οργανώσεις του πολλαπλασιάστηκαν και οργάνωσαν τις εσωτερικές λειτουργίες τους, νέα μέλη προσήλθαν, ανοιχτές λαϊκές συνελεύσεις οργανώθηκαν, γενικές πολιτικές καμπάνιες αναλήφθηκαν, συγκεκριμένη δράση αναπτύχθηκε με άξονα τα λαϊκά αιτήματα -ανεργία, χαράτσια, χρέη, μισθοί, συντάξεις- οι πολιτικές συζητήσεις και οι συναφείς εκδηλώσεις πύκνωσαν, η συνολική δομή του φορέα άρχισε να αποκτά σαφή μορφή. Αλλά από την άλλη μεριά, αν θέλουμε να οικοδομήσουμε ένα μαζικό και ισχυρό κόμμα, με σταθερό προσανατολισμό και ικανότητα να κινητοποιεί αποτελεσματικά τόσο τις δικές του δυνάμεις όσο και ευρύτερα τις λαϊκές, μένουν ακόμη πολλά να γίνουν. Τα εμπόδια που οφείλουμε να ξεπεράσουμε είναι δύσκολα γιατί ξέρουμε ότι η απόγνωση σπρώχνει συχνά στην αδιαφορία και την παθητικότητα, στην ισοπεδωτική απόρριψη των πάντων ή ακόμη και στα πλοκάμια ρατσιστικών και φασιστικών ιδεολογιών. Η συγκρότηση ενός ελκυστικού υποδείγματος οργάνωσης και πάλης που θα προδιαγράφει την κοινωνία που θέλουμε να οικοδομήσουμε θα είναι μια μεγάλη συμβολή στην πλήρη επιστροφή της συλλογικότητας και της πολιτικής δράσης στο προσκήνιο.

Η συμμετοχή μας σε όλα τα παραπάνω μας επιτρέπει να κατανόησουμε τους όρους κίνησης της κοινωνίας μας και να οδηγηθούμε σε ορισμένα συμπεράσματα.

Έτσι, μολονότι η πολιτική της κυβέρνησης συναντά περίπου καθολική άρνηση, μολονότι η ίδια κλυδωνίζεται από εσωτερικές εντάσεις, η αντίθεση εναντίον της δεν έχει πάρει τη μορφή γνήσιου πολιτικού ρεύματος. Υπό τη σκιά του φόβου που προκαλεί σε αρκετούς το πλαστό δίλημμα «μνημόνιο ή χάος» και σε συνδυασμό με την ένταση της κρατικής καταστολής, η κυβέρνηση έχει κατορθώσει να επιτύχει την ουδετεροποίηση κάποιων στρωμάτων και την ανοχή κάποιων άλλων. Από την άλλη μεριά, οι εξελίξεις στην Κύπρο, ενώ κατέδειξαν πλατιά ικανοποίηση και περηφάνια για το αρχικό κυπριακό «Όχι», δημιούργησαν εκ των υστέρων έντονα ερωτήματα για το πόσο μια χώρα μπορεί να αντισταθεί αποτελεσματικά στους εκβιασμούς του κεφαλαίου και των εκφραστών του και να ακολουθήσει μια συνεπή πορεία αντίστασης στις αντίστοιχες επιταγές. Η συνθήκη αυτή απαιτεί τον σαφέστερο σχεδιασμό της πολιτικής μας. Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ οφείλει να δείξει προς κάθε κατεύθυνση, όχι μόνο ότι πρέπει αλλά και ότι μπορεί να υπάρξει άλλος δρόμος, ότι ο ίδιος είναι αποφασισμένος να τηρήσει μέχρι τέλους τις δε-

σμεύσεις του για την κατάργηση των μνημονίων, ότι είναι ικανός να πείσει την πλειοψηφία του Ελληνικού λαού ότι αξίζει να αγωνιστεί γι αυτόν τον στόχο. Όρος επιτυχίας είναι να δοθεί ολόκληρη η απαιτούμενη έμφαση στην επεξεργασία και την ανάλυση του εναλλακτικού μας προγράμματος, όπως και των προϋποθέσεων υλοποίησής του.

Διαπιστώσαμε ολόκληρη την προηγούμενη περίοδο ότι το κίνημα δεν μπορεί να είναι σε διαρκή άνοδο. Το κίνημα αναπτύσσεται με εναλλαγή εξάρσεων και υφέσεων. Η εμπειρία από τους αγώνες που αναλήφθηκαν από την έναρξη των μνημονίων έδειξε ότι μεγάλες κινητοποιήσεις προκαλούσε είτε η ψήφιση των ίδιων μνημονίων ή άλλων αντεργατικών νόμων μεγάλης εμβέλειας είτε η προσδοκία ότι θα υπάρξουν άμεσες πολιτικές ανακατατάξεις. Οι κινητοποιήσεις αποτύπωναν πάντα την οργή για τα αντιλαϊκά μέτρα που ωθούν ολόκληρη την κοινωνία σε αδιέξοδο, αλλά και την προσμονή ότι η πάλη μπορεί να έχει αποτέλεσμα. Όσο γινόταν περισσότερο συνειδητό ότι η κυβέρνηση δεν ήταν διατεθειμένη να υποχωρήσει σχεδόν σε κανένα επιμέρους μέτρο, οι προσδοκίες μεταφέρονταν στη αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών. Οι διπλές εκλογές του 2012 και τα αποτελέσματά τους πιστοποιούν το γεγονός με σαφήνεια. Η εμπειρία αυτή υποδεικνύει την επείγουσα ανάγκη συντονισμού και πολιτικοποίησης όλων των επιμέρους αγώνων με στόχο μια κυβέρνηση της Αριστεράς που θα συμβάλει στο να αλλάξει ριζικά όλος ο τρόπος διακυβέρνησης της χώρας. Οφείλουμε ωστόσο να τονίζουμε με κάθε ευκαιρία ότι αυτή η προοπτική δεν ισοδυναμεί κατά κανέναν τρόπο με την ανάθεση της λύσης των προβλημάτων σε μια νέα κυβέρνηση. Η ζωογόνα ανατροπή δεν θα προέλθει από μια απλή εναλλαγή κομμάτων στην κυβερνητική εξουσία, αλλά από ένα πλατύ και ρωμαλέο λαϊκό κίνημα που θα μετατρέψει την οργή σε έλλογη πολιτική πράξη, αλλά και πρακτική διαρκείας, επιβάλλοντας τις απαιτούμενες ριζικές αλλαγές.

Μεγάλα γεγονότα δημιουργήθηκαν όταν το αυθόρμητο κίνημα των πλατιών συναντήθηκε με τα συγκεκριμένα εργατικά και λαϊκά αιτήματα και τις κινητοποιήσεις των αντίστοιχων φορέων. Μολονότι κανένα κίνημα δεν εξελίσσεται γραμμικά ούτε τα γεγονότα επαναλαμβάνονται με ίδιες μορφές, είναι επιτακτικό να εμφανιστεί ξανά δυναμικά στο προσκήνιο η έλλογη λαϊκή οργή, διεκδικώντας πλέον θετικά την ανατροπή που θα αλλάξει την πορεία του τόπου. Το ρωμαλέο και πλατύ λαϊκό κίνημα που θα εκφράσει αυτήν την οργή και θα διεκδικήσει αυτό το αίτημα δεν μπορεί να δημιουργηθεί απλώς επειδή το επιθυμούμε εμείς. Αυτό θα συγκροτηθεί από τη σύγκλιση και τον συνδυασμό πρωτοβουλιών σε τοπικό, εργασιακό και κεντρικό επίπεδο και θα εκφραστεί με τους ανέκδοτους τρόπους που θα αντιστοιχούν στην ωριμότητά του. Προς την κατεύθυνση αυτής της συγκρότησης, σημαντικό βήμα είναι να σταθούν στα πόδια τους και να αλλάξουν ριζικά τα συνδικάτα ώστε να αποκτήσουν τον διεκδικητικό και διαπραγματευτικό τους ρόλο. Παράλληλες προσπάθειες πρέπει να αναληφθούν στους μαζικούς φορείς των αγροτών και των μικρομεσαίων ενώ νέες μορφές οργάνωσης και νέοι φορείς πρέπει να οικοδομηθούν εκεί που χρειάζονται. Γνώμονας των δικών μας προσπαθειών οφείλει να είναι η πεποίθηση ότι το κίνημα αναπτύσσεται μέσα από τη δική του εσωτερική δυναμική και όχι με τη δράση εξωγενών παραγόντων, ότι καθοριστικός παράγοντας είναι ο άριστος συνδυασμός της κοινωνικής και της πολιτικής πάλης και ότι η άσκηση μέγιστης πίεσης συναρτάται με τον προσανατολισμό και τη μαζικότητα των κινητοποιήσεων όπως και με το εύρος των δυνάμεων που συμμετέχουν.

Οι πρωτόγνωρες σε μαζικότητα, μαχητικότητα και ωριμότητα κινητοποιήσεις στη Χαλκιδική και τη Θράκη, το κίνημα που αναπτύσσεται ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του παραλιακού μετώπου στην Αττική, όπως και άλλες ανάλογες πρωτοβουλίες και κινητοποιήσεις δείχνουν έναν διαφορετικό αλλά συγκλίνοντα δρόμο αγώνα. Προς τέτοιες κατευθύνσεις πρέπει να κινηθούμε συστηματικά προκειμένου να αποτρέψουμε την ιδιω-

τικοποίηση του νερού και των άλλων δημόσιων αγαθών. Από την άλλη μεριά επείγει το να βρει έκφραση ένα κίνημα ανέργων όπως και το να ζωντανέψει το κίνημα ενάντια στην υπερχρέωση των νοικοκυριών και στην απειλή κατάσχεσης της πρώτης κατοικίας.

Τα ιδεολογικά μέτωπα πάλης δεν είναι λιγότερο σημαντικά. Γνωρίζοντας ότι ήδη αναπτύσσονται πολλές και πολύμορφες πρωτοβουλίες στα πεδία των ειδικών ενδιαφερόντων και θεματικών, όπως και στους χώρους της διανοήσης, της τέχνης και του πολιτισμού, οφείλουμε να συμβάλουμε με όλες μας τις δυνάμεις ώστε όλοι αυτοί οι χώροι να αρχίσουν να συναντώνται και να αναγνωρίζονται αμοιβαία με στόχο μια πραγματική πολιτιστική αναγέννηση του τόπου. Θα ήταν εξαιρετικά θετικό αν όλες οι αντίστοιχες συλλογικότητες κατόρθωναν να συγκροτήσουν, μαζί με τα κοινωνικά κινήματα που αναπτύσσονται παράλληλα, ένα ανοιχτό και πλήρως δημοκρατικό φόρουμ, χωρίς απόπειρες χειραγώγησης ή ηγεμονισμού, φόρουμ όπου οι ιδέες θα μπορούσαν να διασταυρωθούν, οι προτάσεις να συζητηθούν και κοινές πρωτοβουλίες αγώνα να αναληφθούν. Η συμμετοχή στην πάλη είναι σίγουρα ο κύριος δρόμος που αλλάζει συνειδήσεις, αλλά οι συνειδήσεις αλλάζουν και με το άνοιγμα στις ιδέες του άλλου, με το διάβασμα και τη μελέτη, με την έκθεση στις τέχνες, με όλες τις μορφές καλλιέργειας της κριτικής σκέψης.

Χαρακτηριστικό της περιόδου που διανύουμε είναι ότι ο εξωραϊσμός της κατάστασης που επιχειρεί η κυβέρνηση δεν πατά σε κανένα αντικειμενικό δεδομένο ενώ όλες οι αντίστοιχες υποσχέσεις είναι κενές πραγματικού περιεχομένου. Η πολιτική εφαρμογή των μνημονίων ισοπεδώνει την κοινωνία χωρίς να δημιουργεί καμιά προϋπόθεση ανάκαμψης και καμιά δυνατότητα αντιμετώπισης των μεγάλων προβλημάτων που η ίδια πολιτική δημιουργεί. Το μόνο που μπορεί να κάνει η κυβέρνηση είναι να διασπείρει τον φόβο και να καταστέλλει, κερδίζοντας χρόνο και αναμένοντας κάποιον από μηχανής Θεό. Κατά συνέπεια, η ρευστότητα στην πολιτική σκηνή θα παραμένει και τα πράγματα θα κριθούν από την κινητοποίηση της κοινωνίας και την πολιτική ικανότητα του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ να πείσει για την αναγκαιότητα και την ορθότητα της εναλλακτικής του πρότασης.

Τα παραπάνω συνεπάγονται ότι το πρόβλημα της χώρας είναι κατ' εξοχήν πρόβλημα πολιτικό. Η καταστροφή δεν θα σταματήσει, τα πράγματα θα χειροτερεύουν, αν δεν ανατραπεί η κυβέρνηση των μνημονίων. Όλες οι προσπάθειες και όλες οι πρωτοβουλίες του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ οφείλουν να συντείνουν σε αυτόν τον στόχο, όλα τα σφυριά να χτυπάνε στο ίδιο αμόνι. Αλλά αυτή η στόχευση δεν είναι ζήτημα απλώς κεντρικής εκφώνησης ή αποκλειστικά δράσης στην κεντρική πολιτική σκηνή. Αντίθετα, κεντρικό καθήκον του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ, όλων των μελών και των στελεχών του, είναι να βρίσκονται σε κάθε κοινωνικό χώρο και μέσα σε κάθε επιμέρους πρόβλημα, να κατανοούν όλες τις διαστάσεις, τις επιπτώσεις του και της σύνδεσής του με τα υπόλοιπα, να βοηθούν στη διαμόρφωση των αντίστοιχων αιτημάτων και να συνδέουν συγκεκριμένα την αντίστοιχη διεκδίκηση με τον κεντρικό στόχο. Όχι γιατί απλώς το θέλουμε ή γιατί επειγόμαστε να κυβερνήσουμε, αλλά γιατί αλλιώς κανένα πρόβλημα δεν θα λυθεί και η κατάσταση θα γίνεται διαρκώς πιο αφόρητη. Έτσι, όλα ανεξαιρέτως τα ζητήματα, τα ζητήματα της ανεργίας και των απολύσεων, της υγείας και του φαρμάκου, της παιδείας και της μόρφωσης, της φορολογίας και του εισοδήματος, της υπερχρέωσης των νοικοκυριών και των απειλούμενων κατασχέσεων, των ιδιωτικοποιήσεων και του δημόσιου πλούτου, του πολιτισμού και των τεχνών, της εμπέδωσης και της διεύρυνσης της δημοκρατίας, της συνολικής παραγωγικής, οικονομικής, κοινωνικής, πολιτικής και πολιτισμικής ανασυγκρότησης της χώρας είναι δικά μας ζητήματα, ζητήματα της δικής μας ενιαίας πολιτικής παρέμβασης, του δικού μας εναλλακτικού προγράμματος. Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ πρέπει να βρίσκεται παντού, να αναλύει, να εξηγεί, να εκλαϊκεύει, να συνδέει και να κινητοποιεί, δίνοντας την εικόνα μιας δύναμης που μά-

κεται με ανιδιοτέλεια για όλα τα ζητήματα που απασχολούν τους πολλούς, από το πιο μικρό ως το πιο μεγάλο, μιας δύναμης την οποία ο κόσμος της εργασίας μπορεί να εμπιστευθεί γιατί είναι ένα μαζί του.

6. Οι προγραμματικοί μας στόχοι

Το πρόγραμμα που συγκροτούμε και εμπλουτίζουμε διαρκώς συνιστά αποτέλεσμα μιας συνεχούς διαδικασίας που εμπλέκει όλους τους τομείς δράσης του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ και όλους εκείνους και εκείνες που μετέχουν σε αυτούς. Τμήματα του πολιτικού φορέα, κοινοβουλευτικές επιτροπές ελέγχου του κυβερνητικού έργου, κοινωνικοί φορείς, ειδικοί μελετητές και ερευνητές, όπως και κάθε ενδιαφερόμενος ή ενδιαφερόμενη, συμβάλλουν με τον μόχθο και τη γνώση τους στο να εντοπίσουν ζητήματα που μένουν ανοιχτά και πραγματικά προβλήματα για τα οποία δεν διαθέτουμε έτοιμες απαντήσεις ενώ ήδη συντάσσουν τις αντίστοιχες εις βάθος μελέτες που τροφοδοτούν διαρκώς τα όργανα του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ με αναλυτικά επεξεργασμένες ιδέες και προτάσεις.

Οι επεξεργασίες αυτές έχουν καταλήξει σήμερα στη διαμόρφωση ενός συνόλου από στόχους αγώνα που συνδέονται οργανικά μεταξύ τους, χωρίς να έχουν τίποτε να κάνουν με ανέξοδες υποσχέσεις ή προεκλογικές πλειοδοσίες. Οι στόχοι αυτοί μπορούν να διατυπωθούν συνοπτικά, με τη μορφή τίτλων, ως καθήκοντα και προτάσεις, αλλά και ως στρατηγικές δεσμεύσεις του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ και των δυνάμεων που στρατεύονται μαζί του στην κατεύθυνση μιας κυβέρνησης της Αριστεράς:

Έτσι, ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ και οι δυνάμεις που στρατεύονται μαζί του δεσμευόμαστε:

1. Να υψώσουμε την ασπίδα κοινωνικής προστασίας που θα αποσοβήσει την ανθρωπιστική καταστροφή. Να μην υπάρχει πολίτης χωρίς το αναγκαίο για την επιβίωσή του ελάχιστο εισόδημα, χωρίς περίθαλψη και κοινωνική προστασία, χωρίς πρόσβαση στα βασικά αγαθά. Να μην υπάρχει παιδί που πεινάει, να μην υπάρχει νοικοκυριό που χάνει το σπίτι του, να μην υπάρχει άνεργος χωρίς επίδομα ανεργίας. Η αποκατάσταση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας σε όλες της τις διαστάσεις βρίσκεται πάντα στο επίκεντρο των προτεραιοτήτων μας.

2. Να ακυρώσουμε τα μνημόνια και τους εφαρμοστικούς τους νόμους στη Βουλή όπου ψηφίστηκαν. Να εφαρμόσουμε ένα εθνικό σχέδιο οικονομικής και κοινωνικής ανόρθωσης και παραγωγικής ανασυγκρότησης, με ενίσχυση κατά προτεραιότητα επλεγμένων βιομηχανικών κλάδων, του αγροτοδιατροφικού τομέα, των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, τις σύγχρονες τεχνικές και κοινωνικές υποδομές και την προστασία του περιβάλλοντος, σχέδιο που θα εντάσσει ταυτόχρονα στο πλαίσió του την κοινωνικά δίκαιη δημοσιονομική εξισορρόπηση και την πολιτιστική αναγέννηση της χώρας. Η υλοποίηση του σχεδίου αυτού θα επουλώνει τα τραύματα που έχουν δεχθεί οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα και θα αποκαθιστά σταδιακά τους όρους ασφαλούς εργασίας και αξιοπρεπούς διαβίωσης με τους ανάλογους μισθούς και συντάξεις ενώ θα δημιουργεί συστηματικά προϋποθέσεις ένταξης νέων εργαζομένων. Πρώτο βήμα θα είναι η αποκατάσταση στα προ μνημονίου επίπεδα και η κατοχύρωση τους, του κατώτερου μισθού, της κατώτερης σύνταξης, του επιδόματος ανεργίας και των οικογενειακών επιδομάτων.

3. Να επαναδιαπραγματευτούμε τις δανειακές συμβάσεις και να ακυρώσουμε τους επαχθείς όρους τους με βασικό δεδομένο ότι το ζήτημα του δημοσίου χρέους συνιστά πανευρωπαϊκό και όχι στενά ελληνικό πρόβλημα. Με πρόσθετο δεδομένο το ότι δεν πρόκειται να επιτρέψουμε ποτέ το να μετατραπεί η χώρα σε αποικία χρέους, στόχος της επαναδιαπραγμάτευσης οφείλει να είναι η διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του ενώ εκείνο που απομένει οφείλει να αποπληρωθεί, μετά από μια περίοδο χάριτος, με δικαιότερους όρους και μέσω μιας ρήτρας που θα συνδέει τον ρυθμό αποπληρωμής με τον ρυθμό ανάπτυξης της οικονομίας. Ενδέχεται να διατυπωθούν κατά τη διαπραγμά-

τευση απειλές, ίσως και εκβιασμοί, περί διακοπής της χρηματοδότησης, περί εξόδου από το ευρώ, ίσως και άλλα. Αλλά, όπως ήθελε να συμπυκνώσει το σύνθημα που χρησιμοποιήσαμε «καμιά θυσία για το ευρώ», απόλυτη προτεραιότητα για μας είναι η αποτροπή της ανθρωπιστικής καταστροφής και η ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών, και όχι η υπαγωγή σε υποχρεώσεις που άλλοι ανέλαβαν υποθηκεύοντας τη χώρα. **Κατά συνέπεια, δεσμευόμαστε ότι θα αντιμετωπίσουμε το ενδεχόμενο τέτοιων απειλών ή εκβιασμών με όλα ανεξαιρέτως τα όπλα που μπορούμε να επιστρατεύσουμε ενώ είμαστε ήδη έτοιμοι να αναμετρηθούμε ακόμη και με τη χειρότερη έκβαση. Είμαστε βέβαιοι ότι σε μια τέτοια απεικταία περίπτωση ο ελληνικός λαός θα μας στηρίξει ανεπιφύλακτα.**

4. Να επιτύχουμε μια αποτελεσματική και κοινωνικά δίκαιη αντιμετώπιση των ελλειμμάτων προτάσσοντας την αναδιανομή και την περιβαλλοντικά ασφαλή ανάπτυξη. Προς αυτήν την κατεύθυνση, πρέπει να μη μειώνονται αλλά σταδιακά να αυξάνουν οι μισθοί και οι κοινωνικές δαπάνες ενώ τα κρατικά έσοδα να αυξάνουν παράλληλα. Ο στόχος μπορεί να επιτευχθεί μέσω της φορολόγησης, επιτέλους, του πλούτου, των καθαρών κερδών, των υψηλών εισοδημάτων, της μεγάλης ακίνητης περιουσίας και της περιουσίας της εκκλησίας, της ακύρωσης των προνομίων της ολιγαρχίας και των πολυεθνικών επιχειρήσεων και βεβαίως μέσα από την αύξηση της πρωτογενούς παραγωγής. Απαιτείται εν προκειμένω η σύνταξη ενός αναλυτικού περιουσιολογίου που θα περιλαμβάνει την κινητή και ακίνητη περιουσία στην Ελλάδα και στο εξωτερικό κάθε φορολογούμενου, η συγκρότηση του εθνικού κτηματολογίου και ένα σταθερό, ταξικά μεροληπτικό υπέρ των εργαζομένων, αναδιανεμητικό και δίκαιο φορολογικό σύστημα, όπου κάθε πολίτης θα φορολογείται ανάλογα με το συνολικό πραγματικό του εισόδημα και τη φοροδοτική του ικανότητα. Η μελετημένη μείωση των στρατιωτικών δαπανών χωρίς μείωση της καθαρά αποτρεπτικής ικανότητας των ενόπλων δυνάμεων και η πάταξη της φοροκλοπής, της φοροδιαφυγής, της εισφοροδιαφυγής, της διαφθοράς και του πάσης φύσεως λαθρεμπορίου, όπως και τα αποτελέσματα που θα επιφέρει η επιδίωξη της επιστροφής των καταθέσεων με σαφείς και δίκαιους κανόνες, θα συνεισφέρουν σημαντικούς πρόσθετους πόρους. Μέτρα κατά των μονοπωλιακών – ολιγοπωλιακών δομών, έλεγχος της ασυδοσίας των πολυεθνικών και της δράσης τους.

5. Να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για την παραγωγική και οικολογική ανασυγκρότηση της χώρας με βασικό γνώμονα την κάλυψη των αναγκών της κοινωνίας και κύρια κριτήρια, τη σταθερή εργασία και κοινωνική ασφάλεια για όλους, την ποιότητα ζωής και την κριτική ενσωμάτωση των νέων τεχνολογιών και των νέων επιστημονικών επιτευγμάτων υπό όρους δημοκρατικού και κοινωνικού ελέγχου. Το αντίστοιχο αναλυτικό επεξεργασμένο πρόγραμμα πρέπει να αφορά τη χώρα συνολικά, αλλά και να εξειδικεύεται ανά τομέα παραγωγικής δραστηριότητας και ανά περιφέρεια. Συνεταιριστικά και αυτοδιαχειριστικά σχήματα, εταιρείες λαϊκής βάσης, εγχειρήματα κοινωνικής οικονομίας, μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις και καινοτόμες επιχειρηματικές δραστηριότητες που συμβάλλουν στο δημόσιο όφελος θα βοηθηθούν, υπό σταθερούς και κοινωνικά δίκαιους κανόνες, ώστε να ορθοποδήσουν. Οι αναγκαίοι πόροι για την ανάπτυξη, αλλά και για την αποφασιστική αντιμετώπιση της καλπάζουσας ανεργίας, θα βρεθούν, όπως είπαμε, από ένα νέο ριζοσπαστικό όσο και δίκαιο φορολογικό σύστημα, από την αμείλικτη πάταξη της φοροδιαφυγής και της φοροκλοπής, την εξοικονόμηση τοκοχρεολυσίων από τη διαγραφή χρέους, τη χορήγηση πιστώσεων από το δημόσιο τραπεζικό σύστημα με αναπτυξιακά και κοινωνικά κριτήρια, τη μείωση των αντιπαραγωγικών δαπανών (κυρίως στρατιωτικών) καθώς από την ανάπτυξη και περιβαλλοντικά ασφαλή αξιοποίηση του φυσικού και ορυκτού πλούτου της χώρας. Τέλος συμπληρωματική πηγή πόρων θα είναι οι «άμεσες ξένες επενδύσεις» (ΑΞΕ) στη βάση του αμοιβαίου οφέλους και ο δανεισμός στα πλαίσια ειδικών συμφωνιών με άλλες χώρες και ειδικούς φορείς (Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων, κ.ά.). Κρίσιμο ρόλο στην παραγωγική ανασυγκρότηση θα παίξει η δίκαια κατανομή των αποτελεσμάτων της ανάπτυξης, με υπολογισμό της συμβολής του καθενός στην παραγωγική διαδικασία, την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών και των επενδυτικών πόρων ανασυγκρότησης της οικονομίας, έχοντας ως γενικότερο όραμα τη συνεχή άνοδο της λαϊκής ευημερίας και την κοινωνική και πολιτιστική αναγέννηση της χώρας.

ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΟΛΙΟΥ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ

Βασικός στόχος της «παραγωγικής ανασυγκρότησης» είναι η αύξηση της απασχόλησης, η δραστική μείωση της ανεργίας, η αύξηση της εγχώριας παραγωγής και η αειφορική ανάπτυξη με γνώμονα την κάλυψη των βιοτικών, κοινωνικών και πολιτιστικών αναγκών. Αυτό συνεπάγεται «σχέδιο» κοινωνικοοικονομικής ανάπτυξης με δημοκρατικό προγραμματισμό σε εθνικό, χωροταξικό, περιφερειακό και δημοτικό επίπεδο, με εξασφάλιση ουσιαστικής συμμετοχής και ελέγχου του ίδιου του λαού σε όλα τα στάδια επεξεργασίας και εφαρμογής του στα πρότυπα του «συμμετοχικού προϋπολογισμού». Βασικοί τομείς της παραγωγικής ανασυγκρότησης, είναι κατ' αρχήν η αγροτική οικονομία (γεωργία, κτηνοτροφία, αλιεία) με στόχο τη μέγιστη δυνατή αυτάρκεια της χώρας σε τρόφιμα στα πλαίσια των αρχών της «διατροφικής αυτοδυναμίας». Δεύτερος τομέας η βιομηχανία, με αξιοποίηση «συγκριτικών» και δημιουργία «ανταγωνιστικών» πλεονεκτημάτων, με αύξηση της παραγωγικότητας αντί της φθηνής εργατικής δύναμης (τρόφιμα, ελαφριά βιομηχανία, νέες τεχνολογίες, πλουτοπαραγωγικοί πόροι με σεβασμό στο περιβάλλον, κ.ά.). Τρίτος τομέας η ενέργεια με ανάπτυξη ανανεώσιμων πηγών και σταδιακή απεξάρτηση από στερεά καύσιμα, ανακύκλωση απορριμμάτων, κ.ά. Τέταρτος, οι υποδομές-μεταφορές-δίκτυα, προτεραιότητα στα μέσα μαζικής τροχιάς, ειδικό πρόγραμμα σύνδεσης με νησιώτικες περιοχές, κοινωνικές υποδομές υγεία-παιδεία-πρόνοια-περιβάλλον, κ.ά. Πέμπτος, ο τουρισμός και η σύνδεσή του με την αγροτική παραγωγή, ανάπτυξη εναλλακτικού τουρισμού. Τέλος σύγχρονες υπηρεσίες, εμπόριο, χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες, σφαίρα εξυπηρέτησης κ.ά.

Όσον αφορά τους φορείς ανασυγκρότησης κρίσιμο ρόλο θα έχει ο δημόσιος τομέας, η αποτελεσματική δημόσια διοίκηση, οι ΔΕΚΟ, το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων, η περιφερειακή και τοπική αυτοδιοίκηση. Ο ιδιωτικός τομέας μπορεί να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο με νέο επιχειρηματικό πλαίσιο λειτουργίας (έλεγχος καρτέλ και μονοπωλιακών δομών, ρύθμιση και έλεγχος αγορών, προγράμματα ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού ΜΜ-Επιχειρήσεων, κ.ά.). Τέλος ο «κοινωνικός τομέας» με τις συλλογικές μορφές δράσης (αυτοδιαχειριστικά σχήματα, σύγχρονοι συνεταιρισμοί, εταιρίες λαϊκής βάσης, κοινοπραξίες, δικτυώσεις μικροεπιχειρήσεων, μορφές αλληλέγγυας οικονομίας κ.ά.), μπορεί να συμβάλλει αποφασιστικά στην παραγωγική ανασυγκρότηση. Οι αναγκαίοι πόροι για την ανάπτυξη θα βρεθούν, όπως αναφέραμε από το νέο ριζοσπαστικό όσο και δίκαιο φορολογικό σύστημα, από την αμείλικτη πάταξη της φοροδιαφυγής και της φοροκλοπής, την εξοικονόμηση τοκοχρεολυσίων από τη διαγραφή χρέους, τη χορήγηση πιστώσεων από το δημόσιο τραπεζικό σύστημα με αναπτυξιακά και κοινωνικά κριτήρια, τη μείωση των αντιπαραγωγικών δαπανών (κυρίως στρατιωτικών) καθώς από την ανάπτυξη και περιβαλλοντικά ασφαλή αξιοποίηση του φυσικού και ορυκτού πλούτου της χώρας. Τέλος συμπληρωματική πηγή πόρων θα είναι οι «άμεσες ξένες επενδύσεις» (ΑΞΕ) στη βάση του αμοιβαίου οφέλους και ο δανεισμός στα πλαίσια ειδικών συμφωνιών με άλλες χώρες και ειδικούς φορείς (Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων, κ.ά.). Κρίσιμο ρόλο στην παραγωγική ανασυγκρότηση θα παίξει η δίκαια κατανομή των αποτελεσμάτων της ανάπτυξης, με υπολογισμό της συμβολής του καθενός στην παραγωγική διαδικασία, την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών και των επενδυτικών πόρων ανασυγκρότησης της οικονομίας, έχοντας ως γενικότερο όραμα τη συνεχή άνοδο της λαϊκής ευημερίας και την κοινωνική και πολιτιστική αναγέννηση της χώρας.

6. Να θέσουμε το τραπεζικό σύστημα υπό την ιδιοκτησία και τον έλεγχο του δημοσίου, με ριζική τροποποίηση του τρόπου λειτουργίας του και των στόχων που σήμερα υπηρετεί, με αναβάθμιση του ρόλου των εργαζομένων. Να ιδρύσουμε δημόσιες τράπεζες ειδικού σκοπού με αντικείμενο την αγροτική πίστη, την μικρή και μεσαία επιχείρηση και τη λαϊκή στέγη.

7. Να ακυρώσουμε τις προβλεπόμενες ιδιωτικοποιήσεις και τη λεηλασία του δημόσιου πλούτου, να επαναφέρουμε υπό δημόσιο έλεγχο, αλλά ταυτόχρονα να ανασυγκροτήσουμε πλήρως, τις επιχειρήσεις στρατηγικής σημασίας που έχουν ιδιωτικοποιηθεί ή βρίσκονται σε διαδικασία ιδιωτικοποίησης ώστε να διαμορφώσουμε έναν ισχυρό, παραγωγικό, αποτελεσματικό και ανοικτό σε συνεργασίες δημόσιο τομέα νέου τύπου, υπό καθεστώς πλήρους διαφάνειας και υπό τις κατάλληλες μορφές κοινωνικού ελέγχου, μακριά από τη λογική του κρατισμού, της κομματικοποίησης και των πελατειακών σχέσεων.

8. Να προωθήσουμε μια νέα ριζοσπαστική πολιτική στο χώρο της αγροτικής και κτηνοτροφικής παραγωγής, με άμεσο στόχο τη διατροφική επάρκεια της χώρας και την πρόσβαση σε υγιεινά τρόφιμα, με σταθερές και δίκαιες τιμές. Επιβάλλεται η στροφή στην παραγωγή επώνυμων πιστοποιημένων προϊόντων, στην ενίσχυση της ολοκληρωμένης διαχείρισης και της βιολογικής γεωργίας, με παράλληλη διασφάλιση της απασχόλησης και ενός σταθερού και ικανοποιητικού εισοδήματος στην οικογενειακή αγροτική εκμετάλλευση και στους μικρομεσαίους αγρότες, ιδιαίτερα στους νέους. Η μορφή γεωργίας και κτηνοτροφίας που θα προωθούμε είναι πιο ήπια, σέβεται το περιβάλλον, προστατεύει τους φυσικούς πόρους και τη βιοποικιλότητα ενώ προϋπόθεση για την υλοποίηση των παραπάνω είναι ο κριτικός επαναπροσδιορισμός των περιορισμών που επιβάλλει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Αποσκοπούμε στην εκ βάθρων ανασυγκρότηση του συνεργατισμού και των συνεταιρισμών, των ομάδων παραγωγών, των επαγγελματικών οργανώσεων των αγροτών και άλλες συλλογικές μορφές αγροτικής δραστηριότητας, με την ενεργό συμμετοχή των άμεσα ενδιαφερομένων και την εξασφάλιση δημοκρατικών διαδικασιών.

9. Να αποκαταστήσουμε και να ενισχύσουμε το κοινωνικό κράτος και να συμβάλουμε στον εκδημοκρατισμό όλων των δράσεων και λειτουργιών του: προστασία της εργασίας, των ανέργων, της περίθαλψης, της πρόνοιας, της παιδείας και της κοινωνικής ασφάλισης. Το ασφαλιστικό σύστημα, που αντιμετωπίζει πλέον πρόβλημα ύπαρξης, απαιτεί μια τεράστια αναγεννητική προσπάθεια, με άξονες την ενίσχυση της εργασίας, τον έλεγχο της εισφοροδιαφυγής και τη διεύρυνση της ασφαλιστικής βάσης και αρχές την καθολικότητα, την αλληλεγγύη και τον δημόσιο κοινωνικό χαρακτήρα υπό την εγγύηση του κράτους, την τριμερή χρηματοδότηση. Να εγγυηθούμε πλήρως τη λειτουργία των δημόσιων νοσοκομείων και των δομών πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας και από κει και πέρα να διατηρήσουμε και να αναπτύξουμε ένα δημόσιο σύστημα υγείας και δομών πρόνοιας υψηλής ποιότητας, προσιτό σε όλους στο κέντρο και στην περιφέρεια. Να εγγυηθούμε πλήρως τη λειτουργία των δημόσιων σχολείων και πανεπιστημίων και από κει και πέρα να κατοχυρώσουμε και να αναπτύξουμε τη δημόσια δωρεάν παιδεία σε όλες τις βαθμίδες, από τον παιδικό σταθμό μέχρι τις μεταπτυχιακές σπουδές.

10. Να λάβουμε άμεσα μέτρα κατά της ακρίβειας, με έλεγχο των τιμών στις πηγές διαμόρφωσης του κόστους προϊόντων και υπηρεσιών, με παράλληλα μέτρα κατά των μονοπωλιακών και ολιγοπωλιακών καταστάσεων στην αγορά και με καθιέρωση ενός γνήσιου τιμάρθρου που θα αποτυπώνει τις πραγματικές αυξήσεις στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης. Να εφαρμόσουμε ιδιαίτερα αυστηρό κοστολογικό έλεγχο στα πετρελαιοειδή. Να μειώσουμε τη διαφορά μεταξύ των τιμών που εισπράττει ο παραγωγός και εκείνων που καταβάλλει ο καταναλωτής. Να ενισχύσουμε το παραγωγικό ιστό της χώρας ενάντια στον μεταπρατισμό.

11. Να καταργήσουμε όλες τις ρυθμίσεις και κρατικές δομές

έκτακτης ανάγκης που έχουν οικοδομηθεί στο όνομα των «υποχρεώσεων» της χώρας, με προτεραιότητα πάντοτε την πολιτική έναντι της οικονομίας και τη νομιμότητα έναντι της σκοπιμότητας. Να καταργήσουμε τα αυταρχικά και κατασταλτικά νομοθετήματα και να αναδιοργανώσουμε εις βάθος το πολιτικό σύστημα, εξαλείφοντας πλήρως κάθε εστία διαφθοράς και διαπλοκής, τηρώντας με συνέπεια τη διάκριση των εξουσιών και τον διαχωρισμό εκκλησίας και κράτους και αποκαθιστώντας την εύρυθμη και διαφανή λειτουργία όλων των συναφών θεσμών. Να αναβαθμίσουμε τη δημοκρατική δομή και λειτουργία των αντιπροσωπευτικών θεσμών σε επίπεδο τόσο του κράτους όσο και της τοπικής αυτοδιοίκησης, θεσπίζοντας την απλή αναλογική και εισάγοντας μορφές άμεσης δημοκρατίας, (ανακλητικότητα αιρετών, νομοθετικές πρωτοβουλίες από τα κάτω, διαδικασίες αρνησικυρίας, δημοψηφίσματα κλπ) και θεσμούς εργατικού και κοινωνικού ελέγχου σε όλες τις βαθμίδες. Οι σχέσεις που συναρτούν κοινωνικό κίνημα, προγραμματικούς στόχους, επιμέρους θεσμούς και κυβέρνηση βρίσκονται υπό μόνιμη ένταση που οφείλει να αντιμετωπίζεται μέσω της συστηματικής άσκησης της ουσιαστικής δημοκρατίας και από τη σκοπιά των στρατηγικών επιδιώξεων. Η αναθεώρηση του Συντάγματος προς δημοκρατική κατεύθυνση, με βάση την αρχή της επικουρικότητας και η συναφής πολιτειακή αναθεμελίωση αποτελούν στόχους μας.

12. Να επαναφέρουμε και να αναβαθμίσουμε ολόκληρο το θεσμικό πλαίσιο που ρύθμιζε τις εργασιακές σχέσεις και το πλαίσιο συλλογικής διαπραγμάτευσης και που κατέστρεψαν ανενδοίαστα οι κυβερνήσεις των μνημονίων. Οι ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις, η προστασία από τις απολύσεις, η αναβάθμιση των ελεγκτικών μηχανισμών, η κατάργηση της μαύρης, επισφαλούς και ενοικιαζόμενης εργασίας, η ενίσχυση του ρόλου των συνδικάτων και η ελεύθερη και ακώλυτη άσκηση της συνδικαλιστικής δραστηριότητας αποτελούν πυλώνες της ίδιας της παραγωγικής διαδικασίας. Η πρωτόθση της δημοκρατίας στους τόπους εργασίας, η καθιέρωση θεσμών εργατικού και κοινωνικού ελέγχου ανεξάρτητων από το συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά που θα περιλαμβάνουν εκπροσώπους των εργαζομένων που θα εκλέγονται και θα ανακαλούνται από εκείνους, αποτελούν αδιαπραγμάτευτους στόχους μας.

13. Να αλλάξουμε ριζικά τον τρόπο λειτουργίας του κράτους και της τοπικής αυτοδιοίκησης καθιερώνοντας τη δημοκρατία, την αποκέντρωση, τη διαφάνεια και την αξιοκρατία, ανεξαρτήτως ιδεολογικών και πολιτικών φρονημάτων, και πατάσσοντας αμείλικτα τη διαπλοκή, τη διαφθορά τον κομματισμό και το ρουσφέτι που ενδημούν σε κορυφές του κράτους, σε τμήματα της αυτοδιοίκησης και σε ποικίλες εστίες δημόσιων υπηρεσιών, εισάγοντας παράλληλα την έννοια και την πρακτική του δημοκρατικού προγραμματισμού και του κοινωνικού ελέγχου σε όλες της βαθμίδες της κεντρικής διοίκησης και της αυτοδιοίκησης. Επανεξέταση της διοικητικής δομής σε περιφερειακό και δημοτικό επίπεδο και εξασφάλιση των αναγκαίων πόρων για την άσκηση του κοινωνικού και αναπτυξιακού τους ρόλου. Υπό τις παρούσες συνθήκες, οι δημόσιοι λειτουργοί και οι δημόσιοι ή δημοτικοί υπάλληλοι στην πλειοψηφία τους ασφυκτιούν ενώ ταυτόχρονα απειλούνται πλέον με απόλυση. Η καθιέρωση ενός τέτοιου νέου πλαισίου με κατοχύρωση της μονιμότητας και με σταθερές εργασιακές σχέσεις θα αναζωογονήσει το λανθάνον δυναμικό, θα δράσει καταλυτικά για την ανάπτυξη πρωτοβουλιών, θα γεννήσει καινοτομίες και θα καταστήσει τη δημόσια διοίκηση και αυτοδιοίκηση πραγματικό μοχλό για τη δημοκρατική ανασυγκρότηση της χώρας. Η δημόσια διαχείριση θα αποδείξει έτσι την υπεροχή της έναντι της ιδιωτικής ακόμη και σε επίπεδο αποτελεσματικότητας.

14. Να στηρίξουμε με όλα τα πρόσφορα μέσα την παιδεία, τη λαϊκή μόρφωση, την επιστημονική έρευνα, τη λαϊκή δημιουργία, όλες τις μορφές τέχνης και τον πολιτισμό. Η στήριξη του ερασιτεχνικού και μαζικού αθλητισμού και η καταπολέμηση της αντίστοιχης εμπορευματοποίησης εντάσσεται στο ίδιο

πλαίσιο. Η επιστημονική έρευνα, οι τέχνες και ο πολιτισμός γενικά αποτελούν αφ' εαυτών παραγωγικές δυνάμεις, ιδιαίτερα σε μια χώρα με τη δική μας ιστορία, ενώ ταυτόχρονα καλλιεργούν την ελεύθερη και κριτική σκέψη, συμβάλλουν στην αυτογνωσία και αναδεικνύουν τις καινοτόμες ιδέες που έχει ανάγκη μια κοινωνία για να προχωρήσει. Αποκλείουμε την εκχώρηση της στρατηγικής για τον πολιτισμό στα ιδιωτικά ιδρύματα του πολιτισμού, διότι, μεταξύ άλλων, αυτό σημαίνει παράδοση και χειραγώγηση του πολιτισμού από τις αγορές. Απαιτείται η συνολική αναδιάρθρωση όλων των θεσμών που έχουν σχέση με εκείνον, αρχίζοντας από το ίδιο το Υπουργείο Πολιτισμού, η ολόπλευρη ανάδειξη και προστασία της πολιτιστικής μας κληρονομιάς, των μουσείων και των αρχαιολογικών μας χώρων, η στήριξη της επαγγελματικής καλλιτεχνικής δημιουργίας, των θεσμών του πολιτισμού και της καλλιτεχνικής παιδείας. Η ενθάρρυνση και η προβολή με όλα τα κατάλληλα μέσα της ερασιτεχνικής καλλιτεχνικής δημιουργίας σε όλες ανεξαιρέτως τις μορφές τέχνης, ο πολύπλευρος σεβασμός στο βιβλίο, η στήριξη και διεύρυνση των βιβλιοθηκών, ο σεβασμός όλων των μορφών τέχνης]: θέατρο, κινηματογράφος, μουσική, χορός, εικαστικές τέχνες, αποτελούν βασική μας προτεραιότητα. Όπως επίσης η ενίσχυση των πολιτιστικών ανταλλαγών με όλες τις χώρες, η διαρκής ζωντανή ενημέρωση για όσα διαδραματίζονται στο διεθνές πολιτιστικό γίγνεσθαι, στους χώρους των τεχνών και της διανοήσης. Ο πολιτισμός με την ευρύτερη έννοια αποτελεί για την Αριστερά τρόπο που βιώνουμε την καθημερινότητα και οφείλει να αποτελεί μείζον πεδίο μέριμνας και κύρια συνιστώσα του αγώνα μας. Η παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας είναι σύμφυτη με την πολιτιστική της αναγέννηση.

15. Να αγωνιστούμε για την καταπολέμηση των διακρίσεων λόγω φυλετικής ή εθνικής καταγωγής, θρησκείας, χρώματος, αναπηρίας, ηλικίας, σεξουαλικού προσανατολισμού ή ταυτότητας φύλου που ενδημούν σε πολλούς τομείς του κοινωνικού βίου -στην απασχόληση, στην εκπαίδευση, στη στέγαση, στην υγεία, στην πρόνοια, στην άσκηση πολιτικής- και να εγγυηθούμε την αλλαγή του νομοθετικού πλαισίου που νομιμοποιεί, άμεσα ή έμμεσα, τέτοιες διακρίσεις. Τα αντίστοιχα δικαιώματα θα προωθηθούν, θα θεσμοθετηθούν και θα προστατευτούν με κάθε τρόπο, με πλήρη σεβασμό των σχετικών διεθνών συμβάσεων που έχει ήδη υπογράψει η Ελλάδα. Απαιτείται να ενταθεί ο αγώνας ενάντια στον ιδιάζοντα κοινωνικό αποκλεισμό των Ρομά που αποτελούν ίσως την πιο αδικημένη και περιθωριοποιημένη κοινωνική ομάδα στην Ελλάδα, θύμα καθημερινών ρατσιστικών διακρίσεων. Η αναγνώριση και η νομική κατοχύρωση των συναφών κοινωνικών, πολιτικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων αποτελεί ζήτημα κομβικό για τη δημοκρατική οργάνωση της κοινωνίας μας, καταπολεμά την ομοφοβία, τα ανδροκρατικά στερεότυπα, τις πατριαρχικές σχέσεις και τον κοινωνικό συντηρητισμό ενώ συγκροτεί μέτωπο πάλης ενάντια στις ναζιστικές ιδέες και συμπεριφορές. Στην ίδια κατεύθυνση, ο διαχωρισμός Εκκλησίας και Κράτους μπορεί να διασφαλίσει αμεροληψία έναντι όλων των θρησκειών και την ισότιμη άσκηση της θρησκευτικής ελευθερίας ως θεμελιώδους ανθρωπίνου δικαιώματος.

16. Να αντιμετωπίσουμε το μεταναστευτικό ζήτημα υπό τον σύνθετο χαρακτήρα του, ως ανθρωπιστικό, ταξικό και διεθνές ζήτημα. Τα μεγάλα μεταναστευτικά ρεύματα είναι αποτέλεσμα της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης που ξεριζώνει τους ανθρώπους από τις εστίες τους είτε γιατί τους καθιστά θύματα πολέμων είτε γιατί τους στερεί τα στοιχειώδη μέσα επιβίωσης. Οι οικονομικοί και πολιτικοί μετανάστες ή πρόσφυγες είναι οι σύγχρονοι κολασμένοι της γης. Η κατάσταση που επικρατεί στη Μανωλάδα, και όχι μόνον εκεί, το πιστοποιεί ανάγλυφα. Αλλά ο λαός μας γνωρίζει το φαινόμενο καλά γιατί το έζησε εις βάθος για πολλές δεκαετίες και ιδιαίτερα στις δεκαετίες που ακολούθησαν τον εμφύλιο ενώ το ξαναγνωρίζει σήμερα μέσω του κύματος μετανάστευσης που προκαλούν τα μνημόνια. Ταυτόχρονα όμως, λόγω της γεωγραφικής της θέσης και λόγω της υποταγμένης

ατολμίας με την οποία οι κυβερνήσεις του δικομματισμού υπέγραψαν και διατήρησαν τη συμφωνία «Δουβλίνο II», η χώρα μας βρίσκεται στο επίκεντρο νέων μεγάλων μεταναστευτικών και προσφυγικών ρευμάτων πληρώνοντας άνισα μεγάλο κόστος. Αυτά σημαίνουν ότι το ζήτημα είναι κατ' εξοχήν διεθνικό και οφείλει να αντιμετωπιστεί ως τέτοιο. Απαιτείται η άμεση αλλαγή της ευρωπαϊκής μεταναστευτικής πολιτικής με κύρια κριτήρια την ευρωπαϊκή συν-ευθύνη, τη φέρουσα ικανότητα κάθε χώρας, την αποτροπή φαινομένων υποαμειβόμενης μεταναστευτικής εργασίας. Απαιτείται η κατάργηση της συμφωνίας «Δουβλίνο II» και του Συμφώνου Μετανάστευσης για να απεγκλωβιστούν από τη χώρα μας οι πρόσφυγες ή μετανάστες που δεν επιθυμούν να παραμείνουν εδώ. Απαιτείται, παραπέρα, ο εξανθρωπισμός του θεσμικού πλαισίου νομιμοποίησης, παροχής ασύλου και παραχώρησης ταξιδιωτικών εγγράφων στους μετανάστες και στους πρόσφυγες, Απαιτείται η επανάκτηση των αδειών παραμονής και εργασίας από τους μετανάστες και τους πρόσφυγες που τις στερήθηκαν λόγω των διαδικασιών απονομιμοποίησης που ακολουθήθηκαν τα τελευταία χρόνια. Απαιτείται μια νέα διαδικασία νομιμοποίησης για τους μετανάστες «χωρίς χαρτιά», καθώς και μια νέα διαδικασία πολιτογράφησης για όσους ζουν και εργάζονται επί χρόνια στην Ελλάδα. Απαιτείται η ισότιμη και δίκαιη αντιμετώπιση των μεταναστών που εργάζονται. Απαιτείται η δημιουργία ανοικτών κέντρων διαβίωσης με αξιοπρεπείς όρους, με κατάργηση των σημερινών απάνθρωπων κέντρων κράτησης αλλοδαπών, όπως και το να δοθεί αμέσως ιθαγένεια σε όσα παιδιά γεννιούνται στην Ελλάδα.

17. Να περιορίσουμε την εγκληματικότητα που αναπτύσσεται στο πρόσφορο έδαφος της μαζικής φτώχειας και εξαθλίωσης, και κυρίως να εξαλείψουμε την πιο αποκρουστική και επικίνδυνη για την κοινωνία μορφή του μεγάλου οργανωμένου εγκλήματος, που δεν επιβιώνει και δεν αναπαράγεται χωρίς την ανοχή ή τη συνενοχή τμημάτων του κρατικού μηχανισμού. Στόχος είναι η εξάρθρωση των κυκλωμάτων εγκληματικότητας που εμπλέκουν πολλούς, οι κορυφές των οποίων κατά κανόνα δεν καταλαμβάνονται από μετανάστες αλλά από το εγχώριο οργανωμένο έγκλημα, κάποιες φορές με «ύψηλές» διασυνδέσεις. Το εμπόριο ναρκωτικών και όπλων, τα κυκλώματα προστασίας, το τράφικινγκ, η εργασία υπό συνθήκες δουλείας, η υπερεκμετάλλευση της στέγης, αποτελούν αντικείμενα κρατικών υπηρεσιών και των δυνάμεων ασφαλείας, οι οποίες, δημοκρατικά εκπαιδευμένες και αφοσιωμένες αποκλειστικά στο έργο της αρμοδιότητάς τους, μπορούν να παίξουν και εδώ τον ρόλο που θα δίνει επιτέλους σωστό περιεχόμενο στο όνομά τους, ρόλο που θα διασφαλίζει παράλληλα τον ομαλό ρυθμό ζωής όλων, ιδιαίτερα στις υποβαθμισμένες σήμερα γειτονίες των μεγάλων πόλεων.

18. Να προβάλουμε την ανάγκη και να διεκδικήσουμε με όλα τα πρόσφορα μέσα το αίτημα για ανατροπή της σημερινής μορφής ολοκλήρωσης της Ευρώπης, της σημερινής αρχιτεκτονικής του ευρώ και της νεοφιλελεύθερης λογικής που διέπει το κοινό νόμισμα ώστε να επαναθεμελιωθεί συνολικά το ευρωπαϊκό γίγνεσθαι στην κατεύθυνση της δημοκρατικής συγκρότησης και λειτουργίας, της κοινωνικής δικαιοσύνης και του σοσιαλισμού. Μέσα από το Κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, τη δράση μας στο ευρωκοινοβούλιο και όλα τα ευρωπαϊκά και διεθνή φόρα συνεργαζόμαστε με άλλες αριστερές δυνάμεις και αναπτύσσουμε θερμές συντροφικές σχέσεις με τις πολιτικές δυνάμεις και τα κοινωνικά κινήματα στις διάφορες χώρες της Ευρώπης, και όχι μόνον της Ευρώπης, που αντιμετωπίζουν τα πράγματα με ανάλογους τρόπους. Ήδη κάναμε βήματα για τον έμπρακτο συντονισμό των αντίστοιχων αγώνων. Οι σχέσεις αυτές πρέπει να ενισχυθούν, νέες πρωτοβουλίες πρέπει να αναληφθούν και τα βήματα πρέπει να συντονιστούν με περισσότερο αποτελεσματικούς τρόπους.

19. Να νοηματοδοτήσουμε ξανά, έμπρακτα και θεωρητικά, τις έννοιες «εθνικό» και «πατριωτικό», συνδέοντάς τις με το γνήσιο «λαϊκό». Ο εθνικισμός και η πατριδοκαπηλία, το τελευταίο καταφύγιο των πολιτικών απατεώνων, βρίσκεται σε

διαρκή αντιπαράθεση με τον δημοκρατικό-διεθνιστικό πατριωτισμό των λαϊκών τάξεων και της Αριστεράς. Οφείλουμε να συγκροτήσουμε στην παραπάνω βάση την άμυνα και την ασφάλεια της χώρας και των κατοίκων της. Ελεύθεροι από οποιεσδήποτε επιβουλές ή πιέσεις άλλων κρατών, παρούσες ή μελλοντικές, και πάντοτε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε τους σχετικούς κινδύνους, θα μπορούμε να καθορίζουμε ειρηνικά και δημοκρατικά το μέλλον μας και το μέλλον των παιδιών μας.

ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΗ ΠΑΡ. 18, 19 ΑΠΟ ΑΝΑΣΑ

Η πολιτική μιας κυβέρνησης της Αριστεράς δεν μπορεί παρά να διέπεται από τις αρχές του ταξικού διεθνισμού, της πάλης ενάντια στον πόλεμο και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, της προάσπισης της ειρήνης, της φιλίας και αλληλεγγύης ανάμεσα στους λαούς. Στόχος μας είναι να καλλιεργήσουμε μια άλλου τύπου ένταξη στο διεθνές γίγνεσθαι μέσω μιας ανεξάρτητης, πολυδιάστατης και φιλειρηνικής εξωτερικής πολιτικής που θα εδράζεται, στην ισότιμη συνεργασία όλων των λαών, στην εθνική ανεξαρτησία και στην προστασία της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας μας. Εθνική ανεξαρτησία και εδαφική ακεραιότητα είναι σταθερά και μη διαπραγματεύσιμα σημεία της εξωτερικής μας πολιτικής. Ταυτόχρονα, αφετηριακή θέση της εξωτερικής μας πολιτικής είναι ο σεβασμός των υφιστάμενων συνόρων στην περιοχή μας. Μια τέτοια πολιτική είναι εφικτή μόνο όταν εκπορεύεται από ένα δημοκρατικά οργανωμένο κράτος που σέβεται τα δικαιώματα όλων των κατοίκων του. (εθνικές, θρησκευτικές, κοινωνικές μειονότητες). Με δημοκρατικά οργανωμένες ένοπλες δυνάμεις αποκλειστικά στην υπηρεσία της άμυνας της χώρας, με κατεξοχήν αποτρεπτικό χαρακτήρα που αποσκοπεί στην υπεράσπιση των λαϊκών κατακτήσεων και της ελεύθερα εκφρασμένης λαϊκής βούλησης. Αυτός είναι κατά την αντίληψή μας ο μόνος γνήσιος λαϊκός πατριωτισμός, σε αντίθεση με τον εθνικισμό και την πατριδοκαπηλία, το τελευταίο καταφύγιο των πολιτικών απατεώνων, με τους οποίους η Αριστερά βρίσκεται σε διαρκή σύγκρουση. Γνωρίζουμε ότι η Ελλάδα είναι μεν χώρα της Ευρώπης, αλλά είναι ταυτόχρονα χώρα των Βαλκανίων και της Μεσογείου, σε εγγύτατη συνάφεια με τις χώρες της Μέσης Ανατολής. Η σύνθετη αυτή πραγματικότητα εγκυμονεί κινδύνους, αλλά παρέχει και ευκαιρίες.

Οι δεσμοί φιλίας και καλής γειτονίας με όλες ανεξαιρέτως τις χώρες με βάση τον σεβασμό των συνόρων και των κυριαρχικών δικαιωμάτων και οι εγκάρδιες σχέσεις με τα προοδευτικά κινήματα και τις προοδευτικές κυβερνήσεις παντού στον κόσμο μπορούν να αποτελέσουν ασπίδα προστασίας απέναντι στην εξαιρετικά επισφαλή παγκόσμια κατάσταση, αλλά και φιλειρηνική ενεργό παρέμβαση στις διεθνείς εντάσεις που αναπτύσσονται. Η στήριξη της Κυπριακής Δημοκρατίας για την επίλυση του Κυπριακού, ο σεβασμός των διεθνών συμβάσεων και των σχετικών ψηφισμάτων του ΟΗΕ, η απεμπλοκή από το ΝΑΤΟ, η κατάργηση των ξένων στρατιωτικών βάσεων, η αποτροπή της στρατιωτικής συνεργασίας με το Ισραήλ που εγκυμονεί άμεσους κινδύνους στρατιωτικής εμπλοκής της χώρας στις πολεμικές συρράξεις στη Μέση Ανατολή, και η εφαρμογή της αρχής «κανείς Έλληνας στρατιώτης σε πολεμικά μέτωπα έξω από τα σύνορα της χώρας» συνιστούν άξονες της εξωτερικής πολιτικής μας.

20. Να αναπτύξουμε μια άλλου τύπου ένταξη στο διεθνές γίγνεσθαι μέσω μιας ανεξάρτητης, πολυδιάστατης και φιλειρηνικής εξωτερικής πολιτικής που θα εδράζεται, στην ισότιμη συνεργασία, στην εθνική ανεξαρτησία και στην προστασία της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας μας. Εθνική ανεξαρτησία και εδαφική-εθνική ακεραιότητα είναι τα αφετηριακά, σταθερά και μη διαπραγματεύσιμα σημεία της εξωτερικής μας πολιτικής. Η οργάνωση της εθνικής άμυνας έχει πάντοτε απο-

τρεπτικό χαρακτήρα και αποσκοπεί στην υπεράσπιση των λαϊκών κατακτήσεων και της ελεύθερα εκφρασμένης λαϊκής βούλησης. Στην εκπλήρωση αυτού του στόχου συμβάλλουν ουσιαστικά ένοπλες δυνάμεις αξιόμαχες, αποκλειστικά εντεταλμένες στον αποτρεπτικό και αμυντικό τους ρόλο. Γνωρίζουμε ότι η Ελλάδα είναι μεν χώρα της Ευρώπης, αλλά είναι ταυτόχρονα χώρα των Βαλκανίων και της Μεσογείου, σε εγγύτατη συνάφεια με τις εστίες μόνιμης έντασης που αποτελούν οι χώρες της Μέσης Ανατολής. Η σύνθετη αυτή πραγματικότητα εγκυμονεί κινδύνους, αλλά παρέχει και ευκαιρίες. Οι δεσμοί φιλίας και καλής γειτονίας με όλες ανεξαιρέτως τις χώρες με βάση τον σεβασμό των συνόρων και των κυριαρχικών δικαιωμάτων και οι εγκάρδιες σχέσεις με τα προοδευτικά κινήματα και τις προοδευτικές κυβερνήσεις παντού στον κόσμο μπορούν να αποτελέσουν ασπίδα προστασίας απέναντι στην εξαιρετικά επισφαλή παγκόσμια κατάσταση, αλλά και φιλειρηνική ενεργό παρέμβαση στις διεθνείς εντάσεις που αναπτύσσονται. Η στήριξη της Κυπριακής Δημοκρατίας για την επίλυση του Κυπριακού, ο σεβασμός των διεθνών συμβάσεων και των σχετικών ψηφισμάτων του ΟΗΕ, η απεμπλοκή από το ΝΑΤΟ, η κατάργηση των ξένων στρατιωτικών βάσεων, η αποτροπή της στρατιωτικής συνεργασίας με το Ισραήλ που εγκυμονεί άμεσους κινδύνους στρατιωτικής εμπλοκής της χώρας στις πολεμικές συρράξεις στη Μέση Ανατολή, και η εφαρμογή της αρχής «κανείς Έλληνας στρατιώτης σε πολεμικά μέτωπα έξω από τα σύνορα της χώρας» συνιστούν άξονες της εξωτερικής πολιτικής μας.

21. Να θεσμοθετήσουμε κανόνες δημοκρατικής ρύθμισης και κοινωνικού ελέγχου στα ΜΜΕ, ιδιαίτερα στα ηλεκτρονικά που χρησιμοποιούν δημόσιες συχνότητες, ώστε, παράλληλα με την αναβάθμιση των δημόσιων ΜΜΕ, να διαμορφωθεί ένα γνήσιο δημοκρατικό περιβάλλον στη δημόσια ζωή και να εξασφαλιστεί η έκφραση της κοινωνίας σε πολιτικό – ιδεολογικό – πολιτισμικό επίπεδο, χωρίς την σημερινή επικυριαρχία μηχανισμών χειραγώγησης.

Να εφαρμόσουμε κανόνες δεοντολογίας ώστε να πάψουν τα συγκεκριμένα ΜΜΕ να αποτελούν χώρο ανομίας και αసుδοσίας των συμφερόντων της διαπλοκής και μέσα μαζικής επιρροής της οικονομικής ολιγαρχίας. Παράλληλα να στηρίξουμε με κάθε τρόπο τη δημόσια ραδιοτηλεόραση απαλλάσσοντας την από κάθε κυβερνητικό παρεμβατισμό.

7. Για μια νέα μεταπολίτευση

Οι παραπάνω στόχοι δεν αποτελούν απλό άθροισμα δεσμεύσεων και διεκδικήσεων. Συνιστούν το συγκεκριμένο προγραμματικό πλαίσιο που δεσμεύει τον ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ και προδιαγράφει το πώς θα πράξει μια κυβέρνηση της Αριστεράς. Αυτό το πλαίσιο δεν δημιουργήθηκε σε συνθήκες εργαστηρίου. Στηρίχθηκε και στηρίζεται στις πλούσιες εμπειρίες μας από την ενεργό συμμετοχή στους πολύμορφους λαϊκούς αγώνες, στηρίχθηκε και στηρίζεται στην κατανόηση των λαϊκών αιτημάτων και στη συστηματική επεξεργασία τους με τη βοήθεια όλων των εμπλεκόμενων φορέων και όλων των εξειδικευμένων επιστημόνων που στρατεύονται μαζί μας.

Αλλά η κατάσταση που βρισκόμαστε σήμερα απαιτεί κάτι περισσότερο από ένα προγραμματικό πλαίσιο, ακόμη και από ένα πλήρες πρόγραμμα, ακόμη και αν αυτά είναι διαμορφωμένα με τέτοιους συλλογικούς και δημοκρατικούς όρους. Απαιτεί τη δημιουργία και την έκφραση ενός ευρύτατου και μαχητικού πολιτικού ρεύματος δημοκρατικής ανατροπής. Μιλάμε για ένα καταλυτικό ρεύμα που θα λειτουργεί σε κλίμα πλατιάς αλληλεγγύης, ανάταξης και έμπνευσης, για ένα ρεύμα που θα συσπειρώνει και θα κινητοποιεί εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους. Μιλάμε για ένα ρεύμα που θα συνενώνει δημιουργικά όλον τον κόσμο που ξεχύθηκε στις πλατείες και στις μεγάλες και μικρές απεργίες, όλον τον κόσμο στις πόλεις, στις κωμόπολεις και στα χωριά που πλήττεται όλο και περισσότερο βάνουσα από

την τρέχουσα πολιτική, όλους τους κοινωνικούς φορείς, όλες τις συλλογικότητες και όλες τις πρωτοβουλίες, ολόκληρο τον κοινωνικό ριζοσπαστισμό που έχει αρχίσει να αναδύεται από κάθε κοινωνικό κύτταρο. Μόνον ένα τέτοιο ρεύμα μπορεί να οδηγήσει σε μια κυβέρνηση της Αριστεράς και μόνον ένα τέτοιο ρεύμα μπορεί να εγγυηθεί την παραπέρα πορεία αυτής της κυβέρνησης.

Μια κυβέρνηση της Αριστεράς δεν συνιστά από μόνη της λύση των προβλημάτων της χώρας. Μια κυβέρνηση της Αριστεράς μπορεί να σταματήσει τον κατήφορο, να καθαρίσει το τραπέζι και να θέσει τη χώρα σε νέα τροχιά. Αλλά χωρίς τη λαϊκή συνέργεια και τη λαϊκή διαθεσιμότητα, χωρίς την αυτενέργεια και τη λαϊκή πρωτοβουλία, χωρίς τη διάχυση της ενεργού δημοκρατίας σε κάθε πόρο του κοινωνικού ιστού δεν μπορεί να πράξει περισσότερα ενώ θα κινδυνεύει κάθε στιγμή να ανατραπεί από ισχυρούς εχθρούς που θα συνεχίσουν να καρδοκούν και θα συνεχίσουν να επιμένουν.

Μια κυβέρνηση της Αριστεράς έχει συγκεκριμένο ορίζοντα προσδοκιών: προβαίνει σε μεγάλες ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις, αναλαμβάνει αναπτυξιακές και άλλες πρωτοβουλίες με σαφές ταξικό και οικολογικό πρόσημο, ανοίγει νέα πεδία δυνατοτήτων και λαϊκής παρέμβασης, βοηθά να δημιουργηθούν νέες μορφές λαϊκής έκφρασης και διεκδίκησης, αλλά δεν μπορεί από μόνη της να υλοποιήσει τις μεγάλες αλλαγές που έχει επιτακτικά ανάγκη η χώρα. Για μια κυβέρνηση της Αριστεράς, η κοινοβουλευτική πλειοψηφία, οσοδήποτε μεγάλη, δεν αρκεί. Μια κυβέρνηση δεν ταυτίζεται ποτέ με την καθαυτή εξουσία, όπως η τελευταία διαχέεται στον κοινωνικό ιστό και όπως στηρίζεται σε παγιωμένες σχέσεις και νοοτροπίες, στην καλλιέργεια της παθητικότητας και στη δύναμη της αδράνειας. Για αυτόν τον λόγο, εκείνα που επιδιώκει μια κυβέρνηση της Αριστεράς δεν μπορούν να επιτευχθούν με βάση τη λογική της ανάθεσης. Μόνον το ευρύτατο ρεύμα δημοκρατικής ανατροπής που θα φέρει την Αριστερά στην κυβέρνηση μπορεί να εγγυηθεί την παραπέρα πορεία, όχι απλώς της κυβέρνησης, αλλά της ίδιας της χώρας.

Με αυτά δεδομένα, ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ επωμίζεται βαριά καθήκοντα γιατί χρεώνεται με το να συμβάλει καθοριστικά στη συγκρότηση αυτού του μεγάλου πολιτικού ρεύματος δημοκρατικής ανατροπής, του ρεύματος που θα οδηγήσει τη χώρα σε μια νέα λαϊκή, δημοκρατική και ριζοσπαστική μεταπολίτευση. Επωμίζεται ειδικότερα το καθήκον να δώσει νέα αποφασιστική ώθηση στη δουλειά του και να δημιουργήσει μια νέα δυναμική που θα υπερβαίνει τη διστακτικότητα ή ακόμη και τη δυσπιστία που παραμένουν πλατιά διαδεδομένες. Η προσπάθειά μας, όπως συνεχίζεται, αλλά και όπως ξεκινά πάλι από σήμερα, πρέπει όχι μόνο να πείσει και ότι είμαστε έτοιμοι να κυβερνήσουμε και ότι μπορούμε να κυβερνήσουμε, αλλά κυρίως ότι η λύση των προβλημάτων απαιτεί την ενεργό συστράτευση όλων. Από την άλλη μεριά, η δική μας ετοιμότητα και η δική μας δυνατότητα δεν μπορεί να είναι ούτε αυτάρεσκη δήλωση ικανοτήτων ούτε διακήρυξη αγνών προθέσεων. Τόσο αυτή η δυνατότητα όσο και αυτή η ετοιμότητα οφείλουν να δειγματίζονται αβίαστα από την όλη δράση και λειτουργία μας, από τη συνέπεια και την αποφασιστικότητά μας, από αυτά που κάνουμε και από αυτά που λέμε, από το πώς σχετιζόμαστε με τους άλλους και μεταξύ μας.

Το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ καλείται να αποτελέσει πεδίο δοκιμασίας όλων των παραπάνω, αλλά και σημαντικό βήμα στη μακρά πορεία που θα αλλάξει ριζικά, και πάντοτε δημοκρατικά, τη χώρα μας και τις τύχες του λαού της.

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΕΚΔΟΧΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑΣ

(εναλλακτικά στο Μέρος Β, σημείο «6. Οι προγραμματικοί μας στόχοι», σελ. 15)

Τροποποιήσεις σημείων των προγραμματικών στόχων

Το κεντρικό θέμα για το ΣΥΡΙΖΑ είναι η συγ- κρότηση και ο σχεδιασμός μιας δέσμης άμε- σων μέτρων για την αντιμετώπιση των συνε- πειών της κρίσης, για να σταματήσει η διαδι- κασία μεταφοράς των βαρών της κρίσης στους εργαζόμενους και τον κόσμο της εργασίας γε- νικότερα (άνεργοι, συνταξιούχοι), στη νεολαία και στα φτωχά λαϊκά στρώματα, στους αυτοα- πασχολούμενους και μικροεπαγγελματίες της πόλης και της υπαίθρου. Αυτή η δέσμη μέτρων θα είναι συνυφασμένη με ένα μεταβατικό πρό- γραμμα για την εγκαθίδρυση ενός νέου οικο- νομικού προτύπου ανάπτυξης και νέων οικο- νομικών και κοινωνικών σχέσεων, με κατεύ- θυνση τη σοσιαλιστική οικονομία και κοινωνία.

Στο πλαίσιο αυτό, της άμεσης δέσμης μέ- τρων ανακοπήs της κρίσης και του νέου οικο- νομικού προτύπου μετάβασης στο σοσιαλισμό, προτείνουμε:

1) ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΧΡΕΟΥΣ

Άμεση, χωρίς όρους, προϋποθέσεις και μνημονιακές δεσμεύσεις, διαγραφή του ελληνικού κρατικού χρέους. Ο ΣΥΡΙΖΑ θε- ωρεί ότι το υπέρογκο και δυσβάσταχτο κρατι- κό χρέος είναι βαθιά άδικο και ταξικό, ενώ στο μεγαλύτερο μέρος του είναι παράνομο και επαχθές. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αναγνωρίζει αυτό το χρέος σαν χρέος του ελληνικού λα- ού, πέραν του ότι έχει καταστεί εκ των πραγ- μάτων και μη βιώσιμο, διότι δεν μπορεί να εξυπηρετηθεί και πολύ περισσότερο να απο- πληρωθεί, χωρίς να εξοντωθούν η εργατική τάξη και ο λαός μας.

Η άμεση, χωρίς όρους και μνημονιακές υπο- χρεώσεις, διαγραφή του ελληνικού κρατικού χρέους, πέρα από δίκαιη και αναγκαία, είναι θε- μελιώδης προϋπόθεση για να απελευθερω- θούν πολύτιμοι πόροι για την ανατροπή της λιτότητας και την υλοποίηση ενός μεταβατι- κού προγράμματος σε σοσιαλιστική κατεύ- θυνση.

Μια κυβέρνηση της Αριστεράς θα προσπα- θήσει καταρχήν να διαγράψει το χρέος -ή του- λάχιστον το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος του- μέσα από διαπραγματεύσεις. Στο βαθμό που η προσπάθεια αυτή δεν θα αποφέρει γρή- γορα θετικά αποτελέσματα, η κυβέρνηση της Αριστεράς θα προχωρήσει άμεσα στη διακοπή αποπληρωμής του χρέους (τόκων και χρε- ολυσίων) και στη διαγραφή του, επικαλού- μενη νόμιμους λόγους επιβίωσης του ελ- ληνικού λαού και τις αρχές του ΟΗΕ, που επιβάλλουν στις κυβερνήσεις να θέτουν τους θεμελιώδεις όρους επιβίωσης των λαών τους πάνω από οποιαδήποτε άλλη σκοπιμό- τητα ή «υποχρέωση».

Στη βάση της αδιαπραγμάτευτης θέσης του και δέσμευσής του για τη διαγραφή του ελληνικού κρατικού χρέους, ο ΣΥΡΙΖΑ θα ζητήσει τη συμπαράσταση των κινημά- των και της Αριστεράς σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο, ενώ ταυτόχρονα θα αναλά-

βει πρωτοβουλίες ώστε να τεθεί το ζήτημα της διαγραφής των κρατικών χρεών κατά προτεραιότητα στις χώρες του Τρίτου Κό- σμου και τις αδύναμες-υπερχρεωμένες χώ- ρες του ευρωπαϊκού Νότου. Ο ΣΥΡΙΖΑ θα αναλάβει το επόμενο διάστημα άμεσες αγωνι- στικές πρωτοβουλίες σε αυτήν την κατεύθυν- ση, συμπεριλαμβανομένης και της σύγκλη- σης μιας ευρωπαϊκής διάσκεψης, η οποία, ανεξάρτητα από τη μορφή και το εύρος της συμμετοχής, θα μπορούσε να υποβοηθήσει στη διαμόρφωση κλίματος και αγώνων για τη διαγραφή των κρατικών χρεών σε ευ- ρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο.

2. . ΑΚΥΡΩΣΗ - ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΔΑΝΕΙΑΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ

Η κυβέρνηση της Αριστεράς ταυτόχρο- να με την ακύρωση των μνημονίων θα προχωρήσει άμεσα στην ακύρωση - κατάρ- γηση των «νεοαποικιακών» δανειακών συμβάσεων που συνομολόγησαν με την τρόικα και ψήφισαν με διαδικασίες κατά- φωρης παραβίασης του Συντάγματος οι μνημονιακές κυβερνήσεις.

Η επαναδιαπραγμάτευση με την τρόι- κα αυτών των δανειακών συμβάσεων δεν εί- ναι νοπη, αφού στόχος της κυβέρνησης της Αριστεράς είναι η διαγραφή του χρέους που αντιπροσωπεύουν αυτές οι δανειακές συμβάσεις και όχι η αλλαγή των όρων αποπληρωμής τους, ενώ και αυτοί οι όροι που θα συμπεριλαμβάνουν αυτές οι δανει- ακές συμβάσεις είναι όροι ακραίας υπο- τέλειας και δεν είναι διαπραγματεύσιμοι, αφού δεν υπάρχουν καλοί και κακοί όροι σε συμφωνία με την τρώικανή κηδεμόνευση.

Άλλωστε, η διαγραφή του χρέους, που θα έχει προωθήσει η κυβέρνηση της Αριστεράς, θα έχει αχρηστεύσει στην πράξη αυτές τις δα- νειακές συμβάσεις, των οποίων θα έχει εκλεί- ψει το δανειακό αντίκρισμα.

Η ακύρωση - κατάργηση των «νεοαποικια- κών» δανειακών συμβάσεων δεν πρόκειται να προκαλέσει ανυπέρβλητα προβλήματα χρη- ματοδότησης στον κρατικό προϋπολογι- σμό (όπως ισχυρίζεται η τρομοκρατική προ- παγάνδα των εκπροσώπων του συστήματος) διότι η τρώικανή χρηματοδότηση κατευθυνό- ταν στο συντριπτικό της μέρος στην αποπλη- ρωμή των τοκοχρεολυσίων του ελληνικού κρατικού χρέους, τα οποία με τη διαγραφή του χρέους θα εξαλειφθούν ως υποχρέωση. Στη χειρότερη περίπτωση που ο νέος προϋπο- λογισμός μιας κυβέρνησης της Αριστεράς θα παρουσιάζει πρωτογενές έλλειμμα, αυτό θα εί- ναι εξαιρετικά μικρό και θα μπορεί να καλυφθεί χωρίς ιδιαίτερες δυσχέρειες.

3. ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ- ΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

Κεντρική θέση του ΣΥΡΙΖΑ για τη διέξοδο από την κρίση αλλά και την εκπλήρωση όλων των ως άνω μέτρων, είναι η άμεση εθνικο- ποίηση – κοινωνικοποίηση των τραπεζών

και ο γενικότερος αναπροσανατολισμός τους ώστε να διαδραματίσουν αποκλειστικά ένα νέο αναπτυξιακό, επενδυτικό, παραγωγικό και κοινωνικό ρόλο.

Η εθνικοποίηση – κοινωνικοποίηση και ο επαναπροσανατολισμός του τραπεζικού συστήματος θα είναι ένα από τα πρώτα άμεσα μέτρα της κυβέρνησης της Αριστεράς, πολύ περισσότερο όταν στην ουσία το ελληνικό δη- μόσιο έχει χρηματοδοτήσει με διάφορες μορφές τις τράπεζες με ένα πακτωλό πολλών δεκά- δων δις, με τελευταία περίπτωση την χορήγη- ση του τρομακτικού ποσού των 50 δις για την επανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, το οποίο φορτώθηκε ως δάνειο στο ελληνικό δημόσιο.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αποδέχεται σε καμία περί- πτωση τους όρους και τις ρυθμίσεις κάτω από τις οποίες προωθείται η επανακεφαλαι- οποίηση των τραπεζών, με τη διάκρισή τους σε συστημικές και μη, με τις πρώτες να πα- ραμένουν με δανεικά κεφάλαια του δημοσίου είτε στην ιδιωτική διαχείριση είτε στον έλεγχο του εκτός δημοσίου ΤΧΣ, δηλ. στα χέρια των κυρίαρχων της ΕΕ – ΕΚΤ και στην ουσία της Γερμανίας και τις δεύτερες να χαρίζονται με «πρόικα» στις «συστημικές» τράπεζες.

Ο ΣΥΡΙΖΑ σε κάθε περίπτωση θα καταργή- σει τις ρυθμίσεις της επανακεφαλαιοποί- ησης των τραπεζών, και ειδικότερα τον απα- ράδεκτο ρόλο του ΤΧΣ και θα προωθήσει το πλήρες και ουσιαστικό πέρασμα όλων των τραπεζών σε δημόσια ιδιοκτησία και δια- χείριση με νέο προσανατολισμό.

Ειδικότερα, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αποδέχεται και δεν αναγνωρίζει τα σκανδαλώδη τετελε- σμένα από το απαράδεκτο σπάσιμο της Αγρο- τικής Τράπεζας και τη χαριστική με «προ- ίκα» 7,5 δις. παραχώρηση της «καλής» ΑΤΕ στην Τράπεζα Πειραιώς.

Όπως ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αποδέχεται το σκαν- δαλώδες και αυθαίρετο σπάσιμο του Τ. Τ. σε «καλή» και «κακή» Τράπεζα, με στόχο την εκχώρηση του καλού κομματιού με «πρόικα» 4,5 δις. σε μία από τις «συστημικές» τράπε- ζες.

Αυτοί οι σχεδιασμοί είναι επιζήμιοι, απαράδεκτοι, αυθαίρετοι και σκανδαλώ- δεις και μια κυβέρνηση της Αριστεράς θα τους ακυρώσει.

Η κυβέρνηση της Αριστεράς θα ακυρώσει τη λεγόμενη «πώληση» της ΑΤΕ και θα επα- ναφέρει την τελευταία σε πλήρη λειτουργία με νέο προσανατολισμό και ανασυγκροτημένη, προκειμένου να υπηρετήσει το μεταβατικό - προοδευτικό σχέδιο στήριξης της μικρομεσαί- ας αγροτιάς και ανάπτυξης της πρωτογενούς παραγωγής στη χώρα μας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ θα αγωνισθεί για να αποτρέψει τη πώληση-χάρισμα του Τ. Τ. σε άλλο τραπεζικό όμιλο και σε περίπτωση που μια τέτοια εξέλι- ξη δεν ματαιωθεί, από κυβερνητικές θέσεις θα την ακυρώσει, επανακτώντας, υπό δημόσια ιδιοκτησία και έλεγχο, ένα ανασυγκροτη-

μένο και δυναμικό Τ. Τ., το οποίο σε στενή διασύνδεση με τα δημόσια ΕΛΤΑ θα καταστεί βραχίονας για τη στήριξη και ανάπτυξη της λαϊκής αποταμίευσης, των λαϊκών καταθέσε- ων και ειδικότερα της περιφερειακής ανάπτυ- ξης.

Στο πλαίσιο μιας νέας σεισάχθειας, ο ΣΥ- ΡΙΖΑ θα προχωρήσει σε μέτρα που θα σταμα- τήσουν το κύμα κατασχέσεων και πλειστη- ριασμών περιουσιακών στοιχείων (κινη- τών και ακινήτων) όταν αυτά βρίσκονται κάτω από ένα όριο, ενώ θα απαγορευθεί πλήρως η κατάσχεση της πρώτης κύριας κατοικίας και η κατάσχεση μισθών και συντάξεων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ θα προχωρήσει στην άμεση κα- τάργηση του διάτρητου διατραπεζικού συστή- ματος «Τειρεσίας», το οποίο λειτουργεί σαν τυφλό όργανο των τραπεζών και σύστημα εξουθένωσης και εξόντωσης των μισθωτών και των πιο αδύναμων εμπορικών, επαγ- γελματοβιοτεχνικών στρωμάτων.

4. ΤΕΛΟΣ ΣΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ - ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

ΥΠΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ ΤΩΝ ΠΡΩΗΝ ΔΕΚΟ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΤΟΜΕΩΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ο ΣΥΡΙΖΑ αγωνίζεται με όλες του τις δυ- νάμεις για να μπει τέλος στο κύμα των ιδιωτικοποιήσεων που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση Σαμαρά, όχι μόνο για τις διάτρη- τες, διαπλεκόμενες και σκανδαλώδεις δια- δικασίες που ακολουθούνται ούτε αποκλει- στικά για το εξευτελιστικό, στη συντριπτική πλειονότητα των περιπτώσεων, τίμημα της εκποίησης, αλλά κυρίως γιατί εμπορευματο- ποιούν θεμελιώδη αγαθά και υπηρεσίες, εί- ναι επιζήμιες για το Δημόσιο και ενισχύουν ένα οικονομικό πρότυπο του πιο άγριου κα- πιταλισμού, ενώ μετατρέπουν την Ελλάδα σε άθυρμα και προτεκτοράτο των πιο τυφλών ιδιωτικών κερδοσκοπικών συμφερόν- των, εγχώριων και πολυεθνικών.

Σε αυτό το πλαίσιο, ο ΣΥΡΙΖΑ είναι αντί- θετος και αγωνίζεται για να ματαιωθούν οι ιδιωτικοποιήσεις που έχουν προγραμμα- τιστεί για το αμέσως επόμενο διάστημα: του «Ελ. Βενιζέλος», της ΔΕΗ, της ΔΕΠΑ και του ΔΕΣΦΑ, της ΕΥΑΘ και ΕΥΔΑΠ, του ΟΛΠ και του ΟΛΘ κ. λπ.

Αγωνιζόμενος ενάντια στην ιδιωτικο- ποίησή τους, ο ΣΥΡΙΖΑ δεσμεύεται ότι θα αγωνιστεί και από τη θέση της κυβέρνησης της Αριστεράς θα επιβάλει με όλα τα διαθέσι- μα μέσα την πλήρη εθνικοποίηση - κοινω- νικοποίηση αυτών των επιχειρήσεων, υπό εργατικό και κοινωνικό έλεγχο, με στόχο να αναδιοργανωθούν και αναπροσανατολιστούν στην εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών και όχι του κέρδους, στη στήριξη ενός συνο-

λικού **κοινωνικού σχεδίου** και ενός νέου, μεταβατικού προτύπου ανάπτυξης με σοσιαλιστική κατεύθυνση και περιεχόμενο.

Σε αυτή την κατεύθυνση οργανικό στοιχείο αποτελεί η **προστασία του περιβάλλοντος**, ο **κοινωνικός-οικολογικός μετασχηματισμός** της κοινωνικής παραγωγής, η προστασία των τοπικών οικοσυστημάτων και των τοπικών παραγωγικών δραστηριοτήτων, με ουσιαστική συμμετοχή των τοπικών κοινωνιών σε όλα τα στάδια του σχεδιασμού και της λήψης αποφάσεων. Η **απόλυτη προτεραιότητα της εξυπηρέτησης των κοινωνικών αναγκών** συνδέεται άρρηκτα με την ποιότητα των ζωτικών συνθηκών διαβίωσης της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας, την άμεση αναστροφή της περιβαλλοντικής υποβάθμισης και την ανάσχεση της κλιματικής αλλαγής, οι συνέπειες της οποίας πλήττουν με μεγαλύτερη οξύτητα τους/τις ποιο **κοινωνικά-οικονομικά ευάλωτους/ες**. Το φυσικό περιβάλλον δεν είναι «εργοτάξιο του κεφαλαίου», των επενδυτών και της ανάπτυξής τους.

Συνολικότερα, ο ΣΥΡΙΖΑ δηλώνει ότι μια κυβέρνηση της Αριστεράς, μη αναγνωρίζοντας και ακυρώνοντας τα σκανδαλώδη και αντικοινωνικά τετελεσμένα των ιδιωτικοποιήσεων, θα **επαναφέρει**, αξιοποιώντας **κάθε διαθέσιμο μέσον**, υπό πλήρη δημόσια ιδιοκτησία και εργατικό – κοινωνικό έλεγχο όλες τις δημόσιες επιχειρήσεις, καθώς και τα δημόσια φυσικά αγαθά και τα δημόσια ακίνητα που εκποίησαν οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ υπογραμμίζει ότι, στο πλαίσιο μιας πολιτικής προοδευτικής διεξόδου από την κρίση και ενός μεταβατικού προγράμματος σοσιαλιστικής προοπτικής, θα προχωρήσει στην **εθνικοποίηση - κοινωνικοποίηση όλων των στρατηγικών τομέων και κλάδων της ελληνικής οικονομίας** και όσων κλάδων και επιχειρήσεων κριθεί αναγκαίο, προκειμένου να υπηρετηθεί στο πλαίσιο αυτό η ανάπτυξη με βάση τις κοινωνικές ανάγκες και το κοινωνικό σχέδιο, η απασχόληση και η παραγωγική ανασυγκρότηση.

Πιο συγκεκριμένα, μια κυβέρνηση της Αριστεράς θα ανασυγκροτήσει, θα επαναπροσανατολίσει και θα θέσει υπό πλήρη δημόσια ιδιοκτησία, δημόσια διαχείριση, εργατικό και κοινωνικό έλεγχο, πρώτα απ' όλα τους στρατηγικούς τομείς και κλάδους:

- **Το χρηματοπιστωτικό τομέα**, σύμφωνα με τα όσα έχουμε αναφέρει.

- **Τον τομέα της ενέργειας** σε όλες τις πτυχές και τις εκφάνσεις της, συμπεριλαμβανομένου του τομέα διύλισης των πετρελαιοειδών.

- **Τον τομέα των τηλεπικοινωνιών**, με πρώτο βήμα την επαναφορά υπό δημόσια ιδιοκτησία και διαχείριση του **ΟΤΕ**.

- **Τα μέσα τακτικής μαζικής μεταφοράς** και πρώτα απ' όλα το **σιδηρόδρομο**, ενώ πρώτο βήμα σε αυτήν την κατεύθυνση θα είναι η συγκρότηση δημόσιας επιχείρησης **ακτοπλοϊκών υπηρεσιών**.

- **Τα λιμάνια της χώρας** και πρώτα απ' όλα τον **ΟΛΠ** και τον **ΟΛΘ**, με την αμφισβήτηση της παρουσίας της COSCO στο λιμάνι του Πειραιά.

- **Τις στρατηγικές υποδομές** και πρώτα

απ' όλα τα **αεροδρόμια** και τους **αυτοκινητόδρομους**, με τον τερματισμό των εξουθενωτικών διοδίων.

- **Τις ταχυδρομικές υπηρεσίες** και πρώτα απ' όλα τα **ΕΛΤΑ**.

- **Την αμυντική βιομηχανία**, με αιχμή την **ΕΑΒ**, την **ΕΛΒΟ**, την **ΠΥΡΚΑΛ**.

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς**, μαζί με τους στρατηγικούς τομείς, θα προχωρήσει άμεσα στο πέρασμα στο δημόσιο **ορισμένων κρίσιμων κλάδων της οικονομίας** στους οποίους η **ελληνική οικονομία** διαθέτει παραγωγικές δυνατότητες και προοπτικές ή έχει ανάγκες και οι οποίοι για να επιβιώσουν και να αναπτυχθούν απαιτούν την **άμεση δημόσια στήριξη**.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα σε αυτήν την κατεύθυνση είναι ο κρίσιμος κλάδος των **Ναυπηγείων και της Ναυπηγοεπισκευής**. Η κυβέρνηση της Αριστεράς θα θέσει υπό δημόσια ιδιοκτησία και έλεγχο τα **Ναυπηγεία της χώρας**, τα οποία και θα ανασυγκροτήσει, σχεδιάζοντας μια νέα **εθνική ναυπηγική πολιτική**, ενώ θα θέσει υπό δημόσιο έλεγχο και τη **Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη του Περάματος**.

Το πέρασμα στρατηγικών τομέων και κλάδων της οικονομίας σε δημόσια ιδιοκτησία και έλεγχο δεν έχει την παραμικρή σχέση με τον **κυβερνητικό - κομματικό έλεγχο** τους και τη διαπλεκόμενη λειτουργία τους με **μεγάλα ιδιωτικά συμφέροντα** ή με τον ονομαζόμενο «**κρατισμό**».

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς**, αντίθετα, θα ακολουθήσει μια πορεία **αποδυνάμωσης των κατασταλτικών και καταπιεστικών λειτουργιών** του κράτους και **τσακίσματος** των διαπλοκών του με τα ιδιωτικά **καπιταλιστικά συμφέροντα**, μετατρέποντας σταθερά τις παλιές αλωμένες κρατικές γραφειοκρατίες σε δημόσιες κοινωνικοποιημένες λειτουργίες, που θα εργάζονται συλλογικά και καινοτόμα, με νέες αρχές, αξίες και προσανατολισμό, υπό τον ακατάπαυστο εργατικό - κοινωνικό έλεγχο και τις οποίες οι εργαζόμενοι θα υπηρετούν δουλεύοντας υπεύθυνα και ευσυνείδητα σε όφελος του κοινού συμφέροντος, λογοδοτώντας γι' αυτό συνεχώς στους θεσμούς εργατικού και κοινωνικού ελέγχου.

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς**, με την εθνικοποίηση - κοινωνικοποίηση των στρατηγικών τομέων της οικονομίας και την επιτυχή και

αποδοτική έκβαση του εγχειρήματος, θα εγκαταστήσει μια ουσιαστικότερη **πορεία σταδιακής κοινωνικοποίησης των βασικών μέσων παραγωγής** και των οικονομικών λειτουργιών, με **στρατηγικό ορίζοντα το σοσιαλισμό**, που θα έχει άμεσους και μεγάλους πρωταγωνιστές τις **δυνάμεις της εργασίας**.

5. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

Θεμελιώδες μέτωπο της Αριστεράς είναι η **αποκατάσταση της δημοκρατίας** στους χώρους παραγωγής. Θα παλέψουμε για να φυσήσει ο αέρας της **δημοκρατίας** και η **εφαρμογή και όχι μόνο η θεσμοθέτηση, ενός νέου πολύ πιο προωθημένου εργατικού δικαίου σε όλη την έκταση της παραγωγής**, ώστε να πάψει το εργοστάσιο και ο χώρος εργασίας να είναι άβατο και φέουδο του εργοδότη. Η **δημοκρατία στους εργασιακούς χώρους συνιστά** προϋπόθεση και όρο ώστε οι εργαζόμενοι όχι μόνο να πάνε να είναι οι σύγχρονοι «**δουλοπάροικοι**», αλλά και να μετατραπούν από απλός «**συντελεστής παραγωγής**» για το κεφάλαιο, σε **πρωταγωνιστές, προχωρώντας σε μορφές ελέγχου της παραγωγής και των υπηρεσιών**.

Στο πλαίσιο μιας τέτοιας δέσμης μέτρων, η κυβέρνηση της Αριστεράς και το εργατικό κίνημα θα θεσμοθετήσουν τον πιο αυθεντικό και ουσιαστικό εργατικό και κοινωνικό έλεγχο σε **όλη την έκταση της παραγωγής και της κοινωνίας**.

Στόχος της κυβέρνησης της Αριστεράς είναι να απελευθερώσει την πρωτοβουλία της εργατικής τάξης, ώστε να ανυψωθεί σε ηγέτιδα κοινωνική δύναμη, που θα **καθορίσει τις μεγάλες αλλαγές σε σοσιαλιστική κατεύθυνση**. Χωρίς τη δημιουργική πρωτοβουλία της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, χωρίς τη γενική ανάταση της αυτενέργειάς τους, χωρίς οι ίδιοι οι άνθρωποι να πάρουν τη ζωή τους στα χέρια τους, η κοινωνία θα παραμείνει δέσμια των συμφερόντων του κεφαλαίου και η οικονομία θα λειτουργεί με υπέρτατο κριτήριο το κέρδος, και κανένα σχέδιο για μεγάλες ανατροπές με κατεύθυνση το σοσιαλισμό δεν μπορεί να υλοποιηθεί.

Θεωρούμε όλα αυτά τα μέτρα, τις πρωτοβουλίες και τους αγώνες σαν τα πρώτα βήμα-

τα σε μια διαδικασία που οφείλει **γρήγορα να προσανατολιστεί στην κατεύθυνση της πλήρους κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής και της συγκρότησης από τους ίδιους τους εργαζόμενους των δικών τους μορφών εξουσίας** για την κοινωνία της εργατικής και κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης.

6. ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Οι παγκόσμιες **ανισότητες** στην καπιταλιστική ανάπτυξη, η **ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση** του Τρίτου Κόσμου και η διαμόρφωση εκτεταμένων και διευρυνόμενων **ζωνών εξαθλίωσης** σε μεγάλες περιοχές του πλανήτη, οι **ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι** και τα **εμπάργκο** που εξαθλιώνουν ολόκληρους λαούς, οι **τοπικοί πόλεμοι** και τα **δικτατορικά καθεστώτα**, είναι οι αιτίες που τα μαζικά μεταναστευτικά ρεύματα προς τις χώρες του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού συνεχίζονται, με αυξανόμενες στην έντασή τους, ανάλογα με την παγκόσμια οικονομική συγκυρία ή και πολιτικά γεγονότα και πολεμικά μέτωπα.

Η Ελλάδα, στο **σταυροδρόμι** τριών ηπείρων και ως μέλος της **Ευρωζώνης και της Ε.Ε.**, είναι εκ των πραγμάτων ίσως η μεγαλύτερη πύλη εισόδου για τα **οικονομικά και προσφυγικά μεταναστευτικά ρεύματα** που κατευθύνονται κατά κύριο λόγο προς την Ευρώπη και εγκλωβίζονται εδώ λόγω της απαράδεκτης **Συμφωνίας Δουβλίνο II**, που υπέγραψαν και **υλοποιούν** οι ελληνικές κυβερνήσεις. Σε αυτό το πλαίσιο, η Ελλάδα και ο **ευρωπαϊκός Νότος** δεν δοκιμάζονται μόνο από τις πολιτικές της μνημονιακής «**νεοαποικιοποίησης**» και λεπλασίας αλλά αξιοποιούνται και σαν ιδιόμορφο «**φίλτρο**» και **δικλίδα** ασφαλείας του ευρωπαϊκού Βορρά από μη επιθυμητά για τις κυρίαρχες ελίτ μεταναστευτικά ρεύματα, τα οποία συσσωρεύονται στις μεσογειακές χώρες-πύλες εισόδου.

Όσο η χώρα μας διατηρούσε σχετικά «**υψηλούς**» αναπτυξιακούς ρυθμούς και την **ανεργία** σε σχετικά χαμηλά επίπεδα, το ζήτημα των μεταναστών δεν είχε ιδιαίτερη επίδραση στο πολιτικό σκηνικό και δεν προκαλούσε τέτοιες έκτασης κοινωνικές και πολιτικές διεργασίες, αντίθετα μάλιστα, στις αρχικές φάσεις τα μαζικά μεταναστευτικά ρεύματα υποβοήθησαν ση-

μαντικά τον **ελληνικό αστισμό** με τα **ευτελή μεροκάματα** και τη **μαύρη εργασία**.

Με το ξέσπασμα, όμως, της κρίσης, την εφαρ-
μογή μνημονιακών πολιτικών γενικής **κατε-
δάφισης κατακτήσεων και δικαιωμάτων**, την **καλπάζουσα ύφεση**, τη διάλυση των **ερ-
γασιακών σχέσεων**, την αλματώδη αύξηση
της **ανεργίας** και τα **φαινόμενα μετανά-
στευσης νέων** από τη χώρα μας, τώρα, προς
την Ευρώπη, στο έδαφος του ζητήματος των
μεταναστών ενεργοποιούνται έντονες πολιτι-
κές, ιδεολογικές και κοινωνικές διεργασίες και
αντιπαραθέσεις. Σε αυτές τις συνθήκες, η τά-
ση των κυρίαρχων τάξεων στοχεύει στη μετα-
τροπή ολόενα ευρύτερων τμημάτων των ντό-
πιων εργαζομένων σε αδήλωτους - ανασφά-
λιστους εργαζόμενους με μεροκάματα πείνας,
ενώ η θέση των μεταναστών εργαζομένων
συμπιέζεται ακόμη περισσότερο σε «παράνο-
μους» σκλάβους τύπου Μανωλάδας. Με δεδο-
μένη την επιδείνωση της κατάστασης που προ-
καλούν η κρίση και οι συνέπειες των μνημονίων
και της λιτότητας, οι **ξενοφοβικές ακροδε-
ξιές κυβερνητικές πολιτικές**, η δράση ισχυ-
ρών ρατσιστικών θυλάκων στα δυναμικά τμή-
ματα του κράτους και των ΜΜΕ, η ασύδοτη και
δουλεμπορική δράση μεγάλων μερίδων του
ελληνικού κεφαλαίου και οπωσδήποτε η **ρα-
τσιστική και συχνά δολοφονική δράση
της νεοναζιστικής Χρυσής Αυγής**, δημι-
ούργησαν και επιδείνωσαν εξαιρετικά ένα κλί-
μα ξενοφοβίας μέσα στην κοινωνία και μέσα
στα εργατικά - λαϊκά στρώματα, το οποίο αν
δεν ανακοπεί, μπορεί να έχει πολύ **επικίνδυ-
νες** συνέπειες τόσο για τις συνθήκες ζωής και
τα δικαιώματα των ίδιων των μεταναστών όσο
και για τις πολιτικές εξελίξεις.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν περιορίζει το ζήτημα των με-
ταναστών μόνο στο πεδίο των αυτονόητων
ανθρώπινων δικαιωμάτων τους και δια-
φωνεί με προσεγγίσεις που υποβαθμίζουν το
γεγονός ότι η πλειονότητα των μεταναστών
που ζουν στη χώρα μας είναι **εργαζόμενοι**
κάτω από τις πιο **απάνθρωπες συνθήκες**.

Το πρώτιστο για την Αριστερά και αυτό που
τη διακρίνει θετικά σε σχέση με τις **φιλελεύ-
θερες** δικαιωματικές απόψεις, ακόμα και τις
πλέον προωθημένες και τις απόψεις των **μη
κυβερνητικών οργανώσεων**, είναι ότι βλέ-
πει τους μετανάστες όχι μόνο από την άποψη
των **δικαιωμάτων** τους, αλλά πρώτα απ’ όλα
και κυρίως ως **εργαζόμενους**, ως **τμήμα της
εργατικής τάξης της χώρας μας** και μάλιστα
το πλέον **ευάλωτο, ανυπεράσπιστο και εκ-
μεταλλευόμενο**.

Η προσπάθεια της Αριστεράς στο χώρο των
μεταναστών, ανεξαρτήτως εθνικότητας και
προέλευσης, οφείλει να στοχεύει, ταυτόχρο-
να, στην **ταξική τους συνειδητοποίηση**,
στον **πολιτικό - ιδεολογικό επαναπροσα-
νατολισμό** τους και στη συμμετοχή τους
στους κοινούς αγώνες της εργατικής τάξης
της χώρας μας και του λαού ενάντια στην
τρόικα και τα μνημόνια, για ανθρώπινες
και αξιοπρεπείς **εργασιακές σχέσεις**, για μια
προοδευτική και σοσιαλιστική Ελλάδα.

Αυτά σημαίνουν ότι η **Αριστερά** στο πλαίσιο
της στροφής της στους χώρους εργασίας, στην
εργατική τάξη και στους αγώνες της και στην
παρέμβασή της στα συνδικάτα, οφείλει να ανα-
πτύξει μια ειδική μεγάλη προσπάθεια μέσα

στους **μετανάστες εργαζόμενους**, ως οργα-
νικό, αναπόσπαστο και κρίσιμο τμήμα της σύγ-
χρονης εργατικής τάξης.

Η Αριστερά πρέπει πρώτα απ’ όλα να εργα-
στεί ώστε τα **συνδικάτα** σε όλους τους τομείς
να ανοίξουν τολμηρά τις πόρτες τους στους
ξένους εργαζόμενους και να υπερασπιστούν
τα **εργασιακά δικαιώματά τους**, σπάζοντας
τους δισταγμούς, τις **προκαταλήψεις** και τις
αντιστάσεις σε αυτήν την κατεύθυνση.

Την ίδια ώρα η **Αριστερά** πρέπει να ανοίξει
τολμηρά τις **κομματικές γραμμές** της στους
ξένους που ζουν και εργάζονται στη χώρα μας,
αφού στα μέλη και πολύ περισσότερο στα **στε-
λέχη** της είναι **ανύπαρκτη** η παρουσία με-
ταναστών.

Αν ως Αριστερά δεν μπορέσουμε να δια-
μορφώσουμε ένα μεγάλο **αριστερό πολιτι-
κό ρεύμα** μέσα στους **μετανάστες**, ανεξάρ-
τητα από την καταγωγή και τη θρησκεία τους,
αν δεν κάνουμε βήματα ένταξης των εργαζό-
μενων μεταναστών στο εργατικό κίνημα και
στις γραμμές της ίδιας της Αριστεράς, αν δεν
διαμορφώσουμε πρώτα απ’ όλα ένα **μεγάλο
μέτωπο Ελλήνων και μεταναστών εργα-
τών** για να καταπολεμήσουμε αποφασιστικά
πρώτα απ’ όλα τη **«μαύρη» εργασία** που είναι
κυρίαρχη στους ξένους εργάτες, αν δεν θέ-
σουμε ως **στόχο** και κάνουμε βήματα για ένα
εργατικό κίνημα με τη **συμμετοχή των με-
ταναστών εργαζομένων**, τότε είναι πολύ δύ-
σκολο να καταπολεμήσουμε τις ρατσιστικές
πολιτικές και ιδέες που κερδίζουν έδαφος και
να διαμορφώσουμε ως Αριστερά **θετικές προ-
οπτικές**.

Σε αυτή την κατεύθυνση, η Αριστερά αγω-
νίζεται ενάντια στον **άγριο κρατικό αυταρ-
χισμό και καταστολή** σε βάρος των μετανα-
στών (επιχειρήσεις-«σκούπα», αυθαίρετες συλ-
λήψεις και βασανιστήρια κ.λπ.), ενάντια στην
**ασύδοτη και συχνά εγκληματική συμπε-
ριφορά σε βάρος τους από μεγάλες μερίδες
του ελληνικού κεφαλαίου (που γεννά
«Μανωλάδες»)**, ενάντια στα κάθε λογής **κυ-
κλώματα**, ελληνικά και ξένα, **«προστασίας»
και εκμετάλλευσης** μεταναστών και κυρίως
ενάντια στις δολοφονικές **επιθέσεις** που δέ-
χονται από **ρατσιστικές και φασιστικές
συμμορίες**.

Η Αριστερά με τους αγώνες της διεκδικεί
και ως κυβέρνηση γρήγορα θα εφαρμόσει:

Την άμεση **μονομερή καταγγελία** της
συμφωνίας **«Δουβλίνο II»** με την παράλλη-
λη χορήγηση ταξιδιωτικών εγγράφων για τους
μετανάστες που θέλουν να κατευθυνθούν σε
άλλες χώρες.

Την άμεση αλλαγή του θεσμικού πλαισίου
ώστε να χορηγείται ταχύτατα **πολιτικό άσυ-
λο** σε όσους πρόσφυγες πραγματικά το δι-
καιούνται.

Την άμεση **κατάργηση των «στρατοπέ-
δων συγκέντρωσης»** μεταναστών και τη δια-
μόρφωση σύγχρονων δημόσιων υποδομών-
ανοικτών χώρων υποδοχής που θα προσφέ-
ρουν στους μετανάστες πολιτισμένες υπηρεσίες
με όρους αξιοπρέπειας και θα αποσυμφορή-
σουν τις άθλιες συνθήκες ζωής τους στα γκέ-
το που διαμορφώνονται σε γειτονιές των με-
γάλων πόλεων αλλά και στην ύπαιθρο.

Την άμεση ενεργοποίηση μιας πολιτικής
σταδιακής **νομιμοποίησης των μετανα-**

στών που ζουν και εργάζονται στη χώρα μας
και θέλουν να παραμείνουν σε αυτήν, με δια-
φανή και δίκαια κριτήρια (χρόνια παραμονής
και εργασίας), χωρίς ατέρμονες γραφειοκρα-
τικές διαδικασίες, δυσβάστακτες οικονομικές
(ακριβά παράβολα) ή ανεδαφικές εργασιακές
(αριθμός ενσήμων) προϋποθέσεις.

Την άμεση και **αποφασιστική στροφή** από
την πολιτική δίωξης των εξαθλιωμένων με-
ταναστών, σε μια πολιτική προστασίας της
ζωής τους, σεβασμού και υπεράσπισης της αν-
θρώπινης υπόστασης και των δικαιωμάτων
τους και αμείλικτης δίωξης των δουλεμπορι-
κών» κυκλωμάτων διακίνησης και εκμετάλ-
λευσής τους, στα σύνορα αλλά και μέσα στη
χώρα (τράφικινγκ, εμπόριο ναρκωτικών, εκ-
μετάλλευση παιδιών κ.λπ.).

Την άμεση **χορήγηση ιθαγένειας** σε παι-
διά μεταναστών που ζουν και εργάζονται στην
Ελλάδα και τα οποία **γεννήθηκαν ή σπου-
δάζουν** στη χώρα μας.

Τέλος, μια κυβέρνηση της Αριστεράς θα
πρωτοστατήσει για την προώθηση μιας **ευ-
ρωπαϊκής και διεθνούς στρατηγικής** για
τον τερματισμό πολέμων και επεμβάσεων και
τη γενναία αναπτυξιακή και κοινωνική στήριξη
χωρών του Δεύτερου και Τρίτου Κόσμου, ως
απάντηση στην εκμετάλλευση αυτών των χω-
ρών από το κεφάλαιο και τα ιμπεριαλιστικά
κέντρα, αλλά και για να αντιμετωπιστούν ως
ένα βαθμό οι αιτίες που προκαλούν τα μαζικά
μεταναστευτικά ρεύματα.

**7. ΓΙΑ ΜΙΑ ΡΙΖΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΑ
ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ
ΕΚΔΗΜΟΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΜΕ ΣΕ
ΜΙΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ
ΕΛΕΓΧΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ
ΤΟΥΣ**

Η εξάλειψη των **βαθύτατα νοσηρών κα-
ταστάσεων** που κυριαρχούν στα **μέσα μαζι-
κής ενημέρωσης** συνιστά ένα από τα πιο
άμεσα και **κρίσιμα μέτωπα**, ίσως το πιο άμε-
σο και κρίσιμο, για **δημοκρατικές** και προ-
οδευτικές εξελίξεις στη χώρα που θα ανοίξουν
νέους σοσιαλιστικούς ορίζοντες.

Η **Αριστερά** αγωνίζεται για τον **εκδημο-
κρατισμό** και τον **κοινωνικό έλεγχο** των
μέσων ενημέρωσης, για την πλήρη **κατοχύ-
ρωση** των δικαιωμάτων των **εργαζομένων**
στα μέσα και την **προάσπιση** και την **ενί-
σχυση** της απασχόλησης σε αυτά, για μια **πο-
λυφωνική και πλήρη ενημέρωση** των πο-
λιτών, για τη στήριξη και ανάδειξη της **πολι-
τιστικής ενημέρωσης** που θα ελέγχονται θε-
σμικά από την **κοινωνία**, στο πλαίσιο μιας
στρατηγικής κοινωνικοποίησής τους.

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς** θα αγωνι-
σθεί και θα προωθήσει ριζικές αλλαγές ώστε:

Να αποκατασταθεί με κάθε δυνατό μέσο **το
δημόσιο αγαθό της ενημέρωσης**. Το κράτος,
ως πάροχος **ραδιοφωνικών και τηλεοπτι-
κών συχνοτήτων** αλλά και ως εγγυητής του
δημόσιου αγαθού και στο πλαίσιο μιας στρα-
τηγικής κοινωνικού ελέγχου και κοινωνικο-
ποίησης των μέσων ενημέρωσης, πρώτα απ’
όλα των τηλεοπτικών, θα **καταργήσει τη δω-
ρεάν νομή** των συχνοτήτων από τα **ΜΜΕ** και
θα επιβάλει **κανόνες δεοντολογίας** και μη-
χανισμούς ελέγχου για την τήρησή τους μαζί με
αυστηρές κυρώσεις για την παραβίασή τους

μέχρι και την **αφαίρεση της άδειας λει-
τουργίας**.

Θα επιβληθεί, κατ’ αρχήν, το **ασυμβίβαστο**
της συμμετοχής στην **ιδιοκτησία ΜΜΕ** με
επιχειρηματικές δραστηριότητες που καθ’
οιονδήποτε τρόπο, άμεσα ή έμμεσα, έχουν **δια-
συνδέσεις με το Δημόσιο** (εργολάβοι δημό-
σιων έργων, προμηθευτές Δημοσίου, ιδιοκτή-
τες επιχειρήσεων που εμπλέκονται με συγ-
χρηματοδοτούμενα έργα ή με οποιαδήποτε
μορφή κρατικής επιδότησης κ.λπ.).

Θα **σταματήσει η πορεία διάλυσης** και
ιδιωτικοποίησης της δημόσιας τηλεόρασης
και του **δημόσιου ραδιοφώνου** και αντίθετα
θα **υποστηριχτούν**, θα **εκδημοκρατιστούν**
και θα **αναβαθμιστούν**, στην κατεύθυνση της
συγκρότησης μιας ισχυρής δημόσιας **ενημε-
ρωτικής και πολιτιστικής** παρουσίας, υπό
κοινωνικό έλεγχο, στην προοπτική μιας
κοινωνικοποιημένης, απόλυτα **δημοκρα-
τικής**, πλουραλιστικής και ολόπλευρης τηλε-
οπτικής **ενημέρωσης και αξιακής** πολιτι-
στικής παρέμβασης. Στόχος μας είναι η λει-
τουργία της **δημόσιας τηλεόρασης** να θω-
ρακιστεί από **πελαταιακές** πρακτικές και **κυ-
βερνητικό έλεγχο** (ακόμη και της κυβέρνη-
σης της Αριστεράς), μακριά από τις αποκρου-
στικές ιστορικές εμπειρίες της **κομματικής
μονοφωνίας**, ώστε να αποτελέσει πρότυπο
και «πιλοτικό» εγχείρημα στην πορεία για την
κοινωνικοποίηση των ΜΜΕ, για τον πλήρη
εργατικό και κοινωνικό τους έλεγχο.

Θα **ανοίξουν τα βιβλία** και θα πραγματο-
ποιηθεί **πλήρης οικονομικός και διαχειρι-
στικός έλεγχος** σε όλες τις επιχειρήσεις
ΜΜΕ, αρχίζοντας από τις πιο μεγάλες και νευ-
ραλγικές, ώστε να σπάσει το απόστημα των
σχέσεων διαπλοκής με **τράπεζες** και κυκλώ-
ματα **πολιτικής προστασίας** και εξάρτησης.
Ο έλεγχος αυτός δεν θα περιοριστεί μόνο στη
δράση των αρμόδιων **κρατικών υπηρεσιών**,
αλλά θα πάρει την ευρύτερη μορφή κοινωνι-
κού ελέγχου στα ΜΜΕ, γιατί οι πολίτες έχουν
το δικαίωμα να γνωρίζουν αλλά και να καθο-
ρίσουν τις «προδιαγραφές» και τους όρους για
την **ενημέρωση** και την **ψυχαγωγία** που
τους παρέχεται.

Στο πλαίσιο του **οικονομικού και διαχει-
ριστικού ελέγχου**, ιδιαίτερη έμφαση θα δοθεί
στην **αποκάλυψη των κερδοσκοπικών
παιχνιδιών** που έγιναν με τα αποθεματικά
των ταμείων των δημοσιογράφων (**δομημένα
ομόλογα, «κούρεμα» ομολόγων**), με στόχο
την **αποκατάσταση** των ζημιών και την **τι-
μωρία** των υπευθύνων. Ιδιαίτερη έμφαση θα
δοθεί επίσης στο να στηριχτούν τα **ταμεία των
δημοσιογράφων** μέσα από την υποχρέωση
των εργοδοτών να αποδίδουν το **αγγελιόση-
μο** (που μέχρι τώρα παρακρατούν συστηματι-
κά, ενώ το έχουν εισπράξει).

Όλα αυτά θα είναι τα **πρώτα αποφασιστι-
κά μέτρα** για να δρομολογηθεί μια διαδικασία
με στόχο την **κοινωνικοποίηση των Μέ-
σων Μαζικής Ενημέρωσης**. Το αγαθό της
ενημέρωσης, του **διαλόγου**, της **κουλτού-
ρας** και των **ιδεών** δεν μπορεί να είναι στα χέ-
ρια **ιδιωτών επιχειρηματιών**, να υπόκειν-
ται **στη λογική του κέρδους**, να είναι αντι-
κείμενο **εμπορευματοποίησης**, να καταλήγει
στη **«μονοφωνική πολυφωνία» της αγο-
ράς**.

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΕΚΔΟΧΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑΣ

(ως ξεχωριστό σημείο 7 στο Μέρος Β, μετά το σημείο «6. Οι προγραμματικοί μας στόχοι», σελ. 15)

Για ένα «όχι» μέχρι το τέλος στην τρόικα, τα μνημόνια και τους εκβιασμούς

Οι τραγικές εξελίξεις στην **Ευρώπη**, ειδικά στον **ευρωπαϊκό Νότο**, με αποκορύφωμα το δράμα της Κύπρου, έρχονται να επιβεβαιώσουν ότι η Ευρωζώνη αλλά και η Ε.Ε. όχι μόνο κλιμακώνουν με ραγδαίους ρυθμούς μια πορεία αντιδραστικοποίησής τους, αλλά και **μετατρέπονται ταχύτατα σε ζώνες απόλυτης κυριαρχίας του γερμανικού ιμπεριαλισμού και του πολυεθνικού ευρωπαϊκού κεφαλαίου**, πρώτα από όλα του χρηματιστικού, εντός των οποίων επιβάλλονται όροι μιας άγριας πανευρωπαϊκής λιτότητας, μιας νέας «**αποικιοποίησης**» και ιδιόμορφου ολοκληρωτισμού, στον οποίον συναινούν οι κυρίαρχες τάξεις κάθε χώρας - μέλους.

Η **λιτότητα** και ο **ακραίος νεοφιλελευθερισμός** επιβάλλονται πλέον σε όλη την Ευρωζώνη και την Ε.Ε. ανεξάρτητα και από μνημόνια, μέσα από το νέο Δημοσιονομικό Σύμφωνο, προϊόν διακυβερνητικής συμφωνίας και όχι ευρωπαϊκής συνθήκης, που θέτει δραστικούς όρους δημοσιονομικής πειθαρχίας για το χρέος, το έλλειμμα και άρα τους μισθούς, τις συντάξεις και το κοινωνικό κράτος. Επιβάλλονται επίσης μέσα από το εκτεταμένο πλέγμα των **ευρωπαϊκών Οδηγιών και ποικίλων νεοφιλελεύθερων ρυθμίσεων** για την απελευθέρωση κεφαλαίων και αγορών, για τη «**μεταρρύθμιση**»-**αποδόμηση των ασφαλιστικών συστημάτων**, για τη «**μεταρρύθμιση**»-**αποδόμηση της αγοράς εργασίας** και των εργασιακών σχέσεων κ. λπ. Ωστόσο, η πανευρωπαϊκή λιτότητα προσλαμβάνει τα χαρακτηριστικά της συντριβής των **ιστορικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων των λαών** αλλά και μιας ταπεινωτικής οικονομικής και πολιτικής επιτροπείας στον ευρωπαϊκό Νότο.

Το δράμα της Κύπρου, ωστόσο, αποκαλύπτει ακόμα περισσότερο και την **ιμπεριαλιστική φύση της Ε.Ε. και ιδιαίτερα της Ευρωζώνης**, όχι μόνο προς τα έξω αλλά και προς τα μέσα, τη μετατροπή τους σε «**φωνικό**» γρανάζι της παγκόσμιας ιμπεριαλιστικής μηχανής, τη μετατροπή τους σε νέα «**Ιερά Συμμαχία**» κατά των εργατικών τάξεων και των λαών της ευρωπαϊκής ηπείρου.

Στο πλαίσιο αυτό, είναι **χαρακτηριστικό** ότι η **Ευρωζώνη**, αποκτώντας όλο και πιο ακραία χαρακτηριστικά ενός νέου ευρω-ολοκληρωτισμού, μετατρέπεται συνολικά σε **πειραματικό χώρο** εντός του οποίου τείνουν να **εκμηδενισθούν** και τα πλέον στοιχειώδη εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα, ενώ στην πράξη ακυρώνονται επί της ουσίας και η ίδια η **αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία** και, σχεδόν, κάθε έννοια λαϊκής κυριαρχίας, φτάνοντας στο σημείο αποφάσεις που **καταστρέφουν** κυριολεκτικά χώρες, όπως η **Κύπρος**, να λαμβάνονται εκβιαστικά και τελεσιγραφικά μέσα σε ένα Σαββατοκύριακο από **κλειστά υπερεθνικά κέντρα**, στο όνομα της παραμονής στο **ευρώ**.

Οι τελευταίες αυτές εξελίξεις **υπογραμμίζουν**

ζουν ακόμη πιο **έντονα** ότι τόσο η Ευρωζώνη όσο και η Ε.Ε. δεν μεταρρυθμίζονται ούτε επαναθεμελιώνονται αλλά μόνο ανατρέπονται, αν το αίτημα παραμένει -και παραμένει- μια **Ευρώπη των λαών**, της **σύγκλισης προς τα πάνω**, της **προόδου** και του **σοσιαλισμού**. Και αυτή η διαδικασία ανατροπής μπορεί να γίνει ρεαλιστική και να μην παραμείνει **κενό γράμμα ή ουτοπία**, αν ξεκινήσει από μια χώρα ή ομάδα χωρών, πράγμα που μπορεί να προκαλέσει, ίσως και πολύ **σύντομα**, ένα **ντόμινο ανάλογων ανατρεπτικών εξελίξεων** σε όλο τον **ευρωπαϊκό χώρο**.

Η περίπτωση της Κύπρου επιβεβαιώνει ότι το απαραίτητο «**ΟΧΙ**» στους «**ευρωπαϊκούς**» εκβιασμούς, την **τρόικα** και τα **μνημόνια**, για να μην μείνει μισό και για να μην οδηγήσει σε **οδυνηρή** αναδίπλωση, οφείλει να **συνοδεύεται** από ένα **τεκμηριωμένο, ενιαίο, συνεκτικό και ριζοσπαστικό εναλλακτικό σχέδιο προοδευτικών μετασχηματισμών με σοσιαλιστικό ορίζοντα**, που μαζί με την ακύρωση των μνημονίων, θα συμπεριλαμβάνει **αφετηριακά: τη διαγραφή του χρέους ή τουλάχιστον του συντριπτικά μεγαλύτερου μέρους του, την εθνικοποίηση-κοινωνικοποίηση όλων των τραπεζών και των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, τη στήριξη και αναβάθμιση μισθών και συντάξεων και γενικότερα την ανατροπή της λιτότητας**, την προώθηση της δημόσιας δωρεάν Υγείας και Παιδείας και ένα σχέδιο δημόσιων επενδύσεων και μέτρων για την **προοδευτική παραγωγική ανασυγκρότηση** της οικονομίας σε σοσιαλιστική κατεύθυνση, με τη δραστική ενίσχυση της απασχόλησης.

Μια **κυβέρνηση της Αριστεράς** οφείλει να είναι **αποφασισμένη** και **προετοιμασμένη** να ακολουθήσει με σταθερότητα, συνέπεια και ενιαία κατεύθυνση αυτό το **προοδευτικό πρόγραμμα** σοσιαλιστικής προοπτικής, ανεξάρτητα από **απειλές, εκβιασμούς, πιέσεις** και **τρομοκρατικά διλήμματα**.

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς**, έχοντας ως στόχο να **υλοποιήσει ένα τέτοιο πρόγραμμα ρήξης και ανατροπής**, πρέπει να προετοιμαστεί **από κάθε άποψη** για όλες τις **συνέπειες** και τα **ενδεχόμενα** της αναπόφευκτης **σύγκρουσης** με την **Ευρωζώνη** του **κεφαλαίου** και του **ιμπεριαλισμού**, περιλαμβανομένης, αν χρειαστεί, και της **εξόδου** από την Ευρωζώνη.

Ένα τέτοιο ενδεχόμενο εξόδου από την Ευρωζώνη, που απαιτεί καλή προετοιμασία, σε καμία περίπτωση **δεν συνιστά «καταστροφή»** ή **εθνική απομόνωση**, όπως προσπαθούν να μας τρομοκρατήσουν τα παπαγαλάκια του συστήματος. Αντίθετα, στο βαθμό που εντάσσεται σε **ένα προοδευτικό σχέδιο ρήξης με τα μνημόνια και την τρόικα και ανατροπής της λιτότητας**, με κατεύθυνση το **σοσιαλισμό**, μπορεί να αποτελέσει, παρά τις προσωρινές δυσκολίες που θα επιφέρει, μια **βιώσιμη και θετική πρόταση διεξόδου** με ελπιδοφόρο ορίζοντα για τον **ελληνικό λαό** και όλους τους **λαούς της Ευρώπης**.

Η **πιθανή έξοδος από την Ευρωζώνη** **δεν συνιστά ένα άλλο πολιτικό σχέδιο**, **δεν παραπέμπει σε ένα άλλο πρόγραμμα** και σε άλλες **συμμαχίες**, αλλά **ίσα-ίσα δηλώνει την αποφασιστικότητα να υλοποιήσουμε το πρόγραμμα και σχέδιο ρήξης**

και **ανατροπής σε σοσιαλιστική κατεύθυνση αταλάντευτα, αποφασιστικά, μέχρι το τέλος**, γνωρίζοντας ότι **συνεπάγεται τη μετωπική ρήξη με την Ευρωζώνη** και ότι **μια τέτοια ρήξη απαιτεί πλήρη προετοιμασία και εναλλακτικό σχέδιο**.

Για τη συγκεκριμένη επεξεργασία ενός τέτοιου σχεδίου, με τις ιδιαίτερες εκδοχές και παραμέτρους του, με ανάλυση και εκτίμηση των συνεπειών και προεκτάσεών του, με καθορισμό των αναγκαίων τακτικών και μέτρων, ο **ΣΥΡΙΖΑ** θα αναλάβει συγκεκριμένες πρωτοβουλίες, απευθυνόμενες και σε άλλες δυνάμεις της Αριστεράς στην Ελλάδα, τον ευρωπαϊκό Νότο αλλά και συνολικά την Ε.Ε.

Υπ' αυτό το πρίσμα, η θέση «**καμιά θυσία για το ευρώ**» δεν είναι **επαρκής** και πρέπει να **συμπληρωθεί**, ύστερα και από την **καταλυτική εμπειρία της Κύπρου**, με τις παραπάνω θέσεις, που εκφράζουν την **ετοιμότητα** και **αποφασιστικότητα** να υλοποιήσουμε το **πρόγραμμά μας** και τους **στόχους** μας μέχρι το **τέλος**.

Ο **ΣΥΡΙΖΑ** με αφετηρία το συνολικό του πρόγραμμα και αυτή τη **θέση**, μπορεί και πρέπει να **απευθύνει, συγκεκριμένη πρόταση διαλόγου** για αναζητήσεις **προγραμματικών συγκλίσεων** και κοινών δράσεων προς όλες τις **αριστερές δυνάμεις της χώρας μας**, ενώ θα πρέπει να αναλάβει, στο πλαίσιο αυτό, και **μεγάλες πρωτοβουλίες συγκλίσεων, πολιτικού και κινηματικού συντονισμού** με τις **αριστερές προοδευτικές δυνάμεις της Ευρώπης**, ειδικότερα στον **ευρωπαϊκό Νότο** και πρώτα απ' όλα της **Κύπρου**.

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΕΚΔΟΧΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑΣ**(εναλλακτικά στο Μέρος Β, σημείο «7. Για μια νέα μεταπολίτευση», σελ. 18)****Ένα μεγάλο αριστερό πολιτικοκοινωνικό μέτωπο
για την κυβέρνηση της Αριστεράς και την προοδευτική ανατροπή**

Όλες οι εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος έρχονται να υπογραμμίσουν με ακόμα μεγαλύτερη **έμφαση** ότι μόνο μια **κυβέρνηση της Αριστεράς** -και όχι κυβερνήσεις **κεντροαριστεράς** ή **κεντροαριστεροδεξιάς**, ρευστού πολιτικού στίγματος και ετερόκλητου φάσματος- θα ήταν ικανή να επιχειρήσει, στη βάση ενός σαφούς εναλλακτικού **ριζοσπαστικού προγράμματος** και στηριγμένη σε ένα **πλατύ ενωτικό ταξικό και αγωνιστικό εργατικό - λαϊκό κίνημα**, την προοδευτική ανατροπή που έχουν ανάγκη η εργατική τάξη και ο λαός της χώρας μας και μια πορεία **προοδευτικών μετασχηματισμών** σε **σοσιαλιστική** κατεύθυνση.

Θεωρούμε ότι σήμερα μια συνεργασία και συμπόρευση όλων των δυνάμεων της Αριστεράς, κατά πρώτο λόγο του **ΣΥΡΙΖΑ** με το **ΚΚΕ** και την **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, που θα δημιουργούσε ισχυρή αριστερή δυναμική παρέμβασης και ανατροπής στο πολιτικό σκηνικό, όχι μόνο καθίσταται όσο ποτέ **αναγκαία** αλλά και ότι οι τραγικές εξελίξεις που σημειώνονται στην Ελλάδα και την Κύπρο, μαζί με τα **διδάγματα** που τις ακολουθούν, φέρνουν αντικειμενικά πιο **κοντά** αυτή τη **συμπόρευση** και την καθιστούν πιο **δυνατή** μέσα από **αμοιβαίες μετατοπίσεις** και την εκδήλωση ισχυρής ενωτικής βούλησης.

Ο **ΣΥΡΙΖΑ**, παρά τις δυσκολίες, δεσμεύεται ότι θα **σχεδιάσει** και θα αναλάβει συγκεκριμένες, **εποικοδομητικές** και ρεαλιστικές **πολιτικές** και **προγραμματικές** πρωτοβουλίες για τη συνεργασία και τη συμπαράταξη της Αριστεράς.

Για μας μια σύγχρονη ριζοσπαστική αριστερή συμπαράταξη δεν περιορίζεται μόνο στις δυνάμεις του **ΚΚΕ** και της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** και στις άλλες δυνάμεις της **εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς** και της **ριζοσπαστικής αντισυστημικής οικολογίας**, παρά το ξεχωριστό, ειδικό **ιστορικό** και **αναντικατάστατο** βάρος αυτών των δυνάμεων.

Ο **ΣΥΡΙΖΑ** επιδιώκει και ενθαρρύνει ενδεχόμενες **συνεργασίες** με **στελέχη** και **συλλογικότητες** από το **σοσιαλιστικό** και **σοσιαλδημοκρατικό χώρο**, οι οποίες απεγκλωβίζονται από τις λογικές της **σοσιαλδημοκρατίας** και της διαχείρισης του συστήματος και ακολουθούν μια **αγωνιστική πορεία** προς τ' **αριστερά** και με τις οποίες έχουν αναπτυχθεί και δοκιμασθεί σχέσεις εμπιστοσύνης με κοινές θέσεις, **κοινές πρωτοβουλίες** και κυρίως **κοινούς αγώνες**.

Τέτοιου είδους συνεργασίες, που μπορεί να γίνονται δυνατές με όρους μετατοπίσεων προς τ' **αριστερά** και **όχι με όρους πίεσης για αναδίπλωση του ΣΥΡΙΖΑ** προς την **κεντροαριστερά** και τις **σοσιαλδημοκρατικές αυταπάτες**, δεν αφορούν σε καμία περίπτωση πρόσωπα ή φορείς που είχαν ρόλους σημαντικής ευθύνης στη διαμόρφωση και εφαρμογή

της **δεξιόστροφης** πορείας του **ΠΑΣΟΚ** και ιδιαίτερα των **μνημονιακών επιλογών** του. Πολύ περισσότερο, τέτοιου είδους **ευρύτερες συνεργασίες** δεν αφορούν δυνάμεις **κεντροδεξιού προσανατολισμού**, δυνάμεις του **αστικού πολιτικού συστήματος και πολιτικούς εκπροσώπους της αστικής τάξης**, ανεξάρτητα από την **αντιμνημονιακή ρητορική** τους.

Είναι επίσης κρίσιμης σημασίας να διευκρινίσουμε ότι η αναγκαιότητα της αντιφασιστικής πάλης γενικά και της πάλης ενάντια στο ναζιστικό κόμμα της Χρυσής Αυγής ιδιαίτερα, η αναγκαιότητα συγκρότησης γι' αυτό το σκοπό ενωτικού κοινωνικού και πολιτικού μετώπου πάλης, σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει τη μετατόπιση από το έδαφος της αντίθεσης μνημόνιο και πολιτικές λιτότητας από τη μια και πολιτικές κατάργησης των μνημονίων και ανατροπής της λιτότητας από την άλλη, του μετώπου των μνημονιακών δυνάμεων από τη μια (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ) και του ΣΥΡΙΖΑ και του πολιτικού μετώπου της Αριστεράς από την άλλη, σε μια κατεύθυνση συμμαχίας των «δημοκρατικών πολιτικών κομμάτων» ενάντια στην ακροδεξιά και το φασισμό. Το ενιαίο αγωνιστικό μέτωπο ενάντια στο φασισμό και τη ναζιστική Χρυσή Αυγή **συγκροτείται πάνω στην ενότητα στη δράση, εντάσσεται** στο μέτωπο αγώνα ενάντια στα μνημόνια και τις πολιτικές λιτότητας και **σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει μια κεντρική πολιτική συμμαχία με μνημονιακές δυνάμεις με το πρόσχημα της «υπεράσπισης της δημοκρατίας»**. Το μέτωπο ενάντια στο ρατσισμό, το φασισμό και τη Χρυσή Αυγή σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να σημαίνει πολιτική συμμαχία με τις μνημονιακές δυνάμεις (ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ), αλλά πρέπει να ενισχύει και να αναδεικνύει τον αγώνα ενάντια στα μνημόνια και τη λιτότητα. Εξάλλου, ο φασισμός γενικά και η ναζιστική Χρυσή Αυγή ιδιαίτερα, τρέφονται και δυναμώνουν από την κοινωνική απελπισία που δημιουργούν οι μνημονιακές πολιτικές ακραίας λιτότητας και οι τραγικές συνέπειές τους (πρωτοφανής ανεργία και φτώχεια, μαζική καταστροφή μικρομεσαίων στρωμά-

των κ. λπ.). Σε αυτή τη βάση, δεν θα πέσουμε στην παγίδα ενός συστημικού μετώπου με μνημονιακές δυνάμεις ενάντια στη Χρυσή Αυγή, που θα δώσει την ευκαιρία στο ναζιστικό κόμμα να παρουσιάζεται σαν δήθεν αντισυστημική δύναμη και να αποκρύπτει τα πραγματικά συστημικά της χαρακτηριστικά: δράση αποκλειστικά ενάντια στους μετανάστες και τους εργατικούς αγώνες, στήριξη των εργοδοτών ενάντια στους εργαζόμενους, καμία δράση ενάντια σε επιχειρηματίες και τραπεζίτες κ. λπ. Αντίθετα, **θα ενισχύσουμε τα ριζοσπαστικά - αντισυστημικά χαρακτηριστικά του ΣΥΡΙΖΑ, θα αποκαλύπτουμε διαρκώς το συστημικό χαρακτήρα της Χρυσής Αυγής και θα δουλεύουμε ακούραστα για τη διαμόρφωση ενός αντιφασιστικού μετώπου πάλης στη δράση, που θα εντάσσεται και θα αποτελεί τμήμα του συνολικού αγώνα ενάντια στα μνημόνια, τις πολιτικές λιτότητας και την τρόικα και για μια προοδευτική πολιτική και κοινωνική ανατροπή με κατεύθυνση το σοσιαλισμό**.

Σε αυτή τη βάση, με αυτές τις πολιτικές συμμαχίες και κατευθύνσεις, σήμερα ο **ΣΥΡΙΖΑ** χρειάζεται όσο ποτέ ένα **δεύτερο μεγάλο κύμα ριζοσπαστικοποίησης** και ακόμα πιο **ουσιαστικής επεξεργασίας** της πολιτικής, της **φυσιογνωμίας**, των προγραμματικών του **προτάσεων**, των πρακτικών και της **κινηματικής του στάσης**, σχεδιασμένης με βαθύτητα **ταξικούς, εργατικούς, λαϊκούς** και **κοινωνικούς** όρους, γεγονός που θα του δώσει τη δύναμη και την ικανότητα για ένα **νέο άλμα** στην επιρροή του και στη συμβολή του στη διαμόρφωση ενός μεγάλου αριστερού **πολιτικοκοινωνικού ηγεμονικού μετώπου** που θα αγκαλιάζει τη μεγάλη **κοινωνική πλειοψηφία**.

Υπ' αυτό το πρίσμα, το μέτωπο και η κυβέρνηση της Αριστεράς δεν συνιστούν μια στατική αντίληψη κοινοβουλευτικού αθροίσματος, αλλά μια δυναμική αντίληψη διαμόρφωσης των πολιτικών, κοινωνικών και αγωνιστικών προϋποθέσεων για την υλοποίηση του προγράμματός μας κατάργησης των μνημονίων,

της λιτότητας και των δανειακών συμβάσεων, ρήξης και ανατροπής. Είναι δέσμευση για την ταξική κατεύθυνση και το περιεχόμενο του προγράμματός μας, είναι κατεύθυνση «αριστερά» και όχι «προς το κέντρο», είναι πολιτικές συμμαχίες που μπορούν να υποστηρίξουν ακριβώς μια τέτοια κατεύθυνση και όχι να την ακυρώσουν, είναι σχέδιο για να κερδίσουμε τη μεγάλη πλειοψηφία της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και με ένα τέτοιο στέρεο κοινωνικό κορμό να διαμορφώσουμε ένα κοινωνικό μέτωπο αγώνα και ανατροπής, είναι δέσμευση απέναντι στα κινήματα αντίστασης για αγώνες για την ανατροπή της τρικομματικής κυβέρνησης, είναι επιβεβαίωση της συνέπειας πάνω στις δεσμεύσεις μας, είναι δέσμευση για επιμονή στο δρόμο του ριζοσπαστισμού και της εμβάθυνσής του και όχι αναδίπλωσης και «υπευθυνότητας» απέναντι στο σύστημα. **Ο στόχος της κυβέρνησης της Αριστεράς συμπυκνώνει ολόκληρο το πολιτικό μας σχέδιο και το στρατηγικό μας προσανατολισμό, είναι η αιχμή του δόρατος της πολιτικής μας**. Δεν προσδιορίζει μόνο το «μετά», τις πολιτικές συμμαχίες μιας κυβέρνησης της Αριστεράς, αλλά εξίσου και το «πριν»: το δρόμο για να φτάσουμε εκεί, που δεν μπορεί να είναι παρά ένας δρόμος της συγκρότησης ενός μαχητικού κοινωνικού και πολιτικού μετώπου αγώνα για την ανατροπή της τρικομματικής μνημονιακής κυβέρνησης «από τα κάτω», ως προϋπόθεση όχι μόνο για την κυβέρνηση της Αριστεράς αλλά και για τη δημιουργία των αγωνιστικών προϋποθέσεων για την υλοποίηση του πολιτικού μας σχεδίου ρήξης και ανατροπής.

Έχουμε πλήρη συνείδηση ότι η ανάδειξη κυβέρνησης της Αριστεράς μέσα από ένα τέτοιο δρόμο αγώνα και ανατροπής της τρικομματικής - μνημονιακής κυβέρνησης «από τα κάτω», θα μας φέρει αντιμέτωπους με τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις και εκπροσώπους του κεφαλαίου. Ότι για να υλοποιήσουμε ένα πρόγραμμα και σχέδιο ρήξης και ανατροπής θα πρέπει να δώσουμε, στηριγμένοι στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, στην αγωνιζόμενη νεολαία και τα κινήματα αντίστασης, μεγάλους και σκληρούς αγώνες. Έχουμε πλήρη συνείδηση ότι η κατάκτηση της κυβερνητικής εξουσίας δεν είναι παρά το πρώτο βήμα, ένα σημαντικό μετερίζι αγώνα, στο μακρύ δρόμο για να έρθουν οι εργαζόμενοι στην εξουσία και για να υλοποιηθεί ένα μεταβατικό πρόγραμμα ανόρθωσης της κοινωνίας και της χώρας που επίσης θα ανοίγει το δρόμο για την μετάβαση στο σοσιαλισμό. Σε αυτές τις προοπτικές και στις ανάγκες ενός τέτοιου αγώνα, με ιστορικές διακυβεύσεις και στοχεύσεις, λογοδοτεί η αντίληψή μας για τις πολιτικές συμμαχίες, για το πλατύ, ενωτικό πολιτικό μέτωπο και την κυβέρνηση της Αριστεράς.

ΜΕΡΟΣ Γ

Ο φορέας που ιδρύουμε

Ο φορέας που ιδρύουμε είναι φορέας πολιτικός που επιδιώκει να συμπυκνώνει υπό τη σκοπιά του σοσιαλισμού του 21^{ου} αιώνα τα αιτήματα και τις διεκδικήσεις των δυνάμεων της εργασίας και των καταπιεσμένων κοινωνικών κατηγοριών και να συμβάλει με όλες του τις δυνάμεις στην πραγματοποίησή τους. Επιδιώκει την κοινή δράση και την πολιτική συμπράταξη της Αριστεράς σε όλους τους χώρους και σε όλα τα επίπεδα.

Ο φορέας που ιδρύουμε είναι ανοιχτός στην κοινωνική κίνηση και όσα αυτή κάθε φορά παράγει τόσο σε επίπεδο πρακτικής όσο και σε επίπεδο ιδεών. Είναι φορέας ανοιχτός σε πρωτοβουλίες και ιδέες που έρχονται από το εξωτερικό του, φορέας που ενθαρρύνει την αυτο-οργάνωση και τα μετωπικά σχήματα, χωρίς να επιδιώκει να υποτάξει τους άλλους στους δικούς του σχεδιασμούς.

Ο φορέας που ιδρύουμε είναι ανοιχτός σε ολόκληρο το δημιουργικό και αγωνιστικό δυναμικό της κοινωνίας μας, ανεξάρτητα από πολιτική καταγωγή ή προηγούμενες ιδεολογικές δεσμεύσεις και επιδιώκει να διακλαδιστεί σε ολόκληρο τον κοινωνικό ιστό. Συμμετέχει σε κάθε κοινωνική κίνηση, προβάλλει και επεξεργάζεται διαρκώς τις προτάσεις του, χωρίς να προσπαθεί να τις επιβάλει εκ των άνω. Είναι φορέας που βρίσκεται σε διαδικασίες συνεχούς αυτοδιαμόρφωσης, ανάλογα με όσα κατακτούμε, όσα μαθαίνουμε και όσα συνειδητοποιούμε.

Ο φορέας που ιδρύουμε είναι δημοκρατικός. Είναι φορέας που λειτουργεί συλλογικά με πλειοψηφίες και μειοψηφίες, που δρα σύμφωνα με τις αποφάσεις της πλειοψηφίας, αλλά κατοχυρώνει και προστατεύει τις μειοψηφίες. Είναι φορέας όπου οι αποφάσεις λαμβάνονται πάντοτε δημοκρατικά και πάντοτε από τα εκάστοτε αρμόδια όργανα.

Ο φορέας που ιδρύουμε είναι φορέας με μέλη που απολαμβάνουν πλήρη δημοκρατικά δικαιώματα και αναλαμβάνουν τις αντίστοιχες ευθύνες και καθήκοντα. Είναι φορέας που αναγνωρίζει την κοινωνικά και ιδεολογικά προσδιορισμένη ανι-

σότητα άνδρα/γυναίκας και θεσμοθετεί μέριμνες που αντιμετωπίζουν το πρόβλημα.

Ο φορέας που ιδρύουμε έχει συγκεκριμένη οργανωτική δομή, όργανα (βάσης, ενδιάμεσα και κεντρικά) που αναδεικνύονται δημοκρατικά και μόνιμους συμβουλευτικούς θεσμούς (τμήματα επεξεργασίας θέσεων, επιτροπή προγράμματος, επιτροπή τεκμηρίωσης, επιτροπή διαδικτύου, επιτροπή πολιτικού σχεδιασμού).

Ο φορέας που ιδρύουμε είναι φορέας, πολυτασικός, πλουραλιστικός, ανοιχτός στην ύπαρξη διαφορετικών ιδεολογικών, ιστορικών και αξιακών ευαισθησιών και ρευμάτων σκέψης. Είναι ταξικά αγκυρωμένος στο εργατικό και ευρύτερα λαϊκό κίνημα, αλλά και με ρητές φεμινιστικές και οικολογικές στοχεύσεις. Ήδη συσπειρώνει δυνάμεις και ρεύματα της κομμουνιστικής, ριζοσπαστικής, ανανεωτικής, αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής και ελευθεριακής Αριστεράς όλων των αποχρώσεων, αριστερούς σοσιαλιστές, δημοκράτες, δυνάμεις του αριστερού φεμινισμού και της ριζοσπαστικής οικολογίας. Επειδή σέβεται και θεωρεί πλούτο του διαφορές σαν τις παραπάνω, αναγνωρίζει τη δυνατότητα ύπαρξης διαφορετικών πολιτικών εκτιμήσεων και παρέχει έδαφος τόσο σε αυτές τις ευαισθησίες όσο και σε αυτές τις εκτιμήσεις να καλλιεργούνται απρόσκοπτα και να εκπροσωπούνται στην εσωτερική δημοκρατία, αποσκοπώντας όμως πάντοτε σε προωθητικές συνθήσεις.

Ο φορέας που ιδρύουμε είναι φορέας που μεριμνά συστηματικά για τη θεωρητική κατανόηση του κοινωνικού και ιστορικού γίγνεσθαι και για τη θεωρητική μόρφωση των μελών του. Στηρίζεται στη μαρξική και ευρύτερα στη χειραφετητική σκέψη και την ιστορία της και προσπαθεί να την επεξεργαστεί παραπέρα, αξιοποιώντας κάθε σημαντική θεωρητική συμβολή.

Ο φορέας που ιδρύουμε είναι φορέας μόνιμα ανοιχτός στην κριτική της κοινωνίας απέναντί του και στη δική του αυτοκριτική, με την ικανότητα να αλλάζει όσα κάθε φορά δεν λειτουργούν ικανοποιητικά.

Ο φορέας που ιδρύουμε είναι φορέας που επιδιώκει συστηματικά να αποτελεί πρόπλασμα της κοινωνίας που διεκδικεί.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Με βάση όλα τα παραπάνω:

Καλούμε όσους και όσες ζουν και εργάζονται στη χώρα μας, όσους και όσες είναι άνεργοι, όσους και όσες ζουν στο πλαίσιο του απόδημου ελληνισμού, να ενωθούν στο μεγάλο πολυδιάστατο λαϊκό κίνημα που περιγράψαμε, με κεντρικό πολιτικό στόχο την κατάργηση των μνημονίων και των συνοδευτικών τους μέτρων και τη δημοκρατική ανατροπή του κομματικού και πολιτικού συστήματος που τα υπηρετεί ώστε να ανοίξει ο δρόμος για την οικονομική, κοινωνική πολιτική και πολιτιστική ανασυγκρότηση της χώρας, για μια χειραφετημένη Ελλάδα της εργασίας, της δικαιοσύνης και της δημιουργικότητας μέσα σε μια ριζικά διαφορετική Ευρώπη.

Καλούμε όσους και όσες ζουν και εργάζονται στη χώρα μας, όσους και όσες είναι άνεργοι, όσους και όσες ζουν στο πλαίσιο του απόδημου ελληνισμού, να μετέχουν συστηματικά στις οργανώσεις του συνδικαλιστικού κινήματος τόσο του ιδιωτικού όσο και του δημόσιου τομέα. Να μετέχουν, ακόμη, ενεργά, σύμφωνα με τα ιδιαίτερα συμφέροντα, τα ενδιαφέροντα και τις κλίσεις τους, στους σχετικούς συλλόγους, παρατάξεις, αυτοδιοικητικές κινήσεις, οικολογικές και πολιτιστικές πρωτοβουλίες, σε όλους τους ποικίλους φορείς που αναπτύσσονται στους χώρους δουλειάς, κατοικίας και πολιτισμού, αλλά και να συμβάλουν στη συγκρότηση νέων τέτοιων φορέων. Έτσι θα ενωθούν με τη διπλανή και τον διπλανό τους, θα προσασπίσουν τα κοινά συμφέροντά τους, θα πλουτίσουν τις γνώσεις τους, θα καλλιεργήσουν τη σκέψη και τα ενδιαφέροντά τους, θα διαπιστώσουν το πόσο η δημοκρατία είναι όντως παραγωγική δύναμη και το πώς η ενεργός δημοκρατική συμμετοχή είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να αλλάξει πραγματικά τη χώρα.

Καλούμε όσους και όσες ζουν και εργάζονται στη χώρα μας, όσους και όσες είναι άνεργοι, όσους και όσες ζουν στο πλαίσιο του απόδημου ελληνισμού, να συμμετέχουν ενεργά, ανάλογα με τις γνώσεις, τις ανάγκες, τις διαθέσεις και τις διαθεσιμότητες τους, στα δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης που ήδη αναπτύσσονται ραγδαία και να συγκροτήσουν νέα τέτοια δίκτυα. Ενόσω πιέζουν τους θεσμούς προς την αντίστοιχη κατεύθυνση, τα δίκτυα αυτά θα απλώνουν την ασπίδα κοινωνικής προστασίας που θα επιτρέψει στο λαό μας να επιβιώσει και να προχωρήσει.

Καλούμε όσους και όσες ζουν και εργάζονται στη χώρα μας, όσους και όσες είναι άνεργοι, όσους και όσες ζουν στο πλαίσιο του απόδημου ελληνισμού, να συγκροτήσουν το πλατύ αντιφασιστικό και δημοκρατικό κίνημα που θα διακλαδιστεί παντού για να υπερασπίσει τα κοινωνικά, πολιτικά και ανθρώπινα δικαιώματα όλων και να αναστείλει την άνοδο των ναζιστικών ιδεών και συμπεριφορών μέχρι την οριστική εξάλειψή τους από μια χώρα με τη δική μας ιστορία και τη δική μας δημοκρατική παράδοση.

Καλούμε όσους και όσες ζουν και εργάζονται στη χώρα μας, όσους και όσες είναι άνεργοι, όσους και όσες ζουν στο πλαίσιο του απόδημου ελληνισμού, όσους και όσες συμφωνούν κατ' αρχήν με τα παραπάνω, να πυκνώσουν τις γραμμές του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ ώστε να συνδιαμορφώσουμε τους στόχους, τις θέσεις και τη φυσιογνωμία του, τους τρόπους δράσης και τη λειτουργία του, τις παρεμβάσεις και πρωτοβουλίες του, την όλη πολιτική του. Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ θα μπορέσει να επιτύχει τους στόχους του μόνο αν γίνει ένας μεγάλος και ισχυρός πολιτικός φορέας που αγκαλιάζει όλους και όλες που βλέπουν τα πράγματα με ίδιους ή ανάλογους τρόπους ενόσω ο ίδιος λειτουργεί υπό καθεστώς πλήρους και ανόθευτης δημοκρατίας

Κείμενο συμβολής της Αριστερής Πλατφόρμας στο ιδρυτικό συνέδριο

ΓΙΑ ΕΝΑ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΥΜΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΥΜΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΤΗΝ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΟΡΜΗ ΣΤΟ ΣΥΡΙΖΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΛΜΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Πορευόμαστε προς το ιδρυτικό συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ με την σφοδρή επιθυμία να είναι ένα μεγάλο εξωστρεφές γεγονός που θα ανταποκριθεί στις προσδοκίες των εργαζομένων των ανέργων, των συνταξιούχων, των μεσαίων στρωμάτων της πόλης και της περιφέρειας, της διανοήσης και της νεολαίας. Όλων αυτών που θέλουν την ριζοσπαστική αριστερά στην πρώτη γραμμή των αγώνων για την ανατροπή των μνημονίων και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που έχουν διαλύσει τη ζωή τους και έχουν υπονομεύσει τη χώρα, για την ανατροπή της μνημονιακής τρικρομματικής κυβέρνησης, για την ριζοσπαστική κυβερνητική αλλαγή στη χώρα μας έχοντας ανοικτούς τους ορίζοντες για τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

Σήμερα αναδεικνύονται με έμφαση εξαιρετικά κρίσιμα ζητήματα για τα οποία χρειάζεται να ανοιχτούν επείγοντως μεγάλα πολιτικά μέτωπα. Η κοινωνία στενάζει από την δραματική υποβάθμιση των εισοδημάτων, την ανεργία, τη φτώχεια, την υπερχρέωση και την συνεχή φορομπηχτική πολιτική στα λαϊκά στρώματα. Η δημοκρατία έχει καταντήσει αδειανό πουκάμισο αφού η καταστολή ενισχύεται δραματικά, οι συλλογικές συμβάσεις έχουν καταργηθεί, η απεργία έχει απαγορευτεί με τις πολιτικές επιστратεύσεις και τις αποφάσεις δικαστηρίων, δρομολογείται η πλήρης αποδυνάμωση των διαδηλώσεων ενώ η βουλή πρωτοκολλεί αποφάσεις της εκτελεστικής εξουσίας. Οι συντάξεις έχουν ισοπεδωθεί και ετοιμάζονται νέες δραματικές μειώσεις την ίδια ώρα που τα ασφαλιστικά ταμεία αιμορραγούν από την τεράστια ανεργία και την ανασφάλιστη εργασία, ενώ το κούρεμα με το PSI αποδεκάτισε τα ήδη λεηλατημένα αποθεματικά τους. Οι απολύσεις είναι καθημερινό μαζικό φαινόμενο στον ιδιωτικό τομέα αυξάνοντας θεαματικά την ανεργία, ενώ οι προγραμματισμένες απολύσεις στο δημόσιο θα επιδεινώσουν την κατάσταση. Τα τεράστια αυτά προβλήματα και οι μάχες της κοινωνίας, πρέπει να είναι τα μεγάλα επίδικα στην ατζέντα του συνεδρίου μας για τα οποία πρέπει να αναληφθούν μεγάλες πολιτικές πρωτοβουλίες.

Το συνέδριό μας πρέπει να ανταποκριθεί σε αυτές τις προσ-

δοκίες, να αφουγκραστεί το σφυγμό της κοινωνίας, να κατανοήσει τις νέες προκλήσεις και δυσκολίες και να δώσει μια νέα σημαντική ώθηση στην πολιτική μας προοπτική και δράση, υπερβαίνοντας τους φραγμούς που θέτει το πολυπλόκαμο σύστημα εξουσίας.

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι στις σημερινές συνθήκες χρειάζεται ένα ρωμαλέο μαζικό κίνημα που θα παίρνει τον χαρακτήρα ενός πολιτικού ρεύματος ανατροπής και ριζικής αλλαγής, όπως επίσης ότι χρειαζόμαστε ένα μαζικό, ισχυρό, ριζοσπαστικό, μαχητικό κόμμα της αριστεράς ικανό να πρωτοστατήσει και να φέρει σε πέρας μαζί με τους εργαζόμενους και το λαό το καθήκον της ανατροπής του σάπιου πολιτικού συστήματος, της ανακοπής της καταστροφικής πορείας και της οικοδόμησης μιας νέας Ελλάδας, όπου ο κόσμος της δουλειάς, της επιστήμης και του πολιτισμού θα αποφασίζει για το μέλλον του.

Το οικονομικό και κοινωνικό πρόβλημα της χώρας προϋποθέτει την ανάληψη της κυβέρνησης από μια κυβέρνηση της συμπαραταγμένης αριστεράς με ευρύτατη λαϊκή στήριξη ώστε να περάσει στα χέρια της η πραγματική εξουσία κι η δυνατότητα μεγάλων αλλαγών.

Όλα αυτά απαιτούν μεγάλες συγκρούσεις. Το σύστημα δεν χαρίζεται σε κανέναν.

Ούτε δωρίζει την εξουσία του. Σήμερα τα δίνει όλα για να στηρίξει μια κυβέρνηση η οποία προκαλεί μόνο πόνο, κοινωνική ερήμωση και θυσίες χωρίς κανένα αντίκρισμα. Η κυβέρνηση μάταια προσπαθεί να δημιουργήσει ελπίδες, με τον εξωραϊσμό αλλά ταυτόχρονα διαχειρίζεται και τον φόβο. Θα αποτύχει για μια ακόμη φορά. Ελπίδες με αυτές τις πολιτικές μέσα από τα κοινωνικά ερείπια δεν μπορούν να ριζώσουν. Οι ζημιωμένοι από τις πολιτικές των μνημονίων μέσα από αυτή την σκληρή ταξική πόλωση, θα παραμείνουν οι ζημιωμένοι και της νέας περιόδου όσες πλαστές υποσχέσεις και αν δοθούν.

1. ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΑΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΙΔΡΥΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ, ΠΑΡΑ ΤΙΣ ΑΝΤΙΞΟΟΤΗΤΕΣ, ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΤΟΜΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ

Ένα τόσο σημαντικό Συνέδριο όπως το ιδρυτικό Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ –ΕΚΜ, το οποίο γίνεται σε μια τόσο κρίσιμη στιγμή για τον ίδιο το ΣΥΡΙΖΑ και σε μια από τις πιο κρίσιμες περιόδους για τον τόπο, θα χρειαζόταν μεγαλύτερη προετοιμασία, καλύτερο σχεδιασμό, άνεση χρόνου για την επεξεργασία και συζήτηση των επίμαχων ζητημάτων και διασφάλιση της ουσιαστικότερης συμμετοχής των μελών και οργα-

νώσεων του φορέα στις Συνεδριακές διαδικασίες και αποφάσεις.

Η απόφαση για τη διεξαγωγή του Ιδρυτικού Συνεδρίου χωρίς όλες τις ως άνω προϋποθέσεις συνιστά ένα μεγάλο έλλειμμα.

Η Αριστερή Πλατφόρμα, παρά τις αντιξοότητες αυτές, καταθέτει τις ιδιαίτερες απόψεις της και θα κάνει ό,τι είναι δυνατόν και για την όσο το δυνατόν πιο επιτυχή έκβαση του Συνεδρίου, για το καλό του ΣΥΡΙΖΑ, της Αριστεράς και του τόπου.

2. ΟΧΙ ΣΕ ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΩΝ

ΘΕΛΟΥΜΕ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΩΝ ΠΛΑΤΙΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΣΤΡΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Το ιδρυτικό Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ δεν αποτελεί μια εσωτερική και εσωστρεφή διαδικασία του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν διεξάγεται για να υπηρετήσει εσωκομματικές σκοπιμότητες ούτε για την αντιμετώπιση εσωκομματικών «αντιπάλων» ή το ξεκαθάρισμα εσωκομματικών λογαριασμών.

Το ιδρυτικό Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, παρά τις ανεπάρκειες σε χρόνο και προετοιμασία, μπορεί και πρέπει να αναδειχθεί σε ένα μεγάλο εξωστρεφές πολιτικό γεγονός, να «ταράξει τα νερά» της πολιτικής και κοινωνικής ζωής της χώρας και να εξελιχθεί σε υπόθεση της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας για μια μεγάλη προοδευτική ανατροπή.

Το ιδρυτικό Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να καταστεί μια κορυφαία στιγμή στην αλληλένδετη προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να συμβάλλει από τη μία στην αναζωογόνηση του κοινωνικού πεδίου, στην αντεπίθεση της κοινωνίας και στην ανάπτυξη μεγάλων ενωτικών κοινωνικών ταξικών αγώνων και από την άλλη στην προσπάθεια του να προωθήσει μια κυβέρνηση της Αριστεράς στην Ελλάδα που θα αλλάξει τη μοίρα αυτού του τόπου με γενικότερες επιδράσεις στην περιοχή και την Ευρώπη.

Οι θέσεις για το Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ και κυρίως οι τελικές αποφάσεις του μπορούν να σφραγίσουν το μέλλον όλης της Αριστεράς και κυρίως το μέλλον του τόπου και να θέσουν τις βάσεις για τη συγκρότηση ενός πρωτότυπου αριστερού Κομματικού εγχειρήματος, στο οποίο η δημοκρατικότητα, η πολυτασικότητα, η γνήσια συλλογικότητα, η ουσιαστική συμμετοχή των μελών στις αποφάσεις και εις βάθος συζήτηση πάνω σε διαφορετικές απόψεις, θα μπορούν να συνυπάρχουν με την ενιαία εικόνα, τη συνοχή, τον πλήρη σεβασμό στις συλλογικές πλειοψηφικές αποφάσεις και την αποτελεσματικότητα στη δράση του Κόμματος.

3. ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΜΟΝΟ ΓΙΑ «ΕΣΩΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΧΡΗΣΗ»

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΟΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΣΩΚΟΜΜΑΤΙΚΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Ειδικότερα σε σχέση με τις συλλογικές αποφάσεις του **ΣΥΡΙΖΑ**, παρουσιάζεται το τελευταίο διάστημα όλο και πιο συχνά το φαινόμενο ηγετικά κεντρικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ να διατυπώνουν δημόσια και **επιλεκτικά** ως απόψεις του κόμματος και όχι ως **προσωπική άποψη**, πολύ **διαφορετικές θέσεις** από τις επεξεργασμένες και **συλλογικά αποφασισμένες** θέσεις του κόμματος, όπως αυτές λαμβάνονται στα **κεντρικά όργανα** και **Σώματα του Κόμματος**.

Όλο και περισσότερο δίνεται η εντύπωση ότι υπάρχουν **δύο ειδών θέσεις του κόμματος**, εκείνες που χρησιμοποιούνται για «**εσωτερική κομματική χρήση**» και εκείνες που επιλεκτικά και κατά θέμα είναι «**κατάλληλες**» για να εκφωνούνται **δημόσια**, ανάλογα με την περίπτωση και τα ακροατήρια.

Το κόμμα που θέλουμε να διαμορφώσουμε είναι ένα **δημοκρατικό** και **πολυτασικό** κόμμα και ως τέτοιο επιτρέπει την ελεύθερη και δημόσια διατύπωση της προσωπικής γνώμης, πάντα φυσικά με **σεβασμό στις αποφάσεις της πλειοψηφίας** και λαμβάνοντας υπόψη τις συνθήκες και τις συγκεκριμένες περιστάσεις. Όταν όμως κρίνεται αναγκαίο να κατατεθεί μια άποψη που δεν είναι θέση του κόμματος, οφείλεται να τονίζεται ευδιάκριτα **ο προσωπικός της χαρακτήρας** και να διατυπώνεται, ταυτόχρονα, **η συλλογική θέση** του κόμματος.

Δεν έχει κανένα νόημα να ακολουθούνται επίπονες και χρονοβόρες εσωκομματικές διαδικασίες, **Κεντρικές Επιτροπές, Γραμματείες, Συνδιασκέψεις** και τώρα **Συνέδριο** για να καταλήγουμε σε αποφάσεις που λαμβάνονται για λόγους **εσωκομματικών ισορροπιών** και αφορούν μόνο τα **μέλη του κόμματος**, των οποίων οι θέσεις δεν εκφωνούνται ή αλλοιώνονται ή εκφωνούνται «**μισές**», ενώ σε ορισμένες περιπτώσεις διατυπώνονται εντελώς **διαφορετικά** ή και **αντίθετα πράγματα** απ' όσα έχουν αποφασιστεί.

Ακόμα χειρότερα, πρέπει να επισημανθούν ως άκρως **αρνητικά φαινόμενα** ανάληψης σημαντικών πολιτικών πρωτοβουλιών και κινήσεων ερήμην των **συλλογικών οργάνων** και με πλήρη άγνοια των **τελευταίων**, που στέκονται **αμήχανα** προ τετελεσμένων γεγονότων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο πρέπει να αποφύγει αλλά και να **καταπολεμήσει** με όλες του τις δυνάμεις και σε όλα τα επίπεδα τυπικά φαινόμενα που έχουν εμφανισθεί σε αντιπολιτευτικά κόμματα, ιδίως του **σοσιαλδημοκρατικού κλίματος**, τα οποία όσο προσέγγιζαν την κυβέρνηση τόσο υποβαθμιζόταν το κόμμα και μεγάλωνε η **απόσταση** ανάμεσα στο τελευταίο, τα συλλογικά του όργανα, τις συλλογικές του αποφάσεις και τη δημόσια διαχείριση της πολιτικής του κόμματος.

Αυτήν την ώρα όλα τα **μέλη** και **στελέχη** του κόμματος, όλα τα **συλλογικά σώματα** και **συλλογικά όργανα** του σε όλα τα επίπεδα και το ίδιο το Συνέδριο, οφείλουν να υπερασπιστούν την αποτελεσματική και στην πράξη **δημοκρατική λειτουργία** του κόμματος, την **προάσπιση των αποφάσεων του κόμματος** και την **ενιαία διατύπωση της πολιτικής** του τόσο στις **εσωκομματικές διαδικασίες** όσο και στη **δημόσια παρουσία** του.

4. ΙΔΡΥΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΜΩΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΠΛΟ ΑΛΜΑ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

Το ιδρυτικό Συνέδριο πρέπει να αναδειχθεί σε μεγάλη ευκαιρία προκειμένου να προχωρήσει ένα **δεύτερο κύμα ριζοσπαστικοποίησης** του ΣΥΡΙΖΑ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, ένα περίπου χρόνο μετά τις εκλογές, μπορεί και πρέπει να **ξεκολλήσει** από τα ποσοστά που κατέγραψε σε αυτές, μπορεί να ανακτήσει την πολιτική πρωτοβουλία, να αποκτήσει ξανά την ηγεμονία στην πολιτικοκοινωνική σκακιέρα και πρώτα απ' όλα μέσα στο λαό και να κατακτήσει μια νέα **πολιτική και κοινωνική δυναμική**, εν μέσω νέας **ανάπτυξης** των **εργατικών-λαϊκών αγώνων**.

Ο ΣΥΡΙΖΑ για να επιτύχει όλα τα παραπάνω στην κατεύθυνση μιας μεγάλης **προοδευτικής ανατροπής** στη ζωή της χώρας, χρειάζεται να πραγματοποιήσει ο **ίδιος** μια δημιουργική **ανατροπή** μέσα από τη **συνέχεια της πορείας του**.

Το συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ δεν θα πρέπει να είναι μια από «**τα ίδια**». Δεν θα πρέπει να συνεχίσει την «**πεπατημένη**».

Το ιδρυτικό Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να **αναδείξει** και να **χαράξει** εκείνες τις νέες **πολιτικές κατευθύνσεις** που θα ανοίξουν τα «**φτερά**» του Κόμματος να επιτύχει ένα ταυτόχρονο **διπλό άλμα**.

Ένα **άλμα** στη συμβολή του για την εκ νέου αφύπνιση του **κοινωνικού πεδίου**, στην αναζωογόνηση των κοινωνικών αγώνων και στην ανάπτυξη ενός **μεγάλου ενωτικού εργατικού – λαϊκού κινήματος** στο ύψος της ανάγκης μιας προοδευτικής ανατροπής στην πορεία της χώρας με σοσιαλιστικό ορίζοντα.

Ένα νέο **άλμα** στη **δυναμική** και **επιρροή** του κόμματος, που θα του προσδώσει ένα άνετο **πολιτικό προβάδισμα** και μια καινούργια πολιτική **πρωτοκαθεδρία**, η οποία θα δώσει και τη **χαριστική Βολή** στο παλιό αστικό πολιτικό σκηνικό και στις «**αριστερές**» εφεδρείες του.

Αυτά τα **νέα άλματα** στη δυναμική και τη **κινηματική συμβολή** του ΣΥΡΙΖΑ είναι απείρως πιο δύσκολα από το «πέταγμα» του Κόμματος σε ρόλο αξιωματική αντιπολίτευσης και απαιτούν για να υλοποιηθούν **μεγάλες τομές** στην πολιτική του Κόμματος, μεγάλη αποφασιστικότητα, **τιτάνια πολιτική θέληση**, ακλόνητη **ριζοσπαστικότητα** και πείσμονα σιδερένια **συνέπεια, σταθερότητα**, προκειμένου να ανταπεξέλθουμε στις συγκρούσεις και τις επιθέσεις του κατεστημένου, οι οποίες για να ματαιώσουν την κυβερνητική προοπτική της Αριστεράς και του εργατικού-λαϊκού κινήματος, θα καταστούν απείρως πιο **σφοδρές** έως **λυσσώδεις**, ενώ δεν πρέπει να αποκλείουμε τη χρήση ακραίων **αντιδημοκρατικών μέσων και σκοτεινών μεθοδεύσεων**.

Ήδη εδώ και αρκετό διάστημα βρίσκεται σε **εξέλιξη** και διαρκώς **κλιμακώνεται** μια αποκάλυπτη επιχείρηση βαθιάς **αντιδημοκρατικής εκτροπής** και ακύρωσης ακόμα και των πιο στοιχειωδών πλευρών της **αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας**, με αποτέλεσμα να έχει καταστεί περίπου «**κουρελόχαρτο**» το **Σύνταγμα**, η **Βουλή** να έχει **εκμηδενιστεί**, τα εργασιακά δικαιώματα να είναι ανύπαρκτα, με τη **σατραπεία της εργοδοσίας** να είναι απόλυτη στους τόπους εργασίας, οι βαθιά συντηρητικές και επιθετικά αυταρχικές πολιτικές να εξαπλώνονται σε όλα τα πεδία, παρέχοντας κάλυψη στη **φασιστική-νεοναζιστική προπαγάνδα** και **επιρροή**, ενώ τα **ΜΑΤ**, οι **δικαστικές απαγορεύσεις** και όλο και περισσότεροι

οι **κατασταλτικές** και τώρα **προληπτικές** (βλ. καθηγητές) **επιστρατεύσεις** των εργαζομένων να γίνονται κανόνας, δίνοντας μια εικόνα **στρατιωτικοποίησης** των εργασιακών χώρων και σχέσεων.

5. ΓΙΑ ΕΝΑ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΥΜΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ - ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ, ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ - ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΜΜΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ, ΜΕ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΛΗΨΗ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Υλοποιούμε αταλάντευτα τους στόχους μας, απαντάμε αποφασιστικά στις «απαιτήσεις» του συστήματος για αναδίπλωση και εξετάσεις συστημικής «υπευθυνότητας»

1. Ύστερα από τρία χρόνια αγώνων ενάντια στα μνημόνια και με κορύφωση τις εκλογές του Μαΐου - Ιουνίου 2012, ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σε πορεία μετασχηματισμού από μέτωπο δυνάμεων της Αριστεράς σε ενιαίο μαζικό πολιτικό φορέα. Κατανοούμε το μετασχηματισμό αυτόν σαν μια βαθιά και ουσιαστική διαδικασία που απαιτεί **εμβάθυνση** του ριζοσπαστικού χαρακτήρα του κόμματός μας και όχι εγκατάλειψή του, **αναβάθμιση** των κινηματικών και μαχητικών του χαρακτηριστικών, **αναβάθμιση** της δυνατότητάς του να κινητοποιείται και να συνδέεται στη βάση με τις ζωντανές δυνάμεις **της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων στις πόλεις και την ύπαιθρο, της νεολαίας, των κινημάτων αντίστασης**. Που απαιτεί ένα **δεύτερο κύμα ριζοσπαστικοποίησης**, πολιτικής, προγραμματικής, κινηματικής και ιδεολογικής, ώστε να είμαστε ικανοί να υλοποιήσουμε αταλάντευτα τους στόχους μας και να απαντήσουμε αποφασιστικά στις «απαιτήσεις» του συστήματος για αναδίπλωση και εξετάσεις συστημικής «υπευθυνότητας».

2. Μέσα στην κρίση και μπροστά στο βάθεμα των αδιεξόδων της, ο «τρίτος δρόμος» της σοσιαλδημοκρατίας χρεοκοπεί με πάταγο. Η σοσιαλδημοκρατία συμμαχεί σε όλη την Ευρωζώνη με τη Δεξιά και έχει μετατραπεί αμετάκλητα σε θεραπαινίδα του πιο ακραίου νεοφιλελευθερισμού. Είναι **η ώρα της Αριστεράς**, που μέσα από το «καθαρτήριο» της κρίσης οφείλει να προβάλει ξανά σαν ο φορέας των μεγάλων αγώνων, της μεγάλης ευθύνης και των μεγάλων απελευθερωτικών οριζόντων.

Σε αυτή τη βάση, έχουμε πλήρη συνείδηση ότι χρειαζόμαστε έναν ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ και μια Αριστερά που θα αναλάβουν την ευθύνη και θα έχουν την ικανότητα να αναμετρηθούν με **τα ιστορικά καθήκοντα της σύγκρουσης με τις κυβερνήσεις του κεφαλαίου, με τις μνημονιακές πολιτικές και τον νεοφιλελευθερισμό, με το καπιταλιστικό σύστημα και τον ιμπεριαλισμό, υλοποιώντας ένα σχέδιο ρήξης και ανατροπής στο δρόμο για το σοσιαλισμό**. Από το μετερίζι της Ελλάδας-«αδύναμου κρίκου» της κρίσης στην Ευρωζώνη και την Ε.Ε., έχουμε πια την εμπειρία για να αντιληφθούμε ότι έχει ανοίξει ένας νέος ορίζοντας της πάλης με εθνική και διεθνή σημασία, στο πλαίσιο της ιστορικών διαστάσεων παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης που διαρκεί και βαθαίνει. Αντιλαμβανόμαστε τη διεθνή σημασία του αγώνα, των καθηκόντων και των ευθυνών της ελληνικής Αριστεράς και του ΣΥΡΙΖΑ, στον ίδιο βαθμό που αντιλαμβανόμαστε ότι ο αγώνας στην Ελλάδα έχει απόλυτη ανάγκη από τη διεθνιστική αλληλεγγύη των κινημάτων και της Αριστεράς στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο.

Σε αυτήν τη βάση, έχουμε πλήρη συναίσθηση της πρωταρχικής ευθύνης μας απέναντι στα κινήματα και τον κόσμο της

Αριστεράς στην Ελλάδα και διεθνώς.

3. Είναι εντελώς ξένα και ασυμβίβαστα με αυτή μας τη φυσιογνωμία χαρακτηριστικά που θέλει να μας επιβάλει το σύστημα, όπως η υποταγή σε αστικού τύπου πολιτικές που υποβαθμίζουν την πολιτική παρέμβαση και μάχη σε επικοινωνιακού τύπου τακτικές, ο **συμβιβασμός** και οι **«γέφυρες»** με τις δυνάμεις του συστήματος για να κερδίσουμε **την ανοχή ή τη συναίνεσή τους**, οι αντιλήψεις για την κυβέρνηση σαν σκοπό και τέλος της διαδρομής και όχι σαν **εφαλτήριο** για να δώσουμε πιο αποτελεσματικά τον αγώνα για τον εργατικό - κοινωνικό έλεγχο σε όλη την κλίμακα της κοινωνίας και του κράτους, για την εξουσία των εργαζομένων και το σοσιαλισμό.

Δεν λογοδοτούμε στα αστικά μίντια, την αστική τάξη και τα παπαγαλάκια του συστήματος και δεν πρόκειται να τους αναγορεύσουμε **σε τιμητές των επιλογών μας**. Οι δικοί μας «εντολείς» είναι η εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η αγωνιζόμενη νεολαία, όλοι οι καταπιεσμένοι και εκμεταλλευόμενοι.

4. Στο Ιδρυτικό μας Συνέδριο, ανανεώνουμε τη δέσμευσή μας να αγωνιστούμε για την ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών, στηρίζοντας αποφασιστικά τους αγώνες τους και πρωταγωνιστώντας στα κινήματα αντίστασης.

Επιβεβαιώνουμε τη θέση μας στο πλευρό των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων και «απέναντι» στους τραπεζίτες, τους βιομήχανους, τους ντόπιους και ξένους τοκογλύφους, τις δυνάμεις του κεφαλαίου και του συστήματος, τις κυρίαρχες δυνάμεις της ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. και του παγκόσμιου συστήματος.

5. Στο πλαίσιο του Βαθέματος και της περιπλοκής της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, οι εκπρόσωποι του αμερικανικού, του βρετανικού και του ιαπωνικού ιμπεριαλισμού, το ΔΝΤ και τα παπαγαλάκια τους αντιπαρατίθενται στη γερμανική αστική τάξη ζητώντας «χαλάρωση» των πολιτικών ακραίας λιτότητας στην Ευρωζώνη. Πίσω από αυτή την παραπλανητική προπαγάνδα **τάχα για το «τέλος της λιτότητας»** δεν βρίσκεται κάποια στροφή μεγάλων ιμπεριαλιστικών κέντρων του διεθνούς συστήματος προς κείνσιανές πολιτικές (αύξηση μισθών και συντάξεων, ανοικοδόμηση του κοινωνικού κράτους κ.λπ.), ούτε καν μια γραμμή για την έξοδο του καπιταλισμού εν γένει από την κρίση, αλλά ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός που βαθιάει και τα διαφορετικά σχέδια των ανταγωνιζόμενων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Τα αδιέξοδα που συσσωρεύει η καπιταλιστική κρίση είναι τόσο πολλά, ώστε ο παγκόσμιος καπιταλισμός έχει να διαλέξει ανάμεσα σε **δύο καταστροφικές προοπτικές**: Από τη μια, ένα **νέο γύρο γιγαντώματος του πλασματικού κεφαλαίου**, μέσα από ένα νέο κερδοσκοπικό «πάρτι», με την ελπίδα μιας αναιμικής ανάκαμψης που όμως προετοιμάζει μια νέα, ακόμη πιο καταστροφική έκρηξη και **επιδείνωση της κρίσης**. Από την άλλη, **ακραίες πολιτικές μαζικής** καταστροφής παραγωγικών δυνάμεων, που μπορούν να οδηγήσουν **άμεσα σε οικονομικές καταρρεύσεις, σε διάλυση της Ευρωζώνης και σε άλλου τύπου «εκρήξεις»: πολιτικές και κοινωνικές**.

Επομένως, η **μάχη γραμμών στο διεθνές σύστημα** δεν σηματοδοτεί το «τέλος της λιτότητας», αλλά **δύο εξίσου αδιέξοδες πολιτικές**, ένα **διαφορετικό μίγμα πολιτικών λιτότητας**, που συνδέεται με τα ανταγωνιστικά **συμφέροντα των μεγάλων ιμπεριαλιστικών-καπιταλιστικών δυνάμεων**. Δεν υπάρχει χώρος εδώ ούτε για αυταπάτες (ότι το τέλος της λιτότητας θα είναι δωρεά του... **Ομπάμα και του ΔΝΤ**) ούτε για **συμμαχίες** και **«φίλιες»** δυνάμεις για τα κινήματα και την Αριστερά (να συμμαχήσουμε **με τον Ομπάμα και το ΔΝΤ** ενάντια στη Γερμανία). Η λιτότητα θα ανατραπεί μόνο με σκληρούς αγώνες, και οι δύο πόλοι του ενδοϊμπεριαλιστικού καβγά είναι εξίσου εχθρικοί για το κίνημα και την Αριστερά.

6. Για να πραγματοποιήσει ο ΣΥΡΙΖΑ το αναγκαίο διπλό άλμα στην πορεία του, στην κατεύθυνση της προοδευτικής ανατροπής και της κυβέρνησης της Αριστεράς, χρειάζεται ο ίδιος μια νέα ριζοσπαστικοποίηση, η οποία με τη σειρά της θα δώ-

σει ώθηση σε μια νέα πολιτική και ιδεολογική ριζοσπαστική μετατόπιση της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας.

Δεν είναι ο ΣΥΡΙΖΑ που πρέπει να «καθεί» μέσα στις συγχύσεις, τις αμφιταλαντεύσεις, τις αντιφάσεις και την απροσδιοριστία σημαντικών κοινωνικών τμημάτων που προβληματίζονται και δυσφορούν με τη μνημονιακή λεηλασία, αλλά αντιθέτως οφείλει να ηγηθεί πρωτοποριακά μιας προσπάθειας για να υπάρξουν κοινωνικές αντιδράσεις και κινητοποιήσεις και συνεκτικές πολιτικές και ιδεολογικές ανακατατάξεις στη βάση μιας εναλλακτικής προοδευτικής και σοσιαλιστικής προοπτικής της κοινωνίας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν πρόκειται να κερδίσει περισσότερη «αξιοπιστία» και «εμπιστοσύνη», που την έχει απόλυτη ανάγκη για την ενίσχυση της επιρροής του, με μια ενδεχόμενη πορεία αναδίπλωσης και δήθεν υπευθυνότητας, που μας παροτρύνουν δυνάμεις του συστήματος, στρογγυλεύοντας τις αιχμές των θέσεων του, λειαινόντας τις οξείες γωνίες της τακτικής του, κρατώντας αποστάσεις από «δύσκολους» κοινωνικούς αγώνες, διαλεγόμενος με κέντρα εξουσίας που πρέπει να αμφισβητηθούν και ακολουθώντας την παραδοσιακή ολισθηρή πορεία που ακολούθησαν κατά καιρούς οι διάφορες εκδοχές αξιωματικών αντιπολιτεύσεων στη χώρα μας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να ενισχύσει την αξιοπιστία του μέσα στα πλατιά λαϊκά στρώματα, να κερδίσει την εμπιστοσύνη της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας και να κατακτήσει την ηγεμονία στη συγκρότηση ενός πλατιού αριστερού μετώπου και σε μια πλατιά κοινωνική συμμαχία της εργατικής τάξης, των μικρομεσαίων στρώματων στις πόλεις και την ύπαιθρο και του κόσμου της διανοήσης και του πολιτισμού, μόνο αν επιδείξει **αξιοπιστία στο ριζοσπαστισμό του και την ανατρεπτική του κατεύθυνση** και εμπνεύσει εμπιστοσύνη για τη **συνέπειά** του, τη **σταθερότητά** του, την **ικανότητά** του να δίνει δύσκολες μάχες, την **αντοχή** του στις πιέσεις του κατεστημένου και την **αποφασιστικότητά** του.

7. Σε πολιτικό επίπεδο, αρνούμαστε αποφασιστικά να εγκλωβιστούμε σε ένα πνεύμα και μια στάση άμυνας και απολογίας, όπως προσπαθούν να μας πείσουν οι δυνάμεις του συστήματος και του μνημονιακού κατεστημένου. Αντίθετα, οργανώνουμε μια μεγάλη δημιουργική πολιτική αντεπίθεση με τεκμηρίωση, επιχειρήματα, αυτοπεποίθηση και μαχητικό πνεύμα, βασισμένη στην εμβάθυνση του πολιτικού μας προσανατολισμού, στον κατάλληλο σχεδιασμό και στην ουσιαστική συλλογική προσπάθεια και μελέτη.

Στο συνέδριό μας αποφασίζουμε και αναλαμβάνουμε μεγάλες πρωτοβουλίες ώστε να αφαιρέσουμε την πολιτική πρωτοβουλία από τις δυνάμεις του μνημονιακού κατεστημένου και του συστήματος και να τους αφαιρέσουμε τη δυνατότητα να διαμορφώνουν την ατζέντα των δημόσιων συζητήσεων και αντιπαραθέσεων, ακόμα και στα «δύσκολα» θέματα, που «δεν επιτρέπεται» να συζητούνται ή όταν συζητιούνται υπαγορεύουν στην Αριστερά να παίρνει θέσεις που δεν θίγουν ουσιαστικά την κυρίαρχη αντίληψη, ιδιαίτερα σε θέματα που αφορούν το λεγόμενο «ευρωπαϊκό όραμα ή ιδεώδες», τις μαχητικές εκδηλώσεις του μαζικού κινήματος, το ρατσισμό κ.λπ.

Η **νέα πολιτική αντεπίθεση** που πρέπει να αναλάβει ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να αμφισβητήσει την κυρίαρχη θεματολογία, να αναδεικνύει τις δικές του θεματικές προτεραιότητες και να αμφισβητήσει την κεντρικότητα των αστικών μέσων ενημέρωσης, πρώτα απ' όλα των τηλεοπτικών, προβάλλοντας ένα εναλλακτικό θεσμικό πλαίσιο δημόσιας συζήτησης και ενημέρωσης.

8. Σε κινηματικό επίπεδο ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να κάνει μια μεγάλη στροφή για να ανακαλύψει εκ νέου και σε μεγαλύτερο βάθος το ταξικό, εργασιακό και κοινωνικό πεδίο. Χρειαζόμαστε μια μεγάλη στροφή του Κόμματος σε όλα τα επίπεδα από τα κεντρικά του στελέχη μέχρι και την τελευταία οργάνωση και όλα τα μέλη του φορέα στην κοινωνία, τα κοινωνικά προβλήματα και πρώτα απ' όλα τους εργασιακούς χώρους.

Δεν μπορεί να υπάρχει κοινωνική κινητοποίηση για υπαρκτά προβλήματα χωρίς την παρουσία και ισχυρή παρέμβαση του ΣΥΡΙΖΑ, δεν μπορεί να υπάρχει σωματείο και συνδικάτο στο

οποίο να μην δραστηριοποιούνται δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, δεν μπορεί να υπάρχει κοινωνικός και εργασιακός χώρος που ο ΣΥΡΙΖΑ, τα στελέχη, τα μέλη και οι φίλοι του δεν ενθαρρύνουν την ανάπτυξη των προβλημάτων και την αγωνιστική διεκδίκηση τους.

Έχοντας διδαχθεί από τα λάθη και τις ανεπάρκειές μας, είμαστε αποφασισμένοι να αναβαθμίσουμε την κινηματική και αγωνιστική μας παρουσία. Διότι ο ρόλος του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι ρόλος «κυανόκρανου παρατηρητή» ή έξωθεν «σχολιαστή» των κοινωνικών αντιδράσεων και κοινωνικών αγώνων, κάτω από την πίεση των κυρίαρχων μέσων ενημέρωσης, αλλά ρόλος ουσιαστικής παρέμβασης για τη στήριξη των αγώνων και για να αποκτούν ουσιαστικό περιεχόμενο, εναλλακτικό προσανατολισμό και να κατακτούν την ευρύτερη δυνατή κοινωνική αλληλεγγύη και αποτελεσματικότητα.

Αμετάθετος άμεσος στόχος του ΣΥΡΙΖΑ σε αυτή ιδιαίτερα τη φάση είναι η αναζωογόνηση σε ταξική κατεύθυνση του συνδικαλιστικού κινήματος, η ανάπτυξη μεγάλων ενωτικών ταξικών αγώνων και η ανύψωσή τους σε ένα μεγάλο ενωτικό πολιτικό εργατικό - λαϊκό κίνημα προοδευτικής ανατροπής για μια κυβέρνηση της Αριστεράς και για την υλοποίηση του ριζοσπαστικού προγράμματός της.

Με δεδομένο ότι η μνημονιακή κυβέρνηση και οι ενωμένες δυνάμεις του συστήματος κεντριοποιούν και πολιτικοποιούν την αντιπαράθεση με όλους τους μαζικούς αγώνες, επιστρατεύοντας χουντικούς νόμους όπως της πολιτικής επιστράτευσης, τις δυνάμεις καταστολής, τη συκοφαντία και την ιδεολογική τρομοκρατία, είναι απόφαση και δέσμευσή μας να **στηρίζουμε ανεπιφύλακτα και χωρίς προϋποθέσεις αυτούς τους αγώνες**, να παρέχουμε **ανεπιφύλακτη και ενεργητική πολιτική «κάλυψη» και υποστήριξη**, να οργανώνουμε το πιο πλατύ **μέτωπο αλληλεγγύης** και υποστήριξης των αγώνων, να «σπκνώνουμε το γάντι» στην κυβερνητική πρόκληση για συνολική (πολιτική και ιδεολογική) αντιπαράθεση με στόχο την υπεράσπιση των αγώνων. Ταυτόχρονα, οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ στο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα δεσμεύονται να πρωταγωνιστούν στην ανάπτυξη του αγωνιστικού του φρονήματος, στη στήριξη, το συντονισμό και την κλιμάκωση των αγώνων, στον απόλυτο σεβασμό στις αγωνιστικές διαθέσεις και τις αποφάσεις της αγωνιζόμενης βάσης και στη λογοδοσία των εκλεγμένων αντιπροσώπων στις συλλογικές αποφάσεις. Απέναντι στις κυβερνητική τακτική της τρομοκρατίας και της πολιτικής επιστράτευσης, ο ΣΥΡΙΖΑ δεσμεύεται ότι θα παίρνει όλες τις πρωτοβουλίες για κλιμάκωση των αγώνων στην κατεύθυνση της γενίκευσης της αντιπαράθεσης.

9. Σε προγραμματικό επίπεδο, οργανώνουμε ένα νέο άλμα στην προγραμματική μας εναλλακτική κατεύθυνση, με στόχο να γίνει ο ΣΥΡΙΖΑ πιο αξιόπιστος, φερέγγυος, διεισδυτικός και αποδεκτός από το λαό, αυθεντικά πιο εναλλακτικός με κοινωνικούς λαϊκούς όρους, ενάντια σε κάθε τάση προγραμματικής αναδίπλωσης και «στρογγυλέματος» και καταπολεμώντας τα ενδεχόμενα «φοβικά σύνδρομα» για τις επιθέσεις του κατεστημένου, προχωρώντας σε μια νέα προγραμματική αντεπίθεση εφ' όλης της ύλης και σε όλα τα μέτωπα.

Προς αυτήν την κατεύθυνση, με τις προγραμματικές μας προστάσεις καθιστούμε πιο συνεκτική και πιο τεκμηριωμένη την κεντρική εναλλακτική μας πρόταση, θέτοντας σε ένα ενιαίο σχέδιο, χωρίς τεμαχισμούς και διακοπές, ένα πειστικό δρόμο απαλλαγής από τρόικα και μνημόνια, ο οποίος θα ακολουθηθεί μέχρι τέλους, χωρίς αναστολές και εκβιασμούς για την παραμονή στο ευρώ. Ταυτόχρονα, ο ΣΥΡΙΖΑ αμέσως μετά το Συνέδριο θα συνδέσει αυτή την κεντρική, συνεκτική, χωρίς αντιφάσεις και εξαρτήσεις από τρίτους, πρόταση με εξειδικευμένη και συγκεκριμένη ριζοσπαστική προγραμματική επεξεργασία σε όλους τους τομείς και σε ανοιχτό διάλογο με τις δυνάμεις της εργασίας, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

10. Σε κομματικό επίπεδο, ο ΣΥΡΙΖΑ προχωρεί σε ριζική και ριζοσπαστική ανασυγκρότηση και επαναπροσανατολισμό.

Θεμελιώδεις κατευθύνσεις είναι να κατακτήσει όλο το Κόμμα σε όλα τα επίπεδα μια πραγματικά νέα συλλογική λειτουργία, μια αληθινή και στην πράξη συμμετοχή στις αποφάσεις και μια ικανότητα εξωστρεφούς κοινωνικής παρουσίας και κινηματικής δράσης σε όλα τα επίπεδα.

Για μας είναι αδιανόητο να μην κινητοποιούνται πρωτοπόρα στους αγώνες όλα τα μέλη και πρώτα από όλα κυρίως τα στελέχη, ιδιαίτερα τα ανώτερα, του Κόμματος. Σε αυτή τη βάση θα λάβουμε όλες τις απαραίτητες αποφάσεις και τα μέτρα ώστε να καταπολεμηθεί η νωχελικότητα, η βραδυκίνησια και η αδράνεια στην πολιτική και κοινωνική παρέμβαση και δράση των οργανώσεών μας αλλά και το φαινόμενο μελών στα χαρτιά, που εμφανίζονται μόνο σε συνεδριακές διαδικασίες και σε ψηφοφορίες για την εκλογή οργάνων.

Δεν μπορούμε να μιλάμε για νέα ριζοσπαστικοποίηση της κοινωνίας και προοδευτική ανατροπή χωρίς ένα κόμμα μαζικό, ριζοσπαστικό, χωρίς ένα κόμμα εμπροσθοφυλακή, ένα κόμμα αφοσιωμένων αγωνιστών, ένα κόμμα πρωτοπόρων και όχι ένα κόμμα που καμιά φορά κινδυνεύουν λειτουργίες του να περιορίζονται στην ανάδειξη εσωτερικών συσχετισμών, στην επιβεβαίωση και αναπαραγωγή της όποιας ηγεσίας, κόμμα γραφειοκρατικό και μικροεξουσίας,

Με αυτούς τους γενικούς στόχους και κατευθύνσεις και με αίσθηση ιστορικής ευθύνης, προχωρούμε με αγωνιστικότητα και ενθουσιασμό στο ιδρυτικό μας συνέδριο, για να οικοδομήσουμε τον ΣΥΡΙΖΑ μαχητικό πολιτικό εργαλείο της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων και της αγωνιζόμενης νεολαίας, τον ΣΥΡΙΖΑ-φορέα ενός προγράμματος και σχεδίου ρήξης και ανατροπής, ενός προγράμματος μεγάλων αλλαγών για την ανόρθωση της κοινωνίας και της χώρας που θα ανοίξει το δρόμο στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

6)ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!

Ο ΣΥΡΙΖΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΕΜΠΛΑΚΕΙ ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΕΥΡΩΚΕΝΤΡΙΣΜΟ

Μια κυβέρνηση της Αριστεράς για να στηρίξει μια νέα προοδευτική πολιτική σοσιαλιστικού ορίζοντα με διαγραφή χρέους, χωρίς τρόικα, μνημόνια και δανειακές συμβάσεις, σε σύγκρουση με την ευρωζώνη αλλά και την ΕΕ. Για να στηρίξει, επίσης, μια πολιτικά ανεξάρτητη πορεία υπεράσπισης και διασφάλισης των νόμιμων δικαιωμάτων της, χρειάζεται να αναζητήσει μια νέα θέση στην περιοχή μας και τον κόσμο.

Με δύο λόγια η κυβέρνηση της Αριστεράς χρειάζεται να προωθήσει τολμηρά μια νέα πρωτότυπη, πολυδιάστατη και ριζοσπαστική εξωτερική πολιτική και πολιτική διεθνών οικονομικών σχέσεων, μακριά από τα μέχρι τώρα αστικά δόγματα, χωρίς τις οποίες είναι αδύνατη μια νέα προοδευτική διέξοδος και πορεία.

Ο ΣΥΡΙΖΑ για να συμβάλλει καθοριστικά σε αυτή τη ζωτική κατεύθυνση πρέπει να αντιταχθεί σε βάθος στις πολιτικές του «ανήκομεν εις τη Δύση», που μέσα στην παρούσα κρίση έχουν μετατρέψει ανοιχτά τη χώρα σε «δορυφόρο» των ΗΠΑ και της Γερμανικής Ευρώπης και συχνά την καταστούν παίγνιο και θύμα των μεταξύ τους ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, ενώ ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να απαλλαγεί στην πράξη από ένα ιδιόμορφο και μυωπικό «ευρωκεντρισμό» που συχνά περιορίζεται αποκλειστικά στη Δυτ. Ευρώπη και στον εξωραϊσμό της.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ιδιαίτερα σε μια νέα περίοδο που η ΕΕ βρίσκεται σε κρίση, γίνεται όλο και πιο απωθητική στους λαούς, διαλύει ότι έχει απομείνει από τις κοινωνικές-εργασιακές κατακτήσεις και ακολουθεί μια πορεία διεθνούς οικονομικής υποβάθμισης και παρακμής, σε μια περίοδο, επίσης, που οι ΗΠΑ βλέπουν να αποδυναμώνεται και να κλονίζεται η μεταψυχροπολεμική τους μονοκρατορία ενώ ο πολιτικός και οικονομικός χάρτης του πλανήτη και εν μέρει της περιοχής μας, μαζί με τους

αντίστοιχους πολιτικούς και οικονομικούς συσχετισμούς, αλλάζουν συνεχώς, ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να αναπροσανατολίσει τους εξωτερικούς του πολιτικούς και οικονομικούς του ορίζοντες.

Ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να αντιληφθεί στην πράξη ότι η Ελλάδα είναι, ταυτόχρονα, χώρα των Βαλκανίων, μια μεσογειακή χώρα, χώρα που περιβρέχεται από την ίδια θάλασσα με τις αναπτυσσόμενες χώρες της Β. Αφρικής, χώρα της Νοτιοαν. Μεσογείου που γειτνιάζει με το Μεσο-Ανατολικό και Αραβικό Βάθος, χώρα που είναι κοντά στην Κεντρική Ασία.

Ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να αντιληφθεί ότι ο κόσμος στον οποίο καθόριζε τις τύχες του μόνον οι ΗΠΑ ή οι ΗΠΑ με «παραστάτη» τη Γερμανική ΕΕ, έχει αρχίσει να γίνεται παρελθόν, ενώ νέες μεγάλες και φιλόδοξες δυνάμεις έχουν αρχίσει να αναδύονται, με χαρακτηριστικές τις χώρες των λεγόμενων Brics.

Κάτω από αυτό το νέο πρίσμα ο ΣΥΡΙΖΑ ως Αριστερά οφείλει να μην περιορίζει τις σχέσεις του μόνο με ορισμένα τμήματα της Αριστεράς των χωρών της ΕΕ, αλλά να αναπτύξει ισχυρούς δεσμούς με όλες τις αριστερές προοδευτικές δυνάμεις στον πλανήτη και πρώτα απ' όλα στα Βαλκάνια, τη Μεσόγειο – Β. Αφρική, τη Μ. Ανατολή, την κεντρική Ασία αλλά και τη μακρινή, σε πολιτικό και κοινωνικό αναβρασμό, Λατ. Αμερική.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, ταυτόχρονα, πρέπει να αναζητήσει από τώρα δυνατότητες ανάπτυξης πολιτικών και προοπτικά οικονομικών σχέσεων με χώρες και κυβερνήσεις ιδιαίτερα των ως άνω περιοχών και των BRICS.

Στοιχειώδης πολιτικός ρεαλισμός επιβάλλει σε μια κυβέρνηση της Αριστεράς να ξεκινήσει την όποια αναζήτηση διεθνών ερεισμάτων από μια θεμελιώδη παραδοχή: **ότι μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ και τη στροφή της Κίνας δεν υπάρχουν, σε παγκόσμια κλίμακα, στρατηγικοί σύμμαχοι μεγάλης ισχύος** για μια αυριανή αριστερή-εργατική κυβέρνηση, η οποία θα θελήσει να αλλάξει και όχι να διαχειριστεί το υπάρχον σύστημα. Υπάρχουν μόνο συγκρουόμενα οικονομικά και γεωπολιτικά συμφέροντα μεταξύ εδραιωμένων και αναδυόμενων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, αντιθέσεις που μπορεί να ανοίξουν κάποια παράθυρα ευκαιρίας για τακτικούς ελιγμούς και πρόσκαιρους, σχετικά **ευνοϊκούς συμβιβασμούς στις μαχόμενες αριστερές δυνάμεις.**

Από την άλλη πλευρά, η **ανάδυση νέων κέντρων οικονομικής και πολιτικής ισχύος στην Άπω Ανατολή, τη Νότια Ασία και τη Λατινική Αμερική** δημιουργεί δυνατότητες αναζήτησης εναλλακτικών στηριγμάτων στην προοπτική μιας λαϊκής, δημοκρατικής ανατροπής στην Ελλάδα, έστω κι αν θα πρόκειται για πρόσκαιρες, ετεροβαρείς συμμαχίες, οι οποίες προφανώς θα έχουν το τίμημά τους.

Χτυπητό παράδειγμα αποτελεί η **ανάδυση των λεγόμενων BRICS- Κίνα, Ρωσία, Ινδία, Βραζιλία, Νότια Αφρική**- που αντιστοιχούν **στο 40% του παγκόσμιου πληθυσμού και στο 17% του παγκόσμιου εμπορίου**. Την περασμένη εβδομάδα, οι πέντε αυτές μεγάλες χώρες πραγματοποίησαν σύνοδο κορυφής στο Ντέρμπαν της Νότιας Αφρικής, όπου αποφάσισαν να δημιουργήσουν κοινή, αναπτυξιακή τράπεζα, με κεφάλαια της τάξης των 50 δις.

Υπάρχουν εναλλακτικές δυνατότητες διμερών συμφωνιών, σε αμοιβαία επωφελή βάση, με χώρες όπως η Ρωσία και η Κίνα. Ανάλογες συμφωνίες μπορούν να σχεδιαστούν με χώρες όπως η **Ινδία και η Βραζιλία**- από τους παγκόσμιους πρωταθλητές στην **παραγωγή γενόσημων φαρμάκων**-θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν μια ριζοσπαστική κυβέρνηση της Ελλάδας φθηνά, αξιόπιστα φάρμακα τη δύσκολη μεταβατική περίοδο. Η πολύ σημαντική απόφαση της Ινδίας, στις αρχές της βδομάδας, να αγνοήσει τις πιέσεις της Novartis και άλλων πολυεθνικών αναφορικά με τα **«πνευματικά δικαιώματα»** στο χώρο του φαρμάκου διευρύνει σοβαρά αυτές τις δυνατότητες.

Σε αντίθεση με τις αστικές κυβερνήσεις του «ανήκομεν εις την Δύση», που ακολουθούν δουλικά τις **επιλογές Ουάσιγκτον και Βρυξελλών**, αυξάνοντας την **ενεργειακή**

εξάρτηση της Ελλάδας από Τουρκία και Ισραήλ, μια ριζοσπαστική, αριστερή κυβέρνηση θα διέθετε μεγάλα περιθώρια διαφοροποίησης των πηγών ενεργειακού ανεφοδιασμού. Ακόμη και η **Τουρκία, μια χώρα- μέλος του NATO** και στρατηγικός σύμμαχος των Αμερικανών στη Μέση Ανατολή, αγνοεί τις κυρώσεις Ουάσιγκτον και Βρυξελλών και συνεχίζει να προμηθεύεται από την **Τεχεράνη το 20% των αναγκών της σε φυσικό αέριο**. Μια **κυρίαρχη και ανεξάρτητη Ελλάδα** θα μπορούσε να πράξει κάτι ανάλογο, με ακόμη περισσότερο ευνοϊκούς όρους, δεδομένων των παραδοσιακά φιλικών σχέσεων **ανάμεσα στην Αθήνα και την Τεχεράνη. Η Ρωσία, η Βενεζουέλα, η Αίγυπτος** και άλλες χώρες εντάσσονται επίσης στους **υποψήφιους προμηθευτές μιας νέας Ελλάδας**, φιλικής με όλους τους λαούς, αλλά όχι «δεδομένης» για οποιαδήποτε μεγάλη δύναμη.

Η κυριότερη εφεδρεία μιας νέας, λαϊκής εξουσίας στην Ελλάδα θα ήταν οι **λαοί** που υποφέρουν, αγωνίζονται και ελπίζουν- ιδιαίτερα στην περιφέρεια της ευρωζώνης, **την ευρωπαϊκή και αραβική Μεσόγειο και τα Βαλκάνια**. Μια Ελλάδα που θα τολμήσει να έρθει σε σύγκρουση με την πολιτική της **τρόικας, μνημονίων, ευρωζώνης και Γερμανικής ΕΕ**, μπαίνοντας στις αχατογράφητες θάλασσες της αλληλεγγύης και της κοινωνικής δικαιοσύνης, είναι βέβαιο ότι θα κέρδιζε αμέσως τη συμπάθεια των λαών, πυροδοτώντας **ντόμινο προοδευτικών ανατροπών στο γεωγραφικό και οικονομικό της περίγυρο**. Για καλή μας τύχη, οι χώρες του Νότου που αποτελούν αυτή τη στιγμή τους αδύναμους, από οικονομική άποψη, κρίκους της ευρωζώνης, υπήρξαν ιστορικά οι αδύναμοι κρίκοι της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας και από πολιτική άποψη- και ήδη έχουν αρχίσει να ξαναγίνονται, όπως μαρτυρά η άνοδος της Αριστεράς στην Ελλάδα, **η αφύπνιση του πνεύματος της «Επανάστασης των γαρυφάλλων» στην Πορτογαλία και η ανοιχτή πολιτική κρίση στην Ιταλία**. Ζώνη αμερικανοβρετανικής συγκυριαρχίας **μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο**, η Μεσόγειος μπορεί να γίνει σε όλες τις ακτές της σε Ευρώπη, Αφρική και Ασία η δική μας **θάλασσα της κοινωνικής εξέγερσης**, της ελπίδας και της ελευθερίας.

7) ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΚΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΚΑΙ ΘΕΣΕΙΣ

Το κεντρικό θέμα για το ΣΥΡΙΖΑ είναι η συγκρότηση και ο σχεδιασμός μιας δέσμης άμεσων μέτρων για την αντιμετώπιση των συνεπειών της κρίσης, για να σταματήσει η διαδικασία μεταφοράς των βαρών της κρίσης στους εργαζόμενους και τον κόσμο της εργασίας γενικότερα (άνεργοι, συνταξιούχοι), στη νεολαία και στα φτωχά λαϊκά στρώματα, στους αυτοαπασχολούμενους και μικροεπαγγελματίες της πόλης και της υπαίθρου. Αυτή η δέσμη μέτρων θα είναι συνυφασμένη με ένα μεταβατικό πρόγραμμα για την εγκαθίδρυση ενός νέου οικονομικού προτύπου ανάπτυξης και νέων οικονομικών και κοινωνικών σχέσεων, με περιεχόμενο και κατεύθυνση τη σοσιαλιστική οικονομία και κοινωνία.

Στο πλαίσιο αυτό, της άμεσης δέσμης μέτρων ανακοπής της κρίσης και του νέου οικονομικού προτύπου μετάβασης στο σοσιαλισμό, προτείνουμε:

1. ΑΚΥΡΩΣΗ - ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ

Την άμεση, με νόμο στη Βουλή, ακύρωση - κατάργηση όλων των μνημονίων και των **εφαρμοστικών τους νόμων**, πράγμα που, πέραν των άλλων, θα έχει αποτέλεσμα τον τερματισμό της λιτότητας και την απαρχή μιας νέας περιόδου πλήρους επαναφοράς των εργασιακών κατακτήσεων που καταργήθηκαν με τα μνημόνια, με πρώτη την αποκατάσταση των ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων και σταδιακής επαναφοράς (σε συνδυασμό με την επίτευξη αναπτυξιακών επιδόσεων) των μισθών και των συντάξεων στο προ μνημονίων πραγματικό ύψος.

2. ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΧΡΕΟΥΣ

Άμεση, χωρίς όρους, προϋποθέσεις και μνημονιακές δεσμεύσεις, διαγραφή του ελληνικού κρατικού χρέους. Ο ΣΥΡΙΖΑ θεωρεί ότι το υπέρογκο και δυσβάσταχτο κρατικό χρέος είναι βαθιά **άδικο** και **ταξικό**, ενώ στο μεγαλύτερο μέρος του είναι **παράνομο** και **επαχθές**. Ο ΣΥΡΙΖΑ **δεν αναγνωρίζει** αυτό το χρέος **σαν χρέος του ελληνικού λαού**, πέραν του ότι έχει καταστεί εκ των πραγμάτων και **μη βιώσιμο**, διότι δεν μπορεί να εξυπηρετηθεί και πολύ περισσότερο να αποπληρωθεί, χωρίς να εξοντωθούν η εργατική τάξη και ο λαός μας.

Η άμεση, χωρίς όρους και μνημονιακές υποχρεώσεις, διαγραφή του ελληνικού κρατικού χρέους, πέρα από δίκαιη και αναγκαία, είναι θεμελιώδης προϋπόθεση για να απελευθερωθούν πολύτιμοι πόροι για την ανατροπή της λιτότητας και την υλοποίηση ενός μεταβατικού προγράμματος σε σοσιαλιστική κατεύθυνση.

Μια κυβέρνηση της Αριστεράς θα προσπαθήσει καταρχήν να διαγράψει το χρέος -ή τουλάχιστον το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος του- μέσα από **διαπραγματεύσεις**. Στο βαθμό που η προσπάθεια αυτή δεν θα αποφέρει γρήγορα θετικά αποτελέσματα, η κυβέρνηση της Αριστεράς θα προχωρήσει άμεσα στη **διακοπή αποπληρωμής του χρέους** (τόκων και χρεολυσίων) και **στη διαγραφή του**, επικαλούμενη νόμιμους **λόγους επιβίωσης του ελληνικού λαού** και τις **αρχές του ΟΗΕ**, που επιβάλλουν στις κυβερνήσεις να θέτουν τους **θεμελιώδεις όρους επιβίωσης των λαών τους** πάνω από οποιαδήποτε άλλη σκοπιμότητα ή **«υποχρέωση»**.

Στη **Βάση της αδιαπραγμάτευτης θέσης του και δέσμευσής του για τη διαγραφή του ελληνικού κρατικού χρέους**, ο ΣΥΡΙΖΑ θα ζητήσει τη **συμπάρσταση των κινημάτων** και της **Αριστεράς** σε **ευρωπαϊκό και διεθνές** επίπεδο, ενώ ταυτόχρονα θα αναλάβει **πρωτοβουλίες** ώστε να τεθεί το ζήτημα της **διαγραφής των κρατικών χρεών** κατά προτεραιότητα στις χώρες του **Τρίτου Κόσμου** και τις **αδύναμες-υπερχρεωμένες** χώρες του **ευρωπαϊκού Νότου**. Ο ΣΥΡΙΖΑ θα αναλάβει το επόμενο διάστημα άμεσες αγωνιστικές πρωτοβουλίες σε αυτήν την κατεύθυνση, συμπεριλαμβανομένης και της **σύγκλησης μιας ευρωπαϊκής διάσκεψης**, η οποία, ανεξάρτητα από τη μορφή και το εύρος της συμμετοχής, θα μπορούσε να υποβληθεί στη διαμόρφωση **κλίματος και αγώνων για τη διαγραφή των κρατικών χρεών σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο**.

3. ΑΚΥΡΩΣΗ - ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΔΑΝΕΙΑΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς** θα προχωρήσει άμεσα στην **ακύρωση - κατάργηση των «νεοαποικιακών» δανειακών συμβάσεων** που συνομολόγησαν με την **τρόικα** και ψήφισαν με διαδικασίες **κατάφωρης παραβίασης του Συντάγματος** οι μνημονιακές κυβερνήσεις.

Η **επαναδιαπραγμάτευση με την τρόικα** αυτών των δανειακών συμβάσεων **δεν είναι vonτή**, αφού στόχος της **κυβέρνησης της Αριστεράς** είναι η διαγραφή του χρέους που αντιπροσωπεύουν αυτές οι **δανειακές συμβάσεις** και **όχι η αλλαγή των όρων αποπληρωμής τους**, ενώ και αυτοί οι όροι που θα συμπεριλαμβάνουν αυτές οι **δανειακές συμβάσεις είναι όροι ακραίας υποτέλειας** και **δεν είναι διαπραγματεύσιμοι**, αφού δεν υπάρχουν **καλοί και κακοί όροι** σε συμφωνία με την **τροϊκανή κηδεμόνευση**.

Άλλωστε, η **διαγραφή του χρέους**, που θα έχει προωθήσει η κυβέρνηση της Αριστεράς, θα έχει **αχρηστεύσει** στην πράξη αυτές τις δανειακές συμβάσεις, των οποίων θα έχει **εκλείψει** το δανειακό αντίκρισμα.

Η ακύρωση - κατάργηση των «νεοαποικιακών» δανειακών συμβάσεων δεν πρόκειται να προκαλέσει ανυπέρβλητα προβλήματα **χρηματοδότησης** στον **κρατικό προϋπολογισμό** (όπως ισχυρίζεται η τρομοκρατική προπαγάνδα των εκπροσώπων του συστήματος) διότι η τροϊκανή χρηματοδότηση

κατευθυνόταν στο συντριπτικό της μέρος στην αποπληρωμή των **τοκοχρεολυσίων** του ελληνικού κρατικού χρέους, τα οποία με τη διαγραφή του χρέους θα εξαλειφθούν ως υποχρέωση. Στη χειρότερη περίπτωση που ο **νέος προϋπολογισμός** μιας κυβέρνησης της Αριστεράς θα παρουσιάζει πρωτογενές έλλειμμα, αυτό θα είναι εξαιρετικά μικρό και θα μπορεί να καλυφθεί **χωρίς ιδιαίτερες δυσχέρειες**.

4. ΓΕΝΝΑΙΑ ΡΥΘΜΙΣΗ ΕΩΣ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΧΡΕΩΝ ΣΤΑ ΑΣΘΕΝΕΣΤΕΡΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ

Η κυβέρνηση της Αριστεράς θα πάρει άμεσα και **ριζοσπαστικά μέτρα** για την αντιμετώπιση του προβλήματος του **υπέρογκου ιδιωτικού χρέους**, πρώτα απ’ όλα των **μισθωτών εργαζομένων**, των **πολύ μικρών επιχειρήσεων** και **αυτοαπασχολούμενων - επαγγελματιών**, των μικρομεσαίων **αγροτών**, χωρίς τα οποία δεν μπορεί να υπάρξει θετική διέξοδος από την κρίση.

Ο ΣΥΡΙΖΑ στη βάση των μέχρι σήμερα προτάσεών του και παίρνοντας υπόψη τη ραγδαία επιδείνωση των συνεπειών της υπερχρέωσης για τα νοικοκυριά και την οικονομία, θα **ριζοσπαστικοποιήσει**, θα **επικαιροποιήσει** και θα **εμβαθύνει** τις προτάσεις του για γενναία **ρύθμιση** των χρεών στα φτωχά νοικοκυριά και τους πολίτες που βρίσκονται στη ζώνη κινδύνου, στις πολύ μικρές επιχειρήσεις, στους πολύ μικρούς επαγγελματίες, τους μικρομεσαίους αγρότες, **ρύθμιση** η οποία θα φτάνει ως τη **διαγραφή χρεών** για τις πιο ευάλωτες, ευαίσθητες και οικονομικά ασθενείς κοινωνικές κατηγορίες.

Στο πλαίσιο μιας **νέας σεισάχθειας**, ο ΣΥΡΙΖΑ θα προχωρήσει σε μέτρα που θα σταματήσουν το κύμα **κατασχέσεων** και **πλειστηριασμών περιουσιακών στοιχείων** (κινητών και ακινήτων) όταν αυτά βρίσκονται κάτω από ένα όριο, ενώ θα απαγορευθεί πλήρως η κατάσχεση της πρώτης κύριας κατοικίας και η κατάσχεση μισθών και συντάξεων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ θα προχωρήσει στην άμεση κατάργηση του διάτρητου διατραπεζικού συστήματος **«Τειρεσίας»**, το οποίο λειτουργεί σαν τυφλό όργανο των τραπεζών και σύστημα εξουθένωσης και εξόντωσης των μισθωτών και των πιο αδύναμων **εμπορικών, επαγγελματοβιοτεχνικών στρωμάτων**.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, στο πλαίσιο **ενός νέου εθνικοποιημένου και κοινωνικοποιημένου χρηματοπιστωτικού συστήματος**, που θα προωθήσει μια κυβέρνηση της Αριστεράς, θα συγκροτήσει μια νέα δημόσια και κάτω από κοινωνικό **έλεγχο υπηρεσία για την ασφάλεια του χρηματοπιστωτικού συστήματος**, η οποία θα λειτουργεί με **κανόνες** και **κριτήρια** που δεν θα **καταδυναστεύουν τους πολίτες** αλλά αντίθετα θα υποβοηθούν τον κοινωνικό ρόλο της **πίστης** και την **προοδευτική ανάπτυξη** της χώρας.

Τέλος, ο ΣΥΡΙΖΑ θα επανεξετάσει με αντικειμενικά, διαφανή και κοινωνικά κριτήρια τις οφειλές των πιο αδύναμων κοινωνικών στρωμάτων προς το **Δημόσιο** αλλά και την **Τοπική Αυτοδιοίκηση** με στόχο τη λήψη **γενναίων** και **ριζοσπαστικών** μέτρων για τη **ρύθμιση** έως **διαγραφή τους** σε όσους / όσες πραγματικά έχουν ανάγκη και αντιμετωπίζουν πρόβλημα επιβίωσης.

5. ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

Κεντρική θέση του ΣΥΡΙΖΑ για τη διέξοδο από την κρίση αλλά και την εκπλήρωση όλων των ως άνω μέτρων, είναι η άμεση **εθνικοποίηση – κοινωνικοποίηση** των τραπεζών και ο γενικότερος αναπροσανατολισμός τους ώστε να διαδραματίσουν αποκλειστικά ένα νέο αναπτυξιακό, επενδυτικό, παραγωγικό και κοινωνικό ρόλο.

Η **εθνικοποίηση – κοινωνικοποίηση** και ο **επαναπροσανατολισμός** του τραπεζικού συστήματος θα είναι ένα από τα πρώτα άμεσα μέτρα της **κυβέρνησης της Αριστεράς**, πολύ περισσότερο όταν **στην ουσία** το ελληνικό δημόσιο έχει χρηματοδοτήσει με διάφορες μορφές τις τράπεζες με ένα πακτώλο πολλών δεκάδων δις, με τελευταία περίπτωση την χο-

ρήγηση του τρομακτικού ποσού των **50 δις** για την **επανακεφαλαιοποίηση** των τραπεζών, το οποίο φορτώθηκε ως **δάνειο στο ελληνικό δημόσιο**.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αποδέχεται σε καμία περίπτωση **τους όρους** και τις **ρυθμίσεις** κάτω από τις οποίες προωθείται η **επανακεφαλαιοποίηση** των τραπεζών, με τη διάκρισή τους σε **συστημικές** και **μη**, με τις πρώτες να παραμένουν με δανεικά κεφάλαια του δηmosίου είτε στην ιδιωτική διαχείριση είτε στον έλεγχο του εκτός δηmosίου **ΤΧΣ**, δηλ. στα χέρια των κυρίαρχων της **ΕΕ – ΕΚΤ** και στην ουσία της **Γερμανίας** και τις δεύτερες να χαρίζονται με **«προίκα»** στις «συστημικές» τράπεζες.

Ο ΣΥΡΙΖΑ σε κάθε περίπτωση θα καταργήσει τις ρυθμίσεις της **επανακεφαλαιοποίησης** των τραπεζών, και ειδικότερα τον απαράδεκτο ρόλο του **ΤΧΣ** και θα προωθήσει το πλήρες και ουσιαστικό πέρασμα όλων των **τραπεζών** σε **δημόσια ιδιοκτησία** και **διαχείριση** με νέο προσανατολισμό.

Ειδικότερα, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αποδέχεται και δεν αναγνωρίζει τα **σκανδαλώδη τετελεσμένα** από το απαράδεκτο σπάσιμο της **Αγροτικής Τράπεζας** και τη χαριστική με **«προίκα» 7,5 δις. παραχώρηση** της **«καλής» ΑΤΕ** στην **Τράπεζα Πειραιώς**.

Όπως ο ΣΥΡΙΖΑ **δεν αποδέχεται το σκανδαλώδες και αυθαίρετο σπάσιμο του Τ. Τ.** σε **«καλή»** και **«κακή»** Τράπεζα, με στόχο την εκχώρηση του καλού κομματιού με **«προίκα» 4,5 δις.** σε μία από τις «συστημικές» τράπεζες.

Αυτοί οι σχεδιασμοί είναι επιζήμιοι, απαράδεκτοι, αυθαίρετοι και σκανδαλώδεις και μια κυβέρνηση της Αριστεράς θα τους ακυρώσει.

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς** θα ακυρώσει τη λεγόμενη **«πώληση» της ΑΤΕ** και θα επαναφέρει την τελευταία σε πλήρη λειτουργία με νέο προσανατολισμό και ανασυγκροτημένη, προκειμένου να υπηρετήσει το μεταβατικό - προοδευτικό σχέδιο στήριξης της μικρομεσαίας αγροτιάς και ανάπτυξης της πρωτογενούς παραγωγής στη χώρα μας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ θα αγωνισθεί για να αποτρέψει τη πώληση-χάρισμα του Τ. Τ. σε άλλο τραπεζικό όμιλο και σε περίπτωση που μια τέτοια εξέλιξη δεν ματαιωθεί, από κυβερνητικές θέσεις θα την ακυρώσει, επανακτώντας, υπό δημόσια ιδιοκτησία και έλεγχο, **ένα ανασυγκροτημένο και δυναμικό Τ. Τ.**, το οποίο σε στενή διασύνδεση με τα δημόσια ΕΛΤΑ θα καταστεί βραχίονας για τη στήριξη και ανάπτυξη της λαϊκής αποταμίευσης, των λαϊκών καταθέσεων και ειδικότερα της περιφερειακής ανάπτυξης.

6. ΤΕΛΟΣ ΣΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ - ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΥΠΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ ΤΩΝ ΠΡΩΗΝ ΔΕΚΟ**ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΤΟΜΕΩΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ**

Ο ΣΥΡΙΖΑ αγωνίζεται με όλες του τις δυνάμεις για να **μπει τέλος στο κύμα των ιδιωτικοποιήσεων** που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση Σαμαρά, όχι μόνο για τις **διάτρητες, διαπλεκόμενες** και **σκανδαλώδεις διαδικασίες** που ακολουθούνται ούτε αποκλειστικά για το **εξευτελιστικό**, στη συντριπτική πλειονότητα των περιπτώσεων, **τίμημα της εκποίησης**, αλλά κυρίως γιατί εμπορευματοποιούν **θεμελιώδη αγαθά** και **υπηρεσίες**, είναι επιζήμιες για το **Δημόσιο** και **ενισχύουν ένα οικονομικό πρότυπο** του πιο άγριου καπιταλισμού, ενώ μετατρέπουν την Ελλάδα σε **άθυρμα** και **προτεκτοράτο** των πιο τυφλών **ιδιωτικών κερδοσκοπικών συμφερόντων, εγχώριων και πολυεθνικών**.

Σε αυτό το πλαίσιο, ο ΣΥΡΙΖΑ είναι **αντίθετος και αγωνίζεται** για να **ματαιωθούν οι ιδιωτικοποιήσεις που έχουν προγραμματιστεί** για το αμέσως επόμενο διάστημα: του **«Ελ. Βενιζέλος»**, της **ΔΕΗ**, της **ΔΕΠΑ** και του **ΔΕΣΦΑ**, της **ΕΥΑΘ** και **ΕΥΔΑΠ**, του **ΟΛΠ** και του **ΟΛΘ** κ.λπ.

Αγωνιζόμενος **ενάντια στην ιδιωτικοποίησή τους**, ο ΣΥΡΙΖΑ **δεσμεύεται** ότι θα αγωνιστεί και από τη θέση της κυβέρνησης της Αριστεράς θα επιβάλει με όλα τα διαθέσιμα μέσα την **πλήρη εθνικοποίηση - κοινωνικοποίηση** αυτών των επιχειρήσεων, **υπό εργατικό και κοινωνικό έλεγχο**, με στόχο να αναδιοργανωθούν και αναπροσανατολιστούν στην εξυπηρέ-

τση των κοινωνικών αναγκών και **όχι του κέρδους**, στη στήριξη ενός συνολικού **κοινωνικού σχεδίου** και ενός νέου, μεταβατικού προτύπου ανάπτυξης με σοσιαλιστική κατεύθυνση και περιεχόμενο.

Σε αυτή την κατεύθυνση οργανικό στοιχείο **αποτελεί η προστασία του περιβάλλοντος**, ο **κοινωνικός-οικολογικός μετασχηματισμός** της κοινωνικής παραγωγής, η προστασία των τοπικών οικοσυστημάτων και των τοπικών παραγωγικών δραστηριοτήτων, με ουσιαστική συμμετοχή των τοπικών κοινωνιών σε όλα τα στάδια του σχεδιασμού και της λήψης αποφάσεων. Η **απόλυτη προτεραιότητα της εξυπηρέτησης των κοινωνικών αναγκών** συνδέεται άρρηκτα με την ποιότητα των ζωτικών συνθηκών διαβίωσης της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας, την άμεση αναστροφή της περιβαλλοντικής υποβάθμισης και την ανάσχεση της κλιματικής αλλαγής, οι συνέπειες της οποίας πλήττουν με μεγαλύτερη οξύτητα τους/τις ποιο **κοινωνικά –οικονομικά ευάλωτους/ες**. Το φυσικό περιβάλλον δεν είναι «εργοτάξιο του κεφαλαίου», των επενδυτών και της ανάπτυξής τους.

Συνολικότερα, ο ΣΥΡΙΖΑ δηλώνει ότι μια κυβέρνηση της Αριστεράς, μη αναγνωρίζοντας και ακυρώνοντας τα σκανδαλώδη και αντικοινωνικά τετελεσμένα των ιδιωτικοποιήσεων, θα **επαναφέρει**, αξιοποιώντας **κάθε διαθέσιμο μέσον**, υπό **πλήρη δημόσια ιδιοκτησία και εργατικό – κοινωνικό έλεγχο όλες τις δημόσιες επιχειρήσεις, καθώς και τα δημόσια φυσικά αγαθά και τα δημόσια ακίνητα** που εκποίησαν οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ υπογραμμίζει ότι, στο πλαίσιο μιας πολιτικής προοδευτικής διεξόδου από την κρίση και ενός μεταβατικού προγράμματος σοσιαλιστικής προοπτικής, θα προχωρήσει στην **εθνικοποίηση - κοινωνικοποίηση όλων των στρατηγικών τομέων και κλάδων της ελληνικής οικονομίας** και όλων κλάδων και επιχειρήσεων κριθεί αναγκαίο, προκειμένου να υπηρετηθεί στο πλαίσιο αυτό η ανάπτυξη με βάση τις κοινωνικές ανάγκες και το κοινωνικό σχέδιο, η απασχόληση και η παραγωγική ανασυγκρότηση.

Πιο συγκεκριμένα, μια κυβέρνηση της Αριστεράς θα ανασυγκροτήσει, θα επαναπροσανατολίσει και θα θέσει υπό πλήρη δημόσια ιδιοκτησία, δημόσια διαχείριση, εργατικό και κοινωνικό έλεγχο, πρώτα απ' όλα τους στρατηγικούς τομείς και κλάδους:

- **Το χρηματοπιστωτικό τομέα**, σύμφωνα με τα όσα έχουμε αναφέρει.
- **Τον τομέα της ενέργειας** σε όλες τις πτυχές και τις εκφάνσεις της, συμπεριλαμβανομένου του τομέα διύλισης των πετρελαιοειδών.
- **Τον τομέα των τηλεπικοινωνιών**, με πρώτο βήμα την επαναφορά υπό δημόσια ιδιοκτησία και διαχείριση του **ΟΤΕ**.
- **Τα μέσα τακτικής μαζικής μεταφοράς** και πρώτα απ' όλα το **σιδηρόδρομο**, ενώ πρώτο βήμα σε αυτήν την κατεύθυνση θα είναι η συγκρότηση δημόσιας επιχείρησης **ακτοπλοϊκών υπηρεσιών**.
- **Τα λιμάνια της χώρας** και πρώτα απ' όλα τον **ΟΛΠ** και τον **ΟΛΘ**, με την αμφισβήτηση της παρουσίας της COSCO στο λιμάνι του Πειραιά.
- **Τις στρατηγικές υποδομές** και πρώτα απ' όλα τα **αεροδρόμια** και τους **αυτοκινητόδρομους**, με τον τερματισμό των εξουθενωτικών διοδίων.
- **Τις ταχυδρομικές υπηρεσίες** και πρώτα απ' όλα τα **ΕΛΤΑ**.
- **Την αμυντική βιομηχανία**, με αιχμή την **ΕΑΒ**, την **ΕΛΒΟ**, την **ΠΥΡΚΑΛ**.

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς**, μαζί με τους στρατηγικούς τομείς, θα προχωρήσει άμεσα στο πέρασμα στο δημόσιο **ορισμένων κρίσιμων κλάδων της οικονομίας** στους οποίους η **ελληνική οικονομία** διαθέτει παραγωγικές δυνατότητες και προοπτικές ή έχει ανάγκες και οι οποίοι για να επιβιώσουν και να αναπτυχθούν απαιτούν **την άμεση δημόσια στήριξη**. Χαρακτηριστικό παράδειγμα σε αυτήν την κατεύθυνση είναι ο κρίσιμος κλάδος των **Ναυπηγείων και της Ναυπηγοεπισκευής**. Η **κυβέρνηση της Αριστεράς** θα θέσει υπό δημόσια

ιδιοκτησία και έλεγχο τα **Ναυπηγεία της χώρας**, τα οποία και θα ανασυγκροτήσει, σχεδιάζοντας μια νέα **εθνική ναυπηγική πολιτική**, ενώ θα θέσει υπό δημόσιο έλεγχο και τη **Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη του Περάματος**.

Το πέρασμα στρατηγικών τομέων και κλάδων της οικονομίας σε δημόσια ιδιοκτησία και έλεγχο δεν έχει την παραμικρή σχέση με **τον κυβερνητικό - κομματικό έλεγχο** τους και τη διαπλεκόμενη λειτουργία τους με **μεγάλα ιδιωτικά συμφέροντα** ή με τον ονομαζόμενο «κρατισμό».

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς**, αντίθετα, θα ακολουθήσει μια πορεία **αποδυνάμωσης των κατασταλτικών και καταπιεστικών λειτουργιών** του κράτους και **τσακίσματος** των διαπλοκών του με τα ιδιωτικά **καπιταλιστικά συμφέροντα**, μετατρέποντας σταθερά τις παλιές αλωμένες κρατικές γραφειοκρατίες σε δημόσιες κοινωνικοποιημένες λειτουργίες, που θα εργάζονται συλλογικά και καινοτόμα, με νέες αρχές, αξίες και προσανατολισμό, υπό τον ακατάπαυστο εργατικό - κοινωνικό έλεγχο και τις οποίες οι εργαζόμενοι θα υπηρετούν δουλεύοντας υπεύθυνα και ευσυνείδητα σε όφελος του κοινού συμφέροντος, λογοδοτώντας γι' αυτό συνεχώς στους θεσμούς εργατικού και κοινωνικού ελέγχου.

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς**, με την εθνικοποίηση - κοινωνικοποίηση των στρατηγικών τομέων της οικονομίας και την επιτυχή και αποδοτική έκβαση του εγχειρήματος, θα εγκαινιάσει μια ουσιαστικότερη **πορεία σταδιακής κοινωνικοποίησης των βασικών μέσων παραγωγής** και των οικονομικών λειτουργιών, με **στρατηγικό ορίζοντα το σοσιαλισμό**, που θα έχει άμεσους και μεγάλους **πρωταγωνιστές τις δυνάμεις της εργασίας**.

7. ΣΤΗΡΙΞΗ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ - ΕΚΔΗΜΟΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ • ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς**, καταργώντας μνημόνια και εφαρμοστικούς νόμους, θα προχωρήσει στη στήριξη και σταδιακή αναβάθμιση μισθών και συντάξεων, στην πλήρη αποκατάσταση και αναβάθμιση των εργασιακών σχέσεων και στην κατάργηση ειδικότερα των ευέλικτων εργασιακών σχέσεων μαζί με το τσάκισμα της «μαύρης εργασίας». Σε αυτή τη βάση, της καθολικής επιβολής της πλήρους απασχόλησης, θα νομοθετηθεί η σταδιακή, σε συνδυασμό με την ανακοπή της ύφεσης, εφαρμογή του 35ωρου-7ωρου-5νθήμερου.

Η Επιθεώρηση Εργασίας θα ανασυγκροτηθεί πλήρως σε νέα βάση, θα στελεχωθεί και θα γίνει εργαλείο δημόσιου, εργατικού - κοινωνικού ελέγχου εφαρμογής της νέας προωθημένης εργατικής νομοθεσίας.

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς** θα προχωρήσει ταυτόχρονα, σε μέτρα **γενικού εκδημοκρατισμού του εργατικού δικαίου**: κατάργηση παράνομης και καταχρηστικής απεργίας και πολιτικής επιστράτευσης απεργών, εκδημοκρατισμός νομοθετικού πλαισίου για τη λειτουργία των συνδικάτων κ. λπ. ώστε να διευκολυνθεί αποφασιστικά η ταξική, δημοκρατική και αγωνιστική συγκρότηση των συνδικάτων και του εργατικού κινήματος.

Θα **απαγορευτούν**, σε πρώτη φάση, οι μαζικές απολύσεις και οι απολύσεις σε κερδοφόρες επιχειρήσεις και **θα νομοθετηθεί το πέρασμα επιχειρήσεων που κλείνουν στον έλεγχο και της διαχείριση των εργαζομένων**, με κρατική ενίσχυση και βοήθεια.

Θα καταργηθεί το άρθρο 99 και θα αλλάξει το πτωχευτικό δίκαιο, ώστε οι εργοδότες να μη μεταθέτουν τα χρέη των επιχειρήσεών τους στους εργαζόμενους και το κοινωνικό σύνολο.

Το πρώτο και άμεσο μέτρο μιας κυβέρνησης της Αριστεράς θα είναι η **επαναφορά των κατώτερου μισθού** στα επίπεδα πριν από τη δραστική μείωσή του με Υπουργική Απόφαση και

η **άμεση επαναφορά των ελεύθερων Συλλογικών διαπραγματεύσεων, της μετενέργειας, της επεκτασιμότητας και του θεσμικού πλαισίου της διαιτησίας**, όπως είχαν κατακτηθεί με αγώνες του εργατικού κινήματος πριν την κατάργησή τους.

Θεμελιώδες **μέτωπο της Αριστεράς** είναι η **αποκατάσταση της δημοκρατίας** στους χώρους παραγωγής. Θα παλέψουμε για να φυσήξει ο αέρας της **δημοκρατίας και η εφαρμογή και όχι μόνο η θεσμοθέτηση, ενός νέου πολύ πιο προωθημένου εργατικού δικαίου σε όλη την έκταση της παραγωγής**, ώστε να πάψει το εργοστάσιο και ο χώρος εργασίας να είναι άβατο και φέουδο του εργοδότη. Η **δημοκρατία στους εργασιακούς χώρους συνιστά** προϋπόθεση και όρο ώστε οι εργαζόμενοι όχι μόνο να πάψουν να είναι οι σύγχρονοι «**δουλοπάροικοι**», αλλά και να μετατραπούν από απλός «**συντελεστής παραγωγής**» για το κεφάλαιο, σε **πρωταγωνιστές**, προχωρώντας σε **μορφές ελέγχου της παραγωγής και των υπηρεσιών**.

Στο πλαίσιο μιας τέτοιας δέσμης μέτρων, η **κυβέρνηση της Αριστεράς** και το εργατικό κίνημα θα θεσμοθετήσουν τον πιο αυθεντικό και ουσιαστικό εργατικό και κοινωνικό έλεγχο σε **όλη την έκταση της παραγωγής και της κοινωνίας**.

Στόχος της κυβέρνησης της Αριστεράς είναι να απελευθερώσει την πρωτοβουλία της εργατικής τάξης, ώστε να ανυψωθεί σε γνήσια κοινωνική δύναμη, που θα **καθορίσει τις μεγάλες αλλαγές σε σοσιαλιστική κατεύθυνση**. Χωρίς τη δημιουργική πρωτοβουλία της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, χωρίς τη γενική ανάταση της αυτενέργειάς τους, χωρίς οι ίδιοι οι άνθρωποι να πάρουν τη ζωή τους στα χέρια τους, η κοινωνία θα παραμένει δέσμη των συμφερόντων του κεφαλαίου και η οικονομία θα λειτουργεί με υπέρτατο κριτήριο το κέρδος, και κανένα σχέδιο για μεγάλες ανατροπές με κατεύθυνση το σοσιαλισμό δεν μπορεί να υλοποιηθεί.

Θεωρούμε όλα αυτά τα μέτρα, τις πρωτοβουλίες και τους αγώνες σαν τα πρώτα βήματα σε μια διαδικασία που οφείλει **γρήγορα να προσανατολιστεί στην κατεύθυνση της πλήρους κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής και της συγκρότησης από τους ίδιους τους εργαζόμενους των δικών τους μορφών εξουσίας** για την κοινωνία της εργατικής και κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης.

8. ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ Ο ΠΛΟΥΤΟΣ

Σε μια μακρόχρονη περίοδο υψηλών ρυθμών ανάπτυξης και υψηλής κερδοφορίας, η φοροδιαφυγή προσέλαβε τεράστιες διαστάσεις, με αποτέλεσμα τα δημόσια έσοδα ως ποσοστό του ΑΕΠ να είναι 4 εκατοστιαίες μονάδες κάτω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Η κρατικά προστατευόμενη φοροδιαφυγή, ιδιαίτερα των μεγάλων και των πολυεθνικών επιχειρήσεων, η σκόπιμη καθυστέρηση στην ολοκλήρωση και εφαρμογή ενός πλήρους ηλεκτρονικού συστήματος, η απαραίτητη φορολογική νομοθεσία που άφηνε έκθετο το φορολογικό μηχανισμό στη διαπλοκή και τη διαφθορά, η υποβάθμιση της Εσωτερικής Επιθεώρησης και των μηχανισμών εσωτερικού ελέγχου, η τεράστια φοροδιαφυγή μέσω των off shore και της διαφυγής μεγάλων καταθέσεων στο εξωτερικό, η υποβάθμιση και έλλειψη στελέχωσης και τεχνικών μέσων στο φορολογικό μηχανισμό, ο κομματικός έλεγχος του ΣΔΟΕ και των φοροελεγκτικών μηχανισμών και η χρησιμοποίησή τους για την κάλυψη «ημετέρων» ή την επιλεγμένη εξόντωση αντιπάλων επιχειρηματιών ή πολιτικών προσώπων – όλα αυτά δημιούργησαν και εξακολουθούν να συντηρούν μια τεράστια αιμορραγία στα φορολογικά έσοδα. Επιπλέον, οι κυβερνήσεις του δικομματισμού θέσπισαν σειρά από φοροαπαλλαγές, φορο-κίνητρα κ. λπ. για τις μεγάλες κυρίως επιχειρήσεις, εντείνοντας το πρόβλημα της αιμορραγίας στα φορολογικά έσοδα.

Στον αντίποδα της κρατικά προστατευόμενης φοροδιαφυγής, των φοροαπαλλαγών και των φορο-κινήτρων για το κε-

φάλαιο, η φορολογική κλίμακα επέβαλε μια κατανομή φορολογικών βαρών ταξική, σε όφελος των κερδών, των υψηλών εισοδημάτων και του πλούτου, την ίδια στιγμή που οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι και οι μικρομεσαίοι.

Οι κυβερνήσεις των μνημονίων διατήρησαν άθικτο όλο αυτό το σύστημα προστασίας της φοροδιαφυγής και ενέτειναν τη φορο-ληστεία σε βάρος μισθωτών, συνταξιούχων, μικρομεσαίων, ακόμη και ανέργων, την ίδια στιγμή που έδιναν και δίνουν μάχες για να καλύψουν τους φοροφυγάδες των διαφόρων λιστών.

Σε πλήρη αντίθεση με όλα αυτά, ο ΣΥΡΙΖΑ και η κυβέρνηση της Αριστεράς:

Θα αυξήσουν το συντελεστή φορολόγησης των κερδών σε 45%.

Θα νομοθετήσουν νέα φορολογική κλίμακα, αλλάζοντας το επίπεδο του αφορολόγητου και τους φορολογικούς συντελεστές ώστε να κατανεμηθούν δίκαια τα φορολογικά βάρη, δηλαδή να πληρώσουν τα υψηλά εισοδήματα, να απαλλαγούν από φορολογικές υποχρεώσεις οι άνεργοι, οι χαμηλόμισθοι και οι χαμηλοσυνταξιούχοι.

Θα συντάξουν περιουσιολόγιο, ώστε να καταγραφεί η ακίνητη και κινητή περιουσία όλων και να διευκολυνθεί η μετατόπιση των φορολογικών βαρών στα υψηλά εισοδήματα και η πάταξη της φοροδιαφυγής των κερδών, των υψηλών εισοδημάτων και του πλούτου.

Θα νομοθετήσουν τη φορολόγηση της μεγάλης ακίνητης περιουσίας και του συσσωρευμένου πλούτου.

Θα νομοθετήσουν την πλήρη απαγόρευση των off shore εταιριών και για τη φυγή καταθέσεων στο εξωτερικό, ώστε να σταματήσει η κοινωνική πρόκληση της διαφυγής τεράστιων ποσών από τη φορολόγηση.

Θα απαγορεύσουν τις βραχυπρόθεσμες κερδοσκοπικές συναλλαγές και θα επιβάλουν φόρο στις χρηματιστηριακές συναλλαγές.

Θα καταργήσουν όλες τις φοροαπαλλαγές του κεφαλαίου, αλλά και της Εκκλησίας.

Θα προχωρήσουν στην ταχύτατη ολοκλήρωση του ενιαίου ηλεκτρονικού συστήματος για όλο το φορολογικό μηχανισμό.

Θα ανασυγκροτήσουν το φορολογικό μηχανισμό, με στελέχωσή του, διάθεση σε αυτόν όλων των αναγκαίων τεχνικών μέσων αλλά και με αυστηρό εσωτερικό έλεγχο για να κοπεί ο ομφάλιος λώρος της διαπλοκής με επιχειρηματικά συμφέροντα και να ξεριζωθεί η διαφθορά.

Θα ανασυγκροτήσουν το φοροελεγκτικό μηχανισμό, αυστηροποιώντας το σύστημα ποινών για τη φοροδιαφυγή, με απόλυτη προτεραιότητα στα κέρδη, τα υψηλά εισοδήματα, τη μεγάλη ακίνητη περιουσία και εν γένει το συσσωρευμένο πλούτο.

Ωστόσο, η αναδιανομή του εισοδήματος υπέρ των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων μέσω της φορολογίας είναι δευτερογενής και δεν θα αποδώσει ουσιαστικά αποτελέσματα παρά μόνο με την προϋπόθεση και σε συνδυασμό με την πρωτογενή αναδιανομή του πλούτου, στο έδαφος της ίδιας της παραγωγής. Όσο στην ίδια τη διαδικασία της παραγωγής η κατανομή του πλούτου ανάμεσα στους μισθούς και τα κέρδη είναι άνιση υπέρ των κερδών, όσοι μέσα από τα κέρδη και την κατανομή τους συσσωρεύουν πλούτο σε ακίνητες ή κινητές αξίες θα συντηρούν τα ιδεολογήματα ότι η φορολογία είναι κλοπή ή «αντικίνητρο» για την ανάπτυξη και θα εφευρίσκουν χιλιάδες τρόπους για να αποφύγουν την κοινωνικά δίκαιη φορολόγηση. Οι δε εργαζόμενοι πολύ δύσκολα θα αναγκοτούν μέσα από τη φορολογία αυτά που έχασαν μέσα από την πρωτογενή κατανομή του πλούτου. Με αυτή την έννοια, το κύριο πεδίο αναδιανομής του πλούτου υπέρ των εργαζομένων παραμένει η πάλη και τα μέτρα για αύξηση των μισθών στον ιδιωτικό τομέα, για εκδημοκρατισμό των εργασιακών σχέσεων και της συγκρότησης του συνδικαλιστικού κινήματος και για επέκταση της δημοκρατίας στους χώρους παραγωγής και των μορφών κοινωνικού και εργατικού ελέγχου σε όλη την έκταση της παραγωγής, της κοινωνίας και του κράτους.

9. ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Οι παγκόσμιες ανισότητες στην καπιταλιστική ανάπτυξη, η **ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση** του Τρίτου Κόσμου και η διαμόρφωση εκτεταμένων και διευρυνόμενων **ζωνών εξαθλίωσης** σε μεγάλες περιοχές του πλανήτη, οι **ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι** και τα **εμπάργκο** που εξαθλιώνουν ολόκληρους λαούς, οι **τοπικοί πόλεμοι** και τα **δικτατορικά καθεστώτα**, είναι οι αιτίες που τα μαζικά μεταναστευτικά ρεύματα προς τις χώρες του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού συνεχίζονται, με αυξομειώσεις στην έντασή τους, ανάλογα με την παγκόσμια οικονομική συγκυρία ή και πολιτικά γεγονότα και πολεμικά μέτωπα.

Η Ελλάδα, στο **σταυροδρόμι** τριών ηπείρων και ως μέλος της **Ευρωζώνης και της Ε.Ε.**, είναι εκ των πραγμάτων ίσως η μεγαλύτερη πύλη εισόδου για τα **οικονομικά και προσφυγικά μεταναστευτικά ρεύματα** που κατευθύνονται κατά κύριο λόγο προς την Ευρώπη και εγκλωβίζονται εδώ λόγω της απαράδεκτης **Συμφωνίας Δουβλίνου II**, που υπέγραψαν και **υλοποιούν** οι ελληνικές κυβερνήσεις. Σε αυτό το πλαίσιο, η Ελλάδα και ο **ευρωπαϊκός Νότος** δεν δοκιμάζονται μόνο από τις πολιτικές της μνημονιακής **«νεοαποικιοποίησης»** και λεηλασίας αλλά αξιοποιούνται και σαν ιδιόμορφο **«φίλτρο»** και **δικλίδα** ασφαλείας του ευρωπαϊκού Βορρά από μη επιθυμητά για τις κυρίαρχες ελίτ μεταναστευτικά ρεύματα, τα οποία συσσωρεύονται στις μεσογειακές χώρες-πύλες εισόδου.

Όσο η χώρα μας διατηρούσε σχετικά **«υψηλούς»** αναπτυξιακούς ρυθμούς και την **ανεργία** σε σχετικά χαμηλά επίπεδα, το ζήτημα των μεταναστών δεν είχε ιδιαίτερη επίδραση στο πολιτικό σκηνικό και δεν προκαλούσε τέτοιας έκτασης κοινωνικές και πολιτικές διεργασίες, αντίθετα μάλιστα, στις αρχικές φάσεις τα μαζικά μεταναστευτικά ρεύματα υποβοηθήσαν σημαντικά τον **ελληνικό αστισμό** με τα **ευτελή μεροκάματα** και τη **μαύρη εργασία**.

Με το ξέσπασμα, όμως, της κρίσης, την εφαρμογή μνημονιακών πολιτικών γενικής **κατεδάφισης κατακτήσεων και δικαιωμάτων**, την **καλπάζουσα ύφεση**, τη διάλυση των **εργασιακών σχέσεων**, την αλματώδη αύξηση της **ανεργίας** και τα **φαινόμενα μετανάστευσης νέων** από τη χώρα μας, τώρα, προς την Ευρώπη, στο έδαφος του ζητήματος των μεταναστών ενεργοποιούνται έντονες πολιτικές, ιδεολογικές και κοινωνικές διεργασίες και αντιπαραθέσεις. Σε αυτές τις συνθήκες, η τάση των κυρίαρχων τάξεων στοχεύει στη μετατροπή ολόένα ευρύτερων τμημάτων των ντόπιων εργαζομένων σε αδήλωτους - ανασφάλιστους εργαζόμενους με μεροκάματα πείνας, ενώ η θέση των μεταναστών εργαζομένων συμπιέζεται ακόμη περισσότερο σε «παράνομους» σκλάβους τύπου Μανωλάδας. Με δεδομένη την επιδείνωση της κατάστασης που προκαλούν η κρίση και οι συνέπειες των μνημονίων και της λιτότητας, οι **ξενοφοβικές ακροδεξιές κυβερνητικές πολιτικές**, η δράση ισχυρών ρατσιστικών θυλάκων στα δυναμικά τμήματα του κράτους και των ΜΜΕ, η ασύδοτη και **δουλεμπορική δράση** μεγάλων μερίδων του ελληνικού κεφαλαίου και οπωσδήποτε η **ρατσιστική και συχνά δολοφονική δράση της νεοναζιστικής Χρυσής Αυγής**, δημιουργήσαν και επιδείνωσαν εξαιρετικά ένα κλίμα ξενοφοβίας μέσα στην κοινωνία και μέσα στα εργατικά - λαϊκά στρώματα, το οποίο αν δεν ανακοπεί, μπορεί να έχει πολύ **επικίνδυνες** συνέπειες τόσο για τις συνθήκες ζωής και τα δικαιώματα των ίδιων των μεταναστών όσο και για τις πολιτικές εξελίξεις.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν περιορίζει το ζήτημα των μεταναστών μόνο στο πεδίο των αυτονόητων **ανθρώπινων δικαιωμάτων** τους και διαφωνεί με προσεγγίσεις που υποβαθμίζουν το γεγονός ότι η πλειονότητα των μεταναστών που ζουν στη χώρα μας είναι **εργαζόμενοι** κάτω από τις πιο **απάνθρωπες συνθήκες**.

Το πρώτιστο για την Αριστερά και αυτό που τη διακρίνει θετικά σε σχέση με τις **φιλελεύθερες** δικαιωματικές απόψεις, ακόμα και τις πλέον προωθημένες και τις απόψεις των **μη κυβερνητικών οργανώσεων**, είναι ότι βλέπει τους μετανά-

στες όχι μόνο από την άποψη των **δικαιωμάτων** τους, αλλά πρώτα απ' όλα και κυρίως ως **εργαζόμενους**, ως **τμήμα της εργατικής τάξης της χώρας μας** και μάλιστα το πλέον **ευάλωτο, ανυπεράσπιστο και εκμεταλλεόμενο**.

Η προσπάθεια της Αριστεράς στο χώρο των μεταναστών, ανεξαρτήτως εθνικότητας και προέλευσης, οφείλει να στοχεύει, ταυτόχρονα, στην **ταξική τους συνειδητοποίηση**, στον **πολιτικό - ιδεολογικό επαναπροσανατολισμό** τους και στη συμμετοχή τους **στους κοινούς αγώνες** της εργατικής τάξης της χώρας μας και του λαού ενάντια στην **τρόικα και τα μνημόνια**, για ανθρώπινες και αξιοπρεπείς **εργασιακές σχέσεις**, για μια **προοδευτική και σοσιαλιστική Ελλάδα**.

Αυτά σημαίνουν ότι η **Αριστερά** στο πλαίσιο της στροφής της στους χώρους εργασίας, στην **εργατική τάξη** και στους αγώνες της και στην παρέμβασή της στα συνδικάτα, οφείλει να αναπτύξει μια ειδική μεγάλη προσπάθεια μέσα στους **μετανάστες εργαζόμενους**, ως οργανικό, αναπόσπαστο και κρίσιμο τμήμα της σύγχρονης εργατικής τάξης.

Η Αριστερά πρέπει πρώτα απ' όλα να εργαστεί ώστε τα **συνδικάτα** σε όλους τους τομείς να ανοίξουν τολμηρά τις πόρτες τους στους **ξένους εργαζόμενους** και να υπερασπιστούν τα **εργασιακά δικαιώματά τους**, σπάζοντας τους δισταγμούς, τις **προκαταλήψεις** και τις αντιστάσεις σε αυτήν την κατεύθυνση.

Την ίδια ώρα η **Αριστερά** πρέπει να ανοίξει τολμηρά τις **κομματικές γραμμές** της στους ξένους που ζουν και εργάζονται στη χώρα μας, αφού στα μέλη και πολύ περισσότερο στα **στελέχη** της είναι **ανύπαρκτη** η παρουσία μεταναστών.

Αν ως Αριστερά δεν μπορέσουμε να διαμορφώσουμε ένα μεγάλο **αριστερό πολιτικό ρεύμα** μέσα στους **μετανάστες**, ανεξάρτητα από την καταγωγή και τη θρησκεία τους, αν δεν κάνουμε βήματα ένταξης των εργαζομένων μεταναστών στο εργατικό κίνημα και στις γραμμές της ίδιας της Αριστεράς, αν δεν διαμορφώσουμε πρώτα απ' όλα ένα **μεγάλο μέτωπο Ελλήνων και μεταναστών εργατών** για να καταπολεμήσουμε αποφασιστικά πρώτα απ' όλα τη **«μαύρη» εργασία** που είναι κυρίαρχη στους ξένους εργάτες, αν δεν θέσουμε ως **στόχο** και κάνουμε βήματα για ένα εργατικό κίνημα με τη **συμμετοχή των μεταναστών εργαζομένων**, τότε είναι πολύ δύσκολο να καταπολεμήσουμε τις ρατσιστικές πολιτικές και ιδέες που κερδίζουν έδαφος και να διαμορφώσουμε ως Αριστερά **θετικές προοπτικές**.

Σε αυτή την κατεύθυνση, η Αριστερά αγωνίζεται ενάντια στον **άγριο κρατικό αυταρχισμό και καταστολή** σε βάρος των μεταναστών (επιχειρήσεις-«σκούπα», αυθαίρετες συλλήψεις και βασανιστήρια κ. λπ.), ενάντια στην **ασύδοτη και συχνά εγκληματική συμπεριφορά σε βάρος τους από μεγάλες μερίδες του ελληνικού κεφαλαίου (που γεννά «Μανωλάδες»)**, ενάντια στα κάθε λογής **κυκλώματα**, ελληνικά και ξένα, **«προστασίας» και εκμετάλλευσης** μεταναστών και κυρίως ενάντια στις δολοφονικές **επιθέσεις** που δέχονται από **ρατσιστικές και φασιστικές συμμορίες**.

Η Αριστερά με τους αγώνες της διεκδικεί και ως κυβέρνηση γρήγορα θα εφαρμόσει:

Την άμεση **μονομερή καταγγελία** της συμφωνίας **«Δουβλίνου II»** με την παράλληλη χορήγηση ταξιδιωτικών εγγράφων για τους μετανάστες που θέλουν να κατευθυνθούν σε άλλες χώρες.

Την άμεση αλλαγή του θεσμικού πλαισίου ώστε να χορηγείται ταχύτατα **πολιτικό άσυλο** σε όσους πρόσφυγες πραγματικά το δικαιούνται.

Την άμεση **κατάργηση των «στρατοπέδων συγκέντρωσης»** μεταναστών και τη διαμόρφωση σύγχρονων δημόσιων υποδομών-ανοικτών χώρων υποδοχής που θα προσφέρουν στους μετανάστες πολιτισμένες υπηρεσίες με όρους αξιοπρέπειας και θα αποσυμφορήσουν τις άθλιες συνθήκες ζωής τους στα γκέτο που διαμορφώνονται σε γειτονιές των μεγάλων πόλεων αλλά και στην ύπαιθρο.

Την άμεση ενεργοποίηση μιας πολιτικής σταδιακής **νομιμοποίησης των μεταναστών** που ζουν και εργάζονται στη χώ-

ρα μας και θέλουν να παραμείνουν σε αυτήν, με διαφανή και δίκαια κριτήρια (χρόνια παραμονής και εργασίας), χωρίς ατέρμονες γραφειοκρατικές διαδικασίες, δυσβάστακτες οικονομικές (ακριβά παράβολα) ή ανεδαφικές εργασιακές (αριθμός ενσήμων) προϋποθέσεις.

Την άμεση και **αποφασιστική στροφή** από την πολιτική δίωξης των εξαθλιωμένων μεταναστών, σε μια πολιτική προστασίας της ζωής τους, σεβασμού και υπεράσπισης της ανθρωπίνης υπόστασης και των δικαιωμάτων τους και αμείλικτης δίωξης των δουλεμπορικών» κυκλωμάτων διακίνησης και εκμετάλλευσής τους, στα σύνορα αλλά και μέσα στη χώρα (τράφικινγκ, εμπόριο ναρκωτικών, εκμετάλλευση παιδιών κ.λπ.).

Την άμεση **χορήγηση ιθαγένειας** σε παιδιά μεταναστών που ζουν και εργάζονται στην Ελλάδα και τα οποία **γεννήθηκαν ή σπουδάζουν** στη χώρα μας.

Τέλος, μια κυβέρνηση της Αριστεράς θα πρωτοστατήσει για την προώθηση μιας **ευρωπαϊκής και διεθνούς στρατηγικής** για τον τερματισμό πολέμων και επεμβάσεων και τη γενναία αναπτυξιακή και κοινωνική στήριξη χωρών του Δεύτερου και Τρίτου Κόσμου, ως απάντηση στην εκμετάλλευση αυτών των χωρών από το κεφάλαιο και τα ιμπεριαλιστικά κέντρα, αλλά και για να αντιμετωπιστούν ως ένα βαθμό οι αιτίες που προκαλούν τα μαζικά μεταναστευτικά ρεύματα.

10. ΓΙΑ ΜΙΑ ΡΙΖΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΗΜΟΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΜΕ ΣΕ ΜΙΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΟΥ

Η εξάλειψη των **βαθύτατα νοσηρών καταστάσεων** που κυριαρχούν στα **μέσα μαζικής ενημέρωσης** συνιστά ένα από τα πιο άμεσα και **κρίσιμα μέτωπα**, ίσως το πιο άμεσο και κρίσιμο, για **δημοκρατικές** και προοδευτικές εξελίξεις στη χώρα που θα ανοίξουν **νέους σοσιαλιστικούς ορίζοντες**.

Η **Αριστερά** αγωνίζεται για τον **εκδημοκρατισμό** και τον **κοινωνικό έλεγχο** των μέσων ενημέρωσης, για την πλήρη **κατοχύρωση** των δικαιωμάτων των **εργαζομένων** στα μέσα και την **προάσπιση** και την **ενίσχυση** της απασχόλησης σε αυτά, για μια **πολυφωνική** και **πλήρη ενημέρωση** των πολιτών, για τη στήριξη και ανάδειξη της **πολιτιστικής ενημέρωσης** που θα ελέγχονται θεσμικά από την **κοινωνία**, στο πλαίσιο μιας **στρατηγικής κοινωνικοποίησής τους**.

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς** θα αγωνισθεί και θα προωθήσει ριζικές αλλαγές ώστε:

Να αποκατασταθεί με κάθε δυνατό μέσο το **δημόσιο αγαθό της ενημέρωσης**. Το κράτος, ως πάροχος **ραδιοφωνικών** και **τηλεοπτικών συχνотήτων** αλλά και ως εγγυητής του δημόσιου αγαθού και στο πλαίσιο μιας στρατηγικής κοινωνικού ελέγχου και κοινωνικοποίησης των μέσων ενημέρωσης, πρώτα απ' όλα των τηλεοπτικών, θα **καταργήσει τη δωρεάν νομή** των συχνотήτων από τα **ΜΜΕ** και θα επιβάλει **κανόνες δεοντολογίας** και μηχανισμούς ελέγχου για την τήρησή τους μαζί με **αυστηρές κυρώσεις** για την παραβίασή τους μέχρι και την **αφαίρεση της άδειας λειτουργίας**.

Θα επιβληθεί, κατ' αρχήν, το **ασυμβίβαστο** της συμμετοχής στην **ιδιοκτησία ΜΜΕ** με **επιχειρηματικές δραστηριότητες** που καθ' οιονδήποτε τρόπο, άμεσα ή έμμεσα, έχουν **διασυνδέσεις με το Δημόσιο** (εργολάβοι δημόσιων έργων, προμηθευτές Δημοσίου, ιδιοκτήτες επιχειρήσεων που εμπλέκονται με συγχρηματοδοτούμενα έργα ή με οποιαδήποτε μορφή κρατικής επιδότησης κ.λπ.).

Θα **σταματήσει η πορεία διάλυσης** και **ιδιωτικοποίησης** της **δημόσιας τηλεόρασης** και του **δημόσιου ραδιοφώνου** και αντίθετα θα **υποστηρικτούν**, θα **εκδημοκρατιστούν** και θα **αναβαθμιστούν**, στην κατεύθυνση της συγκρότησης μιας ισχυρής δημόσιας **ενημερωτικής και πολιτιστικής** παρουσίας, υπό **κοινωνικό έλεγχο**, στην προοπτική μιας **κοινωνικοποιημένης**, απόλυτα **δημοκρατικής**, πλουραλιστικής και ολόπλευρης τηλεοπτικής **ενημέρωσης και αξιακής πολιτιστικής παρέμβασης**. Στόχος μας είναι η λειτουργία της **δημό-**

σιας τηλεόρασης να θωρακιστεί από **πελατειακές** πρακτικές και **κυβερνητικό έλεγχο** (ακόμη και της κυβέρνησης της Αριστεράς), μακριά από τις αποκρουστικές ιστορικές εμπειρίες της **κομματικής μονοφωνίας**, ώστε να αποτελέσει πρότυπο και «πilotικό» εγχείρημα στην πορεία για την κοινωνικοποίηση των ΜΜΕ, για τον πλήρη εργατικό και κοινωνικό τους έλεγχο.

Θα **ανοίξουν τα Βιβλία** και θα πραγματοποιηθεί **πλήρης οικονομικός και διαχειριστικός έλεγχος** σε όλες τις επιχειρήσεις ΜΜΕ, αρχίζοντας από τις πιο μεγάλες και νευραλγικές, ώστε να σπάσει το απόστημα των σχέσεων διαπλοκής με **τράπεζες** και κυκλώματα **πολιτικής προστασίας** και εξάρτησης. Ο έλεγχος αυτός δεν θα περιοριστεί μόνο στη δράση των αρμόδιων **κρατικών υπηρεσιών**, αλλά θα πάρει την ευρύτερη μορφή κοινωνικού ελέγχου στα ΜΜΕ, γιατί οι πολίτες έχουν το δικαίωμα να γνωρίζουν αλλά και να καθορίσουν τις «προδιαγραφές» και τους όρους για την **ενημέρωση** και την **ψυχαγωγία** που τους παρέχεται.

Στο πλαίσιο του **οικονομικού και διαχειριστικού ελέγχου**, ιδιαίτερη έμφαση θα δοθεί στην **αποκάλυψη των κερδοσκοπικών παιχνιδιών** που έγιναν με τα αποθεματικά των ταμείων των δημοσιογράφων (**δομημένα ομολόγια, «κούρεμα» ομολόγων**), με στόχο την **αποκατάσταση** των ζημιών και την **τιμωρία** των υπευθύνων. Ιδιαίτερη έμφαση θα δοθεί επίσης στο να στηριχτούν τα **ταμεία των δημοσιογράφων** μέσα από την υποχρέωση των εργοδοτών να αποδίδουν το **αγγελιόσημο** (που μέχρι τώρα παρακρατούν συστηματικά, ενώ το έχουν εισπράξει).

Όλα αυτά θα είναι τα **πρώτα αποφασιστικά μέτρα** για να δρομολογηθεί μια διαδικασία με στόχο την **κοινωνικοποίηση των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης**. Το αγαθό της **ενημέρωσης**, του **διαλόγου**, της **κουλτούρας** και των **ιδεών** δεν μπορεί να είναι στα χέρια **ιδιωτών επιχειρηματιών**, να υπόκεινται **στη λογική του κέρδους**, να είναι αντικείμενο **εμπορευματοποίησης**, να καταλήγει στη «**μονοφωνική πολυφωνία**» της αγοράς.

8) ΓΙΑ ΕΝΑ «ΟΧΙ», ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ, ΣΤΗΝ ΤΡΟΪΚΑ, ΤΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥΣ

Οι τραγικές εξελίξεις στην **Ευρώπη**, ειδικά στον **ευρωπαϊκό Νότο**, με αποκορύφωμα το δράμα της Κύπρου, έρχονται να επιβεβαιώσουν ότι η Ευρωζώνη αλλά και η Ε.Ε. όχι μόνο κλιμακώνουν με ραγδαίους ρυθμούς μια πορεία αντιδραστικοποίησής τους, αλλά και **μετατρέπονται ταχύτατα σε ζώνες απόλυτης κυριαρχίας του γερμανικού ιμπεριαλισμού** και του **πολυεθνικού ευρωπαϊκού κεφαλαίου**, πρώτα από όλα του χρηματιστικού, εντός των οποίων επιβάλλονται όροι μιας άγριας πανευρωπαϊκής λιτότητας, μιας νέας «**αποικιοποίησης**» και ιδιόμορφου ολοκληρωτισμού, στον οποίον συναινούν οι κυρίαρχες τάξεις κάθε χώρας - μέλους.

Η **λιτότητα** και ο **ακραίος νεοφιλελευθερισμός** επιβάλλονται πλέον σε όλη την Ευρωζώνη και την Ε.Ε. ανεξάρτητα και από μνημόνια, μέσα από το νέο Δημοσιονομικό Σύμφωνο, προϊόν διακυβερνητικής συμφωνίας και όχι ευρωπαϊκής συνθήκης, που θέτει δρακόντειους όρους δημοσιονομικής πειθαρχίας για το χρέος, το έλλειμμα και άρα τους μισθούς, τις συντάξεις και το κοινωνικό κράτος. Επιβάλλονται επίσης μέσα από το εκτεταμένο πλέγμα των **ευρωπαϊκών Οδηγιών και ποικίλων νεοφιλελεύθερων ρυθμίσεων** για την απελευθέρωση κεφαλαίων και αγορών, για τη «**μεταρρύθμιση**»-**αποδόμηση των ασφαλιστικών συστημάτων**, για τη «**μεταρρύθμιση**»-**αποδόμηση της αγοράς εργασίας** και των εργασιακών σχέσεων κ.λπ. Ωστόσο, η πανευρωπαϊκή λιτότητα προσλαμβάνει τα χαρακτηριστικά της συντριβής των **ιστορικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων των λαών** αλλά και μιας ταπεινωτικής οικονομικής και πολιτικής επιτροπείας στον ευρωπαϊκό Νότο.

Το δράμα της Κύπρου, ωστόσο, αποκαλύπτει ακόμα πε-

ρισσότερο και την **ιμπεριαλιστική φύση της Ε.Ε. και ιδιαίτερα της Ευρωζώνης**, όχι μόνο προς τα έξω αλλά και προς τα μέσα, τη μετατροπή τους σε «**φονικό**» γρανάζι της παγκόσμιας ιμπεριαλιστικής μηχανής, τη μετατροπή τους σε νέα «**Ιερά Συμμαχία**» κατά των εργατικών τάξεων και των λαών της ευρωπαϊκής ηπείρου.

Στο πλαίσιο αυτό, είναι **χαρακτηριστικό** ότι η **Ευρωζώνη**, αποκτώντας όλο και πιο ακραία χαρακτηριστικά ενός νέου ευρω-ολοκληρωτισμού, μετατρέπεται συνολικά σε **πειραματικό χώρο** εντός του οποίου τείνουν να **εκμηδενισθούν** και τα πλέον στοιχειώδη εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα, ενώ στην πράξη ακυρώνονται επί της ουσίας και η ίδια η **αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία** και, σχεδόν, κάθε έννοια λαϊκής κυριαρχίας, φτάνοντας στο σημείο αποφάσεις που **καταστρέφουν** κυριολεκτικά χώρες, όπως η **Κύπρος**, να λαμβάνονται εκβιαστικά και τελεσιγραφικά μέσα σε ένα Σάββατο-κύριακο από **κλειστά υπερεθνικά κέντρα**, στο όνομα της παραμονής στο **ευρώ**.

Οι τελευταίες αυτές εξελίξεις **υπογραμμίζουν** ακόμη πιο **έντονα** ότι τόσο η Ευρωζώνη όσο και η **Ε.Ε.** δεν μεταρρυθμίζονται ούτε επαναθεμελιώνονται αλλά μόνο ανατρέπονται, αν το αίτημα παραμένει -και παραμένει- μια **Ευρώπη των λαών**, της **σύγκλισης προς τα πάνω**, της **προόδου** και του **σοσιαλισμού**. Και αυτή η διαδικασία ανατροπής μπορεί να γίνει ρεαλιστική και να μην παραμείνει **κενό γράμμα ή ουτοπία**, αν ξεκινήσει από μια χώρα ή ομάδα χωρών, πράγμα που μπορεί να προκαλέσει, ίσως και πολύ **σύντομα**, ένα **ντόμινο ανάλογων ανατρεπτικών εξελίξεων** σε όλο τον **ευρωπαϊκό χώρο**.

Η περίπτωση της Κύπρου επιβεβαιώνει ότι το απαραίτητο «**ΟΧΙ**» στους «**ευρωπαϊκούς**» εκβιασμούς, την **τρόικα** και τα **μνημόνια**, για να μην μείνει μισό και για να μην οδηγήσει σε **οδυνηρή** αναδίπλωση, οφείλει να **συνοδεύεται** από ένα **τεκμηριωμένο, ενιαίο, συνεκτικό και ριζοσπαστικό εναλλακτικό σχέδιο προοδευτικών μετασχηματισμών με σοσιαλιστικό ορίζοντα**, που μαζί με την ακύρωση των μνημονίων, θα συμπεριλαμβάνει **αφετηριακά**: τη **διαγραφή του χρέους** ή τουλάχιστον του **συντριπτικά μεγαλύτερου μέρους του**, την **εθνικοποίηση-κοινωνικοποίηση όλων των τραπεζών** και των **στρατηγικών τομέων** της οικονομίας, τη **στήριξη** και αναβάθμιση **μισθών και συντάξεων και γενικότερα την ανατροπή της λιτότητας**, την προώθηση της δημόσιας δωρεάν Υγείας και Παιδείας και ένα σχέδιο δημόσιων επενδύσεων και μέτρων για την **προοδευτική παραγωγική ανασυγκρότηση** της οικονομίας σε σοσιαλιστική κατεύθυνση, με τη δραστική ενίσχυση της απασχόλησης.

Μια **κυβέρνηση της Αριστεράς** οφείλει να είναι **αποφασισμένη** και **προετοιμασμένη** να ακολουθήσει με σταθερότητα, συνέπεια και ενιαία κατεύθυνση αυτό το **προοδευτικό πρόγραμμα** σοσιαλιστικής προοπτικής, ανεξάρτητα από **απειλές, εκβιασμούς, πέσεις και τρομοκρατικά διλήμματα**.

Η **κυβέρνηση της Αριστεράς**, έχοντας ως στόχο να **υλοποιήσει ένα τέτοιο πρόγραμμα ρήξης και ανατροπής**, πρέπει να προετοιμαστεί **από κάθε άποψη** για όλες τις **συνέπειες** και τα **ενδεχόμενα** της αναπόφευκτης **σύγκρουσης** με την **Ευρωζώνη** του **κεφαλαίου** και του **ιμπεριαλισμού**, περιλαμβανομένης, αν χρειαστεί, και της **εξόδου** από την Ευρωζώνη.

Ένα τέτοιο ενδεχόμενο εξόδου από την Ευρωζώνη, που απαιτεί καλή προετοιμασία, σε καμία περίπτωση **δεν συνιστά «καταστροφή»** ή **εθνική απομόνωση**, όπως προσπαθούν να μας τρομοκρατήσουν τα παπαγάλακια του συστήματος. Αντίθετα, στο βαθμό που εντάσσεται σε **ένα προοδευτικό σχέδιο ρήξης με τα μνημόνια και την τρόικα** και **ανατροπής της λιτότητας**, με κατεύθυνση το **σοσιαλισμό**, μπορεί να αποτελέσει, παρά τις **προσωρινές** δυσκολίες που θα επιφέρει, μια **βιώσιμη και θετική πρόταση διεξόδου** με ελπιδοφόρο ορίζοντα για τον **ελληνικό λαό** και όλους τους **λαούς της Ευρώπης**.

Η **πιθανή έξοδος** από την Ευρωζώνη **δεν συνιστά ένα**

άλλο πολιτικό σχέδιο, δεν παραπέμπει σε ένα άλλο πρόγραμμα και σε άλλες συμμαχίες, αλλά ίσα-ίσα δηλώνει την αποφασιστικότητα να υλοποιήσουμε το πρόγραμμα και σχέδιο ρήξης και ανατροπής σε σοσιαλιστική κατεύθυνση αταλάντευτα, αποφασιστικά, μέχρι το τέλος, γνωρίζοντας ότι συνεπάγεται τη μετωπική ρήξη με την Ευρώζώνη και ότι μια τέτοια ρήξη απαιτεί πλήρη προετοιμασία και εναλλακτικό σχέδιο.

Για τη συγκεκριμένη επεξεργασία ενός τέτοιου σχεδίου, με τις ιδιαίτερες εκδοχές και παραμέτρους του, με ανάλυση και εκτίμηση των συνεπειών και προεκτάσεών του, με καθορισμό των αναγκαίων τακτικών και μέτρων, ο ΣΥΡΙΖΑ θα αναλάβει συγκεκριμένες πρωτοβουλίες, απευθυνόμενες και σε άλλες δυνάμεις της Αριστεράς στην Ελλάδα, τον ευρωπαϊκό Νότο αλλά και συνολικά την Ε.Ε.

Υπ' αυτό το πρίσμα, η θέση «**καμιά θυσία για το ευρώ**» δεν είναι **επαρκής** και πρέπει να **συμπληρωθεί**, ύστερα και από την **καταλυτική εμπειρία της Κύπρου**, με τις παραπάνω θέσεις, που εκφράζουν την **ετοιμότητα** και **αποφασιστικότητα** να υλοποιήσουμε το **πρόγραμμά μας** και τους **στόχους** μας μέχρι το **τέλος**.

Ο **ΣΥΡΙΖΑ** με αφετηρία το συνολικό του πρόγραμμα και αυτή τη **θέση**, μπορεί και πρέπει να **απευθύνει συγκεκριμένη πρόταση διαλόγου** για αναζητήσεις **προγραμματικών συγκλίσεων** και κοινών δράσεων προς όλες τις **αριστερές δυνάμεις της χώρας μας**, ενώ θα πρέπει να αναλάβει, στο πλαίσιο αυτό, και μεγάλες **πρωτοβουλίες συγκλίσεων, πολιτικού και κινηματικού συντονισμού** με τις **αριστερές προοδευτικές δυνάμεις της Ευρώπης**, ειδικότερα στον ευρωπαϊκό Νότο και πρώτα απ' όλα της **Κύπρου**.

9) ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΓΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Όλες οι εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος έρχονται να υπογραμμίσουν με ακόμα μεγαλύτερη **έμφαση** ότι μόνο μια **κυβέρνηση της Αριστεράς** -και όχι κυβερνήσεις **κεντροαριστεράς** ή **κεντροαριστεροδεξιάς**, ρευστού πολιτικού στίγματος και ετερόκλητου φάσματος- θα ήταν ικανή να επιχειρήσει, στη βάση ενός σαφούς εναλλακτικού **ριζοσπαστικού προγράμματος** και στηριγμένη σε ένα **πλατύ ενωτικό ταξικό και αγωνιστικό εργατικό - λαϊκό κίνημα**, την προοδευτική ανατροπή που έχουν ανάγκη η εργατική τάξη και ο λαός της χώρας μας και μια πορεία **προοδευτικών μετασχηματισμών** σε **σοσιαλιστική** κατεύθυνση.

Θεωρούμε ότι σήμερα μια συνεργασία και συμπόρευση όλων των δυνάμεων της Αριστεράς, κατά πρώτο λόγο του **ΣΥΡΙΖΑ** με το **ΚΚΕ** και την **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, που θα δημιουργούσε ισχυρή αριστερή δυναμική παρέμβασης και ανατροπής στο πολιτικό σκηνικό, όχι μόνο καθίσταται όσο ποτέ **αναγκαία** αλλά και ότι οι τραγικές εξελίξεις που σημειώνονται στην Ελλάδα και την Κύπρο, μαζί με τα **διδάγματα** που τις ακολουθούν, φέρνουν αντικειμενικά πιο **κοντά** αυτή τη **συμπόρευση** και την καθιστούν πιο **δυνατή** μέσα από **αμοιβαίες μετατοπίσεις** και την εκδήλωση ισχυρής ενωτικής βούλησης.

Ο **ΣΥΡΙΖΑ**, παρά τις δυσκολίες, δεσμεύεται ότι θα **σχεδιάσει** και θα αναλάβει συγκεκριμένες, **εποικοδομητικές** και ρεαλιστικές **πολιτικές** και **προγραμματικές** πρωτοβουλίες για τη συνεργασία και τη συμπαράταξη της Αριστεράς.

Για μας μια σύγχρονη ριζοσπαστική αριστερή συμπαράταξη δεν περιορίζεται μόνο στις δυνάμεις του **ΚΚΕ** και της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** και στις άλλες δυνάμεις της **εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς** και της **ριζοσπαστικής αντισυστημικής οικολογίας**, παρά το ξεχωριστό, ειδικό **ιστορικό** και **αναντικατάστατο** βάρος αυτών των δυνάμεων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει και ενθαρρύνει ενδεχόμενες **συνεργα-**

σίες με **στελέχη** και **συλλογικότητες** από το **σοσιαλιστικό** και **σοσιαλδημοκρατικό χώρο**, οι οποίες απεγκλωβίζονται από τις λογικές της **σοσιαλδημοκρατίας** και της διαχείρισης του συστήματος και ακολουθούν μια **αγωνιστική πορεία** προς τ' **αριστερά** και με τις οποίες έχουν αναπτυχθεί και δοκιμασθεί σχέσεις εμπιστοσύνης με κοινές θέσεις, **κοινές πρωτοβουλίες** και κυρίως **κοινούς αγώνες**.

Τέτοιου είδους συνεργασίες, που μπορεί να γίνονται δυνατές με όρους μετατοπίσεων προς τ' **αριστερά** και **όχι με όρους πίεσης για αναδίπλωση του ΣΥΡΙΖΑ** προς την **κεντροαριστερά** και τις **σοσιαλδημοκρατικές αυταπάτες**, δεν αφορούν σε καμία περίπτωση πρόσωπα ή φορείς που είχαν ρόλους σημαντικής ευθύνης στη διαμόρφωση και εφαρμογή της **δεξιόστροφης** πορείας του **ΠΑΣΟΚ** και ιδιαίτερα των **μνημονιακών επιλογών** του. Πολύ περισσότερο, τέτοιου είδους **ευρύτερες συνεργασίες** δεν αφορούν δυνάμεις **κεντροδεξιού προσανατολισμού**, δυνάμεις του **αστικού πολιτικού συστήματος** και **πολιτικούς εκπροσώπους της αστικής τάξης**, ανεξάρτητα από την **αντιμνημονιακή ρητορική** τους.

Είναι επίσης κρίσιμης σημασίας να διευκρινίσουμε ότι η αναγκαιότητα της αντιφασιστικής πάλης γενικά και της πάλης ενάντια στο ναζιστικό κόμμα της Χρυσής Αυγής ιδιαίτερα, η αναγκαιότητα συγκρότησης γι' αυτό το σκοπό ενωτικού κοινικού και πολιτικού μετώπου πάλης, σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει τη μετατόπιση από το έδαφος της αντίθεσης μνημόνιο και πολιτικές λιτότητας από τη μια και πολιτικές κατάργησης των μνημονίων και ανατροπής της λιτότητας από την άλλη, του μετώπου των μνημονιακών δυνάμεων από τη μια (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ) και του ΣΥΡΙΖΑ και του πολιτικού μετώπου της Αριστεράς από την άλλη, σε μια κατεύθυνση συμμαχίας των «δημοκρατικών πολιτικών κομμάτων» ενάντια στην ακροδεξιά και το φασισμό. Το ενιαίο αγωνιστικό μέτωπο ενάντια στο φασισμό και τη ναζιστική Χρυσή Αυγή **συγκροτείται πάνω στην ενότητα στη δράση, εντάσσεται** στο μέτωπο αγώνα ενάντια στα μνημόνια και τις πολιτικές λιτότητας και **σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει μια κεντρική πολιτική συμμαχία με μνημονιακές δυνάμεις με το πρόσχημα της «υπεράσπισης της δημοκρατίας»**. Το μέτωπο ενάντια στο ρατσισμό, το φασισμό και τη Χρυσή Αυγή σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να σημαίνει πολιτική συμμαχία με τις μνημονιακές δυνάμεις (ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ), αλλά πρέπει να ενισχύει και να αναδεικνύει τον αγώνα ενάντια στα μνημόνια και τη λιτότητα. Εξάλλου, ο φασισμός γενικά και η ναζιστική Χρυσή Αυγή ιδιαίτερα, τρέφονται και δυναμώνουν από την κοινωνική απελπισία που δημιουργούν οι μνημονιακές πολιτικές ακραίας λιτότητας και οι τραγικές συνέπειές τους (πρωτοφανής ανεργία και φτώχεια, μαζική καταστροφή μικρομεσαίων στρωμάτων κ.λπ.). Σε αυτή τη βάση, δεν θα πέσουμε στην παγίδα ενός συστημικού μετώπου με μνημονιακές δυνάμεις ενάντια στη Χρυσή Αυγή, που θα δώσει την ευκαιρία στο ναζιστικό κόμμα να παρουσιάζεται σαν δήθεν αντισυστημική δύναμη και να αποκρύπτει τα πραγματικά συστημικά της χαρακτηριστικά: δράση αποκλειστικά ενάντια στους μετανάστες και τους εργατικούς αγώνες, στήριξη των εργοδοτών ενάντια στους εργαζόμενους, καμία δράση ενάντια σε επιχειρηματίες και τραπεζίτες κ.λπ. Αντίθετα, **θα ενισχύσουμε τα ριζοσπαστικά - αντισυστημικά χαρακτηριστικά του ΣΥΡΙΖΑ, θα αποκαλύπτουμε διαρκώς το συστημικό χαρακτήρα της Χρυσής Αυγής και θα δουλεύουμε ακούραστα για τη διαμόρφωση ενός αντιφασιστικού μετώπου πάλης στη δράση, που θα εντάσσεται και θα αποτελεί τμήμα του συνολικού αγώνα ενάντια στα μνημόνια, τις πολιτικές λιτότητας και την τρόικα και για μια προοδευτική πολιτική και κοινωνική ανατροπή με κατεύθυνση το σοσιαλισμό**.

Σε αυτή τη βάση, με αυτές τις πολιτικές συμμαχίες και κατευθύνσεις, σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ χρειάζεται όσο ποτέ ένα **δύ-τερο μεγάλο κύμα ριζοσπαστικοποίησης** και ακόμα πιο ουσιαστικής **επεξεργασίας** της πολιτικής, της **φυσιογνωμίας**, των προγραμματικών του **προτάσεων**, των πρακτικών και της **κινηματικής του στάσης**, σχεδιασμένης με βαθύτητα **ταξι-**

κούς, εργατικούς, λαϊκούς και κοινωνικούς όρους, γεγονόσ που θα του δώσει τη δύναμη και την ικανότητα για ένα **νέο άλμα** στην επιρροή του και στη συμβολή του στη διαμόρφωση ενός μεγάλου αριστερού **πολιτικοκοινωνικού ηγεμονικού μετώπου** που θα αγκαλιάζει τη μεγάλη **κοινωνική πλειοψηφία**.

Υπ' αυτό το πρίσμα, το μέτωπο και η κυβέρνηση της Αριστεράς δεν συνιστούν μια στατική αντίληψη κοινοβουλευτικού αθροίσματος, αλλά μια δυναμική αντίληψη διαμόρφωσης των πολιτικών, κοινωνικών και αγωνιστικών προϋποθέσεων για την υλοποίηση του προγράμματός μας κατάργησης των μνημονίων, της λιτότητας και των δανειακών συμβάσεων, ρήξης και ανατροπής. Είναι δέσμευση για την ταξική κατεύθυνση και το περιεχόμενο του προγράμματός μας, είναι κατεύθυνση «αριστερά» και όχι «προς το κέντρο», είναι πολιτικές συμμαχίες που μπορούν να υποστηρίξουν ακριβώς μια τέτοια κατεύθυνση και όχι να την ακυρώσουν, είναι σχέδιο για να κερδίσουμε τη μεγάλη πλειοψηφία της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και με ένα τέτοιο στέρεο κοινωνικό κορμό να διαμορφώσουμε ένα κοινωνικό μέτωπο αγώνα και ανατροπής, είναι δέσμευση απέναντι στα κινήματα αντίστασης για αγώνες για την ανατροπή της τρικομματικής κυβέρνησης, είναι επιβεβαίωση της συνέπειας πάνω στις δεσμεύσεις μας, είναι δέσμευση για επιμονή στο δρόμο του ριζοσπαστισμού και της εμβάθυνσής του και όχι αναδίπλωσης και «υπευθυνότητας» απέναντι στο σύστημα. **Ο στόχος της κυβέρνησης της Αριστεράς συμπυκνώνει ολόκληρο το πολιτικό μας σχέδιο και το στρατηγικό μας προσανατολισμό, είναι η αιχμή του δόρατος της πολιτικής μας**. Δεν προσδιορίζει μόνο το «μετά», τις πολιτικές συμμαχίες μιας κυβέρνησης της Αριστεράς, αλλά εξίσου και το «πριν»: το δρόμο για να φτάσουμε εκεί, που δεν μπορεί να είναι παρά ένας δρόμος της συγκρότησης ενός μαχητικού κοινωνικού και πολιτικού μετώπου αγώνα για την ανατροπή της τρικομματικής μνημονιακής κυβέρνησης «από τα κάτω», ως προϋπόθεση όχι μόνο για την κυβέρνηση της Αριστεράς αλλά και για τη δημιουργία των αγωνιστικών προϋποθέσεων για την υλοποίηση του πολιτικού μας σχεδίου ρήξης και ανατροπής.

Έχουμε πλήρη συνείδηση ότι η ανάδειξη κυβέρνησης της Αριστεράς μέσα από ένα τέτοιο δρόμο αγώνα και ανατροπής της τρικομματικής - μνημονιακής κυβέρνησης «από τα κάτω», θα μας φέρει αντιμέτωπους με τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις και εκπροσώπους του κεφαλαίου. Ότι για να υλοποιήσουμε ένα πρόγραμμα και σχέδιο ρήξης και ανατροπής θα πρέπει να δώσουμε, στηριγμένοι στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, στην αγωνιζόμενη νεολαία και τα κινήματα αντίστασης, μεγάλους και σκληρούς αγώνες. Έχουμε πλήρη συνείδηση ότι η κατάκτηση της κυβερνητικής εξουσίας δεν είναι παρά το πρώτο βήμα, ένα σημαντικό μετερίζι αγώνα, στο μακρύ δρόμο για να έρθουν οι εργαζόμενοι στην εξουσία και για να υλοποιηθεί ένα μεταβατικό πρόγραμμα ανόρθωσης της κοινωνίας και της χώρας που επίσης θα ανοίγει το δρόμο για την μετάβαση στο σοσιαλισμό. Σε αυτές τις προοπτικές και στις ανάγκες ενός τέτοιου αγώνα, με ιστορικές διακυβεύσεις και στοχεύσεις, λογοδοτεί η αντίληψή μας για τις πολιτικές συμμαχίες, για το πλατύ, ενωτικό πολιτικό μέτωπο και την κυβέρνηση της Αριστεράς.

10) ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ, ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΛΑΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

1. Στη διάρκεια της τρίχρονης μνημονιακής περιόδου αναδείχτηκαν πιο έντονα τα χρόνια προβλήματα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, η κυριαρχία σε αυτό του κυβερνητικού, εργοδοτικού και γραφειοκρατικού συνδικαλισμού, η έλλειψη πολιτικοποίησης των αιτημάτων, η ουσιαστική αποδοχή της νεοφιλελεύθερης πολιτικής μέσω στενών αιτημάτων, με αποτέλεσμα το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα να βρεθεί

αποδυναμωμένο, απροετοίμαστο, χωρίς στρατηγική, χωρίς σχεδιασμό, χωρίς την αναγκαία πολιτική και οργανωτική ικανότητα ανάπτυξης των κινήσεων του και με σοβαρότατο το πρόβλημα της συμβιβαστικής στάσης της ηγετικής του πλειοψηφίας.

Παρά όλα αυτά, το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα δημιούργησε γεγονότα μεγάλης έντασης και ταξικής αντιπαράθεσης, οι εργαζόμενοι και η κοινωνία οικοδόμησαν ισχυρές αντιστάσεις απέναντι στις πολιτικές του Μνημονίου, με την εργατική τάξη και τα συνδικάτα της να έχουν τον πρώτο λόγο, με κύματα διαδοχικών απεργιών και πολύμορφων δράσεων.

Οι δυνάμεις της αριστεράς βρέθηκαν μέσα στους αγώνες.

Αδύνατα σημεία της αγωνιστικής περιόδου, υπήρξε η έλλειψη συντονισμού των αγώνων και η απουσία κέντρου οργάνωσης και αλληλεγγύης των αγώνων.

Δυνατά σημεία ήταν η δημιουργία νέων συλλογικοτήτων, η ανάδειξη των αντιστάσεων στις πλατείες, των λαϊκών συνελεύσεων στις γειτονιές, άλλων θεματικών κινημάτων κοινωνικής αντίστασης, η αυξανόμενη ένταξη των μικρομεσαίων αυτοαπασχολούμενων στις κινητοποιήσεις, η αυθόρμητη (μη οργανωτικά ενταγμένη) συμμετοχή πολιτών και εργαζομένων στις γενικές απεργίες.

Παρά τις αρχικές δυσκολίες, η αγωνιστική διεκδίκηση συγκροτήθηκε γύρω από το κομβικό αίτημα μη ψήφισης των μνημονίων και των εφαρμοστικών νόμων τους και κλιμακώθηκε με βάση το προωθημένο αίτημα της ανατροπής των μνημονίων και των κυβερνήσεων που τα εφαρμόζαν.

Η δυναμική αυτή, δημιούργησε το πρόπλασμα μιας λαϊκής συμμαχίας και μία νέας ανάτασης του λαϊκού κινήματος.

Οι μεγάλες στιγμές γεννήθηκαν όταν το εργατικό συνδικαλιστικό συναντήθηκε αλληλοτροφοδοτήθηκε και συμπορεύτηκε με τα άλλα κοινωνικά κινήματα και το ευρύτερο λαϊκό κίνημα (μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις σε συντονισμό με τα κινήματα των πλατειών κλπ). Όταν επίσης τα αιτήματα των εργαζομένων αποκτούσαν πολιτικά χαρακτηριστικά, όταν η Αριστερά πορεύτηκε αποφασιστικά και συγκρουσιακά μαζί με το λαό και τους εργαζόμενους στις απεργίες, στις καταλήψεις, στους δρόμους και τις πλατείες. Αυτό το νήμα καλούμαστε σήμερα να επανασυνδέσουμε με καλύτερους όρους, πιο αποφασιστικά και πιο αποτελεσματικά.

2. Μετά την ψήφιση του Μνημονίου 3 (Νοέμβριος 2012), οι εργατικοί και κοινωνικοί αγώνες παρουσιάζουν σημεία κάμψης και κόπωσης. Ευρύτατα στρώματα των εργαζομένων, προσχωρούν στη λογική της πολιτικής ανάθεσης. Αναπτύσσεται επιπρόσθετα μια συνείδηση αναμονής και μίνιμουμ προσδοκιών, εξαιτίας των βίαιων επιπτώσεων που έχουν οι μνημονιακές πολιτικές. Η έλλειψη πολιτικοποίησης των αιτημάτων έχει ως αποτέλεσμα να αναπτύσσονται αγώνες ασυντόνιστα με αποσπασματικά ή και στενά αιτήματα (εξαιρέσεις από γενικότερες ρυθμίσεις), που πολλές φορές καλλιεργούν τον κοινωνικό αυτοματισμό και το διαχωρισμό μεταξύ των εργαζομένων.

Εάν η κατάσταση αυτή συνεχιστεί, ούτε η μνημονιακή κυβέρνηση θα είναι εύκολο να ανατραπεί ή - και εάν αυτό συμβεί - η αυριανή αριστερή κυβέρνηση χωρίς ενεργοποιημένο εργατικό και λαϊκό κίνημα δεν θα μπορέσει να ανταπεξέλθει στις πιέσεις ή και εκβιασμούς του εγχώριου και ευρωπαϊκού πολιτικού και οικονομικού κατεστημένου.

3. Αν και το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα βρίσκεται σε τροχιά υποχώρησης και αποδυνάμωσης μπορεί κάτω από ορισμένες συνθήκες να παίξει σημαντικό ρόλο στην οργάνωση των αντιστάσεων, να βάλει φρένο στις μνημονιακές πολιτικές και να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις μιας εργατικής και λαϊκής αντεπίθεσης.

Η πολιτικοποίηση των αιτημάτων, η σύνδεση του γενικού με το ειδικό είναι απαραίτητη προϋπόθεση για τη διαμόρφωση συλλογικής κοινωνικής συνείδησης με αίτημα την ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών και των πολιτικών εκφραστών τους. Όλες οι κινητοποιήσεις που αναπτύσσονται πρέπει να αναδεικνύουν τις πολιτικές αιτίες της κρίσης, να ενσωματώ-

νουν πολιτικά αιτήματα για την ανατροπή των πολιτικών της μνημονιακής συγκυβέρνησης, εξειδικεύοντάς τα με βάση τις συγκεκριμένες συνθήκες κάθε εργασιακού χώρου.

Επιδιώκουμε μια νέα συνάντηση των εργατικών συνδικάτων με τα κοινωνικά κινήματα, το κίνημα των ανέργων που πρέπει να αναπτυχθεί, τους μικρομεσαίους επαγγελματίες - αυτοαπασχολούμενους και αγρότες και αυτό αποτελεί την βασική προϋπόθεση για μία νέα ανάταση του λαϊκού κινήματος.

Είναι ανάγκη να αναπτυχθεί, μια πλατιά κοινωνική συμμαχία, που θα προωθεί την πολιτική αντιπαράθεση μέσα από κοινές δράσεις για κοινά προβλήματα (ανεργία, ιδιωτικό χρέος, δάνεια, φορολογία, ενίσχυση της ζήτησης μέσω αναδιανομής του εισοδήματος, διεύρυνση κοινωνικών τιμολογίων ΔΕΚΟ, ακρίβεια, δικαίωμα ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης χωρίς προϋποθέσεις κ. ά) και θα συσπειρώνει εργαζόμενους, συνδικάτα, συνταξιούχους, αγρότες, κοινωνικές, επιστημονικές συλλογικότητες, οργανώσεις μικρών και μεσαίων επαγγελματιών, αυτοαπασχολούμενων και αγροτών.

Με αυτό τον τρόπο μπορεί να δημιουργηθεί ένα νέο ιστορικό μπλοκ κοινωνικής ανατροπής και αλλαγής, που θα στηρίζεται σε μια σταθερή συμμαχία της εργατικής τάξης με μικρομεσαία στρώματα, υπό την ηγεμονία της πρώτης, με αιχμές την κατάργηση των μνημονίων, την ριζοσπαστική αντιμετώπιση του δημοσίου και ιδιωτικού χρέους και τη ρήξη με τον οικονομικό και κοινωνικό κανιβαλισμό της Ευρωζώνης.

Αγωνιζόμαστε για την ανασύνταξη των συνδικάτων και την επαναθεμελίωση του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος σε αγωνιστική - ταξική κατεύθυνση.

Συμβάλλουμε στην ανασυγκρότηση και τη διεύρυνση των συντονισμών πρωτοβάθμιων εργατικών σωματείων, που δεν πρέπει να είναι συντονισμός παραγόντων της Αριστεράς αλλά σωματείων και συλλογικοτήτων.

Αναζωογονούμε και διευρύνουμε το συντονισμό των Ομοσπονδιών για να δημιουργήσουμε ένα ακόμα βήμα αγωνιστικών πρωτοβουλιών και δράσεων, διατηρώντας την αντίληψη της κοινής δράσης όλων των συνδικάτων.

4. Προϋπόθεση για αυτό είναι η κοινή παραταξιακή συγκρότηση των συνδικαλιστικών κινήσεων, που έχουν αναφορά στις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ και η αναβάθμιση της πολιτικής δουλειάς του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ στην εργατική τάξη.

Στόχος των δυνάμεών μας που δρουν στο συνδικαλιστικό κίνημα είναι μέσα από την ανάπτυξη των εργατικών αγώνων να συμβάλλουν στη διαμόρφωση ενός διακριτού αγωνιστικού συνδικαλιστικού ρεύματος, που θα διεκδικήσει την αλλαγή των συσχετισμών δύναμης σε όλα τα επίπεδα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος και θα αγωνιστεί για την ανασυγκρότησή του σε διεκδικητική, ριζοσπαστική, ανατρεπτική, ταξική κατεύθυνση.

Οι νέοι αγώνες, οι οποίοι θα δοθούν με βάση κοινά αιτήματα των εργαζομένων στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, μπορεί και πρέπει να αποτελέσουν ένα σταθερό και αποφασιστικό βήμα για την κλιμάκωση και γενίκευσή τους με στόχο την ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών και της τρικομματικής κυβέρνησης που τις υπηρετεί.

Απαιτείται αναζωογόνηση και ενίσχυση όλων των κινημάτων και ο συντονισμός τους σε μια γραμμή συνάντησης με τα συνδικάτα, ώστε οτιδήποτε κινείται να συνενώνεται και να δημιουργεί δράσεις μεγάλης κλίμακας.

Αντί επιλόγου

Ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ είναι δημιούργημα όλων όσων πάλεψαν για αυτόν τα τελευταία χρόνια. Των συνιστωσών, των παλιών και νέων μελών, των στελεχών. Σήμερα περνάμε σε μια νέα φάση ενοποίησής μας, η οποία πρέπει να προωθηθεί με σταθερότητα, ωριμότητα και σεβασμό στις διαφορετικές ευαισθησίες και απόψεις. Ανοίγουμε ένα νέο κεφάλαιο και πρέπει να το γράψουμε όλοι μαζί υποστηρίζοντας με συντροφικό τρόπο τις διαφορετικές μας απόψεις χωρίς άγονες πολώσεις, χωρίς αναζήτηση αντιπάλων, με εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας με πίστη και επιμονή στους στόχους που θέλουμε να πετύχουμε. Με αυτή την πρόθεση καταθέτουμε αυτό το κείμενο, το οποίο δεν τίθεται αντιπαραθετικά αλλά σαν μια προσπάθεια συμβολής στον κοινό προβληματισμό.

Κείμενο συμβολής της ΑΝΑΣΑ στο ιδρυτικό συνέδριο

Το κείμενο αυτό αποτελεί συμβολή στο διάλογο για τις θέσεις, τις οποίες και ψηφίσαμε καταρχήν, παρουσιάζοντας παράλληλα τις συνθετικές προτάσεις της ΑΝΑΣΑ

Στο δρόμο για το 1ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ

Το 1^ο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί τομή όχι μόνο στη δεκάχρονη πορεία του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και στην ιστορία της ελληνικής Αριστεράς. Η μετατροπή του ΣΥΡΙΖΑ από ένα χαλαρό συμμαχικό σχήμα σε ένα ενιαίο πολυτασικό κόμμα της ριζοσπαστικής Αριστεράς, προσδοκούμε να σηματοδοτήσει την αρχή του τέλους μιας περιόδου συνεχών κατακερματισμών που κράτησε δεκαετίες. Από το ναρκισσισμό της μικροδιαφοράς που ανάγεται σε αγεφύρωτο χάσμα, περνάμε στο ανοιχτό πνεύμα της δημοκρατικής σύνθεσης των διαφορετικών απόψεων. Και από την ποινικοποίηση της διαφωνίας, περνάμε σε μια κουλτούρα διαλόγου και ανεκτικότητας, που στοχεύει όμως πάντοτε στη συμπίεση.

Όπως κάθε καινοτόμα ιδέα, η ιδέα του «ενιαίου πολυτασικού ΣΥΡΙΖΑ των μελών» ήταν αρχικά μια μειοψηφική πρόταση. Δεν τη φοβηθήκαμε όμως. Τον ενιαίο πολυτασικό ΣΥΡΙΖΑ τον υπερασπιστήκαμε, ακόμα και όταν νοιώσαμε μόνοι, γιατί είχαμε συνειδητοποιήσει ότι αυτό ήταν το αίτημα της εποχής, γιατί εκεί οδηγούσε η εμπειρία των κινημάτων από το Φόρουμ και μετά, αλλά και γιατί είχαμε το θάρρος να παραδεχτούμε ότι τα πολιτικά σχέδια που είχαμε ακολουθήσει τις τελευταίες δύο δεκαετίες, αν και απολύτως αναγκαία για τη διατήρηση της Αριστεράς σε συνθήκες προέλασης του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, εντούτοις, δεν μπορούσαν να αποτελέσουν όχημα για ένα νέο πολιτικό άλμα. «Τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει μια ιδέα όταν έχει φτάσει η στιγμή της πραγματοποίησης της».

Κι εδώ θέλουμε να θυμίσουμε: Τη δημόσια τοποθέτηση της ΑΚΟΑ, από το 2006 για την ανάγκη μετασχηματισμού του ΣΥΡΙΖΑ σε ενιαίο πολυτασικό κόμμα. Τις δημόσιες τοποθετήσεις της οργάνωσης ΡΟΖΑ για το ίδιο θέμα. Τις αναφορές του 2^{ου} Κύματος, τις τοποθετήσεις ανένταχτων συντρόφων και συντροφισσών. Την άποψη της ΑΝΑΣΑ από την πρώτη στιγμή της ύπαρξής της. Τότε, οι απαντήσεις που πήραμε από τις άλλες δυνάμεις που συγκροτούσαν το συμμαχικό σχήμα ΣΥΡΙΖΑ ήταν αρνητικές. Δεν είναι ώριμες οι συνθήκες, μας έλεγαν. Σεβαστήκαμε τους ρυθμούς τους, αλλά ιδεολογικά και πολιτικά επιμείναμε και αρχίσαμε να εφαρμόζουμε στην πράξη τη δική μας αντίληψη.

Αυτή τη στιγμή έχει φτάσει η ώρα για να δούμε να παίρνει σάρκα και οστά ο ενιαίος πολυτασικός ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή είναι η στιγμή της μεγάλης τομής, στιγμή ιστορικής δικαίωσης και ικανοποίησης για όλους, όσες και όσους πίστεψαν στην αναγκαιότητά του. Για όλους και όλες εμάς που ενταγμένοι στα πο-

λύμορφα κοινωνικά κινήματα και μέτωπα δώσαμε μάχες στο Φόρουμ, στον αγώνα για το άρθρο 16 του Συντάγματος, στη νεολαϊστική εξέγερση του 2008, στην Υπατία, στην Κερατέα, στο «κίνημα των αγανακτισμένων» και στις πλατείες, στη Χαλκιδική, στη Χαλυβουργία, στη Μανωλάδα, στις μεγάλες Γενικές Απεργίες της μνημονιακής τριετίας και τις διεκδικήσεις του εργατικού κινήματος, στα κινήματα αλληλεγγύης και σε τόσα άλλα. Για όλους και όλες εμάς που εμπνεόμασταν απ' τις ιδέες του σοσιαλισμού με ελευθερία και δημοκρατία και βλέπαμε με χαρά πως γίνονταν, βήμα βήμα, κτήμα του όλου ΣΥΡΙΖΑ. Και σήμερα διεκδικούμε, μαζί με όλα τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ, την άμεση πραγματοποίησή του ενιαίου, πολυτασικού μας κόμματος, γιατί η βαθιά μας επιθυμία έχει αναδειχτεί σε κρίσιμη κοινωνική και πολιτική ανάγκη, στην Ελλάδα αλλά και στην Ευρώπη.

Σήμερα, μέσα σε συνθήκες έντονης ταξικής - κοινωνικής πόλωσης, με τους εργαζόμενους να συνθλίβονται από τη μνημονιακή λαίλαπα και με την ζωντανή απειλή του φασισμού να ελλοχεύει ανενόχλητη από τους κυβερνώντες και τις συστημικές δυνάμεις, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει καταφέρει μια πολύ μεγάλη επιτυχία. Κατάφερε να αναγνωριστεί από ένα σημαντικό μέρος της κοινωνίας, ως το αντίπαλο δέος, ως η δύναμη της αντίστασης και της υπεράσπισης των λαϊκών στρωμάτων από την καταστροφή, υπέρμαχος της δημοκρατίας, της αξιοπρέπειας και των δικαιωμάτων όλων των κατοίκων της χώρας, από τη σκοπιά των θυμάτων της εκμετάλλευσης και όχι των εκμεταλλευτών, η δύναμη της ανατροπής που αναφέρεται ρητά και θα μπορούσε ν' ανοίξει το δρόμο σε μια ριζικά νέα κοινωνία. Αυτός είναι ο ΣΥΡΙΖΑ που ονειρευόμαστε και διεκδικούμε, ο ΣΥΡΙΖΑ που ζητάει σήμερα την εντολή για μια κυβέρνηση της Αριστεράς που θα κόψει το γόρδιο δεσμό με τα αδιέξοδα στα οποία οδήγησαν το λαό οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ της μεταπολιτευτικής περιόδου και οι τροϊκανοί υπηρέτες του σήμερα.

Το 1^ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να επιβεβαιώσει τη βούληση, τη δυναμική και τη δυνατότητα όλων των μελών του να υπηρετήσουν αυτό το στόχο. Κι εμείς, οι δυνάμεις της ΑΝΑΣΑ, έχουμε δηλώσει από καιρό την ένταξή μας στο μεγάλο αυτό κοινωνικό και πολιτικό σχέδιο, χωρίς επιφυλάξεις άλλες εκτός από την απαρέγκλητη τήρηση των ουσιαστικών προϋποθέσεων για την επιτυχία του. Γι' αυτά ακριβώς τα ζητήματα καταθέτουμε στο Συνέδριο τις σκέψεις και τις προτάσεις μας.

Ενότητα και Δημοκρατική Λειτουργία του ενιαίου ΣΥΡΙΖΑ

Έχοντας πλήρη συνείδηση ότι τα οργανωτικά ζητήματα είναι εξόχως πολιτικά, ότι η συγκρότηση του ΣΥΡΙΖΑ ως ανοιχτού, μαζικού, εργατικού - λαϊκού κόμματος της Ριζοσπαστικής Αρι-

στεράς είναι κατεξοχήν υπόθεση εμπέδωσης και εμβάθυνσης των ριζοσπαστικών δημοκρατικών, πολιτικών και ταυτοτικών του χαρακτηριστικών, ότι η δημοκρατική λειτουργία του κόμματος αποτελεί υπόδειγμα για τη δημοκρατική κοινωνία που θέλουμε να οικοδομήσουμε:

Θέλουμε ένα συνέδριο ενότητας και σύνθεσης, που θα δώσει ώθηση και έμπνευση, που θα ξεσηκώσει συνειδήσεις, που θα επικοινωνεί με την κοινωνία και όχι συνέδριο εσωκομματικών τακτικών. Ένα συνέδριο με κατοχυρωμένα τα δικαιώματα των μειοψηφιών και των τάσεων, που πρέπει να λειτουργούν ως ανοιχτά ρεύματα ιδεών και όχι ως μηχανισμοί. Από το συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να βγούμε όλοι κερδισμένοι, κανείς χαμένος.

Τα μέλη των συνιστωσών που συμμετέχουν στην ΑΝΑΣΑ (ΑΚΟΑ, ΡΟΖΑ, ΟΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ, τμήμα του ΚΟΚΚΙΝΟΥ) έχουν από καιρό δηλώσει διακηρυκτικά και τώρα δηλώνουν και πάλι με τον πλέον επίσημο τρόπο, την βούλησή τους για αυτοδιάλυση και πλήρη ένταξη στον ενιαίο ΣΥΡΙΖΑ. Στην πράξη οι συνιστώσες αυτές έχουν ήδη περιορίσει ή και αναστείλει πλήρως τις ιδιαίτερες λειτουργίες τους για να ενισχύσουν τις ενιαίες κομματικές λειτουργίες του ΣΥΡΙΖΑ. Θέλουμε το 1^ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ ν' αποτελέσει την έναρξη μιας νέας εποχής για όλους μας, με την ιστορική πορεία των συνιστωσών μας ν' αποτελεί ένα έντιμο και δικαιωμένο παρελθόν.

Ωστόσο, η δημοκρατική, ενωτική και συνθετική λογική που γέννησε το ΣΥΡΙΖΑ, επιτάσσει να σεβαστούμε τους ρυθμούς και τις ωριμάνσεις όλων των μελών και ειδικά όλων όσων, μέσα από τις συνιστώσες τους έκαναν –και πράγματι έκαναν– με επιμονή κι υπομονή τα βήματα που επέτρεψαν στο ΣΥΡΙΖΑ να υπάρξει, σε δύσκολες εποχές, και επέμειναν με την καταλυτική τους συμβολή στη διατήρηση και στην ενδυνάμωση του πρωτότυπου συμμαχικού σχήματος της ριζοσπαστικής αριστεράς που σήμερα μετεξελισσεται σε ενιαίο κόμμα. Σήμερα, λοιπόν, κάποιες συνιστώσες δηλώνουν πως δεν είναι έτοιμες να προχωρήσουν στην αυτοδιάλυσή τους. Συμφωνούν, όμως, να μην έχουν ειδικά προνόμια έναντι των μελών του κόμματος. Το ουσιαστικό, λοιπόν, έχει γίνει. Απομένουν μερικά ακόμη και πρέπει να γίνουν με γρήγορους και σταθερούς βηματισμούς σε ένα εύλογο μεταβατικό διάστημα που θα συμφωνήσουμε. Αυτά τα βήματα πρέπει να γίνουν απ' όλους και να είναι σαφώς στην κατεύθυνση ότι η επόμενη ημέρα θα είναι η ημέρα του όλου ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς επετηρίδες από κανέναν.

Θέλουμε κόμμα μαζικό, ενιαίο, δημοκρατικό, πολυτασικό, κόμμα των δύο φύλων, με ουσιαστικούς χώρους υποδοχής για τους καθημερινούς ανθρώπους.

Κόμμα των ενεργών μελών. Των μελών που συμμετέχουν πρωτοβουλιακά και με συνέπεια στους κοινωνικούς αγώνες, που εμπυχώνουν με την παρουσία τους και την ενεργό τους δράση, κόμμα των μελών της προσωπικής δέσμευσης και όχι

της τηλεοπτικής λογικής και της ανάθεσης.

Με κύτταρο τις οργανώσεις βάσης που λειτουργούν αμεσοδημοκρατικά και έχουν οριζόντιο συντονισμό. Με συλλογικά, δημοκρατικά εκλεγμένα όργανα λήψης αποφάσεων και αμφίδρομη επικοινωνία βάσης – κορυφής. Με συλλογική ηγεσία που δεσμεύεται από την πλειοψηφία, αλλά αναγνωρίζει και σέβεται τις μειοψηφούσες απόψεις (ελεύθερη και θεσμικά κατοχυρωμένη λειτουργία τάσεων / ρευμάτων, με δικαίωμα αναλογικής εκπροσώπησης στα όργανα).

Με ιούτιμη συμμετοχή και εκπροσώπηση των φύλων. Με ανακλιντά όργανα και εκπροσώπους. Με εναλλαγή των στελεχών και προσδιορισμένες θητείες.

Με απολύτως ελεύθερο εσωτερικό διάλογο, επίσημες και θεσμικά κατοχυρωμένες δομές διάχυσης της πληροφορίας (αποφάσεις και επεξεργασίες οργάνων) και εσωκομματικού διαλόγου (φόρα ανταλλαγής απόψεων έντυπα και ηλεκτρονικά). Με ελεγχόμενη δημόσια εκφώνηση. Με δημοκρατική λογοδοσία. Με σαφείς καταστατικούς κανόνες που ρυθμίζουν όλα τα παραπάνω.

Τέλος, έχει τεθεί στη δημόσια συζήτηση η εκλογή του προέδρου από το συνέδριο και όχι από την κεντρική επιτροπή. Η πρόταση αυτή δεν προσιδιάζει στην αντίληψή μας για το δημοκρατικό κόμμα της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, όπως την περιγράφουμε πιο πάνω. Θεωρούμε πως η ηγεσία του κόμματος πρέπει να είναι συλλογική και πως το μέλος της που τίθεται επικεφαλής (πρόεδρος, γραμματέας, συντονιστής ή όποιος άλλος όρος επιλέγεται για να περιγραφεί η λειτουργία αυτή) δεν είναι ατομικό όργανο, ατομικός θεσμός, αλλά μέρος της συλλογικών οργάνων, της συλλογικής μας δουλειάς. Αυτή η τοποθέτησή μας απορρέει αποκλειστικά και μόνον από την ιδεολογική μας πεποίθηση ότι είναι ώριμο και αναγκαίο να φέρουμε στην πολιτική ζωή ένα συλλογικό αντι-ιεραρχικό υπόδειγμα. Η μακρόχρονη εμπειρία των κινημάτων βάσης και η πιο πρόσφατη των πλατειών, εμπειρίες που κατά κοινή παραδοχή ζωογονούν το εγχείρημά μας, ενισχύουν αυτή την αντίληψη.

ΑΝΑΣΑ: ανοιχτό πολιτικοϊδεολογικό ρεύμα στο πλαίσιο του ενιαίου ΣΥΡΙΖΑ

Τα προηγούμενα χρόνια κρατήσαμε ψηλά τη σημαία ιδιαίτερων πλευρών της φυσιογνωμίας της σύγχρονης Ριζοσπαστικής Αριστεράς, μαζί και με άλλες δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ. Επigrammatικά:

Η κοινωνική και ταξική προσέγγιση των ζητημάτων που αφορούν την κρίση, η υπαγωγή του πολιτικού μας σχεδίου στη σοσιαλιστική διέξοδο από την καπιταλιστική κρίση, η υπεράσπιση των μεταναστών και μεταναστριών, η αντιεθνικιστική, διεθνιστική και αντιμπεριαλιστική μας οπτική, η ανάδειξη του φεμινισμού και της οικολογίας ως βασικών στοιχείων της ταυτότητάς μας, η αυτονομία των κοινωνικών κινήματων, η συμμετοχή μας σε εναλλακτικά κινήματα υπεράσπισης δικαιωμάτων, του αντιπαγορευτικού και του αντιμιλιταριστικού κινήματος, του κινήματος για τα δικαιώματα των κρατουμένων, της σεξουαλικής απελευθέρωσης και της καταπολέμησης της ομοφοβίας, των κοινωνικών και εθνοτικών-εθνικών μειονοτήτων.

Η αντίληψή μας για μια συνολικά εναλλακτική πρόταση οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας, στον αντίποδα της καπιταλιστικής ανάπτυξης με «τα κέρδη πάνω απ' τον άνθρωπο και τη φύση». Μιας οικονομίας στην υπηρεσία των συλλογικών αναγκών της κοινωνίας αλλά και της προσωπικής ανάπτυξης του καθένα και της καθεμιάς, μια οικονομία της ελεύθερης και δημιουργικής εργασίας αλλά και του ελεύθερου χρόνου όλων, στη λογική της πάντα επίκαιρης μαρξικής ρήσης «από τον καθένα ανάλογα με τις δυνατότητές του, στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του». Μιας ανάπτυξης που σέβεται τη φύση, το κοινό μας σπίτι, και τον πολιτισμό, τον πολύχρωμο πλούτο της ιστορίας.

Τέλος και συνολικότερα, η επιμονή μας στο στρατηγικό προ-

σανατολισμό του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού ως οράματος καθολικής απελευθέρωσης, η αντίθεσή μας τόσο στη σοσιαλδημοκρατία, την κεντροαριστερά και τον κυβερνητισμό, όσο και στο μοντέλο του σταλινισμού και του «υπαρκτού σοσιαλισμού», είναι μερικά από τα στοιχεία που οι δυνάμεις της ΑΝΑΣΑ, μαζί πάντα και με άλλες δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, προέβαλλαν όλο το προηγούμενο διάστημα.

Βαδίζοντας προς το 1^ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, θα στηριχτούμε αποφασιστικά σε αυτά τα πολιτικά και ιδεολογικά στοιχεία της ταυτότητάς μας και θα δώσουμε τη μάχη για να γίνουν στοιχεία της συγκρότησής του ως μαζικού κόμματος της Ριζοσπαστικής Αριστεράς. Ταυτόχρονα και μαζί με άλλα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ, από άλλα ρεύματα ή και εκτός ρευμάτων, ανοίγουμε δημόσια τη συζήτηση, που θεωρούμε πως πρέπει να βαθύνει και να εμπλουτιστεί, για την επικαιρότητα και το περιεχόμενο του σοσιαλισμού στον 21^ο αιώνα και τα βήματα μετάβασης προς αυτή την κατεύθυνση. Η βαθιά, δομική καπιταλιστική κρίση, τα καταστροφικά αποτελέσματα της οποίας βιώνουμε και στη χώρα μας, καθιστά το πολιτικό αίτημα του σοσιαλισμού όχι απλώς επίκαιρο, αλλά «ώριμο τέκνο της ανάγκης», με όρους σχεδόν επιβίωσης του κινήματος και των κοινωνικών τάξεων και ομάδων που προασπίζεται, σε ελληνικό, ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο.

Η κυβέρνηση της Αριστεράς

Για μας, κυβέρνηση της Αριστεράς σημαίνει:

Κυβέρνηση που θα έρθει στην εξουσία όχι με τη λογική του «ώριμου φρούτου» αλλά με τον «τρόπο της Αριστεράς»: με μαζικό κίνημα και με πολιτικό αγώνα που θα ανατρέψει τη σημερινή τρικομματική συγκυβέρνηση. Μαζικό κίνημα που μέσα από τις διεκδικήσεις και την καθημερινή δράση των πολιτών και των εργαζομένων, θα στηρίξει αποφασιστικά την κυβέρνηση της Αριστεράς.

Κυβέρνηση που έχει πλήρη συνείδηση ότι δεν μπορεί να υπάρξει «ουδετερότητα» απέναντι στις δυνάμεις του κεφαλαίου και «συγκερασμός συμφερόντων» ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους.

Κυβέρνηση που για να είναι συνεπής σε όλα αυτά, θα πρέπει να επιδιώκει από σήμερα, συστηματικά και με έμφαση, παρά τις μέχρι σήμερα αρνήσεις, την κοινή δράση και το μέτωπο της Αριστεράς, της ριζοσπαστικής οικολογίας και των κοινωνικών κινήματων. Αλλά και με δυνάμεις, πολιτικές και κοινωνικές, που αποδεσμεύονται πειστικά από παραδοσιακές πολιτικές τοποθετήσεις και εντάξεις και επιθυμούν να ενταχθούν στο πολιτικό σχέδιο της Ριζοσπαστικής Αριστεράς. Η απαράδεκτη σχεταριστική στάση της ηγεσίας του ΚΚΕ δεν ακυρώνει μια τέτοια κατεύθυνση ούτε μπορεί να δικαιολογήσει τη στροφή σε άλλες κατευθύνσεις συμμαχιών (πατριωτική Δεξιά, π. χ. Ανεξάρτητοι Έλληνες ή μνημονιακή «Αριστερά»).

Μόνο μια κυβέρνηση της Αριστεράς μπορεί να βάλει φρένο στην κοινωνική ισοπέδωση, να έρθει σε ρήξη με το σημερινό πολιτικό σύστημα, με τις δυνάμεις του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρώπη.

Γιατί μόνο μια τέτοια κυβέρνηση της Αριστεράς μπορεί, να δώσει άμεσα δείγματα γραφής μιας άλλης, ριζικά διαφορετικής αντίληψης, σε όλα τα επίπεδα, να αποκαταστήσει και διευρύνει τα εργασιακά, πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα.

Γιατί μόνο μια τέτοια κυβέρνηση της Αριστεράς μπορεί να διαμορφώσει μια στέρεη και αμφίδρομη σχέση με τα ριζοσπαστικά κοινωνικά κινήματα, τα πληττόμενα, κυρίως τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα.

Γιατί μόνο μια τέτοια κυβέρνηση της Αριστεράς θα αποφύγει τον πειρασμό μιας δήθεν ρεαλιστικής προσέγγισης των ζητημάτων που έχουν σχέση με το χρέος και την οικονομία συνολικά και θα κινηθεί στη βάση των αναγκών της κοινωνίας και όχι του ευρώ. **Επιμένουμε: καμία θυσία για το ευρώ και τους τραπεζίτες - καμία αυταπάτη για τη δραχμή.**

Προγραμματικές αιχμές

Η κυβέρνηση της Αριστεράς θα πρέπει να στηριχτεί η ίδια αλλά και να ζητήσει τη στήριξη του κόσμου της Αριστεράς και των κινήματων για την υλοποίηση ενός προγράμματος ρήξης με το μνημόνιο, την τρόικα και το σύστημα:

Άμεση ακύρωση των μνημονίων και των εφάρμοστικών τους νόμων, καταγγελία των δανειακών συμβάσεων. Άμεση απεμπλοκή από τον περιβόητο «μηχανισμό στήριξης» της Ε.Ε., της ΕΚΤ και του ΔΝΤ.

Αναστολή πληρωμών στους τόκους του δημόσιου χρέους, διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του (με την εξαίρεση του χρέους προς τα ασφαλιστικά ταμεία). Συγκρότηση διεθνούς Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου για το χρέος της Ελλάδας και των άλλων χωρών του ευρωπαϊκού Νότου.

Εθνικοποίηση των τραπεζών, χωρίς αποζημίωση των μεγαλομετόχων, υπό εργατικό και κοινωνικό έλεγχο.

Εθνικοποίηση των μεγάλων, στρατηγικής σημασίας, επιχειρήσεων και των πρώην ΔΕΚΟ που ιδιωτικοποιήθηκαν. Ανάκτηση του δημόσιου πλούτου.

Την κρίση να πληρώσουν τα κέρδη και οι πλούσιοι. Αναδιανομή του πλούτου υπέρ των εργαζομένων με φορολόγηση του μεγάλου κεφαλαίου και της μεγάλης ακίνητης περιουσίας, προοδευτική φορολογική κλίμακα των φυσικών προσώπων και κατάργηση των οικονομικών δραστηριοτήτων ή συναλλαγών μέσω «Off shore» εταιρειών.

Διαχωρισμό Εκκλησίας και Κράτους, κατάργηση των προνομίων και φορολόγηση των εισοδημάτων και της περιουσίας της Εκκλησίας.

Δραστική μείωση των δαπανών για στρατιωτικούς εξοπλισμούς.

Αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις-Χτύπημα της ανεργίας. Άμεση επαναφορά των κατώτερων μισθών σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα στα προ του μνημονίου επίπεδα, σταδιακή αύξησή τους, επιστροφή του 13ου και 14ου μισθού, 35ωρο – 7ωρο – 5νθήμερο, επίδομα ανεργίας στο 80% του βασικού μισθού, νομοθετική ρύθμιση για αυτοδιαχείριση και εργατικό έλεγχο.

Υπεράσπιση και διεύρυνση της Δημόσιας και δωρεάν Παιδείας και Έρευνας. Αύξηση των δημόσιων δαπανών. Δίχρονη προσχολική και 12χρονη υποχρεωτική εκπαίδευση. Δημόσια δωρεάν τριτοβάθμια εκπαίδευση, με ελεύθερη πρόσβαση. Μόνιμη, πλήρης και αποκλειστική απασχόληση των εκπαιδευτικών λειτουργιών. Προγράμματα καταπολέμησης των διακρίσεων και της φτώχειας στα σχολεία.

Δημόσια δωρεάν υγεία για όλους και όλες: εργαζόμενους και άνεργους, έλληνες και μετανάστες. Αύξηση των δημόσιων δαπανών για την υγεία. Σωτηρία και αναβάθμιση του ΕΣΥ. Προσλήψεις ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού στο ΕΣΥ και το ΙΚΑ. Προγράμματα «βοήθεια στο σπίτι», στήριξη των πολιτών με αναπηρίες, δημόσια προγράμματα για το Aids και τους τοξικοεξαρτημένους, δωρεάν υπηρεσίες για τους ψυχικά πάσχοντες.

Το πρόβλημα δεν είναι οι μετανάστες αλλά ο ρατσισμός. Υπεράσπιση των μεταναστών/τριών από τον κρατικό και κάθε είδους ρατσισμό, καθώς και από τις φασιστικές επιθέσεις. Όχι φράχτες, FRONTEX, σώματα κεφαλοκυνηγών στα σύνορα, μετατροπή του λιμενικού σε πολεμικό σώμα ενάντια στους μετανάστες. Κανένας μετανάστης που ζει, εργάζεται ή θέλει να παραμείνει στην Ελλάδα δεν πρέπει να είναι «λαθραίος». Νομιμοποίηση, ιθαγένεια στα παιδιά μεταναστών δεύτερης γενιάς, διαδικασίες πολιτογράφησης των μακροχρόνια διαμενόντων. Άσυλο στους πρόσφυγες. Μονομερής καταγγελία της συνθήκης «Δουβλίνο II», ταξιδιωτικά έγγραφα για όσους θέλουν να ταξιδέψουν σε άλλες χώρες. Ένταξη των μεταναστών στα συνδικάτα. Κατάργηση των επιχειρήσεων σκούπα και των επαναπροωθήσεων. Εξάρθρωση και δραστική καταπολέμηση των μαφιών, της διαφθοράς στην αστυνομία, του τράφικινγκ και των συγχρόνων μορφών δουλείας.

Πάλι κατά του φασισμού. Η επανεμφάνιση του φασισμού είναι συνδυασμένη με την έξαρση του ρατσισμού κατά των με-

τanasτών και αποτελεί οργανικό σύμπτωμα της γενικευμένης πολύπλευρης κρίσης. Η άνοδος της εκλογικής επιρροής της ναζιστικής Χρυσής Αυγής, με την ανοχή και με την έμμεση υποστήριξη του αστικού συστήματος εξουσίας (θεωρία των «δύο άκρων») άνοιξε το δρόμο για τη μετατροπή της Χ. Α. από ασήμαντη σέκτα σε εθνικής εμβέλειας ναζιστικό κόμμα. Η Χρυσή Αυγή και η φασιστική ιδεολογία πρέπει να αντιμετωπιστεί από τις δυνάμεις της Αριστεράς ως κεντρικό πολιτικό ζήτημα, τόσο με όρους ιδεολογίας όσο και πρακτικής (συλλογική δράση, αντιφασιστικές επιτροπές, επιτροπές περιφρούρησης κ.λπ.).

Πάλη ενάντια στον αυταρχισμό. Κατάργηση των ειδικών μονάδων (ΜΑΤ, ΕΚΑΜ) και των ειδικών σωμάτων (Ειδικοί φρουροί). Κατάργηση του τρομονόμου, των διατάξεων που επιβάλλουν την κοινωνία της επιτήρησης (κάμερες, παρακολουθήσεις πολιτών κ.λπ.) και των διατάξεων που επιτρέπουν την επιστράτευση των απεργών ή την καταναγκαστική εργασία σε κλάδους εργαζομένων. Ριζική μεταρρύθμιση του σωφρονιστικού συστήματος. Χάρτης δικαιωμάτων των κρατουμένων.

Αντίσταση στο милитарισμό και τις στρατιωτικές επεμβάσεις, μέτωπο στον εθνικισμό. Η πολιτική μιας κυβέρνησης τη Αριστεράς δεν μπορεί παρά να διέπεται από τις αρχές του διεθνισμού, της πάλης ενάντια στον πόλεμο και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, της προάσπισης της ειρήνης, της φιλίας και αλληλεγγύης ανάμεσα στους λαούς. Καμία ελληνική στρατιωτική δύναμη έξω από τα σύνορα. Αποχώρηση της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ και ταυτόχρονα αγώνας για τη διάλυσή του. Κλείσιμο των βάσεων της Σούδας και του Άκτιου. Δραστική μείωση των εξοπλισμών και των στρατιωτικών δαπανών. Δίκαιη λύση στο παλαιστινιακό πρόβλημα με τη δημιουργία παλαιστινιακού κράτους. Καμιά στρατιωτική συνεργασία με το Ισραήλ.

Κυβέρνηση της Αριστεράς και Ευρωπαϊκές εξελίξεις

Για μια θεμελιακή διαφορετική ευρωπαϊκή ενοποίηση

Η κρίση της Κύπρου απέδειξε ότι η σημερινή νεοφιλελεύθερη Ευρώπη αποτελεί την έμπρακτη άρνηση της ιδέας της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Τα θεμέλια του σημερινού οικοδομήματος αποδεικνύονται σαθρά. Η πρωτοφανής για τα μεταπολεμικά δεδομένα καπιταλιστική κρίση και οι σκληρές νεοφιλελεύθερες πολιτικές δρουν ήδη, ως τεκτονικοί σεισμοί, αποσταθεροποιητικά, και υπονομεύουν, για πρώτη φορά σε τέτοια έκταση, την ίδια την ύπαρξη του σημερινού οικοδομήματος. Οι κυρίαρχες νεοφιλελεύθερες δυνάμεις **παραβιάζουν** με τον πλέον ωμό, κυνικό και βάνουσο τρόπο ακόμα και αυτό το αντιδημοκρατικό θεσμικό πλαίσιο που διέπει τη σημερινή συγκρότηση τόσο της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσο και της Ευρωζώνης. Στην πραγματικότητα αποβλέπουν στην ολοκληρωτική επικράτηση του κεφαλαίου και στην απελευθέρωση του από όλες τις δεσμεύσεις και τους κανόνες που το ελέγχουν.

Το αστικό σύστημα εξουσίας- παρά τις αναπόφευκτες διαφορές και τους ανταγωνισμούς των εθνικών αστικών τάξεων και τον κυρίαρχο και ηγεμονικό ρόλο του γερμανικού πρωτίστως αλλά και του γαλλικού κεφαλαίου- έχει ως κύριο στόχο, για την έξοδο από την βαθιά, καπιταλιστική κρίση, την ολοκληρωτική επίθεση κατά των εργαζομένων και της κοινωνικών κατακτήσεων. Η προοπτική σήμερα δεν είναι ένας, απρόβλεπτων διαστάσεων, θερμός πόλεμος στην Ευρώπη αλλά ένας **κοινωνικός, ταξικός πόλεμος** σε κάθε κράτος της Ευρώπης της Γερμανίας συμπεριλαμβανομένης

Η επιστροφή στα εθνικά αστικά καθεστώτα του παρελθόντος, στην ουσία στην Ευρώπη του μεσοπολέμου, αποτελεί - όπως απέδειξε και η ιστορική εμπειρία από τα ολοκαυτώματα των δυο παγκοσμίων πολέμων και του φασισμού- μια εφιαλτική για τους ευρωπαϊκούς λαούς προοπτική. Το μέλλον δεν βρίσκεται στο ζοφερό παρελθόν αλλά στο κοινό μέλλον των ευ-

ρωπαϊκών λαών.

Ο ίδιος ο βαθμός διεθνοποίησης του κεφαλαίου και, μέχρι ενός σημείου, και των πολιτικών θεσμών, επιβάλλει, σχεδόν με όρους επιβίωσης, την αντίστοιχη διεθνοποίηση της δράσης του εργατικού κινήματος.

Η πάλη στο εθνικό πεδίο μπορεί και πρέπει ν’ αποτελεί όχι το τέλος, αλλά την αρχή μιας πορείας, που είναι συνδυασμένη με το συντονισμό των εργατικών και κοινωνικών αγώνων, με προοπτική την κοινωνική αλλαγή, σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο. Η Ευρώπη, στην πραγματικότητα, μπορεί να ενοποιηθεί όχι από τις δυνάμεις του μεγάλου κεφαλαίου- οι οποίες δημιουργούν πλέον μια απεχθή και αποκρουστική στα πλατιά στρώματα των εργαζομένων, Ευρωπαϊκή Ένωση- αλλά από τις δυνάμεις της εργασίας. Η πλήρης και ολοκληρωτική αντίθεση στην ευρωπαϊκή νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική ολοκλήρωση είναι, από την άποψη αυτή, συνδυασμένη με την πρόταση για τη δημιουργία μιας θεμελιακά νέας Ευρώπης, **για μια νέα αρχιτεκτονική της ευρωπαϊκής οικοδόμησης.**

Η επεξεργασία από τις δυνάμεις της ευρωπαϊκής αριστεράς, ιδιαίτερα από τη ριζοσπαστική της πτέρυγα, ενός **Προγράμματος Μετάβασης**, που να συνδέει την πάλη για τα άμεσα αιτήματα με τους ιστορικούς στόχους του κινήματος, είναι περισσότερο από κάθε άλλη φορά αναγκαία.

Η ευρωπαϊκή αριστερά οφείλει, στα πλαίσια ενός εντελώς διαφορετικού μοντέλου κοινωνικής ανάπτυξης, να προτείνει τους δικούς της δείκτες ενοποίησης- στον αντίποδα των σημερινών καταστροφικών και απάνθρωπων νεοφιλελεύθερων, που προωθούν οι κυρίαρχες αστικές δυνάμεις- όπως την κατάργηση των περιβότων Μνημονίων και του λεγόμενου Συμφώνου Σταθερότητας, τη μηδενική ανεργία, τη μείωση των ωρών εργασίας, τις αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, τη δημόσια παιδεία και υγεία, την κοινωνική πρόνοια, τη λαϊκή στέγη, τις δημόσιες συγκοινωνίες, την προστασία του περιβάλλοντος από τα αδηφάγα ιδιωτικά συμφέροντα, την προστασία των πολιτικών, εθνικών και θρησκευτικών δικαιωμάτων, την υποστήριξη και την παροχή δικαιωμάτων στους μετανάστες, την κατάργηση των διακρίσεων για λόγους φύλου και σεξουαλικής επιλογής κλπ.

Κυρίως, όμως, να αγωνιστεί για τη διαμόρφωση νέων ευρωπαϊκών θεσμών. Τα θεμέλια του σημερινού οικοδομήματος αποδεικνύονται σαθρά. Η πρωτοφανής για τα μεταπολεμικά δεδομένα οικονομική κρίση και οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές δρουν ήδη, ως τεκτονικοί σεισμοί, αποσταθεροποιητικά και υπονομεύουν, για πρώτη φορά σε τέτοια έκταση, την ίδια την ύπαρξη του σημερινού οικοδομήματος.

Η «άλλη Ευρώπη» - από τον Ατλαντικό μέχρι τα Ουράλια- δεν μπορεί παρά να δημιουργηθεί σε αντιπαράθεση και σύγκρουση με τις αντιδημοκρατικές δομές της σημερινής Ευρωπαϊκής Ένωσης (της Κομισιόν, της υπερτροφικής γραφειοκρατίας των Βρυξελλών, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κλπ), με τη δημιουργία δημοκρατικών αντιπροσωπευτικών θεσμών και δομών λαϊκής αυτοοργάνωσης, αυτοδιαχείρισης, συμμετοχής κλπ.

Η συνεργασία και η κοινή δράση των κομμάτων της αριστεράς, των συνδικάτων, των κοινωνικών κινήματων κλπ στα πλαίσια ενός νέου διεθνισμού, είναι αναγκαίος όρος τόσο για την αντιμετώπιση της γενικευμένης επίθεσης των αστικών δυνάμεων όσο και για ριζικές αλλαγές σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο. Αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την επιβίωση αλλά τελικά και για την επίτευξη των ιστορικών στόχων του κινήματος.

Γίνεται όλο και περισσότερο φανερό ότι η πάλη για την κοινωνική αλλαγή στο εθνικό πεδίο- παρά το γεγονός ότι αποτελεί προτεραιότητα για το εθνικό κίνημα- δεν μπορεί και δεν πρέπει να περιοριστεί αποκλειστικά στα εθνικά σύνορα. **Η θεωρία του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα» κατέρρευσε μαζί με το τείχος του Βερολίνου και την πτώση των χωρών του «υπαρκτού σοσιαλισμού».** Περισσότερο από κάθε άλλη φορά στην ανθρώπινη ιστορία η πάλη από το εθνικό πεδίο πρέπει- σύμφωνα και με την προτροπή του Μαρξ- να

«μεταφερθεί» στο ευρωπαϊκό πεδίο. Στα συνθήματα της εθνικής περιχαράκωσης οφείλουμε να αντιτάξουμε τα συνθήματα που προτείνουν ευρωπαϊκές και διεθνείς λύσεις.

Η Κυβέρνηση της Αριστεράς και οι προκλήσεις του σήμερα

Η άνοδος της Αριστεράς στη διακυβέρνηση σε οποιαδήποτε χώρα της Ευρώπης έχει τη δυνατότητα να αποτελέσει την απαραίτητη αλλαγή στους πολιτικούς και κοινωνικούς συσχετισμούς σε ολόκληρη την Ευρώπη. Η κυβέρνηση της Αριστεράς εφαρμόζοντας ένα πρόγραμμα ριζοσπαστικών μεταρρυθμίσεων, τομών και ριζικών αλλαγών ασφαλώς και θα εμπνεύσει τους εργαζόμενους, που όχι μόνο θα την υποστηρίξουν μια αριστερή κυβέρνηση αλλά και θα αγωνιστούν και στη δική τους χώρα.

Πρωταρχικός στόχος μιας κυβέρνησης της Αριστεράς - το σχέδιο Α- είναι η εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού προγράμματος που θα επηρεάσει άμεσα τις πολιτικές εξελίξεις σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες δημιουργώντας τις προϋποθέσεις να δημιουργήσει ντόμινο ανατροπών των νεοφιλελεύθερων πολιτικών σε ολόκληρη την Ευρώπη και όχι μόνον. Αυτό είναι και το καθήκον του ΣΥΡΙΖΑ στη χώρα μας. Η μάχη αυτή πρέπει να δοθεί ακόμα και αν εκτιμάται ότι τόσο η ευρωζώνη όσο και η σημερινή Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε μεταρρυθμίζονται, ούτε και επαναθεμελιώνονται.

Πως θα αντιμετωπίσουμε, όμως, τις σχεδόν βέβαιες αντιδράσεις των κυρίαρχων δυνάμεων της ΕΕ, ιδιαίτερα τις επιθέσεις από τον ισχυρό γερμανο-γαλλικό άξονα και τους συμμάχους του- που αποτελούν και τον σκληρό πυρήνα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών στην Ευρώπη- όταν επιχειρήσουμε, ως κυβέρνηση της Αριστεράς να εφαρμόσουμε το πρόγραμμά μας;

Να είμαστε σαφείς. Πρέπει να δηλώσουμε ότι δεν πρόκειται να υποκύψουμε σε τελεσίγραφα και απειλές. Το πολιτικό μας πρόγραμμα είναι αδιαπραγμάτευτο.

Το επιχείρημα ότι το πρόγραμμά μας έρχεται σε αντίθεση με το σημερινό ευρωπαϊκό πλαίσιο έχει ήδη απαντηθεί από το γεγονός ότι στην κυπριακή κρίση **παραβιάστηκε** από τις κυρίαρχες δυνάμεις, σχεδόν στο σύνολο του, το ευρωπαϊκό νομικό και θεσμικό πλαίσιο.

Η εφαρμογή του προγράμματος μας ενδέχεται να οδηγήσει τις κυρίαρχες δυνάμεις, με προεξάρχοντες του πολιτικούς εκπροσώπους του γερμανικού και γαλλικού καπιταλισμού και τους ευρωπαϊκούς θεσμούς- Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα κλπ- να μας κηρύξουν, σε συνεργασία με το αστικό σύστημα εξουσίας στο εσωτερικό της χώρας, οικονομικό και πολιτικό πόλεμο. **Θα είναι οι κύριο εχθροί μας την στιγμή που οι εργαζόμενοι όλης της Ευρώπης θα είναι οι άμεσοι σύμμαχοι μας.**

Πρέπει να ζητήσουμε, από τώρα, από το ευρωπαϊκό κίνημα του Νότου και του Βορρά- πολιτικά κόμματα, συνδικάτα, μαζικά κινήματα, προσωπικότητες, εκπροσώπους του πνεύματος και της τέχνης- να υποστηρίξουν την απόφαση του ελληνικού λαού και να δώσουν στη χώρα τους τον αγώνα για την αλλαγή από τη σημερινή καταστροφική πολιτική. Το Κόμμα και τα κόμματα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, τα κόμματα και οι οργανώσεις του αντικαπιταλιστικού ρεύματος, τα κόμματα της ριζοσπαστικής οικολογίας και τα μαζικά κινήματα έχουν την δυνατότητα να βοηθήσουν αποφασιστικά μια ελληνική κυβέρνηση της Αριστεράς και μαζί με αυτή και τον αγώνα των ευρωπαίων εργαζομένων για ριζικούς μετασχηματισμούς σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Το νόμισμα ασφαλώς και παίζει ένα σημαντικό ρόλο στην οικονομία. Ωστόσο, η σημερινή κρίση είναι **δομική κρίση του καπιταλισμού** και όχι νομισματική κρίση, κρίση του ευρώ. Η θέση μας «καμιά θυσία για το ευρώ, καμιά αυταπάτη για τη δραχμή» έχει αυτό ακριβώς το νόημα.

Μια βίαιη αποπομπή της χώρας ή η εξώθηση της σε αποχώρηση από την ευρωζώνη, εξαιτίας της εφαρμογής του ρι-

ζοσπαστικού προγράμματος, θα είναι το τελικό αποτέλεσμα μιας σκληρής μάχης και ρήξης με το κυρίαρχο σήμερα νεοφιλελεύθερο σύστημα εξουσίας της Ευρώπης.

Το σχέδιο Β, στο οποίο μια κυβέρνηση της αριστεράς πιθανά να υποχρεωθεί να οδηγηθεί, θα είναι αποτέλεσμα οπισθοδρόμησης και όχι νίκης στη μάχη για την αλλαγή των πολιτικών και ταξικών συσχετισμών στην Ευρώπη.

Η αποπομπή ή η αποχώρηση οποιασδήποτε χώρας από την ευρωζώνη θα προκαλέσει κατά πάσα πιθανότητα μια συστημική κρίση που ανοίγοντας τον Ασκό του Αιόλου θα υπονομεύσει την ύπαρξη τόσο της ευρωζώνης όσο και την ίδιας της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το ενδεχόμενο να διασπαστεί η σημερινή Ευρώπη σε Ευρώπη «δύο ταχυτήτων» ή ακόμα και να επιστρέψει στο σύνολο της στην Ευρώπη των εθνικών καθεστώτων θα είναι άμεσος. Αυτή η πιθανότητα ήδη ελλοχεύει. Συνεπώς δεν μπορεί να αποκλειστεί.

Η κυβέρνηση της Αριστεράς οφείλει σε κάθε περίπτωση να είναι έτοιμη να αντιμετωπίσει όλα τα πιθανά ενδεχόμενα έχοντας επίγνωση ότι ακόμα και εκτός ευρώ ή και Ε. Έ θα βρεθεί στο στόχαστρο του αστικού συστήματος εξουσίας σε Ελλάδα και Ευρώπη. Ο δρόμος και εντός και εκτός ευρώ θα είναι δύσβατος.

Το ελληνικό «πείραμα» της κυβέρνησης της Αριστεράς έχει τη δυνατότητα να εδραιωθεί και να αποκτήσει προοπτική αν εμπνεύσει και συμβάλει στην πυροδότηση συνολικότερων αλλαγών σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Αν η κυβέρνηση της Αριστεράς αποτελεί το **πρώτο βήμα** που έχει τη δυνατότητα οδηγήσει σε ριζική κοινωνική αλλαγή, σε μια σοσιαλιστική κυβέρνηση στη χώρα, τότε η πάλη για μια «άλλη Ευρώπη»- για μια νέα αρχιτεκτονική της ευρωπαϊκής ενοποίησης- είναι, μέσα στις σημερινές συνθήκες των τρομακτικών αλλαγών, συνδυασμένη με τον επαναπροσδιορισμό του οράματος, με την επικαιροποίηση του σοσιαλισμού, με τον αγώνα για μια νέα σοσιαλιστική κοινωνία που δεν θα ασφυκτιά στα στενά εθνικά όρια. Ο σοσιαλισμός αποτελεί, πλέον, όχι μόνον έναν εθνικό, αλλά και έναν ευρωπαϊκό στόχο.

Η Ευρώπη ή θα είναι δημοκρατική και σοσιαλιστική ή δεν θα υπάρξει.

Κείμενο συμβολής 30 μελών της Κ. Ε. του ΣΥΡΙΖΑ στον προσυνεδριακό διάλογο για το πλαίσιο προγραμματικών θέσεων

Συμφωνώντας επί της αρχής στο κείμενο θέσεων της Κ. Ε. για τον προσυνεδριακό διάλογο, καταθέτουμε τις σκέψεις μας σε ορισμένα καίρια θέματα που πρέπει να τονιστούν και να συζητηθούν με ιδιαίτερη προσοχή. Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε πως τα θέματα αυτά αποτελούν μια συμβολή στις προϋποθέσεις που χρειάζονται για μια μεγάλη στροφή στην πολιτική, οικονομική και κοινωνική ζωή του τόπου, μετά από 3 χρόνια μνημονιακής επιβολής.

Αναγνωστάκη Ισμήνη, Αξελός Λουκάς, Γασπαρινάτου Μαρία, Θεοδωρόπουλος Γιώργος, Καραμάνος Χρίστος, Κατσαρού Έλενα, Κοδέλας Δημήτρης, Μαντάς Μάκης, Μήτσιου Τάνια, Μούστος Μανόλης, Μπανιά Σοφία, Μπουλούμπαση Άβα, Μπρέστα Μαρίνα, Νικολακάκης Γιώργος, Νούλας Νίκος, Παναγιώτου Σπύρος, Παπαϊωάννου Γιώργος, Πατρικίου Έλενα, Πραμαντιώτης Χρήστος, Ρινάλντι Ρούντι, Σωτηρίου Ελένη, Τζαφέρης Γιώργος, Τσέλου Ειρήνη, Τσίπρας Γιώργος, Φινάλης Ερρίκος, Φωτόπουλος Κώστας, Χατζηλάμπρου Βασίλης, Χατζησταυράκη Μαρία, Χερουβής Γιώργος, Ψιμούλη Χρυσούλα

Βασικές προϋποθέσεις για να προχωρήσουμε σε ένα μετατροϊκανό ξέφωτο, Για να μουν οι βάσεις μιας μεγάλης ανατροπής, για την μεταπολίτευση του λαού

Νέα, λαϊκή, δημοκρατική και ριζοσπαστική μεταπολίτευση

Σωστά το κείμενο των θέσεων ξεκινά με αυτόν τον τίτλο. Στην πορεία όμως μέσα από σωστές επισημάνσεις και αναλύσεις χάνονται, εξατμίζονται οι προϋποθέσεις και οι στόχοι που πρέπει να παλευτούν ώστε να γίνει κατορθωτή μια τέτοια πορεία. Οι σκέψεις που ακολουθούν προσπαθούν να αναιρέσουν αυτήν την αδυναμία.

Ο ΣΥΡΙΖΑ -ΕΚΜ υποστηρίζει ότι η νέα, λαϊκή, δημοκρατική και ριζοσπαστική μεταπολίτευση αποτελεί ένα πρώτο κρίσιμότετο κόμβο μιας ευρύτερης πορείας μετασχηματισμού. Η νέα, λαϊκή, δημοκρατική και ριζοσπαστική μεταπολίτευση σηματοδοτεί το πέρασμα σε ένα «μετατροϊκανό ξέφωτο», σε μια μεταβατική φάση με ένα νέο πολιτικό συσχετισμό, ριζικά αλλαγμένο σε σχέση με τον σημερινό, έναν πολιτικό συσχε-

τισμό υπέρ του λαού. Σε αυτό το «μετατροϊκανό ξέφωτο» προωθούνται οι προγραμματικοί στόχοι που εκτίθενται στη συνέχεια. Ιδιαίτερως όμως επισημαίνουμε σαν κεντρικότερα χαρακτηριστικά της φάσης αυτής ότι:

μπαίνει τέλος στο καθεστώς των Μνημονίων και της Τρόικας, τέλος στην «Ελλάδα -αποικία χρέους», τέλος στην περίοδο της χρεοκρατίας και της χρεο -τρομοκρατίας προχωρά μια διαδικασία άμεσης κοινωνικής ανακούφισης, και μπαίνουν οι βάσεις της παραγωγικής ανασυγκρότησης και της πολιτιστικής αναγέννησης εγκαθίστανται θεσμοί πραγματικής Δημοκρατίας, καταργείται εκ θεμελίων το σύστημα της διαπλοκής και της διαφθοράς και οι μηχανισμοί προπαγάνδας που διαθέτει, ενώ αποδίδεται Δικαιοσύνη ειδικά σε βάρος όσων ευθύνονται για την καταστροφή της χώρας και τη λεηλασία του δημόσιου πλούτου

ο λαός αποφασίζει με ανοιχτό και δημοκρατικό τρόπο για την πορεία της χώρας αναδιατυπώνονται οι άξονες της εξωτερικής μας πολιτικής και αναδιατάσσονται οι διεθνείς σχέσεις της χώρας στη βάση του διεθνούς δικαίου, της ειρήνης, της ανεξαρτησίας, της ισοτιμίας, της αμοιβαία επωφελούς συνεργασίας και της αλληλεγγύης προς όλους τους λαούς. Προωθείται ένα ισχυρό μέτωπο των λαών του Νότου.

Προωθούμενο αυτό το πλαίσιο με την ενεργητική κινητοποίηση του λαού, ριζώνοντας ο νέος πολιτικός συσχετισμός υπέρ του λαού και στεκόμενη η χώρα και η κοινωνία στα πόδια της, ανοίγει πλέον η δυνατότητα για ένα νέο κύμα βαθύτερων μετασχηματισμών. Πάντα μέσα από τη δημοκρατική έκφραση και έγκριση του λαού.

Το πολιτικό ρεύμα ανατροπής και διεξόδου

Στις αποφάσεις της ΚΕ γράφονταν ορισμένες βασικές προϋποθέσεις για να γίνουν σημαντικά βήματα:

Πρώτη μεταξύ των άλλων προϋποθέσεων ήταν η δημιουργία του πολιτικού ρεύματος ανατροπής και διεξόδου της χώρας.

Πρέπει να ομολογήσουμε ότι έχουμε κάνει λίγα στην κατεύθυνση αυτή και μάλλον δεν έχουμε συνεννοηθεί επί της ουσίας.

Τι είναι το πολιτικό ρεύμα διεξόδου;

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ βρίσκεται σήμερα σε ένα μεταίχμιο ανάμεσα στην έκφραση ενός σημαντικού τμήματος των φτωχοποιημένων τμημάτων του λαού, έκφραση που του χάρισε και την εκτόξευση των εκλογικών ποσοστών του στις προηγούμενες διπλές εκλογές, και στην δυνατότητα να κατακτήσει την εμπιστοσύνη ενός ακόμη μεγαλύτερου μέρους του λαού, και να

δώσει έτσι απάντηση στην κρίση, οικονομική, κοινωνική και πολιτική που μαστίζει τον τόπο. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι η ανάπτυξη ενός πλατιού, πολιτικού κινήματος αλλαγής, ενός κινήματος που ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ πρέπει να συμβάλει να διαμορφωθεί, θα πρέπει να εκφράσει πολιτικά, αλλά που δεν θα ταυτίζεται με το κίνημα αυτό.

Ένα τέτοιο κίνημα πρέπει να είναι εξ' ορισμού μαζικό. Να αποτελεί το χώρο μέσα στον οποίο θα εκφράζονται, θα στηρίζονται και βοηθιούνται να ξεσπάσουν επιμέρους αγώνες ενάντια στις πολιτικές του μνημονίου, τα πολυποίκιλα κινήματα που ξεπηδούν τα τελευταία αυτά χρόνια. Ένα τέτοιο κίνημα καταγράφει στο κεντρικό πεδίο ταξικούς συσχετισμούς εξουσίας και διακυβέρνησης. Η επικράτησή του πρέπει να σημαίνει μια μεγάλη αλλαγή και μια διαδικασία κοινωνικής μετάβασης. Δεν θα έχει μια εφάπαξ - συγκυριακή εμφάνιση, αλλά διάρκεια και μονιμότητα ως ρεύμα ανατροπής και αλλαγής των πραγμάτων.

Ένα τέτοιο κίνημα σαν μέγεθος και υπόσταση είναι κάτι ευρύτερο από τον ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ. Περιλαμβάνει την εκλογική βάση του ΣΥΡΙΖΑ_ΕΚΜ (ή ένα μεγάλο μέρος της) αλλά είναι ευρύτερο. Είναι ανοικτό στο χαρακτήρα και στην προοπτική του, με διαδικασίες κινήματος βάσης – δεν θα επιδιώκει να δημιουργήσει τεχνητές διαχωριστικές γραμμές. Θα είναι ένα ρεύμα-κίνημα και όχι ένας κομματικός συσχετισμός

Τα αξιακά-ταυτοτικά στοιχεία ενός τέτοιου κινήματος έχουν αναδειχθεί μέσα από τις αυθόρμητες κινητοποιήσεις του κόσμου στα χρόνια του μνημονίου, ψηθιρίζονται και συζητιούνται σε ένα πολύ μεγάλο μέρος των ανθρώπων που ψήφισαν ή θα ψηφίσουν το ΣΥΡΙΖΑ, αποτελούν την άρνηση πολλών αρνητικών φαινομένων της προ-μνημονιακής περιόδου που ο κόσμος συνειδητοποιεί. Ορίζουν το χαρακτήρα της κοινωνικής αλλαγής που έχει ανάγκη η χώρα και ο λαός, αλλαγή που ανοίγει το δρόμο για ένα άλλο σύστημα κοινωνικών σχέσεων, αλλαγή που μπορεί να συσπειρώσει μεγάλες κοινωνικές πλειοψηφίες.

Τέτοιο αξιακό-ταυτοτικό στοιχείο είναι μια ανεξάρτητη Ελλάδα που θα μπορεί να παράγει και να ικανοποιεί κοινωνικές ανάγκες, που θα πάψει να είναι μια χώρα παρασιτική.

Τέτοιο στοιχείο είναι η πραγματική δημοκρατία και το γκρέμισμα του σάπιου πολιτικού συστήματος της διαπλοκής που ανέθρεψαν τα κόμματα του δικομματισμού.

Τέτοιο στοιχείο είναι ο πατριωτισμός στη θέση της παντελούς αδιαφορίας για το μέλλον αυτού του λαού και του τόπου που χαρακτήρισε τις πολιτικές των επικυρίαρχων δεκαετίες τώρα.

Τέτοια στοιχεία είναι η απαίτηση για έναν άλλο Δημόσιο τομέα, η απαίτηση για ένα άλλο συνδικαλιστικό κίνημα πιο κοντά στις ανάγκες των εργαζόμενων και της κοινωνίας, ή

ακόμη η απαίτηση για μια Αριστερά αντάξια του ονόματός της και των οραμάτων της.

Κοντολογίς έχουμε ανάγκη από ένα πολιτικό κίνημα που θα θέσει στο επίκεντρο την οικονομική, κοινωνική και πολιτική διέξοδο, την επιβίωση του λαού και της χώρας, με το γκρέμισμα του μνημονιακού οικοδομήματος.

Στο εσωτερικό του θα έχουν κεντρική θέση ένα ρεύμα παραγωγικής ανασυγκρότησης, κοινωνικής χειραφέτησης, πραγματικής δημοκρατίας, ανεξαρτησίας και διεθνισμού.

Η λαϊκή, δημοκρατική και ριζοσπαστική μεταπολίτευση του λαού συμπυκνώνει ένα τέτοιο πρόγραμμα, απαιτεί την πλήρη ανατροπή του πολιτικού συστήματος για το προχώρημα της μετάβασης και της άμεσης ανακούφισης του λαού.

Πώς θα γίνει δυνατό να συμβάλει ο ΣΥΡΙΖΑ στην ανάπτυξη ενός τέτοιου πολιτικού κινήματος;

Κοινωνικά πρέπει να στηριχθούμε σε μια ευρύτατη συμπαράταξη δυνάμεων που χτυπήθηκαν και υποφέρουν από τη μνημονιακή πολιτική, που καταστρέφονται, που περιθωριοποιούνται και φτωχοποιούνται με τρομακτική ταχύτητα. Δεν πρόκειται απλά για τους εργαζόμενους και τους άνεργους αλλά και για ευρύτατα μεσοστρώματα που καταστρέφονται. Όλοι αυτοί μπορούν να συγκροτήσουν ένα κοινωνικό μπλοκ δυνάμεων που θα στηρίξει μια μεγάλη πολιτική αλλαγή, μια μεταπολίτευση του λαού, ένα άλλο κοινωνικό συμβόλαιο, όχι ενσωμάτωσης και συμπληρωματικότητας προς μια αστική αναθεμελίωση κλεπτοκρατίας και νεοπλουτισμού, ένα κοινωνικό συμβόλαιο που δεν θα ορίζει ή θα προκρίνει μια κοινωνική κινητικότητα προς τα πάνω, αλλά μια πορεία σωτηρίας της χώρας και μετάβασης σε ένα άλλο παραγωγικό και καταναλωτικό πρότυπο για την πλειοψηφία του λαού. Δημιουργούνται οι όροι μιας πρωτοφανούς ιστορικής σύγκλισης των λαϊκών τάξεων με τα μεσοστρώματα, για τα τελευταία χρόνια. Γιατί τα μεσοστρώματα, φτωχοποιούμενα, ταυτόχρονα εγκαταλείπουν το πολιτισμικό υπόδειγμα, την κοσμοεικόνα τους, τις συμπεριφορές, τον τρόπο ζωής τους. Επανακαθορίζουν την αντίληψή τους για τον εαυτό τους και την κοινωνία. Αντίστοιχα οι λαϊκές τάξεις εγκαταλείπουν και αυτές την αυταπάτη για τη δυνατότητα να βελτιώνουν μέσω επιμέρους διεκδικήσεων τη ζωή τους και να παραιτούνται από το γενικότερο. Είναι μια ιστορική σύγκλιση και μια μεγάλη ευκαιρία.

Πολιτικά πρέπει να παρθούν πρωτοβουλίες κεντρικού γενικού περιεχομένου που να εκφράζουν και να δίνουν ώθηση στην δημιουργία του πολιτικού ρεύματος ανατροπής και διεξόδου. Παραδείγματος χάριν: Να κηρυχθεί η χώρα σε κατάσταση ανθρωπιστικής κρίσης και να γίνει κεντρικό ζήτημα όλης της δράσης του κόμματος, από Κοινοβουλευτική Ομάδα μέχρι όλες τις Οργανώσεις Μελών, να γίνουν προσπάθειες στο εξωτερικό για το που οδηγεί η εγκληματική πολιτική των Μνημονίων. Να γίνει μια μεγάλη καμπάνια διαρκείας για την νεολαία και τον αφανισμό της. Να μην φύγει κανείς από την χώρα και να αγωνιστούμε σε ένα μεγάλο κίνημα για το ξαναχτίσιμο της χώρας. Να διακηρυχτεί μια πολιτική συμπαράταξης Ελλάδας και Κύπρου και να επιδιωχθεί η ενότητα των χωρών του Νότου ενάντια στην Γερμανική μπότα στην Ευρώπη.

Συσσωρεύονται όροι για εθνικές υποχωρήσεις και περιπέτειες

Το άμεσο μέλλον επιφυλάσσει για τη χώρα γεωπολιτικούς κινδύνους και ενδεχόμενες περιπλοκές σε όλο το μήκος των ανοικτών εθνικών ζητημάτων. Από τη Θράκη μέχρι την υφαλοκρηπίδα και μέχρι το Κυπριακό, τόσο για την Ελλάδα όσο και για την Κύπρο συσσωρεύονται όροι για μεγάλες πιέσεις υποχώρησης από κυριαρχικά δικαιώματα των δύο χωρών που τελούν σε καθεστώς οικονομικής ομηρίας. Οι παρούσες ηγεσίες σε Ελλάδα και Κύπρο αποτελούν εγγύηση για «γενναίες» υποχωρήσεις στις απαιτήσεις ισχυρών και ηγεμονικών δυνάμεων της περιοχής, όπως ακριβώς έχουν επιδείξει εξαιρετική προθυμία συμμόρφωσης στις οικονομικές απαιτήσεις της Τρόι-

κας και της Κομισιόν μέχρι σήμερα. Αλλά ακόμη και χωρίς αυτές τις ηγεσίες στη μια ή την άλλη χώρα, οι γεωπολιτικοί κίνδυνοι παραμένουν και μπορούν να οδηγήσουν σε συνδυασμό της οικονομικής κρίσης και καταστροφής με περιπέτειες ή περιπλοκές στα εθνικά ζητήματα.

Η μεγάλη κινητικότητα το τελευταίο διάστημα για επαναφορά ενός σχεδίου επίλυσης του Κυπριακού από κέντρα των ΗΠΑ, της ΕΕ και της Τουρκίας, οι απειλές της τελευταίας σχετικά με την ελληνική ΑΟΖ και ιδιαίτερα οι πρόσφατες κινήσεις της για έρευνες σε περιοχές ελληνικής ή κυπριακής υφαλοκρηπίδας ανατολικά της Ρόδου, και η κινητικότητα στη Θράκη, είναι ορισμένα μόνο από τα γεγονότα που επιβεβαιώνουν ότι έρχονται εξελίξεις.

Υπάρχουν τρεις λόγοι που ωθούν τα πράγματα σε τέτοιου είδους κατεύθυνση. Πρώτον, η ευρύτερη περιοχή βρίσκεται σε μεγάλη ρευστότητα και αναδιατάξεις μεγάλων και ενδιάμεσων δυνάμεων τα τελευταία χρόνια. Οι αντιθέσεις γύρω από τη Συρία και γύρω από το μοίρασμα των υδρογονανθράκων της ανατολικής Μεσογείου αποτελούν κατεξοχήν πεδία αντιπαράθεσης. Δεύτερο, η Τουρκία έχει αναδειχτεί σε μια σημαντική περιφερειακή δύναμη, ενισχυμένη οικονομικά και γεωπολιτικά, και θα απαιτήσει κάποια στιγμή – ήδη απαιτεί – μια διαφορετική ρύθμιση σε όλη τη γραμμή από τη Θράκη μέχρι την Κύπρο, ιδιαίτερα αν δυσμενείς για αυτήν εξελίξεις ανατολικά την ωθήσουν σε κάτι τέτοιο. Τέλος, Ελλάδα και Κύπρος βρίσκονται σε καθεστώς οικονομικής ομηρίας που μεγαλώνει την όρεξη για αναδιανομές σε βάρος τους, ενώ το ίδιο διακύβευμα αυτής ομηρίας από την πλευρά όσων την επιβάλλουν, ένθεν και ένθεν του Ατλαντικού, δεν βρίσκεται μόνο στο πεδίο της οικονομίας αλλά και της γεωπολιτικής.

Για την Αριστερά, το λαϊκό κίνημα, για το ΣΥΡΙΖΑ, είναι πασιφανές ότι η πολιτική προετοιμασία και θωράκιση απέναντι σε αυτές τις εξελίξεις έχει προεξάρχουσα σημασία. Σε μεγάλο βαθμό είναι τα συγκρουόμενα, ευρύτερα γεωπολιτικά σχέδια που θα κρίνουν τις εξελίξεις στη χώρα μας, και είναι κυρίως οι εξελίξεις στα εθνικά ζητήματα που μπορεί να καθορίσουν το πεδίο της πολιτικής σύγκρουσης με τις μνημονιακές δυνάμεις, ίσως περισσότερο από τα οικονομικά ζητήματα. Ένα σχέδιο κοινωνικής αλλαγής και μετάβασης θα έπρεπε να έχει ένα σχέδιο-πρόταση. Οφείλει να έχει δύναμη και δυναμική για να εφαρμόσει από την πρώτη στιγμή μια πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική που θα εξασθενίζει τις πιέσεις και τα «εμπάρκο» που τυχόν θα επιβληθούν. Ζητείται άμεσα η εκπόνηση μιας ανεξάρτητης πολιτικής για τη θέση της Ελλάδας στο σύγχρονο κόσμο και κινήσεις τέτοιες που να απεγκλωβίζουν από τους θανατηφόρους εναγκαλισμούς «συμμάχων» και «φίλων». Ο πολυπολικός κόσμος που αναδύεται (με δυσκολίες και αντιθέσεις) προσφέρει δυνατότητες, φτάνει να υπάρχει η βούληση και η απόφαση για διέξοδο.

Κυρίως, όμως, χρειάζεται η στήριξη σε ένα πλατύ λαϊκό, πατριωτικό-δημοκρατικό κίνημα ανεξαρτησίας και αξιοπρέπειας της χώρας, μια πολιτική που πάνω από όλα θα βάζει το λαό και τη χώρα, και θα κινητοποιεί για αυτό τους πολίτες.

Οργανική «πάθηση»

Σε όλους τους προγραμματισμούς μας λείπει η πρωτοβουλία και οι προτάσεις για τα γεωπολιτικά και εθνικά ή «εθνικά» ζητήματα. Ήρθε η Κύπρος και μας ξύπνησε λίγο αλλά το πιο πιθανό είναι να ξεχαστούμε πάλι, γιατί δεν δίνουμε σημασία σε αυτήν την διάσταση που είναι από τις σημαντικότερες. Έχουμε δώσει και καλά κάνουμε πολλαπλά δείγματα γραφής σε ζητήματα όπως οι ιδιωτικοποιήσεις, ο ρατσισμός, η αλληλεγγύη κ. λπ. Στην περίπτωση όμως των εθνικών ζητημάτων και της καθόλου γεωπολιτικής, το έλλειμμα είναι ολοφάνερο και το χειρότερο είναι ότι δείχνουμε άγνοια ή αδυναμία στην κατανόσή του.

Πρόκειται για οργανική πάθηση του φορέα μας. Χρειάζεται άμεση αφύπνιση κομματική για τα γεωπολιτικά και τους κινδύνους που περιβάλλουν την χώρα μας. Αν δεν το καταλαβαίνουμε θα μας πάρουν σβάρνα τα γεγονότα...

Επειδή έρχεται μια τέτοια μεγάλη εκκωφαντική πανεθνική κρίση πρέπει να εκτιμήσουμε ότι το κόμμα μας, το λαϊκό κίνημα, ο λαός, η χώρα είναι χωρίς προετοιμασία. Είναι γνωστό ότι στο κόμμα μας λίγες είναι οι αναλύσεις και συμβολές. Φοβόμαστε ότι το σοκ που θα υποστούμε θα είναι πολύ μεγαλύτερο από αυτό που πάθαμε εδώ και τρία χρόνια.

Βαθαίνει η κρίση στην Ευρώπη, σπαράσσεται ο κυρίαρχος ευρωπαϊσμός

Οι δραματικές εξελίξεις στην Κύπρο ανέδειξαν ουσιαστικά ζητήματα. Ιδιαίτερα την πορεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τον διακριτό, πλέον, διαχωρισμό της σε δύο βασικές ομάδες κρατών. Τους επικυρίαρχους της «Βόρειας Συμμαχίας» με επικεφαλής την Γερμανία και τους υποτελείς του «απροσάρμοστου Νότου», με «επικεφαλής» τις υπό μνημονιακό καθεστώς τελούσες χώρες. Η πειρατική δράση της βορειοευρωπαϊκής αριστοκρατίας του χρήματος με τους όχι ανύπαρκτους αλλά ετεροχρονισμένα «ανακαλυφθέντες» λόγους για νοσούσα οικονομία της Κύπρου, για κοινωνικό status αναντίστοιχο με την πραγματικότητα, για άρρωστο τραπεζικό σύστημα ανοικτό στις σκοτεινές επενδύσεις και τα ύποπτης προέλευσης κεφάλαια, δεν αποτελούν παρά το φύλλο συκής για να αποκρυβεί η επί της ουσίας αρπακτική της πρόθεση. Πρόθεση αποκάλυπτα εστιασμένη σε δύο σαφείς στόχους: έναν άμεσο, την διάλυση της υπάρχουσας κυπριακής οικονομίας και έναν έμμεσο, τον ουσιαστικό έλεγχο του υποθαλάσσιου πλούτου της, που σε συνδυασμό με την πραγματικότητα της ουσιαστικής διχοτόμησης θα οριστικοποιήσει την κατάργηση της όποιας ανεξαρτησίας της και θα οδηγήσει στην οριστική, πλέον, κατάταξη της Κύπρου σε κράτος περιορισμένης κυριαρχίας, κράτος παρία-βαστάζο. Ολοένα και περισσότερο γίνεται εμφανές ότι με πρόσχημα το χρέος ή ο,τι άλλο κακό ήθελε ανακαλυφθεί, εφαρμόζεται μία sui generis νεοαποικιακή πολιτική μέσα στην ίδια την ευρωπαϊκή ήπειρο.

Αλήθεια, τι περισσότερο άραγε περιμένουμε να συμβεί για να διαπιστώσουμε ότι κατ'ουσίαν έχει ανοικτά τεθεί από τους επικυρίαρχους το ζήτημα της ανατροπής του status της Ευρώζωνης είτε με τη μορφή κατάργησής της, είτε με την αναγκαστική υπαγωγή της σε δύο ετεροβαρείς κύκλους;

Η όλη εξέλιξη αποδεικνύει ότι το οραματικό στοιχείο στην Ε.Ε. όχι μόνον έχει διαρραγεί αλλά κατ' ουσίαν η βορειοευρωπαϊκή αριστοκρατία του χρήματος ανερυθρίαστα προσπαθεί να ληστέψει τον ευρωπαϊκό Νότο στη βάση ενός προδιαγεγραμμένου σχεδίου, που γράφει στα παλαιά του υποδήματα τις συνέπειες και το μέγεθος της καταστροφής που η παρέμβασή του συνεπάγεται. Είναι εμφανές ότι δεν έχουμε να κάνουμε με μια απλή νεοφιλελεύθερη αψιμαχία αλλά με έναν ολοκληρωτικό πόλεμο που σκοπεύει να σαρώσει κράτη, έθνη και λαούς.

Το γκρέμισμα όλων των δεδομένων για μια ευρωζώνη ισότιμης συμμετοχής των μελών της, έδωσε -ταυτόχρονα- ένα τέλος στις αυταπάτες, αφήνοντας διαχρονικά έκθετο όλο το στρατόπεδο των προθύμων και ιδιαίτερα το σημαντικό «εκσυγχρονιστικό» στρατόπεδο στην Ελλάδα καθώς και το αναστασιαδικό / βασιλειακό στρατόπεδο στην Κύπρο, όργανα της πλήρους υποταγής.

Όλοι πλέον αντιλαμβάνονται ότι η Ευρώπη σήμερα χωρίζεται σε Νότια και Βόρεια. Όχι με γεωγραφικούς όρους αλλά κυρίως πολιτικο-οικονομικο-κοινωνικούς. Χώρες οφειλέτες, χώρες υποτελείς, χώρες προτεκτοράτα, χώρες ειδικές ζώνες, χώρες αποικίες χρέους, χώρες υπό επιτήρηση και διεθνή έλεγχο. Μετά την τραγική υποβάθμιση των χωρών της Ανατολικής και Κεντρικής Ευρώπης (και της διάλυσης μερικών από αυτές, είτε με πόλεμο (Γιουγκοσλαβία), είτε με διαμελισμούς (Τσεχοσλοβακία) και προσαρτήσεις (Ανατολική Γερμανία), τώρα ήρθε η σειρά του Νότου με πρώτη την Ελλάδα και τώρα την Κύπρο. Αλλά έπονται και μεγαλύτερες όπως η Ισπανία, η

Ιταλία μέχρι να καταλάβουν και οι Γάλλοι πως τους θεωρούν και αυτούς Νότο (΄΄Ήδη η κρίση κτυπά απειλητικά την πόρτα της Γαλλίας και του τραπεζικού της συστήματος).

Ο μεγάλος ασθενής της ευρωπαϊκής κρίσης, το τραπεζικό σύστημα, οδηγεί σε πειράματα όπως το κούρεμα των καταθέσεων, η ανατίναξη ασφαλιστικών ταμείων, και το τέλος των φορολογικών και τραπεζικών παραδεισών.

Αρκετοί όμως υποστηρίζουν ότι πέρα από τον χωρισμό της Ευρώπης σε Βορρά και Νότο υπάρχει και μια άλλη περιοχή: μια γκρίζα περιοχή, κάτι σαν «περιθώριο» ή «σκουπίδια» της Ευρώπης. Και συγκαταλέγουν την Ελλάδα (μαζί με την Βουλγαρία και άλλες περιοχές) σε αυτήν την κατηγορία.

Αν έτσι τα υπολογίζουν και τα μεθοδεύουν, το ΔΝΤ, οι διάφοροι Τόμσεν και οι Γερμανοί επικυρίαρχοι, δηλαδή μια πορεία προς μια βαθιά τριτοκοσμοποίηση – αφρικανοποίηση περιοχών, κι αν την Ελλάδα την υπολογίζουν να ανήκει σε αυτήν την κατηγορία, τότε αυτό το γεγονός έχει ιδιαίτερη σημασία στην στρατηγική διεκδίκησης διεξόδου για την χώρα.

Η κρίση στην Ευρώπη, την πιο κτυπημένη περιοχή του πλανήτη από την παρατεταμένη κρίση, συναντιέται με τους νέους γεωπολιτικούς όρους που επιφέρουν τα πολιτικά και οικονομικά δρώμενα. Η μυρωδιά υδρογονανθράκων και η ανάγκη της γερμανική ιμπεριαλιστικής πολιτικής να αυξήσει το ζωτικό της χώρο, οδήγησε στην απόφαση στραγγαλισμού της Κύπρου και το σπάσιμο της οικονομικής της σπονδυλικής στήλης, του τραπεζικού της συστήματος. Την ίδια στιγμή δυναμώνει η απομόνωση της Γερμανίας (αντιγερμανισμός αντιμερκελισμός) και αμφισβητείται πιο δυνατά ο ευρωπαϊσμός. Ο ευρωσκεπτικισμός παίρνει μεγάλες διαστάσεις και τροφοδοτούνται ποικίλα ρεύματα σε όλη την Γηραιά Ήπειρο.

Το τέλος της Γερμανικής Ευρώπης έχει έρθει στην επιφάνεια σαν αίτημα και ανάγκη των καιρών. Αντί να θεωρείται αίτημα που αφορά την οικονομική σφαίρα, η υλοποίησή του έρχεται και γίνεται στη σφαίρα του πολιτικού και της άρνησης υποταγής και υπαγωγής όλης της Ηπείρου στις γερμανικές ηγεμονικές βλέψεις.

Το 2013 είχε χαρακτηριστεί σαν χρόνος μεγάλης δοκιμασίας για το ευρώ και την ευρωζώνη. Η πορεία δεν δείχνει να ισχυροποιούνται. Το ευρώ και η ευρωζώνη ασθμαίνοντας θα κρατούνται στην ζωή όσο η Γερμανία το επιτρέπει ή αναγκάζεται να τα διατηρεί.

Η πορεία τους θα καθοριστεί από πολιτικούς όρους και επιλογές και όχι απλά από οικονομικές διευθετήσεις ή συμφωνίες. Ήρθε η ώρα των γεωπολιτικών διευθετήσεων της επιβολής των επιλογών των μεγάλων παικτών.

Με ποια κατεύθυνση λοιπόν μέσα στην Ευρώπη της κρίσης; Της γερμανικής ευρωένωσης, των ταξικών και κοινωνικών διαχωρισμών, των καταπιεσμένων και καταστρεφόμενων χωρών;

Σε αυτό το τόσο κρίσιμο κομβικό σημείο η Αριστερά και το εργατικό κίνημα στην Ευρώπη υπολείπονται πολύ από το να εκμεταλλευτούν το έδαφος που δημιουργείται μέσα από αυτές τις εξελίξεις.

Οι λαοί και τα έθνη της Ευρώπης, οι υποτελείς τάξεις και το προλεταριάτο με τον τρόπο τους και την πείρα τους θα κατανοήσουν την φύση, τους στόχους, την ουσία της ΕΕ και του κυριαρχικού ρόλου μέσα σε αυτήν της Γερμανίας. Θα κατανοήσουν το χάσμα δημοκρατίας που διαπερνά όλους τους θεσμούς της και την θεσμοθέτηση σαν κυρίαρχης πολιτικής του σκληρού νεοφιλελευθερισμού. Θα κατανοήσουν πως η ΕΕ είναι θεσμισμένη πάνω στην βάση της προώθησης του νεοφιλελευθερισμού και της αφαίμαξης των αδυνάτων από τις ισχυρές δυνάμεις (κράτη και επιχειρήσεις), θα κατανοήσουν ότι αυτός ο «ευρωπαϊσμός» είναι ένας μύθος και θα αναζητήσουν νέα περιεχόμενα στην ευρωπαϊκή διάσταση.

Κυρίως θα συνειδητοποιήσουν πως η κατάκτηση μιας νέας ευρωπαϊκής ταυτότητας θα προκύψει από το γκρέμισμα του σημερινού ευρωενωσιακού οικοδομήματος και την οικοδόμηση στη θέση του ενός άλλου, εναλλακτικού, που θα εκφράζει τους λαούς, τα έθνη και τους εργαζόμενους της Ηπείρου, οι

οποίοι θα συμμετέχουν ισότιμα σε αυτόν, στην βάση της συνεργασίας και της αμοιβαιότητας όλων των χωρών και με την σύμφωνη και εκφρασμένη θέληση των λαών τους. Με το στανιό επιβολή ενός τρύπιου και άδειου «ευρωπαϊσμού» δεν μπορεί να συγκινήσει κανέναν.

Το ζήτημα λοιπόν είναι πως οδηγούμαστε στο να ιχνηλατήσουμε την διαφορετική ποιοτικά ευρωπαϊκή διάσταση. Είναι απλά και καθαρά ζήτημα της εργατικής εξέγερσης ή της προώθησης μιας Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης; Είναι η διάσπαση μιας περιοχής ή μιας μερίδας χωρών στην πιο πάνω προοπτική; Είναι η διαφοροποίηση από τις υφιστάμενες πολιτικές και η δημιουργία νέων συσχετισμών με βάση αιτήματα, κατακτήσεις, ρήξεις μεμονωμένων χωρών, ανάπτυξης κινήματων κ. λπ. ;

Με το μέτωπο, την συνεργασία, την συμπόρευση του πληττόμενου Νότου και με κεντρική στοχοποίηση της γερμανικής ασφυκτικής εποπτείας και των όρων διακυβέρνησης που υπαγορεύει η ΕΚΤ ή η τρόικα. Με την άρνηση να μετατραπούν χώρες και περιοχές σε αποικίες χρέους. Με την επιβολή μιας επαναδιαπραγμάτευσης του χρέους του Νότου.

Όχι γενικά συνεργασία του Νότου, αλλά συγκεκριμένη συνεργασία-συμμαχία και ενεργητική πολιτική του Νότου ενάντια στην γερμανική Ευρώπη. Ενάντια στην Ευρώπη των τραπεζιτών και των μονοπωλιακών πολυεθνικών επιχειρήσεων, ενάντια στους τοκογλυφικούς μηχανισμούς που έχουν επιβάλλει, την λιτότητα και την ερήμωση του ευρωπαϊκού Νότου. Σήμερα στο Νότο συναντώνται οι μεγαλύτερες αντιθέσεις, συγκρούσεις και κινήματα... Η απαίτηση για ρήξη από τα δεσμά κυκλοφορεί στους δρόμους.

Μέτωπο λαών, κινήματων, κοινωνιών, χωρών, κυβερνήσεων του Νότου, διεύρυνση της συνεργασίας για μια περιφερειακή πολιτική με τις υπόλοιπες χώρες της Μεσογείου, απόκτηση ανεξάρτητης σχέσης και επαφής με άλλες δυνάμεις – πόλους του σύγχρονου κόσμου (Ρωσία, Κίνα, Βραζιλία, Ινδία, Ιράν κλπ).

Η πορεία και η τύχη μιας τέτοιας πολιτικής δεν στηρίζεται σε νομισματικά σχέδια και σχήματα. Τα προϋποθέτει σαν στοιχεία της αλλά δεν εξαντλείται σε αυτά. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι αποτελεί απελπιστική συρρίκνωση της πολιτικής η αποκλειστική επικέντρωση σε αυτά.

Μια τέτοια πολιτική αναζητεί διέξοδο από την κρίση, οικοδόμηση – ξανακτίσιμο – επανεφεύρεση ενός παραγωγικού – οικονομικού – εκπαιδευτικού – υγειονομικού – πολιτιστικού ιστού που να ικανοποιεί τις ανάγκες της σύγχρονης κοινωνίας, καταργώντας την ανισότητα, καλλιεργώντας την συμμετοχή, προάγοντας την πραγματική δημοκρατία. Μια τέτοια πολιτική προωθεί πολιτικές ρήξεις / ανατροπές και διαδικασίες μετάβασης.

Ας μην ψάχνουμε για εκφράσεις που στρογγυλεύουν τα πράγματα και δεν φοβίζονται, ας μιλήσουμε για την ανάγκη να πρωτοτυπήσουμε, να μην αντιγράψουμε κανέναν, αλλά να δημιουργήσουμε πρωτότυπα πράγματα: Αριστερή κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας, νέο ιστορικό μπλοκ, αλλαγή του πολιτικού συστήματος, ανατροπή του ειδικού καθεστώτος της τρόικας, παραγωγική ανασυγκρότηση, κλπ. Εδώ πραγματικά δεν ξέρουμε ποιος είναι πιο «Ευρωπαίος» από τον άλλον, δηλαδή πιο προωθημένος κοινωνικά θεωρητικά πολιτισμικά, πολιτικά. Αυτή πρέπει να είναι η δική μας συμβολή για μιαν «άλλη Ευρώπη».

Η Ελλάδα έγινε επίκεντρο των εξελίξεων και της αντίστασης παγκοσμίως τα τελευταία τρία χρόνια. Το εγχείρημα του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ παρομοίως είναι αντικείμενο παρακολούθησης εκατομμυρίων προοδευτικών ανθρώπων σε όλο τον κόσμο. Μια κυβέρνηση της Αριστεράς στην Ελλάδα θα ξεσηκώσει θύελλα αλληλεγγύης αν κάνουμε και εμείς σοβαρά την δουλειά μας και αξιοποιήσουμε την αναντιστοιχία πολιτικής και οικονομικής δύναμης. Η πολιτική υπεροχή ως αυτοδύναμο στοιχείο θα μπορέσει να επιλύσει πολλά δυσεπίλυτα οικονομικής φύσης προβλήματα. Η αδυναμία στο οικονομικό πεδίο θα αντισταθμίζεται από την δύναμη στο πολιτικό και θα κινητοποιεί για την

επίλυση μεγάλων προβλημάτων.

Παραγωγική ανασυγκρότηση. Κίνημα και διαδικασία

Κατά την γνώμη μας δεν έχει δοθεί η πρέπουσα σημασία στο ζήτημα αυτό. Είτε γιατί υπάρχει μια στενή αντίληψη που θεωρεί ότι κάτι τέτοιο είναι «δεξιός» απόκλισης ζήτημα και τείνει σε ανασυγκροτήσεις του καπιταλιστικού συστήματος, είτε μιας πλατιάς αντίληψης που τα θεωρεί ζητήματα προετοιμασίας ειδικών και κατάλληλων υπουργών. Δεν έχουν έτσι τα πράγματα. Το ζήτημα είναι κατ' αρχάς πολιτικό, είναι υπόθεση του λαϊκού κινήματος, είναι ζήτημα κατανόησης όρων και προτεραιοτήτων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ -ΕΚΜ πρέπει να υποστηρίζει την ανάγκη δημιουργίας ενός κινήματος για την παραγωγική ανασυγκρότηση, και μάλιστα «από τώρα». Για το σχέδιο της παραγωγικής ανασυγκρότησης αλλά και για αυτήν καθεαυτήν την πράξη. Ήδη αναπτύσσονται πρωτοπόρα εγχειρήματα συνεταιριστικά, δημοτικά, συνεργατικά, που επιχειρούν να επανεκκινήσουν κλειστά εργοστάσια, να επανακαλλιεργήσουν την εγκαταλειμμένη ύπαιθρο, να διαμορφώσουν νέα μη κερδοσκοπικά και αλληλέγγυα δίκτυα διανομής, να προωθήσουν νέες τεχνολογίες από την ανακύκλωση απορριμμάτων, μέχρι την επικοινωνία, να προωθήσουν νέες αντιλήψεις και συνήθειες γύρω από την ψυχαγωγία και τον πολιτισμό. Παράλληλα, μεγάλη σημασία έχει το να εμπλακούν άμεσα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, επιστημονικοί σύλλογοι, συνδικαλιστικοί φορείς, επιμελητήρια σε αυτήν την κρίσιμη διαδικασία αξιοποίησης των δυνατοτήτων του τόπου και της κοινωνίας. Μια μεγάλη πανεθνική διαβούλευση μπορεί και πρέπει να ξεκινήσει «από τώρα», να δώσει ζωή σε ένα κίνημα παραγωγικής ανασυγκρότησης το οποίο θα κλιμακωθεί με την ανάληψη της διακυβέρνησης. Ένα κίνημα παραγωγικής ανασυγκρότησης, που να αποκαθιστά την εργασία αλλά και την πρωτοβουλία και την επινοτικότητα των συνεργαζομένων ανθρώπων. Ένα κίνημα παραγωγικής ανασυγκρότησης, σε οργανική σύνδεση με ένα κίνημα πολιτιστικής αναγέννησης και ηθικής ανάταξης.

Ο λαϊκός ριζοσπαστισμός έχει ανάγκη από πολιτική. Έχει ανάγκη από προτάσεις και προοπτική. Έχει ανάγκη από την διάνοξη ενός δρόμου που αφορά πλειοψηφίες. Έχει ανάγκη από διαδικασίες διαμόρφωσης ενός ιστορικού λαϊκού εθνικού και κοινωνικού μπλοκ δυνάμεων γύρω από στόχους σωτηρίας και διεξόδου της χώρας, απαλλαγής από μνημόνια, πραγματικής δημοκρατίας, παραγωγικής ανασυγκρότησης. Έχει ανάγκη από την διακήρυξη και διάνοξη ενός δρόμου μιας μεγάλης πολιτικής ανατροπής, μιας μεγάλης λαϊκής μεταπολίτευσης, μιας μεταπολίτευσης του λαού.

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΙΔΡΥΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

Εναήληκτικό κείμενο της Κομμουνιστικής Τάσης του ΣΥΡΙΖΑ

Εισαγωγή

Η θεματική άνοδος της απήχησης του ΣΥΡΙΖΑ στην ελληνική κοινωνία είναι το πιο αποφασιστικό πολιτικό φαινόμενο της περιόδου που διανύουμε. Δεν αποτελεί ένα φαινόμενο απομονωμένο από την παγκόσμια κατάσταση. Μετά το μεγάλο ρεύμα στροφής στ' αριστερά στη Λ. Αμερική στα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας και το πρόσφατο επαναστατικό κύμα στον Αραβικό κόσμο, η ριζοσπαστικοποίηση της κοινωνίας εμφανίζεται πλέον στην καρδιά του δυτικού καπιταλισμού, με πρώτο σταθμό την Ελλάδα και με πολιτικό εκφραστή τον ΣΥΡΙΖΑ.

Για πρώτη φορά μετά το 1944 ένας εκπρόσωπος του ηρωικού ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος βρίσκεται τόσο κοντά στην εξουσία. Αυτή η εξέλιξη σηματοδοτεί την αρχή της στροφής των εργαζόμενων της Ευρώπης στ' αριστερά, κάτω από την επίδραση της ιστορικής, διεθνούς κρίσης του καπιταλισμού.

Η ιστορική κρίση του καπιταλισμού και η αναγκαιότητα του σοσιαλισμού

Η παρούσα διεθνής οικονομική κρίση δεν είναι το αποτέλεσμα του «νεοφιλελευθερισμού», της «διαφθοράς», της «κακοδιαχείρισης» ή της δράσης κάποιων «οικονομικών δολοφόνων». Είναι το προϊόν των δομικών αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος.

Η θεμελιώδης καπιταλιστική αντίφαση είναι αυτή ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής από τη μία πλευρά και στην ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και τη λειτουργία τους με σκοπό το κέρδος από την άλλη.

Ο όρος «κοινωνικός χαρακτήρας της παραγωγής» σημαίνει ότι ο καπιταλισμός, συγκριτικά με τα προηγούμενα από αυτόν κοινωνικοοικονομικά συστήματα, μετέβαλε τα μέσα παραγωγής σε μέσα που μπορούν να χρησιμοποιηθούν μόνο από ένα μεγάλο σύνολο ανθρώπων, οδηγώντας στη δημιουργία ενός παγκόσμιου καταμερισμού της εργασίας. Αυτή η διαδικασία κοινωνικοποίησης της παραγωγής όμως, βρίσκεται σε αντίφαση με το γεγονός ότι η παραγωγή λειτουργεί σε καθεστώς ατομικής ιδιοκτησίας και με σκοπό το ατομικό κέρδος του καπιταλιστή ιδιοκτήτη.

Όπως απέδειξε ο Μαρξ, τα κέρδη βγαίνουν από την απλήρωτη εργατική δύναμη. Αυτό σημαίνει ότι για να βγάλουν όλο και μεγαλύτερα κέρδη, οι καπιταλιστές περιορίζουν την τιμή της εργατικής δύναμης, δηλαδή τους μισθούς της εργατικής τάξης, περιορίζοντας έτσι τη συνολική αγοραστική δύναμη της κοινωνίας. Συνεπώς, από τη θεμελιώδη αντίφαση ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και την ατομική ιδιοκτησία, προκύπτει η τάση για περιορισμό της κατανάλωσης των μαζών, που διαδραματίζει αποφασιστικό ρόλο στην εμφάνιση των κρίσεων, οι οποίες στον καπιταλισμό λαμβάνουν

τον χαρακτήρα κρίσεων υπερπαραγωγής.

Από τη θεμελιώδη καπιταλιστική αντίφαση, προκύπτει και η αναρχία της παραγωγής. Στο καπιταλιστικό σύστημα δεν υπάρχει σχεδιασμός της παραγωγής και της διανομής των προϊόντων. Κάθε καπιταλιστής παράγει ανεξάρτητα από τους άλλους καπιταλιστές. Η αναρχία αυτή, διαταράσσει την αναλογία ανάμεσα στην παραγωγή και την κατανάλωση και επίσης, συντελεί στην εμφάνιση των κρίσεων υπερπαραγωγής.

Η τάση για περιορισμό της κατανάλωσης και η αναρχία της παραγωγής δρουν από κοινού, προκαλώντας το ξέσπασμα των κρίσεων υπερπαραγωγής. Η συνέπεια των καπιταλιστικών κρίσεων είναι η καταστροφή ενός μέρους της παραγωγής, η μετατροπή εκατομμυρίων εργατών σε εξαθλιωμένους ανέργους και η ένταση της εκμετάλλευσης όσων συνεχίζουν να εργάζονται. Κι όλα αυτά συντελούνται στο βωμό της επιβίωσης του καπιταλιστικού συστήματος.

Όπως ο Μαρξ και ο Ένγκελς εξηκούσαν 165 χρόνια πριν στο περίφημο «Κομμουνιστικό Μανιφέστο», οι αστοί προσπαθώντας να αντιμετωπίσουν τις κρίσεις δημιουργούν τη βάση για πιο βαθιές και πιο εκτεταμένες κρίσεις. Αυτό αποδείχθηκε περίτρανα στις μέρες μας. Για να αποφύγουν μια βαθιά ύφεση το 2008, οι αστοί σπατάλησαν από τα παγκόσμια αποθέματα πλούτου περίπου 14 τρις δολάρια, χρηματοδοτώντας τις τράπεζες και τις μεγάλες επιχειρήσεις. Κρατικοποίησαν τις δικές τους ζημιές, περνώντας το λογαριασμό στους εργαζόμενους και τους μικροαστούς. Με αυτό τον τρόπο δημιούργησαν όμως γιγάντια κρατικά χρέη παγκόσμια. Και τώρα, η νέα κίνηση της παγκόσμιας οικονομίας προς την ύφεση μεταβάλλει τα κρατικά χρέη σε «βόμβα» έτοιμη να εκραγεί.

Είναι ξεκάθαρο ότι οι αστοί δεν έχουν καμία πραγματική λύση για την κρίση. Η απόπειρά τους να αντιμετωπίσουν τα συμπτώματα της κρίσης, δηλαδή τα μεγάλα χρέη των τραπεζών και του κράτους, φορτώνοντάς τα στους ώμους των εργαζόμενων μαζών με μόνιμη λιτότητα, φτώχεια και μαζική ανεργία, οξύνει περαιτέρω την κρίση και απειλεί τον ανθρώπινο πολιτισμό με επιστροφή στη βαρβαρότητα.

Ένα θεμελιώδες ιστορικό δίλλημα τίθεται ενώπιον ολόκληρης της ανθρωπότητας ολόένα και πιο ξεκάθαρο: είτε ο συνειδητός εργαζόμενος άνθρωπος θα πάρει τον έλεγχο της ζωής του στα δικά του χέρια οργανώνοντας ορθολογικά την οικονομία του, είτε οι τυφλές δυνάμεις του καπιταλισμού θα σύρουν τον ανθρώπινο πολιτισμό στην άβυσσο. Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα!

Τι είναι ο Σοσιαλισμός

Η βαθειά, σημερινή κρίση του καπιταλισμού αποτελεί τη ζωντανή επιβεβαίωση της ορθότητας των θεμελιωδών ιδεών του μαρξισμού, πάνω στις οποίες οφείλει να βασίζεται ο ΣΥΡΙΖΑ στον αγώνα του για το σοσιαλισμό.

Ο σοσιαλισμός είναι ένα ανώτερο κοινωνικοοικονομικό σύστημα συγκριτικά με τον καπιταλισμό. Στηρίζεται στην κοινωνικοποίηση των συγκεντρωμένων μέσων παραγωγής και διανομής, η οποία συντρίβει τα εμπόδια που θέτει στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων η καπιταλιστική ιδιοκτησία και η παραγωγή με σκοπό το κέρδος. Η κοινωνικοποίηση αυτή, θα εξαλείψει την καπιταλιστική αναρχία της παραγωγής και θα κάνει δυνατό το σχεδιασμό της οικονομίας προς όφελος του εργαζόμενου κοινωνικού συνόλου.

Η εγκαθίδρυση κεντρικού σχεδιασμού της οικονομίας και κοινωνικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, είναι ο μόνος δρόμος για την εξαφάνιση των καπιταλιστικών κρίσεων υπερπαραγωγής, καθώς και για την εξάλειψη της φτώχειας και της ανεργίας που αποτελούν μάλιστα ταυτόσημες με τον καπιταλισμό. Η θεμελίωση του σοσιαλισμού θα κάνει εφικτή τη δικαιότερη δυνατή διανομή των παραγόμενων προϊόντων και υπηρεσιών, στην αρχή αναπόφευκτα ανάλογα με την απόδοση της εργασίας και αργότερα, καθώς η κοινωνική παραγωγή θα αναπτύσσεται σχεδιασμένα, πλήρως σύμφωνα με τις ανάγκες των μελών της κοινωνίας.

Σύμφωνα με τις θεμελιώδεις ιδέες του μαρξισμού, ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός της κοινωνίας, έχει σαν κοινωνικό εκφραστή και ηγέτιδα δύναμη την εργατική τάξη, το προλεταριάτο, δηλαδή την κοινωνική τάξη που είναι αναγκασμένη να μισθώνει την εργατική της δύναμη για να ζήσει. Ο κοινωνικά πρωτοπόρος ρόλος της εργατικής τάξης πηγάζει από την ειδική θέση της στην παραγωγή και την κοινωνία. Η εργατική τάξη είναι το κοινωνικό προϊόν της ανάπτυξης της σύγχρονης μεγάλης βιομηχανίας. Παράγει συλλογικά, έρχεται σε άμεση επαφή με τις μοντέρνες μεθόδους της παραγωγής, μαθαίνει από την εμπειρία της να δρα συλλογικά και συνειδητοποιείται μέσα στα πιο προχωρημένα πνευματικά κέντρα μιας καπιταλιστικής χώρας, δηλαδή τα μεγάλα αστικά κέντρα. Η απελευθέρωσή της σηματοδοτεί την απελευθέρωση ολόκληρης της κοινωνίας, καθώς δεν μπορεί αντικειμενικά να συντελεστεί, παρά μόνο διαμέσου της κατάργησης κάθε ταξικής εκμετάλλευσης και ανισότητας.

Ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να θεμελιωθεί χωρίς τη σοσιαλιστική επανάσταση, δηλαδή χωρίς την ενεργή και μαζική κινητοποίηση της εργατικής τάξης, επικεφαλής του συνόλου των εκμεταλλευόμενων, εργαζόμενων μαζών, για την επιβολή των δικών της συμφερόντων πάνω στα συμφέροντα των καπιταλιστών εκμεταλλευτών και των αντιδραστικών συμμάχων τους (γαιοκτήμονες, ανώτερα μεσαία στρώματα, ανώτεροι κρατικοί υπάλληλοι κλπ).

Η σοσιαλιστική επανάσταση, όπως και κάθε κοινωνική επανάσταση στο παρελθόν, από τη φύση της δεν μπορεί να είναι μια ειρηνική διαδικασία, γιατί οι εκμεταλλευτές στην προ-

σπάθειά τους να διατηρήσουν ταξικά προνόμια αιώνων, θα τείνουν, χρησιμοποιώντας κύρια τον έλεγχο που ασκούν στο κράτος, να καταφύγουν σε βίαιες μεθόδους καταστολής του επαναστατικού κινήματος. Όμως ειδικά στη σημερινή εποχή, όπου η εργατική τάξη είναι στις περισσότερες χώρες μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, διαθέτει πανίσχυρες οργανώσεις και όπου ταυτόχρονα, η αστική τάξη εξαιτίας της κρίσης του συστήματός της αδυνατεί να συγκεντρώσει την υποστήριξη των μεσαίων στρωμάτων που καταστρέφονται μαζικά, η σοσιαλιστική επανάσταση μπορεί να νικήσει περισσότερο ειρηνικά από ποτέ.

Όπως έδειξε ολόκληρη η ιστορική εμπειρία των επαναστατικών κινημάτων της εργατικής τάξης, η σοσιαλιστική επανάσταση δεν είναι ένα στιγμιαίο γεγονός, αλλά μια διαδικασία, η χρονική διάρκεια και η έκβαση της οποίας εξαρτάται καθοριστικά από την πολιτική και την τακτική του πολιτικού υποκειμενικού παράγοντα, του επαναστατικού κόμματος που βρίσκεται επικεφαλής της κινητοποίησης της εργατικής τάξης.

Όλες οι μεγάλες εργατικές επαναστάσεις, όπως η «Κομμούνα του Παρισιού» και η Οκτωβριανή επανάσταση, απέδειξαν ότι ένας από τους πρώτους στόχους της νικηφόρας εργατικής τάξης, θα πρέπει να είναι η καταστροφή του παλιού αστικού κρατικού μηχανισμού, που, όπως κάθε μορφή κράτους σε μια ταξική κοινωνία, αποτελεί ένα όργανο ταξικής εξουσίας και καταπίεσης. Σύμφωνα με τις θεμελιώδεις ιδέες του Μαρξισμού όπως εκφράστηκαν από τα έργα των Μαρξ, Ένγκελς και Λένιν, η εργατική τάξη πρέπει να δημιουργήσει ένα νέο τύπο κράτους, που θα αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα της. Ένα εργατικό κράτος στο οποίο η πλειοψηφία θα κρατά υπό έλεγχο μια μικρή μειοψηφία πρώην καπιταλιστών, για να προστατευτούν τα συμφέροντα της επανάστασης. Αυτό το καθεστώς είναι η «δικτατορία του προλεταριάτου», όπως την ονόμασε ο Μαρξ, επιλέγοντας έναν όρο (δικτατορία) παρμένο από τη ρεπουμπλικανική, δημοκρατική περίοδο της Ρώμης, ο οποίος στα τέλη του 19ου αιώνα δεν είχε αποκτήσει την αρνητική ταύτιση με τον ολοκληρωτισμό που έχει σήμερα. Ο όρος εργατική, σοσιαλιστική δημοκρατία μπορεί σήμερα να αποδώσει ακριβέστερα το περιεχόμενο της «δικτατορίας του προλεταριάτου».

Η εργατική, σοσιαλιστική δημοκρατία θα επεκτείνει τη δημοκρατία από την πολιτική στην οικονομική σφαίρα, με τον δημοκρατικό σχεδιασμό της κοινωνικοποιημένης οικονομίας. Η εργατική, σοσιαλιστική δημοκρατία δεν χρειάζεται το σμερινό, τερατώδες γραφειοκρατικό κράτος. Η γραφειοκρατία θα αντικατασταθεί από την ενεργή συμμετοχή των μαζών στη διοίκηση του κράτους και της κοινωνίας. Με τη δραστική μείωση της εργάσιμης εβδομάδας που θα προκύψει φυσιολογικά από την κοινωνικοποίηση της παραγωγής, οι εργαζόμενοι θα αποκτήσουν τον απαραίτητο χρόνο για να συμμετάσχουν ενεργά στην άσκηση της εξουσίας, αλλά και να ανακαλύψουν τον δρόμο για τον πολιτισμό, την επιστήμη και την Τέχνη.

Οι πολιτικές αρχές που εισήγαγε το προλεταριάτο του Παρισιού το 1871 και της Ρωσίας το 1917 για να αποτρέψει τη δημιουργία γραφειοκρατικών προνομίων, είναι τα θεμέλια πάνω στα οποία πρέπει να στηριχθεί μια εργατική, σοσιαλιστική δημοκρατία:

- Εκλογή όλων των αξιωματούχων του κράτους με δικαίωμα ανάκλησής τους.

- Όχι μόνιμος στρατός, αλλά οργανωμένος δημοκρατικά ένοπλος λαός. Όχι αντιδραστική και ανεξέλεγκτη από τον λαό αστυνομία, αλλά λαϊκή πολιτοφυλακή, ελεγχόμενη δημοκρατικά από τις μαζικές οργανώσεις.

- Κανένας αξιωματούχος να μη λαμβάνει μισθό παραπάνω από το μισθό του ειδικευμένου εργάτη.

- Κυκλική εναλλαγή του λαού σε όλες τις κρατικές θέσεις. «Όταν ο καθένας είναι γραφειοκράτης, κανείς δεν είναι γραφειοκράτης», όπως χαρακτηριστικά έγραφε ο Λένιν.

Σε αυτές τις αρχές, με βάση την ιστορική εμπειρία της γραφειοκρατικοποίησης της ΕΣΣΔ, αλλά και των άλλων, παραμορφωμένων εργατικών κρατών (Αν. Ευρώπη, Κίνα κ. α) κα-

τά τον προηγούμενο αιώνα, θα πρέπει να προσθέσουμε και την κατηγορηματική απόρριψη του μονοκομματισμού. Το δικαίωμα ύπαρξης όλων των κομμάτων και των πολιτικών τάσεων θα πρέπει να είναι κατοχυρωμένο, με την προϋπόθεση της αποδοχής ενός νέου Συντάγματος που θα εγγυάται τις βασικές κοινωνικές κατακτήσεις της επανάστασης.

Η σοσιαλιστική επανάσταση από τη φύση της, δεν μπορεί να περιοριστεί σε μια χώρα, αλλά θέτει την παγκόσμια επανάσταση στην ημερήσια διάταξη. Η παγκόσμια οικονομία και ο παγκόσμιος καταμερισμός εργασίας που δημιουργήθηκαν από τον καπιταλισμό, συνιστούν παράγοντες οι οποίοι επιβάλουν μια διεθνή λύση στα θεμελιώδη προβλήματα των εργαζόμενων. Η νίκη μιας εργατικής επανάστασης με το κοινωνικό αίτημα του σοσιαλισμού μπορεί να επιτευχθεί ακόμα και στη μικρότερη και πιο καθυστερημένη χώρα του πλανήτη. Όμως το ιστορικό καθήκον της πλήρους οικοδόμησης του σοσιαλισμού μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με τη συνεργασία πολλών μαζί ανεπτυγμένων οικονομικά χωρών. Έτσι οι Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης μπορούν να προετοιμάσουν το έδαφος για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες του Κόσμου και για τον παγκόσμιο σχεδιασμό της οικονομίας.

Με τα τεράστια άλματα που θα συντελεστούν στην παραγωγή σαν αποτέλεσμα της κοινωνικοποίησής της, πάνω στη βάση της πιο σύγχρονης τεχνολογίας και του συνειδητού, δημοκρατικού σχεδιασμού των εργαζόμενων, η κοινωνία θα μεταβληθεί προοδευτικά σε μια απέραντη αδερφική κοινότητα γύρω από ένα γενικό, δημοκρατικά ελεγχόμενο πρόγραμμα παραγωγής. Το κράτος που γεννήθηκε ιστορικά με την εμφάνιση της ταξικής κοινωνίας, θα αρχίσει να σβήνει, καθώς μέσα από την απελευθέρωση της κοινωνικής παραγωγής από τα δεσμά της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, η ταξική δομή της κοινωνίας θα γίνεται παρελθόν.

Οι αναθέσεις των πόλεων και της υπαίθρου, καθώς και η αντίθεση της πνευματικής και χειρωνακτικής εργασίας, θα εξαφανιστούν με την εκρηκτική ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Όλα τα προϊόντα θα είναι άφθονα, όλες οι «πληγές» της ταξικής κοινωνίας θα έχουν κλείσει. Η βάρβαρη φύση της ταξικής κοινωνίας θα έχει γίνει οριστικά παρελθόν και θα ανατείλει ο κομμουνισμός, δηλαδή το κοινωνικό στάδιο στο οποίο η κοινωνία, χωρίς τάξεις και κράτος θα κάνει εφικτό το σύνθημα που διατύπωσαν οι εμπνευστές του επιστημονικού σοσιαλισμού : «Από τον καθένα ανάλογα με τις ικανότητες του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του!».

Η εμπειρία της ΕΣΣΔ και των γραφειοκρατικά παραμορφωμένων εργατικών κρατών του 20ου αιώνα

Δεν μπορεί να υπάρξει σήμερα αποτελεσματική υπεράσπιση του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού, χωρίς την αποτίμηση της εμπειρίας της ΕΣΣΔ και των άλλων γραφειοκρατικά παραμορφωμένων εργατικών κρατών του 20ου αιώνα. Η Οκτωβριανή επανάσταση του 1917 στη Ρωσία, ήταν το σημαντικότερο γεγονός στην Ιστορία, διότι για πρώτη φορά έφερε τους εκμεταλλευόμενους στην εξουσία. Η ανατροπή του καπιταλισμού και η κρατικοποιημένη – σχεδιασμένη οικονομία, δημιούργησαν τη βάση για μια αλματώδη οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη, που ομοιά της δεν είχε ποτέ επιτύχει ο καπιταλισμός.

Όμως η ήττα της διεθνούς επανάστασης και η επακόλουθη απομόνωση της ΕΣΣΔ, σε συνδυασμό με την οικονομική και γενικότερη πολιτισμική καθυστέρηση που κληρονόμησε το εργατικό κράτος, αλλά και την κούραση του ρωσικού προλεταριάτου από τις κακουχίες μια ολόκληρης ταραγμένης περιόδου (Α΄ παγκόσμιος πόλεμος, επανάσταση, πόλεμος που εξαπολύθηκε από τους «Λευκούς» και τους ιμπεριαλιστές ενάντια στη Ρώσικη επανάσταση) δημιούργησαν το κατάλληλο έδαφος για την ανάπτυξη μιας γραφειοκρατικής κάστας αξιωματούχων, που με κύριο πολιτικό εκφραστή τον Στάλιν, συνέτριψε την εργατική δημοκρατία και έθεσε σε κίνδυνο τις θεμελιώδεις κατακτήσεις της επανάστασης.

Η γραφειοκρατική αυτή κάστα, σφετεριζόμενη τα σύμβολα του κομμουνισμού και το τεράστιο κύρος της Οκτωβριανής επανάστασης επιβλήθηκε μέσα στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα, παραβιάζοντας και διαστρεβλώνοντας τις θεμελιώδεις επαναστατικές, δημοκρατικές και διεθνιστικές αρχές του Μαρξισμού, κατευθύνοντας τη διεθνή επανάσταση σε αδιέξοδο και διαλύοντας το παγκόσμιο επαναστατικό κόμμα, την «Κομμουνιστική Διεθνή».

Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο, ο αλλαγμένος διεθνής ταξικός και πολιτικός συσχετισμός δύναμης μέσα από την ηρωική πάλη των λαών ενάντια στο φασισμό και τον καπιταλισμό, έκανε δυνατή την ανατροπή του καπιταλισμού στην Ανατολική Ευρώπη και σε μια σειρά χωρών του πρώην αποικιακού κόσμου (Κίνα κ. α), οδηγώντας όμως στη δημιουργία καθεστώτων, όχι παρόμοιων με την εργατική, σοσιαλιστική δημοκρατία της ΕΣΣΔ του Λένιν, αλλά δομημένων κατ' εικόνα και ομοίωση του ολοκληρωτικού – βοναπαρτιστικού καθεστώτος της ΕΣΣΔ της περιόδου του Στάλιν και αργότερα των διαδόχων του.

Τα σταλινικά καθεστώτα όπως αποδείχθηκε, έκρυσαν μέσα τους το «σπόρο» για την κατοπινή καπιταλιστική παλινόρθωση. Οι προνομιούχες γραφειοκρατικές κάστες, με πρώτη την γραφειοκρατία της ΕΣΣΔ, ξεκομμένες από τα συμφέροντα των εργατικών τάξεων των χωρών τους, αφού υπονόμισαν για δεκατίες τη σχεδιασμένη, κρατικοποιημένη οικονομία, έπесαν στην αγκαλιά του διεθνούς καπιταλισμού τη δεκαετία του 1990, συντρίβοντας όλες τις εναπομείνουσες επαναστατικές, σοσιαλιστικές κατακτήσεις και δυσφημώντας με την πλήρη αποκάλυψη του παρασιτικού και ολοκληρωτικού τους ρόλου τις έννοιες του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού.

Είναι θεμελιώδες πολιτικό καθήκον μας σήμερα να αποκαταστήσουμε στα μάτια των εργαζόμενων και της νεολαίας της χώρας το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό από τις διαστρεβλώσεις και τη δυσφήμιση που τους επέφερε ο σταλινισμός, στηριγμένοι στις θεμελιώδεις αντιλήψεις του μαρξισμού και στις γνήσιες επαναστατικές, δημοκρατικές και διεθνιστικές παραδόσεις της Οκτωβριανής επανάστασης.

Κένυς ή Μαρξ; Δεν μπορεί να υπάρξει σήμερα καπιταλισμός χωρίς λιτότητα!

Για να διασωθεί ο καπιταλισμός - δηλαδή για να προστατευθούν τα κέρδη του μεγάλου κεφαλαίου - η ασκούμενη πολιτική άγριας και παρατεταμένης λιτότητας είναι σήμερα μονόδρομος για τους αστούς. Κάθε τι άλλο από καπιταλιστική σκοπιά θα ήταν παράλογο. Αυξάνοντας τις κρατικές δαπάνες, οι αστικές κυβερνήσεις θα δημιουργούσαν πληθωρισμό και ακόμα μεγαλύτερα ελλείμματα και χρέη. Γι' αυτό το λόγο, κατά κανόνα, σε παγκόσμιο επίπεδο βλέπουμε σήμερα μόνο παραλλαγές της ίδιας πολιτικής άγριας λιτότητας.

Η παλιά συνταγή του Κεϋνσιανισμού στην κλασσική της μορφή, με τις μεγάλες κρατικές δαπάνες «για να τονωθεί η ζήτηση», έχει περιέλθει «στα αζήτητα». Όσοι αποδίδουν στην πολιτική του Μπ. Ομπάμα μια σύγχρονη εκδοχή του Κεϋνσιανισμού κάνουν ένα σοβαρό λάθος, καθώς «ξεχνούν» ότι η αμερικάνικη κυβέρνηση εφαρμόζει σήμερα ένα γιγαντιαίο και διαρκώς διογκούμενο πρόγραμμα περικοπών. Επίσης, η δνμόσια υποστήριξη των αστικών κυβερνήσεων της Γαλλίας και των χωρών του ευρωπαϊκού Νότου σε πολιτικές «ανάπτυξης» και στα «ευρω-ομόλογα», δεν συνιστούν την υπεράσπιση ενός νέου «Κεϋνσιανού» μοντέλου, αλλά απλά την απόπειρα να μετατεθεί το βάρος της ύφεσης και των χρεών της Ευρωζώνης στις πλάτες του ισχυρότερου, γερμανικού καπιταλισμού.

Ιστορικά οι μέθοδοι του Κεϋνσιανισμού δοκιμάστηκαν από τους αστούς και απέτυχαν. Η αιτία που έβγαλε οριστικά τις ΗΠΑ από την μεγάλη κρίση του 1929-33, δεν ήταν, όπως λαθεμένα υποστηρίζεται συνήθως, οι Κεϋνσιανές πολιτικές του Ρούσβελτ, αλλά το γεγονός της αποδυνάμωσης των ανταγωνιστών τους στο Β Παγκόσμιο πόλεμο και το ότι οι ίδιες, όχι μόνο κρατήθηκαν στο μεγαλύτερο μέρος της διάρκειας του πολέμου εκτός πολεμικών επιχειρήσεων, αλλά μέσα από την πο-

λεμική τους βιομηχανία έπαιξαν και το ρόλο εμπόρου – προμηθευτή όπλων για τους εμπόλεμους.

Μεταπολεμικά, ο κύριος παράγοντας που έδωσε ώθηση στην ανάπτυξη του Δυτικού καπιταλισμού δεν ήταν ο Κεϋνσιανισμός, αλλά η αλματώδης επέκταση του παγκόσμιου εμπορίου. Όταν η ανάπτυξη άρχισε να υποχωρεί στη δεκαετία του 1970, οι ασκούμενες πολιτικές του Κεϋνσιανισμού οδήγησαν σε μεγάλα ελλείμματα και πληθωρισμό. Ήταν συνεπώς αυτή η αποτυχία του Κεϋνσιανισμού που οδήγησε τους αστούς στις βάρβαρες μεθόδους του νεοφιλελευθερισμού για να σταθεροποιήσουν τον καπιταλισμό και όχι μια νέα, ιδεολογική τους εμμονή.

Όσοι σήμερα μέσα στο εργατικό κίνημα και την Αριστερά περιορίζονται να υπερασπίζονται τις μεθόδους του Κεϋνσιανισμού για την παροχή «ρευστότητας» στην αγορά, αντί για την θεραπεία της ασθένειας, ασχολούνται με τα συμπτώματά της. Η κρίση δεν προκαλείται από την έλλειψη «ρευστότητας». Η έλλειψη «ρευστότητας» είναι το αποτέλεσμα της καπιταλιστικής κρίσης.

Η μαζική διοχέτευση κρατικού χρήματος στην οικονομία θα συνιστούσε τον πιο σύντομο δρόμο για τις κρατικές χρεοκοπίες. Επιπρόσθετα, σε μια καπιταλιστική οικονομία που βρίσκεται σε ύφεση, η παρέμβαση του κράτους με μεγάλα ποσά στην κυκλοφορία, σημαίνει πρακτικά τη διοχέτευση χρήματος που δεν αντανακλά πραγματικές παραγόμενες αξίες. Άρα οδηγεί στη δημιουργία πληθωρισμού, ικανού να απαξιώσει μαζικά τα εισοδήματα και να αυξήσει περεταίρω τα χρέη.

Οι σύντομοι και εύκολοι δρόμοι που αναζητούν οι Κεϋνσιανοί για την έξοδο από την βαθιά κρίση του καπιταλισμού δεν υπάρχουν. Η ουσία της εποχής μας βρίσκεται στο γεγονός ότι εξαιτίας της βαθιάς, ιστορικής κρίσης του καπιταλισμού, η οποιαδήποτε πραγματική και σταθερή βελτίωση στους βασικούς τομείς της ζωής της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων της πόλης και της υπαίθρου – από την εξασφάλιση μιας αξιοπρεπούς θέσης εργασίας, το εισόδημα, την στέγαση, την Υγεία, την Παιδεία μέχρι τα δημοκρατικά δικαιώματα, την ποιότητα ζωής, τον πολιτισμό και το περιβάλλον – εξαρτάται από την επίτευξη θεμελιακών, επαναστατικών αλλαγών στην κοινωνία. Ο μόνος ιστορικός δρόμος προόδου για την ανθρωπότητα είναι ο δρόμος του σοσιαλισμού.

Το ιστορικό αδιέξοδο του ελληνικού καπιταλισμού και η αυξανόμενη εξαθλίωση

Η θέση του ελληνικού καπιταλισμού σαν του «αδύναμου κρίκου» της Ευρωζώνης, τον ώθησε να έρθει πρώτος πιο κοντά στην χρεοκοπία. Από τα μέσα της δεκαετίας του 1990 μέχρι και το 2007 ο ελληνικός καπιταλισμός γνώρισε μια αξιοσημείωτη ανάπτυξη, η οποία στηρίχθηκε κύρια στον υπέρογκο και φθηνότερο σε σχέση με το παρελθόν δανεισμό, που τροφοδότησε τεχνητά την κατανάλωση και ιδιαίτερα, τον τομέα των κατασκευών, μέσω των χιλιάδων στεγαστικών δανείων. Στο τέλος της πολυετούς του ανάπτυξης ο ελληνικός καπιταλισμός είχε εδραιώσει τη θέση του μέσα στο «κλαμπ» του ανεπτυγμένου Δυτικού καπιταλισμού, αλλά παρ' όλα αυτά, πάντοτε σαν ένας από τους πιο «αδύναμους κρίκους» του.

Η χαμηλή ανταγωνιστικότητα του ελληνικού «αδύναμου κρίκου» οφείλεται ιστορικά στο γεγονός ότι οι Έλληνες αστοί, παρά τα μεγάλα κεφάλαια που συσσώρευσαν μεταπολεμικά, ουδέποτε επένδυσαν με ένα εκτεταμένο τρόπο στις νέες τεχνολογίες, στην έρευνα και στην ανάπτυξη της βιομηχανικής παραγωγής.

Η ύφεση ξέσπασε στην Ελλάδα το 2008 σαν έκφραση της διεθνούς τάσης για συρρίκνωση των παραγωγικών δυνάμεων. Όμως το πρωτοφανές της βάθος, από τη μία πλευρά επιβεβαιώνει τον επίπλαστο χαρακτήρα της προηγούμενης πολυχρονης ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού, μιας ανάπτυξης δηλαδή που δεν στηρίχθηκε σε παραγωγικές επενδύσεις και από την άλλη, οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην απόπειρα από το 2009 και έπειτα, να αφαιρεθεί βίαια εισόδημα από τις εργαζόμενες μάζες για να αποπληρωθούν τα ληστρικά δά-

νεια του κράτους.

Η συνολική πτώση του ΑΕΠ από το 2008 μέχρι τα τέλη του 2013 αναμένεται να διαμορφωθεί στο 25% περίπου. Δηλαδή μέσα σε 6 χρόνια, η Ελλάδα θα έχει χάσει το 1/4 του μεγέθους του ΑΕΠ της. Η καταστροφή αυτή μπορεί να συγκριθεί μόνο με τις επιπτώσεις της «Μεγάλης Ύφεσης» στις ΗΠΑ του 1929-33.

Η αύξηση των «στρατιών» των ανέργων και των φτωχών είναι πρωτοφανής. Η θέση του Μαρξ στο «Κεφάλαιο» γνωστή σαν «θεωρία της αυξανόμενης εξαθλίωσης», που έγινε ο στόχος διαχρονικών επιθέσεων από τους αστούς και τους ρεφορμιστές, βρίσκει την πιο χαρακτηριστική επιβεβαίωσή της στη σημερινή Ελλάδα. Η Ελλάδα έχει υψηλότερο ποσοστό ανεργίας ακόμα και από χώρες όπως το Ιράκ, η Παλαιστίνη και το Κονγκό. Το πραγματικό ποσοστό σύμφωνα με το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ είναι 30% και μέσα στο 2013 το Ινστιτούτο υπολογίζει ότι θα εκτοξευθεί στο 34%, κάτι που σημαίνει ότι ο αληθινός αριθμός των ανέργων θα ξεπεράσει τα 2 εκατομμύρια. Το πιο ακραίο φαινόμενο σχετικά με την ανεργία, είναι το γεγονός ότι σήμερα 450. 000 οικογένειες φυτοζωούν, χωρίς ούτε έναν εργαζόμενο. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχουν 1. 300. 000 άτομα που δεν έχουν κανένα εισόδημα.

Συνολικά τα εισοδήματα των μισθωτών και των συνταξιούχων από τις αρχές του 2008 έχουν υποστεί καθίζηση κατά 50%. Η αγοραστική δύναμη των μισθωτών και των συνταξιούχων σύμφωνα με το ΙΝΕ-ΓΣΕΕ έχει πλέον επιστρέψει στα επίπεδα της δεκαετίας του 1970. Βρίσκεται στα επίπεδα χωρών όπως η Εσθονία, η Τσεχία και η Κροατία και έπεσε κάτω από το 50% του μέσου όρου των ανεπτυγμένων ευρωπαϊκών χωρών. Σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ συνολικά 3. 900. 000 Έλληνες βρίσκονται κάτω από το όριο της φτώχειας.

Με δεδομένες αυτές τις εφιαλτικές κοινωνικές συνθήκες, είναι εντελώς παράλογο και ουτοπικό να υποστηρίζεται σήμερα ότι στην Ελλάδα υπάρχει χώρος για «προοδευτικές μεταρρυθμίσεις» πάνω στο έδαφος του καπιταλισμού. Αντίθετα, η λήψη επαναστατικών σοσιαλιστικών μέτρων είναι μονόδρομος. Όσοι υποστηρίζουν ότι διαθέτουν την πολιτική συνταγή που μπορεί να αφαιρέσει από τον καπιταλισμό το βάρβαρο, πραγματικό του πρόσωπο και να οικοδομήσει πάνω στο έδαφός του ένα «προοδευτικό» και «κοινωνικό» κράτος, αντικειμενικά και ανεξάρτητα από τις προθέσεις τους είναι δημαγωγοί.

Το πρόγραμμα άγριας λιτότητας και περικοπών που εφαρμόζεται τα τελευταία χρόνια δεν είναι μια «λάθος συνταγή». Οι συνασπισμένοι δυτικοί ιμπεριαλιστές – πιστωτές και η ελληνική άρχουσα τάξη ξέρουν πολύ καλά τι κάνουν. Ονομάζοντας την επίθεση στο βιοτικό επίπεδο των μαζών «υποτίμηση», παραδέχονται ότι συνειδητά συντρίβουν τα εργατικά και μικροαστικά εισοδήματα, για να εξυπηρετηθούν τα ληστρικά κρατικά δάνεια και να εξασφαλιστούν στο μέλλον τα μεγαλύτερα κέρδη για τις πιο ισχυρές μερίδες του κεφαλαίου.

Ωστόσο η ίδια η ζωή, με τη μια χώρα της Ευρωζώνης μετά την άλλη να αντιμετωπίζει το φάσμα της υπερχρέωσης, αποδεικνύει ότι το αδιέξοδο του ελληνικού καπιταλισμού είναι οργανικό τμήμα ενός διεθνούς καπιταλιστικού αδιεξόδου. Οι προοπτικές του είναι πλήρως υποταγμένες στις δυσοίονες προοπτικές της ευρωπαϊκής και της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας.

Αν ο ευρωπαϊκός και ο παγκόσμιος καπιταλισμός εισέρχονταν σε μια περίοδο ισχυρής ανάκαμψης, τότε θα ήταν αυξημένες οι πιθανότητες για μια διευθέτηση του ελληνικού χρέους, που θα μπορούσε να εξασφαλίσει σταθερότητα για το ευρώ και να θέσει ξανά σε τροχιά ανάπτυξης τον ελληνικό καπιταλισμό. Όμως στις παρούσες συνθήκες εισόδου σε μια δεύτερη απανωτή διεθνή ύφεση, για τον ελληνικό καπιταλισμό προδιαγράφεται ένα μέλλον πλήρους χρεοκοπίας και παρακμής.

Η προοπτική εξόδου από το ευρώ και ο κλονισμός της Ευρωζώνης

Η έξοδος της Ελλάδας από το ευρώ είναι ένα πραγματικό εν-

δεχόμενο. Όμως δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται απομονωμένα, αλλά μέσα στο γενικότερο πλαίσιο της κρίσης του ευρωπαϊκού και παγκόσμιου καπιταλισμού.

Το ευρώ έγινε πραγματικότητα σε μια περίοδο ανάπτυξης του καπιταλισμού στη Δύση. Σε μια τέτοια περίοδο, η πυρετώδης άνοδος της καπιταλιστικής κερδοφορίας τροφοδότησε τα ανοίγματα των ισχυρότερων καπιταλιστών της Ευρώπης και ιδιαίτερα των Γερμανών, προς την περαιτέρω οικονομική ενοποίηση, γύρω από ένα ενιαίο νόμισμα. Οι Γερμανοί καπιταλιστές με όχημα το ενιαίο νόμισμα, εδραίωσαν την κυριαρχία τους στη μεγάλη Ευρωπαϊκή αγορά και ισχυροποίησαν το ρόλο τους παγκόσμια.

Τα πράγματα όμως, είναι εντελώς διαφορετικά σήμερα που η βαθιά ύφεση εξαπλώνεται στην Ευρωζώνη, οξύνοντας το πρόβλημα του χρέους. Σε αυτές τις συνθήκες, η Γερμανία και γενικότερα ο εύρωστος ευρωπαϊκός καπιταλιστικός Βορράς, για να διατηρήσει το κεκτημένο του ευρώ, θα πρέπει να χρηματοδοτεί για πολλά χρόνια τα χρέη του Νότου, συμπαράσυρόμενος και αυτός στο «τούνελ» της ύφεσης. Συνεπώς, όσο η κρίση θα βαθθαίνει, τόσο περισσότερο η σημερινή σύνθεση της Ευρωζώνης θα καθίσταται ασύμφορη για τους ισχυρότερους ευρωπαίους καπιταλιστές και θα υπονομεύεται το ευρώ.

Στο πλαίσιο αυτή της διαδικασίας, η Ελλάδα σαν ο «πιο αδύναμος κρίκος» της Ευρωζώνης, είναι αντικειμενικά η πρώτη υποψήφια να εγκαταλείψει το ευρώ. Αλλά δεν θα είναι η μόνη. Η δραματική χειροτέρευση της κρίσης στην Ισπανία και τις υπόλοιπες χώρες του ευρωπαϊκού Νότου, δείχνει ότι ο κατάλογος των υποψηφίων συνεχώς θα μεγαλώνει, αυξάνοντας τις πιθανότητες για μια πιο ολιγομελή Ευρωζώνη ή ακόμα και για την διάλυση αυτής με τη σημερινή της μορφή.

Η δύναμη που ωθεί την Ελλάδα έξω από το ευρώ, είναι το ίδιο το ξεδίπλωμα της κρίσης του καπιταλισμού διεθνώς και ειδικά στην Ευρωζώνη. Η βαθιά ύφεση στη χώρα, που «ανατροφοδοτείται» από την ύφεση που εξαπλώνεται στο σύνολο της Ευρωζώνης και από τα ίδια τα βάρβαρα μέτρα των Μνημονίων, είναι η δύναμη που σπρώχνει ταχύτατα την Ελλάδα προς την κατεύθυνση του εθνικού νομίσματος.

Η άποψη που υποστηρίζει ότι η Ελλάδα δεν μπορεί ποτέ να βγει από το ευρώ επειδή αυτό δεν συμφέρει στην παρούσα φάση τους ισχυρούς της ΕΕ, είναι εσφαλμένη και κοντόφθαλμη. Ασφαλώς είναι σωστή η διαπίστωση ότι η ζημιά από την έξοδο της Ελλάδας ή και άλλων χωρών από την Ευρωζώνη θα είναι μεγάλη για τον ευρωπαϊκό καπιταλισμό. Εκτός από την επιβάρυνση κρατών και τραπεζών με νέα χρέη, αυτή η εξέλιξη θα εκτοξεύσει το κόστος δανεισμού για όλους τους «εταίρους» και θα ρίξει την αξία του ευρώ στις αγορές, αποσταθεροποιώντας το σύνολο της παγκόσμιας οικονομίας. Γι' αυτό άλλωστε, μέχρι σήμερα οι ισχυρότερες καπιταλιστικές χώρες της Ευρωζώνης, προεξάρχουσας της Γερμανίας, προσπαθούν να κρατήσουν την Ελλάδα στο ευρώ με το λιγότερο δυνατό κόστος για τις ίδιες και με το μεγαλύτερο δυνατό για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της χώρας. Αναμφίβολα, δεν θέλουν να φύγει η Ελλάδα και καμία άλλη χώρα από το ευρώ. Όμως το να κάνει κάποιος διαπιστώσεις για τις οικονομικές προοπτικές στον καπιταλισμό με κριτήριο μόνο το τι θέλει άρχουσα τάξη είναι ο ορισμός της μυωπίας. Οι αστοί θα ήθελαν να μην υπάρχει καν ύφεση, όμως εξαιτίας των αντιφάσεων του συστήματός τους, αυτή είναι αναπόφευκτη. Παρόμοια, η τάση συρρίκνωσης και υπονόμευσης της Ευρωζώνης δεν είναι στις προθέσεις τους, αλλά όπως ήδη εξηγήσαμε, το πιο πιθανό είναι να τους επιβληθεί από τα πράγματα.

Οι Γερμανοί και οι άλλοι ισχυροί ευρωπαίοι καπιταλιστές του Βορά, αντιλαμβανόμενοι ότι η κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού διαρκώς θα επιδεινώνεται με την εμφάνιση συνθηκών ανεξέλεγκτης χρεοκοπίας και ότι θα απαιτούνται διαρκώς νέα επισφαλή δάνεια για να κρατιέται ο ελληνικός καπιταλισμός τεχνητά στα πόδια του, κάποια στιγμή πιθανότατα θα αναγκαστούν να σπρώξουν την Ελλάδα έξω από το κοινό νόμισμα, σε μια πορεία συνολικής υπονόμευσης του ευρώ.

Το ζήτημα του νομίσιματος και η θέση του ΣΥΡΙΖΑ

Ανεξάρτητα από την μορφή που θα λάβει μια ενδεχόμενη επιστροφή της Ελλάδας σε εθνικό νόμισμα (συναινετική με τους δανειστές ή όχι, αποτέλεσμα άτακτης χρεοκοπίας), πάνω στο έδαφος του καπιταλισμού θα έχει ολέθρια αποτελέσματα για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Το νέο νόμισμα θα τείνει να απαξιωθεί από την αρχή και θα υποτιμηθεί ραγδαία. Αυτό θα έχει σαν συνέπεια μια μεγάλη μείωση του εισοδήματος της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Ο πληθωρισμός θα γιγαντωθεί σαν αποτέλεσμα της διοχέτευσης πληθωριστικού χρήματος στην κυκλοφορία για αναγκαίες πληρωμές (χρήμα που δεν θα αντανakλά πραγματικές παραγόμενες αξίες), αλλά και της ακρίβειας των χιλιάδων αναγκαιών εισαγόμενων εμπορευμάτων. Το κρατικό χρέος, ακόμα και αν η επιστροφή σε εθνικό νόμισμα συνοδευτεί από μια δραστική του περικοπή, θα πολλαπλασιαστεί γρήγορα, καθώς ο δανεισμός του κράτους - αλλά και των νοικοκυριών και των επιχειρήσεων - λόγω των υποτιμήσεων και του πληθωρισμού, θα γίνει πανάκριβος. Η συνέπεια όλων αυτών θα είναι μια ακόμα μεγαλύτερη ύφεση, με μια νέα απότομη πτώση του ΑΕΠ.

Η αναγνώριση από τους μαρξιστές των συνθηκών που θα δημιουργηθούν με την επιστροφή σε εθνικό νόμισμα πάνω στο έδαφος του καπιταλισμού, δεν ισοδυναμεί καθόλου με την υποστήριξη του ευρώ και των αντιδραστικών πολιτικών που συνοδεύουν την απόπειρα για τη διάσωσή του. Αυτό που πρέπει να έχουμε κατά νου, είναι ότι πάνω στο έδαφος του καπιταλισμού, σε τελική ανάλυση, είτε με ευρώ, είτε με εθνικό νόμισμα, η πτώση του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης, θα διαφέρει κύρια στους ρυθμούς και τη μορφή και λιγότερο στην έκταση.

Η πιθανή επιστροφή στο εθνικό νόμισμα θα αποτελέσει σε κάποιο διάστημα ένα «αναγκαίο κακό», που θα επιβληθεί στους έλληνες αστούς, από την ταχύτατη ανάπτυξη της κρίσης και τη χαμηλή ανταγωνιστικότητα του ελληνικού καπιταλισμού. Οι έλληνες αστοί, μη έχοντας καμία πρόθεση να βελτιώσουν την ανταγωνιστικότητα του ελληνικού καπιταλισμού με σοβαρές επενδύσεις στη βιομηχανία, την τεχνολογία, την επιστήμη και την έρευνα, θα επιχειρήσουν να εκμεταλλευτούν την επιστροφή στο υποτιμημένο εθνικό νόμισμα για να αποκτήσουν ένα τεχνητό πλεονέκτημα στις εξαγωγές τους, τσακίζοντας έτσι επίσης, πιο αποτελεσματικά το εργατικό κόστος. Όμως, καθώς το μεγαλύτερο τμήμα των ελληνικών εξαγωγών κατευθύνεται σε χώρες της ΕΕ, οι ευρωπαίοι αστοί δεν πρόκειται να επιτρέψουν μια ανενόχλητη εισβολή φθηνών ελληνικών εμπορευμάτων στις αγορές τους. Έτσι, αναπόφευκτα η έξοδος από το ευρώ θα συνοδευτεί από μια σειρά μέτρων προστατευτισμού ενάντια στην Ελλάδα και πιθανότατα, από την έξωσή της και από την ίδια την Ε.Ε.

Οι υποστηρικτές της εξόδου από το ευρώ σαν λύση για το σημερινό αδιέξοδο της χώρας, επικαλούνται το παράδειγμα της Αργεντινής, η οποία έχοντας στα χέρια της το υποτιμημένο «πέσο», ανέκαμψε σχετικά γρήγορα μετά από την κατάρρευση του 2001. Όμως η οικονομία της Αργεντινής είχε ωφεληθεί τότε από την παγκόσμια οικονομική ανάκαμψη και την αυξανόμενη ζήτηση για τα αγροτικά της προϊόντα, κύρια από την Κίνα. Αντίθετα μια ελληνική χρεοκοπία με υιοθέτηση εθνικού νομίσιματος, θα λάβει χώρα μέσα σε εντελώς διαφορετικές διεθνείς συνθήκες, σε μια παγκόσμια ύφεση, με συρρικνωμένες αγορές και αυξανόμενο προστατευτισμό.

Η επιλογή της υιοθέτησης της εξόδου από το ευρώ σαν το βασικό σύνθημα για την Αριστερά από πολιτικές δυνάμεις εντός και εκτός του ΣΥΡΙΖΑ, είναι βαθειά λαθεμένη και επιζήμια. Ακόμα και αν αυτό δεν βρίσκεται στις προθέσεις τους, οδηγεί στην δημιουργία μιας σειράς από επιβλαβείς πολιτικές παρενέργειες και στρεβλώσεις που πλήττουν την υπόθεση της υπεράσπισης του σκοπού του σοσιαλισμού. Καλλιεργεί την εντύπωση ότι την κρίση δημιούργησε το νόμισμα και όχι οι αντιφάσεις του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος. Σημαίνει

την «ντε φάκτο» αποδοχή σαν «αναγκαίου κακού» όλων των δεινών που θα φέρει για τις μάζες η νομισματική υποτίμηση και ο υπερπληθωρισμός. Δημιουργεί την αυταπάτη ότι οι μέθοδοι του εθνικού προστατευτισμού μπορούν να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα της εργατικής τάξης. Με την πατριωτική της οπτική, δεν προωθεί, αλλά αντίθετα υπονομεύει την ζωτική υπόθεση του κοινού και συντονισμένου αγώνα της ευρωπαϊκής και διεθνούς εργατικής τάξης ενάντια στον καπιταλισμό.

Αυτή η πατριωτική θέση που δεν προβάλει σαν κύριο και επιτακτικό ζήτημα την εργατική διεθνιστική αλληλεγγύη σε όλη την Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένου ιδίως του Βορά, αλλά την επιστροφή σε εθνικό νόμισμα, αν υιοθετηθεί από τον ΣΥΡΙΖΑ αναπόφευκτα θα οδηγήσει σε ολέθριες τακτικές επιδίωξης κοινού μετώπου με μια υποτιθέμενη «πατριωτικά σκεπτόμενη» μερίδα του κεφαλαίου, η οποία θα υποστηρίζει επίσης την επιστροφή σε εθνικό νόμισμα.

Ασφαλώς μια επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση, ερχόμενη στην εξουσία θα υποχρεωθεί να τυπώσει νέο νόμισμα για να αντιμετωπίσει τη βέβαιη απόπειρα επιβολής «νομισματικής ασφυξίας» από την ΕΕ και να κάνει τις αναγκαίες πληρωμές. Όμως η έκδοση νέου νομίσιματος θα είναι μια αναγκαστική, τεχνική ενέργεια για να στηριχθεί το πρόγραμμα εγκαθίδρυσης μιας κοινωνικοποιημένης, σχεδιασμένης οικονομίας. Είναι απαράδεκτο να ανάγεται σε κύριο σύνθημα που παραμερίζει ή επισκιάζει το ίδιο το πρόγραμμα του σοσιαλισμού και τη ζωτική αναγκαιότητα της εφαρμογής του. Η έκδοση νομίσιματος από μια κυβέρνηση που θα εφαρμόσει ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα, δεν θα πραγματοποιηθεί σαν ένα μέτρο αστικού, εθνικού προστατευτισμού, αλλά στην υπηρεσία των σκοπών της σοσιαλιστικής επανάστασης, ενταγμένη στην υπόθεση της εξάπλωσής της στην Ευρώπη, που συνεπάγεται προοπτικά την ενοποίηση της ηπείρου γύρω από ένα νέο νόμισμα - σύμβολο της κοινωνικοποιημένης, σχεδιασμένης, σοσιαλιστικής οικονομίας.

Από την άλλη πλευρά όμως, η πολιτική υπεράσπιση του ευρώ πάνω στο έδαφος της καπιταλιστικής Ευρωζώνης, σημαίνει ταυτόχρονα και υπεράσπιση της μόνης πολιτικής που είναι εφικτή σε καπιταλιστική βάση, δηλαδή της άγριας λιτότητας. Σε συνθήκες ραγδαίας ανάπτυξης της διεθνούς καπιταλιστικής κρίσης δεν υπάρχει κανένας «μαγικός» τρόπος που να μπορεί να εξασφαλίσει παραμονή στο ευρώ και ευημερία για τον εργαζόμενο λαό της Ελλάδας. Η υπεράσπιση του ευρώ πάνω στο έδαφος του καπιταλισμού δεν είναι καθόλου μια «διεθνιστική στάση». Ισοδυναμεί στην πράξη με την υποστήριξη του ευρωπαϊκού κεφαλαίου ενάντια στην ευρωπαϊκή εργατική τάξη.

Οι πραγματικοί σοσιαλιστές δεν πρέπει να υποστηρίζουν τη μια ή την άλλη νομισματική πολιτική των αστών, το ένα ή το άλλο νόμισμα. Το καθήκον τους είναι να υπερασπίζονται την αναγκαιότητα του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας. Το δίλλημα «ευρώ η δραχμή» είναι ψεύτικο. Το μόνο αληθινό πολιτικό δίλλημα για τους εργαζόμενους είναι σήμερα το ακόλουθο : πρόγραμμα διαχείρισης του βάρβαρου καπιταλισμού ή πρόγραμμα ανατροπής του για τη θεμελίωση του σοσιαλισμού!

Η συντηρητική μετατόπιση της ηγεσίας και οι επιζήμιες συνέπειές της

Μέσα στις δραματικές συνθήκες που διαμόρφωσε η καπιταλιστική κρίση, η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, έχοντας δώσει τα προηγούμενα χρόνια μαζικούς αγώνες που ριζοσπαστικοποίησαν την συνείδηση τους, στράφηκαν στον ΣΥΡΙΖΑ για να εκφράσει πολιτικά τα συμφέροντα και τις διεκδικήσεις τους.

Μετά τον σχηματισμό της συγκυβέρνησης Σαμαρά οι εργαζόμενοι και οι νέοι προσδοκούσαν από την ηγεσία του κόμματός μας να αφιερώσει όλες τις δυνάμεις της για να συντονίσει και να αναπτύξει τους μαζικούς ταξικούς αγώνες. Εκείνη όμως αντίθετα, επέδειξε παθητικότητα και μετατοπίστηκε σε πιο

«μετριοπαθείς», δηλαδή δεξιότερες πολιτικές θέσεις, όπως η πρόθεση για επαναδιαπραγμάτευση με την τρόικα, η πρόταση για μια κυβέρνηση «λαϊκής σωτηρίας» αντί για μια αριστερή κυβέρνηση, η επίκληση της «καμένης γης» στη οικονομία σαν άλλοθι για να αποφύγει ριζοσπαστικές πολιτικές δεσμεύσεις. Παράλληλα, προέβη σε μια σειρά συναντήσεων, ομιλιών και δημόσιων τοποθετήσεων που αντανakλούσαν ξεκάθαρα την πρόθεση παροχής «διαπιστευτηρίων» αποκήρυξης επαναστατικών πολιτικών στην τρόικα και την ελληνική άρχουσα τάξη.

Η δεξιά πολιτική μετατόπιση της ηγεσίας δεν είναι ένα κακόβουλο εφεύρημα εσωκομματικών της αντιπάλων. Διαπιστώνεται και σχολιάζεται αρνητικά καθημερινά από τους απλούς εργαζόμενους στις γειτονίες και τους χώρους δουλειάς, αλλά και σημειώνεται όπως είναι φυσικό, θετικά από τους απολογητές της άρχουσας τάξης και της τρόικας στα ΜΜΕ.

Οι συνέπειες αυτής της πολιτικής μετατόπισης είναι ολέθριες. Πολλαπλασιάζει την απογοήτευση των εργαζόμενων από τη μη νικηφόρα έκβαση των μαζικών ταξικών αγώνων των τελευταίων χρόνων. Ανακόπτει το δυναμικό ρεύμα υποστήριξης που αναπτύχθηκε στη βάση αριστερών και ριζοσπαστικών συνθημάτων για τον ΣΥΡΙΖΑ την προηγούμενη περίοδο. Προσδίδει στην υποστήριξη στον ΣΥΡΙΖΑ έναν «απονευρωμένο», εκλογικό χαρακτήρα, χωρίς ενθουσιασμό για τις θέσεις του και με δικαιολογημένο σκεπτικισμό για τις αληθινές προθέσεις της ηγεσίας. Με άλλα λόγια, υπονομεύει την ανάπτυξη της επιρροής του ΣΥΡΙΖΑ και δημιουργεί την αιτία για την εμφάνιση κρίσεων εσωστρέφειας και διασπάσεων στο άμεσο μέλλον.

Πάνω από όλα όμως, η δεξιά μετατόπιση προετοιμάζει το έδαφος για μεγάλες ήττες της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος όταν οι «μετριοπαθείς» απόψεις θα επιχειρηθεί να εφαρμοστούν στην εξουσία από μια κυβέρνηση «λαϊκής σωτηρίας με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ» και «λαϊκόδεξιούς» ή «κεντροαριστερούς» συμμάχους, όπως αυτή, που άλλοτε ανοικτά και άλλοτε συγκεκαλυμμένα, προτείνει σήμερα η ηγεσία.

Το πρόσφατο παράδειγμα της Κύπρου απέδειξε ότι δεν υπάρχουν τα παραμικρά περιθώρια για ουσιαστική «επαναδιαπραγμάτευση» των δανειακών συμβάσεων. Αυτό ισχύει στο πολλαπλάσιο για κυβερνητικά σχήματα στα οποία θα συμμετέχουν αριστερά κόμματα όπως ο ΣΥΡΙΖΑ. Η απόπειρα για μια «μετριοπαθή» κυβερνητική πολιτική σε κλίμα «διαλόγου» και «ηπιότητας» θα αποθρασύνει την τρόικα και τα εγχώρια αστικά επιτελεία και θα τους κάνει να προβούν σε ασφυκτικές οικονομικές, πολιτικές και διπλωματικές πιέσεις και απειλές για να υποτάξουν πλήρως την ηγεσία και να εκθέσουν τον ΣΥΡΙΖΑ στα μάτια των εργαζόμενων. Έτσι η ηγεσία εγκλωβισμένη σ' ένα ετερογενές ταξικά και πολιτικά κυβερνητικό σχήμα και χωρίς ένα επεξεργασμένο επαναστατικό, σοσιαλιστικό πρόγραμμα, θα υποχρεωθεί να υποκύψει στις πιέσεις του καπιταλισμού και θα βρεθεί αντιμέτωπη με την ίδια την κοινωνική της βάση, την εργατική τάξη και τα φτωχότερα στρώματα του λαού, συμπαρασύροντας το κόμμα στην κρίση και το αδιέξοδο.

Ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να αγωνιστεί για μια επαναστατική και σοσιαλιστική κυβέρνηση

Αντί για τον ολέθριο και καταδικασμένο σε αποτυχία δρόμο της «σταδιακής μεταρρύθμισης» του σάπιου καπιταλισμού και του κράτους που τον υπηρετεί από μια κυβέρνηση «λαϊκής σωτηρίας», η κυβέρνηση για την οποία οφείλει να παλεύει ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να είναι επαναστατική και σοσιαλιστική! Αυτή η κυβέρνηση από τη φύση της δεν μπορεί να σχηματιστεί σε συμμαχία με κανένα από τα αστικά κόμματα ή τις διασπάσεις τους. Πιο συγκεκριμένα, οι ΑΝΕΛ, με τους οποίους το τελευταίο διάστημα η ηγεσία καλλιεργεί ένα φιλικό και συμμαχικό κλίμα, θα μπουν σε μια κυβέρνηση με τον ΣΥΡΙΖΑ μόνο για να τον υπονομεύσουν, να τον απομακρύνουν από την κοινωνική του βάση και τα συμφέροντά της, να τον κρατήσουν μέσα στα όρια του καπιταλισμού και τελικά να τον διασπάσουν. Συνεπώς,

οποιαδήποτε πολιτική συνεργασία με τους ΑΝΕΛ και κάθε άλλο αστικό σχηματισμό είναι απαράδεκτη.

Τα ίδια ολέθρια αποτελέσματα θα έχει και η επιδίωξη μιας συγκυβέρνησης με το ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜΑΡ ή διασπάσεις τους, κόμματα που ελέγχονται πολιτικά από την άρχουσα τάξη και έχουν χρεοκοπήσει στη συνείδηση της εργατικής τάξης και των φτωχότερων λαϊκών στρωμάτων λόγω του παρελθόντος τους και της συμμετοχής τους στην συγκυβέρνηση Σαμαρά. Η μόνη πολιτική δύναμη με την οποία ο ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούσε να σχηματίσει μια επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση είναι το ΚΚΕ, ασφαλώς με την προϋπόθεση ότι – εκτός από τον αναγκαίο επαναστατικό προσανατολισμό του ίδιου του κόμματός μας – το ΚΚΕ θα εγκατέλειπε τη σημερινή σεχταριστική ηγετική τακτική και θα υιοθετούσε μια γνήσια κομμουνιστική και λενινιστική ενωτική τακτική.

Ο ΣΥΡΙΖΑ παλεύοντας για μια επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση θα πρέπει να καλέσει τους εργαζόμενους και τη νεολαία να κινητοποιηθούν και να οργανωθούν σε κάθε γειτονιά και χώρο δουλειάς, ώστε να εγγυηθούν και να ελέγχουν την εφαρμογή του προγράμματός της στην εξουσία. Χρειάζεται να απευθύνει έκκληση για τη διενέργεια συνελεύσεων σε κάθε γειτονιά και χώρο δουλειάς, οι οποίες θα εκλέξουν επιτροπές αγώνα συντονισμένες μεταξύ τους σε επίπεδο πόλης και σε πανεθνικό επίπεδο και θα δημιουργήσουν ομάδες αυτοάμυνας ενάντια στη βία του κρατικού μηχανισμού και των φασιστών, επίσης συνδεδεμένες σε επίπεδο πόλης και πανελλαδικά.

Η επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση θα δεχθεί τρομακτικές πιέσεις και απειλές από την τρόικα και το εγχώριο και διεθνές κεφάλαιο. Ο καλύτερος σύμμαχος ενάντια σε αυτές είναι η αλληλεγγύη της ευρωπαϊκής και διεθνούς εργατικής τάξης. Με συντονισμένες και διαρκείς εκκλήσεις η κυβέρνηση και ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να επιδιώξουν την ενεργή κινητοποίηση των εργαζόμενων και της νεολαίας σε ολόκληρη την Ευρώπη, με στόχο να πτυχθεί ο πολύπλευρος πόλεμος του διεθνούς κεφαλαίου ενάντια στον εργαζόμενο λαό της Ελλάδας.

Πάνω από όλα όμως, η επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση θα πρέπει να διαθέτει το κατάλληλο πολιτικό και οικονομικό σχέδιο προγράμματος. Δεν χρειαζόμαστε ένα «σχέδιο Β», για να εφαρμοστεί, τάχα, στην περίπτωση που θα αποτύχει η – εκ των προτέρων καταδικασμένη – απόπειρα για «σταδιακές μεταρρυθμίσεις». Αυτή θα είναι μια καταστροφική πολιτική, που θα οδηγήσει το κίνημα απροετοίμαστο στην αρένα της αστικής αντίδρασης. Χρειαζόμαστε ένα καλά επεξεργασμένο και δημόσια διακηρυγμένο προγραμματικό σχέδιο, που θα πείσει τον εργαζόμενο λαό ότι αξίζει να παλέψει δραστήρια για την εφαρμογή του.

Το σοσιαλδημοκρατικού τύπου «μίνιμουμ πρόγραμμα», των επιμέρους μεταρρυθμίσεων, είναι ακατάλληλο. Μέσα στη σημερινή βαθιά ιστορική κρίση του καπιταλισμού και ειδικά, στις συνθήκες του αδύναμου ευρωπαϊκού «κρίκου» του ελληνικού καπιταλισμού, η απόπειρα εφαρμογής ακόμα και της πιο μετριοπαθούς και στοιχειώδους φιλολαϊκής μεταρρύθμισης, όπως είναι η κατάργηση μέτρων των Μνημονίων, θα προκαλέσει όπως ήδη εξηγήσαμε, ένα αδυσώπητο πόλεμο από το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο.

Η απάντηση σε αυτόν το βέβαιο πόλεμο μπορεί να είναι μόνο μια : η εγκαθίδρυση μιας κεντρικά και δημοκρατικά σχεδιασμένης οικονομίας, με κοινωνικοποιημένους τους βασικούς της τομείς, που θα αντικαταστήσει τον σάπιο ελληνικό καπιταλισμό. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος για να ανακτηθεί το χαμένο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και να βρουν δουλειά και αξιοπρέπεια οι εκατοντάδες χιλιάδες άνεργοι. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος για να τεθούν άμεσα τα σταθερά θεμέλια του σοσιαλισμού!

Η ανωτερότητα της δημοκρατικά σχεδιασμένης, κοινωνικοποιημένης οικονομίας

Ο σκοπός μιας δημοκρατικά σχεδιασμένης, κοινωνικοποιημένης οικονομίας είναι να εξασφαλίσει δουλειά και αξιο-

πρεπή διαβίωση για όλους τους εργαζόμενους. Η «ιερή ελευθερία της αγοράς», δηλαδή η ασυδοσία του μεγάλου κεφαλαίου σε βάρος των πλατιών μαζών της εργατικής τάξης και των φτωχών μικροαστικών στρωμάτων της πόλης και του χωριού, θα παραβιαστεί για να μπορέσουν να επιβιώσουν εκατομμύρια εξαθλιωμένοι άνθρωποι που σπρώχνονται από τον καπιταλισμό καθημερινά στο περιθώριο.

Η οικονομία θα λειτουργήσει στη βάση ενός συνεκτικού οικονομικού σχεδίου, με την ενεργή συμμετοχή και τον διαρκή δημοκρατικό έλεγχο των εργαζόμενων μαζών, τόσο κατά οικονομική μονάδα, όσο και σε πανελλαδικό επίπεδο. Οι ιδιωτικές τράπεζες θα απαλλοτριωθούν και θα δημιουργηθεί μια ενιαία κοινωνικοποιημένη τράπεζα - χρηματοδότης μιας κοινωφελούς οικονομικής ανάπτυξης. Οι μεγάλες βιομηχανικές επιχειρήσεις σε όλους τους κλάδους θα απαλλοτριωθούν και θα μετατραπούν σε κοινωνική ιδιοκτησία. Οι μεγάλες αγροτικές και κτηνοτροφικές εκμεταλλεύσεις επίσης θα απαλλοτριωθούν, για να σχεδιαστεί η αγροτική και κτηνοτροφική παραγωγή με κριτήριο την πληρέστερη δυνατή κάλυψη των διατροφικών αναγκών της ελληνικής κοινωνίας.

Οι συγκεντρωμένες μεταφορές, οι υποδομές, οι συκοινωνίες, οι τηλεπικοινωνίες, η ενέργεια, η ύδρευση και ο ορυκτός πλούτος, θα μετατραπούν σε αποκλειστικά κοινωνική ιδιοκτησία. Το εξωτερικό εμπόριο θα μετατραπεί σε μονοπώλιο του κράτους και σε αιμοδότη των κοινωνικών αναγκών. Με την επιβολή κρατικού μονοπωλίου στο εξωτερικό εμπόριο οι εισαγωγές και οι εξαγωγές της χώρας θα καθοριστούν με βάση τις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες και τις αληθινές και σχεδιασμένα αναπτυσσόμενες, παραγωγικές δυνατότητες της οικονομίας.

Οι μεγάλες εμπορικές επιχειρήσεις θα απαλλοτριωθούν και θα αντικατασταθούν από ένα κοινωνικοποιημένο δίκτυο διανομής, ελεγχόμενο δημοκρατικά από τις οργανώσεις των εργαζόμενων καταναλωτών. Η Εκπαίδευση, η Υγεία, η Κοινωνική Ασφάλιση, η Κοινωνική Πρόνοια θα κοινωνικοποιηθούν και κάθε κερδοσκοπική δραστηριότητα σε αυτούς τους τομείς θα απαγορευθεί. Στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις και τους αυτοαπασχολούμενους κάθε είδους, θα δοθούν κίνητρα συνένωσης, στη βάση ενός σχεδίου για τη σταδιακή αφομοίωση των μονάδων τους στον διαρκώς αναπτυσσόμενο κοινωνικοποιημένο τομέα της οικονομίας.

Η σχεδιασμένη κοινωνικοποιημένη οικονομία θα κάνει πράξη αυτό που είναι σήμερα κοινωνικά ζωτικό, αλλά δεν πραγματοποιείται γιατί είναι απόλυτα ασύμφορο για τους κερδοσκόπους καπιταλιστές που ελέγχουν την οικονομία. Θα συμπεριλάβει στους κόλπους της όλους, ανεξαιρέτα, τους άνεργους, μειώνοντας τον χρόνο εργασίας των υπαρχόντων εργαζομένων όσο απαιτείται για να δημιουργηθεί ο αναγκαίος αριθμός νέων θέσεων εργασίας. Οι δημιουργικές, παραγωγικές δυνατότητες εκατοντάδων χιλιάδων καταδικασμένων σε αχρηστία από τον καπιταλισμό εργαζόμενων ανθρώπων θα ξαναχρησιμοποιηθούν και θα απογειώσουν μέσα σε λίγα χρόνια την οικονομία, με πρωτόγνωρους ρυθμούς ανάπτυξης.

Μόνο η εγκαθίδρυση μιας σχεδιασμένης, κοινωνικοποιημένης οικονομίας μπορεί να εξαλείψει τους παράγοντες που γεννούν τις καπιταλιστικές κρίσεις, δηλαδή την αναρχία της παραγωγής και την παραγωγή με σκοπό το ατομικό κέρδος. Με τον κεντρικό σχεδιασμό θα καταστεί δυνατό να πραγματοποιούνται οι κοινωνικά αναγκαίες επενδύσεις στην παραγωγή. Για πρώτη φορά θα γίνει εφικτό να αντιμετωπιστούν συντονισμένα τα σοβαρά περιβαλλοντικά προβλήματα που δημιούργησε με την αναρχική και αδίστακτη κερδοσκοπική λειτουργία του ο καπιταλισμός, αλλά και να θεμελιωθεί μια οικονομική ανάπτυξη που θα σέβεται στο εξής το φυσικό περιβάλλον.

Με τον κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για να χρησιμοποιηθεί πληρέστερα και να αναπτυχθεί ταχύτερα η τεχνολογία, εκτοξεύοντας την παραγωγικότητα της εργασίας. Η άνοδος της παραγωγικότητας θα δώσει τη δυνατότητα να μειωθούν ακόμα περισσότερο οι ώρες εργασίας, γεγονός που θα σημάνει την απελευθέρωση

χρόνου για να ασχολούνται οι εργαζόμενοι πιο ενεργά με «τα κοινά», να μορφωθούν, αλλά και να ψυχαγωγηθούν περισσότερο.

Η σχεδιασμένη οικονομία δεν είναι ένα ουτοπικό εφεύρημα των μαρξιστών. Η ίδια η ιστορική εμπειρία του 20ου αιώνα απέδειξε την ανωτερότητα της συγκριτικά με τον καπιταλισμό. Η κεντρικά σχεδιασμένη οικονομία έβγαλε την ΕΣΣΔ, την Κίνα, την Ανατολική Ευρώπη και την Κούβα από την αποικιακή και ημι-αποικιακή καθυστέρηση, εξασφαλίζοντας σημαντική οικονομική ανάπτυξη και ένα επίπεδο διαβίωσης για τους λαούς τους, που ήταν αδύνατο να εξασφαλίσει ο καπιταλισμός. Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι αυτή της ίδιας της ΕΣΣΔ, όπου από την περίοδο της μεγάλης Οκτωβριανής επανάστασης μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1960, η βιομηχανική παραγωγή αυξήθηκε κατά 52 φορές, ενώ το ίδιο διάστημα στις ΗΠΑ η αύξηση ήταν μόλις 6 φορές και στην Αγγλία μόλις 2.

Ταυτόχρονα όμως, πρέπει οπωσδήποτε να ληφθούν υπόψη οι αρνητικές πλευρές της ιστορικής εμπειρίας των γραφειοκρατικά παραμορφωμένων εργατικών κρατών σχετικά με τη σχεδιασμένη οικονομία. Αυτή η εμπειρία απέδειξε ότι η σχεδιασμένη οικονομία είναι αδύνατο να λειτουργήσει χωρίς «το οξυγόνο» της εργατικής δημοκρατίας. Για να καταστεί εφικτό να σχεδιαστεί η οικονομία με βάση το είδος και την ποσότητα των αγαθών και υπηρεσιών που η κοινωνία χρειάζεται και μπορεί να αφομοιώσει, ο μόνος που μπορεί να καταγράψει αυτές τις ανάγκες είναι ο ίδιος ο εργαζόμενος λαός, που έχει άμεση επαφή και με την παραγωγή, αλλά και με την κατανάλωση.

Μια οικονομία που διαθέτει στις τάξεις της πολυάριθμες παραγωγικές μονάδες και μια αυξανόμενη έκταση, που η ίδια η αλματώδης ανάπτυξη της κάνει τη συνειδητή της διεύθυνση ένα όλο και πιο πολύπλοκο και σύνθετο καθήκον, δεν μπορεί να σχεδιαστεί από μια ολιγάριθμη και ανεξέλεγκτη διευθυντική ελίτ. Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα μιας τέτοιας απόπειρας, όπως συνέβη στην γραφειοκρατικά παραμορφωμένη ΕΣΣΔ και τα άλλα σταλινικού τύπου καθεστώτα του 20ου αιώνα, θα είναι η κακοδιαχείριση, η διαφθορά και η χαμηλή ποιότητα των παραγόμενων αγαθών.

Η κοινωνικοποιημένη σχεδιασμένη οικονομία είναι η βάση για να οικοδομηθεί μια αναπτυγμένη σοσιαλιστική κοινωνία. Όμως η ιστορική εμπειρία έδειξε ότι είναι ουτοπία να πιστεύει κανείς πως μια τέτοια κοινωνία μπορεί να οικοδομηθεί χωρίς τη συνένωση των παραγωγικών δυνάμεων πολλών και απαραίτητα αναπτυγμένων οικονομικά χωρών. Η κοινωνικοποιημένη σχεδιασμένη οικονομία, δεν είναι δυνατό να εξασφαλίσει υψηλούς δείκτες ανάπτυξης και ευημερίας αν περιοριστεί μέσα στα σύνορα μιας μόνο χώρας.

Ειδικά σε μια μικρή και παραγωγικά αδύναμη συγκριτικά με της μεγάλες καπιταλιστικές δυνάμεις χώρα όπως η Ελλάδα, το καλύτερο δυνατό που μπορεί να πετύχει η κοινωνικοποιημένη, σχεδιασμένη οικονομία αν περιοριστεί μέσα στα σύνορά της, είναι να εξασφαλίσει μια ανεκτή και αξιοπρεπή διαβίωση για τις εργαζόμενες μάζες, χωρίς την εκμετάλλευση και τα επίπεδα ανισότητας του καπιταλισμού. Αυτή η κοινωνική πρόοδος όμως, ειδικά στα πρώτα στάδια της εγκαθίδρυσης του νέου οικονομικού μοντέλου, αναπόφευκτα θα συνδυάζεται με την εμφάνιση ελλείψεων, όχι μόνο τεχνολογικών αγαθών, μηχανολογικού εξοπλισμού και εξαρτημάτων, αλλά και χρήσιμων πρώτων υλών, καύσιμων, ακόμα και ορισμένων βασικών για την επιβίωση αγαθών, όπως κάποια είδη φαρμάκων και ιατρικών υλικών, ακόμα και συγκεκριμένες κατηγορίες τροφίμων. Αυτό θα συμβεί εξαιτίας των μεγάλων στρεβλώσεων που κληρονόμησε στην ελληνική οικονομία ο καπιταλισμός και επίσης, σαν αποτέλεσμα του μανιασμένου πολέμου που θα διεξαχθεί από το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο ενάντια στην επαναστατημένη χώρα.

Συνεπώς, η επαναστατική, σοσιαλιστική Ελλάδα, από την πρώτη στιγμή θα χρειαστεί την οικονομική και τεχνολογική βοήθεια των πιο αναπτυγμένων χωρών. Αυτό σημαίνει ότι οι

Έλληνες εργαζόμενοι, πρέπει να παλεύουν προσηλωμένοι σε μια διεθνιστική προοπτική. Η σοσιαλιστική επανάσταση πρέπει το ταχύτερο δυνατό να επεκταθεί στο διεθνές πεδίο και να οδηγήσει στην εγκαθίδρυση κοινωνικοποιημένων, σχεδιασμένων οικονομιών σε ολόκληρη της Ευρώπη, έτσι ώστε να γίνει πράξη από τους ευρωπαίους εργαζόμενους μια ειλικρινής και πολύπλευρη διεθνής βοήθεια στην Ελλάδα, για την κάλυψη των σοβαρών παραγωγικών ανεπαρκειών της οικονομίας της.

Αυτή είναι μια απόλυτα εφικτή ιστορικά εξέλιξη και όχι η ουτοπία της «εξαγωγής» ενός επαναστατικού παραδείγματος. Ο αγώνας για την ανατροπή του καπιταλισμού στην εποχή της βαθείας ιστορικής του κρίσης, δεν μπορεί να περιοριστεί στα σύνορα μιας χώρας. Από τη στιγμή που η άγρια λιτότητα και το τσάκισμα των εργατικών δικαιωμάτων είναι το κοινό, πανευρωπαϊκό πρόγραμμα των αστικών κυβερνήσεων, το διεθνές ρεύμα αλληλεγγύης στην επαναστατική Ελλάδα θα τείνει στη μια χώρα μετά την άλλη, να μετατραπεί σε αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό.

Σε όλη την Ευρώπη η εργατική τάξη αντιπροσωπεύει τη συντριπτική πλειοψηφία στον πληθυσμό και διαθέτει πανίσχυρες οργανώσεις. Η επαναστατική Ελλάδα δεν πρόκειται να μείνει για πολύ καιρό μόνη της. Οι Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης, μέσα από τον επαναστατικό αγώνα της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης μπορούν και πρέπει να γίνουν η νέα πραγματικότητα που θα αντικαταστήσει τη σημερινή βάρβαρη, καπιταλιστική ΕΕ.

Ο επαναστατικός, σοσιαλιστικός δρόμος είναι ο μόνος ρεαλιστικός δρόμος προόδου!

Ο δρόμος της κοινωνικής ευημερίας και δικαιοσύνης, ο δρόμος του σοσιαλισμού, περιλαμβάνει αναπόφευκτα θυσίες. Δεν έχει υπάρξει ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας καμία προοδευτική, επαναστατική, κοινωνική και πολιτική αλλαγή που να συντελέστηκε δίχως θυσίες. Ποια είναι όμως η μοναδική άλλη «επιλογή» για του εργαζόμενους; Είναι ο δρόμος της παθητικής αποδοχής της αυξανόμενης καπιταλιστικής βαρβαρότητας, των ατέλειωτων ανθρωποθυσιών εκατομμυρίων άνεργων και φτωχών, στο βωμό των κερδών μιας χούφτας καπιταλιστών – παρασίτων.

Στη σημερινή εποχή υπάρχουν όλες οι αντικειμενικές προϋποθέσεις, ώστε οι θυσίες για τη νίκη του σοσιαλισμού να είναι οι λιγότερες δυνατές. Η εργατική τάξη αποτελεί την κοινωνική πλειοψηφία στις περισσότερες χώρες του πλανήτη. Διαθέτει πανίσχυρες μαζικές οργανώσεις και μόρφωση πολύ μεγαλύτερη συγκριτικά με το παρελθόν. Τα σύγχρονα μέσα επικοινωνίας είναι τόσο πολύ ανεπτυγμένα, που τα επαναστατικά ρεύματα – όπως φάνηκε κύρια από το πρόσφατο ξεδίπλωμα της Αραβικής επανάστασης, αλλά και από τη διεθνή εξάπλωση του κινήματος των «αγανακτισμένων» - είναι δυνατό να μεταφερθούν από τη μια γωνιά του πλανήτη στην άλλη, μέσα σε λίγες ώρες. Αρκεί μονάχα να σπάσει ένας κρίκος στη διεθνή καπιταλιστική «αλυσίδα», με τη νίκη της επανάστασης σε μια χώρα! Τότε η επαναστατική σπίθα μπορεί να μετατραπεί σε πυρκαγιά, που θα εξαπλωθεί σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Οι πολιτικοί εκπρόσωποι και υπάλληλοι της τρόικας και της ελληνικής άρχουσας τάξης εξ επαγγέλματος ειρωνεύονται σαν «ανέφικτη» κάθε προγραμματική πρόταση που στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα των τραπεζιτών και των υπόλοιπων αρπακτικών του κεφαλαίου. Κάθε διεκδίκηση που αμφισβητεί τα δεσμά των μισθωτών σκλάβων και της τεράστιας στρατιάς ανέργων που αρχίζει να τρέφεται από τα αποφάγια της κοινωνίας, είναι για αυτούς τους καλούς χριστιανούς «λαϊκισμός» και «τυχοδιωκτισμός». Από τη δική τους πλευρά, ιστορικά, δεκάδες αριστερές ηγεσίες όταν έφθαναν κοντά στην εξουσία, έσπευδαν να «στοργυλέσουν» και να «λογικέσουν» το πρόγραμμά τους κάτω από την πίεση της αστικής τάξης, προσπαθώντας επίσης να πείσουν τους εργαζόμενους ότι μια επαναστατική αλλαγή στην κοινωνία δεν είναι ακόμα «εφικτή».

Τι είναι όμως τελικά στ' αλήθεια πολιτικά και κοινωνικά εφικτό και τι όχι; Το εφικτό στην κοινωνία και την πολιτική δεν είναι μια αφηρημένη έννοια. Είναι συνάρτηση των αντικειμενικών, υλικών παραγόντων που καθορίζουν την κοινωνική ζωή και του αποτελέσματος της ζωντανής διαπάλης που διεξάγεται ανάμεσα στις βασικές τάξεις της κοινωνίας, την αστική και την εργατική.

Η εγκαθίδρυση μιας δημοκρατικά σχεδιασμένης, κοινωνικοποιημένης οικονομίας που θα ανοίξει τον δρόμο για το σοσιαλισμό σε όλη την Ευρώπη είναι απόλυτα εφικτή σήμερα, γιατί οι παραγωγικές δυνάμεις στην Ελλάδα (η εργασία, η τεχνική, η επιστήμη, η τεχνολογία κ. α) είναι επαρκώς ανεπτυγμένες, ώστε να μπορούν να εξασφαλίσουν μια αξιοπρεπή διαβίωση για κάθε εργαζόμενο άνθρωπο. Ενδεικτικά, το ΑΕΠ της Ελλάδας από το 1990 έως το 2008 αυξήθηκε πάνω από 6 φορές. Όμως η βαθεία σημερινή κρίση του καπιταλισμού που το έχει ήδη συρρικνώσει κατά 25% «κραυγάζει» ότι οι ανεπτυγμένες παραγωγικές δυνάμεις καταδικάζονται σε μαρασμό μέσα στα ασφυκτικά δεσμά των αστικών σχέσεων ιδιοκτησίας.

Ανέφικτη θα ήταν η ανατροπή του καπιταλισμού μόνο αν δεν υπήρχε στην ελληνική κοινωνία η δύναμη που έχει συμφέρον και μπορεί να διασώσει τις σύγχρονες παραγωγικές δυνάμεις από την καπιταλιστικό μαρασμό. Αυτή όμως, όχι μόνο είναι υπαρκτή, αλλά είναι και αντικειμενικά πανίσχυρη. Είναι η εργατική τάξη της Ελλάδας που με βάση τα επίσημα στοιχεία των εθνικών στατιστικών αρχών αποτελεί μια μεγάλη πλειοψηφία στην κοινωνία, με περίπου 2,4 εκατομμύρια μισθωτούς, που αντιπροσωπεύουν το 63,3% του συνόλου των απασχολούμενων. Αν σε αυτούς προσθέσουμε το 1,5 εκατομμύριο της εφεδρικής στρατιάς των ανέργων και εκατοντάδες χιλιάδες «παράνομους» μετανάστες που δεν καταγράφονται πουθενά, έχουμε ένα προλεταριακό κοινωνικό δυναμικό, που μαζί με τα εξαρτημένα οικογενειακά μέλη και τους απόμαχους της δουλειάς διαμορφώνει μια σημαντική πλειοψηφία σε απόλυτους αριθμούς στον ελλαδικό πληθυσμό.

Επιπρόσθετα, η εργατική τάξη της Ελλάδας βρίσκεται σήμερα στ' ένα σύγκριτα ψηλότερο μορφωτικό επίπεδο απ' ότι στο παρελθόν και διαθέτει ισχυρές μαζικές οργανώσεις, που μπορούν να επιβάλουν τη συλλογική της θέληση. Πιο ευνοϊκή από αυτή την αντικειμενική οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα για την έναρξη του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού στην Ελλάδα δεν μπορεί να υπάρξει.

Είναι όμως πολιτικά εφικτή αυτή η ζωτική υπόθεση; Η τεράστια απήκηση του ΣΥΡΙΖΑ στην εργατική τάξη, που φανερώνεται με τα πολύ υψηλά ποσοστά υποστήριξης που συγκεντρώνει στις μεγάλες πόλεις, είναι ένα εξαιρετικός δείκτης για της επαναστατικές πολιτικές δυνατότητες της παρούσας περιόδου, την ώρα που οι αστοί πολιτικοί εξαιτίας της βαθείας κρίσης του συστήματός τους, δεν μπορούν να δώσουν στα παραδοσιακά κοινωνικά τους στηρίγματα, τους μικροαστούς, ούτε καν υποσχέσεις για μια επιβίωση με υποφερτές στερήσεις.

Όλα αυτά δείχνουν ότι διαμορφώνονται οι αναγκαίες πολιτικές προϋποθέσεις για την ανατροπή του καπιταλισμού και την έναρξη του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού στην Ελλάδα. Ο ΣΥΡΙΖΑ αναδεικνύεται σε υποκειμενικό παράγοντα που μπορεί να κάνει πολιτικά εφικτή τη μεγάλη, επαναστατική κοινωνική αλλαγή. Το μόνο που λείπει από αυτόν είναι το κατάλληλο, επαναστατικό πρόγραμμα. Αυτό όμως, κάθε άλλο παρά ένα δευτερεύον ζήτημα αποτελεί. Αντίθετα, είναι σήμερα το πιο αποφασιστικό ζήτημα.

Το αναγκαίο επαναστατικό, σοσιαλιστικό πρόγραμμα για τον ΣΥΡΙΖΑ : 10 δέσμες μέτρων

Το αδιέξοδο του ελληνικού καπιταλισμού λαμβάνει εφιαλτικές διαστάσεις για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Το ένα Μνημόνιο ισοπέδωσης του βιοτικού τους επιπέδου διαδέχεται το άλλο, η ύφεση βαθιάνει, τα φορολογικά έσοδα καταρρέουν, οι στρατιές των φτωχών και των ανέργων

αυξάνονται, τα ασφαλιστικά ταμεία σε λίγο καιρό δεν θα μπορούν να παράσχουν συντάξεις.

Μέσα στ' αυτές τις δραματικές συνθήκες, η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, έχοντας δώσει μαζικούς αγώνες που ανέπτυξαν και ριζοσπαστικοποίησαν την πολιτική τους συνείδηση, εναποθέτουν όλο και περισσότερο τις ελπίδες τους για την ίδια την επιβίωση στον ΣΥΡΙΖΑ. Απαιτούν από τον ΣΥΡΙΖΑ να ετοιμαστεί άμεσα για να κυβερνήσει. Αυτή η προετοιμασία όμως, δεν είναι ένα ψυχολογικό ζήτημα, αλλά πρώτα και πριν από όλα, είναι ζήτημα υιοθέτησης του κατάλληλου προγράμματος εξουσίας.

Το πρόγραμμα αυτό περιλαμβάνει μέτρα που αν εφαρμοστούν από μια επαναστατική κυβέρνηση στη εξουσία, είναι ικανά να οδηγήσουν στην ανατροπή του καπιταλισμού και στη θεμελίωση του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας.

Σε αντίθεση με τα προγραμματικά πλαίσια που υπερασπίζονται σήμερα οι διάφορες πολιτικές ομάδες στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, τα οποία λιγότερο ή περισσότερο, σύμφωνα με την κλασική ρεφορμιστική αντίληψη προσεγγίζουν τις στοιχειώδεις πολιτικές και ταξικές διεκδικήσεις των εργαζόμενων χωρισμένες με ένα «σινικό τείχος» από τον στρατηγικό στόχο, το πρόγραμμα που ακολουθεί γεφυρώνει αυτές τις διεκδικήσεις με τον στρατηγικό σκοπό του σοσιαλισμού. Είναι δηλαδή ένα πρόγραμμα επαναστατικό και μεταβατικό.

1. Διαγραφή του χρέους - άμεση κατάργηση των Μνημονίων και των μέτρων που επιβλήθηκαν από αυτά

Η εκδήλωση της διεθνούς κρίσης υπερπαραγωγής στον ελληνικό καπιταλισμό εκτόξευσε στα ύψη το κρατικό χρέος. Αυτή η αυξητική τάση του χρέους εμφανίστηκε σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες, σαν ένα κοινό σύμπτωμα της καπιταλιστικής κρίσης. Το κρατικό χρέος εκτοξεύθηκε παγκόσμια, σε μεγάλο βαθμό εξαιτίας της συντονισμένης προκλητικής απόπειρας των αστικών κυβερνήσεων να διασωθούν οι τράπεζες με τεράστια ποσά από τους κρατικούς προϋπολογισμούς.

Οι έμμισθοι απολογητές των ελλήνων καπιταλιστών αποδίδουν το υπέρογκο κρατικό χρέος της χώρας στους «δημόσιους υπαλλήλους» και στο «πελατειακό», «κομματικό» κράτος. Αυτή όμως είναι μια διαστρεβλωμένη και ψευδής εικόνα της πραγματικότητας. Σε μια ταξική κοινωνία το κράτος δεν είναι ουδέτερο. Είναι το κράτος της άρχουσας τάξης. Όλες οι στρεβλώσεις του σύγχρονου ελληνικού κράτους αντανakλούν την διαμορφωμένη ιστορικά φύση και νοοτροπία της ελληνικής άρχουσας τάξης.

Ακόμα και οι αυξημένες προσλήψεις στο κράτος σε ορισμένες φάσεις κατά την περίοδο της μεταπολίτευσης, σε τελική ανάλυση υπηρέτησαν την ανάγκη να διασφαλιστεί η σταθερότητα του καπιταλισμού, με δεδομένη τη διαχρονική απροθυμία των ελλήνων αστών να προβούν σε σοβαρές παραγωγικές επενδύσεις που θα δημιουργούσαν μαζικά νέες θέσεις εργασίας.

Οι αληθινές σπατάλες που διόγκωσαν το τέρας του χρέους ήταν άλλες. Ήταν καταρχήν, όλες όσες έγιναν εξαιτίας του παρασιτικού οικονομικού ρόλου της ελληνικής άρχουσας τάξης. Οι έλληνες αστοί ήταν διαχρονικά στηριγμένοι στο κρατικό χρήμα πολύ περισσότερο από τις άρχουσες τάξεις στον υπόλοιπο αναπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο. Έβλεπαν πάντα το κράτος σαν τη βασική πηγή γρήγορου και εύκολου κέρδους μέσα από τις υπερτιμολογημένες μεγάλες κρατικές προμήθειες και εργολαβίες, τις απευθείας «επενδυτικές» επιδοτήσεις, τις φοροαπαλλαγές και την προκλητική κρατική ανοχή στην φοροδιαφυγή.

Επίσης, μια σειρά από άλλες παρασιτικές δαπάνες που αποδεικνύουν τον ταξικό και φαύλο χαρακτήρα του αστικού κράτους, προσέθεσαν διαχρονικά ένα μεγάλο όγκο κρατικών χρεών. Οι παχυλές αμοιβές και τα «έξοδα διαφθοράς» μιας ολόκληρης στρατιάς υψηλόβαθμων κρατικών και κυβερνητικών στελεχών. Οι στρατιωτικές δαπάνες με τις υπερτιμολογήσεις και της μίζες για την αγορά πανάκριβων εξοπλισμών. Οι γενι-

κότερες δαπάνες συντήρησης ενός στρατού δομημένου στην αντιμετώπιση του «εσωτερικού εχθρού» και υποταγμένου στους πολυδάπανους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ. Οι αυξημένες δαπάνες για τα σώματα ασφαλείας στο βωμό της διατήρησης ενός πολυάριθμου και καλά εξοπλισμένου μηχανισμού καταστολής των αγώνων του εργαζόμενου λαού. Οι μισθολογικές δαπάνες του κλήρου, οι ποικίλες χρηματοδοτήσεις, αλλά και μια σειρά προκλητικών φοροαπαλλαγών στην Εκκλησία. Όλα αυτά, δημιουργήσαν μια αυξημένη τάση για κρατικό δανεισμό, ο οποίος τις περισσότερες φορές, με τον αδιαφανή και ληστρικό του χαρακτήρα προς όφελος των εγχωρίων και ξένων τραπεζών, πολλαπλασίαζε το χρέος.

Μετά από 2 Μνημόνια, Μεσοπρόθεσμα, «PSI» και ένα «επιτυχημένο» πρόγραμμα επαναγοράς ομολόγων, το κρατικό χρέος είναι μεγαλύτερο από τη στιγμή εμφάνισης της κρίσης, τόσο σε απόλυτους αριθμούς, όσο και σαν ποσοστό επί του ΑΕΠ. Το 2009 το κρατικό χρέος της Ελλάδας βρισκόταν στα 298,5 δισ. ευρώ και στο 128,9% του ΑΕΠ. Στο τέλος του 2013 με βάση τις προβλέψεις του ΔΝΤ αναμένεται να διαμορφωθεί στα 330 δισ. ευρώ και στο 178,5% του ΑΕΠ. Αυτά είναι τα αποτελέσματα της «σωτηρίας» της χώρας από τους συνασπισμένους δανειστές της.

Όσο διατηρείται αυτό το τεράστιο βάρος πάνω στις πλάτες του ελληνικού λαού δεν μπορεί να γίνει πράξη κανένα πραγματικό βήμα κοινωνικής πρόοδου. Το στοιχειώδες καθήκον μιας επαναστατικής, σοσιαλιστικής κυβέρνησης είναι να απαλλάξει την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα από αυτό το άθλιο βάρος παρασιτικών και ληστρικών «υποχρεώσεων» που φόρτωσαν πάνω στις πλάτες τους οι αστικές κυβερνήσεις.

Η επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση πρέπει άμεσα να πάρει τα ακόλουθα μέτρα:

α) Διαγραφή του χρέους του ελληνικού κράτους με παράλληλη:

Αποζημίωση των μικρο-ομολογιούχων σε ύψος που θα διαμορφώνεται ανάλογα με την οικονομική τους κατάσταση.

Εξασφάλιση επαρκούς χρηματοδότησης στα ελληνικά ασφαλιστικά ταμεία που κατέχουν ομόλογα του ελληνικού κράτους για να μην κινδυνεύσει η βιωσιμότητα τους.

Ρύθμιση κατόπιν αμοιβαίας συνεννόησης και συμφωνίας του χρέους που κατέχουν ξένοι ασφαλιστικοί φορείς εργαζόμενων.

Άμεση εξόφληση όλων των οφειλών του κράτους προς εργαζόμενους, άνεργους, συνταξιούχους, ελεύθερους επαγγελματίες και μικρούς επιχειρηματίες και αυτών που συνδέονται με τη στοιχειώδη λειτουργία των υπηρεσιών Παιδείας, Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικής Ασφάλισης.

Β) Άμεση ακύρωση με μια ενιαία νομοθετική πράξη των δανειακών συμβάσεων με την τρόικα, των Μνημονίων και όλων των μέτρων που επιβλήθηκαν από αυτά (χαράτσια, αυξήσεις φόρων, μειώσεις μισθών, συντάξεων, επιδομάτων, ιδιωτικοποιήσεις κλπ).

Τα μέτρα αυτά θα σηματοδοτήσουν μια τεράστια ελάφρυνση για τον εργαζόμενο λαό. Αναπόφευκτα θα προκαλέσουν την αυτόματη διακοπή χρηματοδότησης από την τρόικα, έναν γενηκευμένο οικονομικό πόλεμο από το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο και την ώθηση της Ελλάδας εκτός ευρώ. Σε αυτές τις συνθήκες, τα κρατικά έσοδα για τις κοινωνικά ζωτικές δαπάνες (μισθοί, επιδόματα, συντάξεις, σχολεία, νοσοκομεία), κάθε άλλο παρά είναι εξασφαλισμένα. Ο μόνος τρόπος για να εξασφαλιστούν άμεσα, είναι η ταυτόχρονη εφαρμογή των υπόλοιπων μέτρων που αναφέρονται σε αυτό το πρόγραμμα.

2. Βαριά φορολογία στο μεγάλο κεφάλαιο και τον πλούτο

Η Ελλάδα έχει τα λιγότερα φορολογικά έσοδα μεταξύ των αναπτυγμένων χωρών της ΕΕ και συγκρίνεται μόνο με τις πιο υπανάπτυκτες χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Η φορολογική ασυλία του μεγάλου κεφαλαίου και των πλουσίων είναι η αι-

τία για αυτή την κατάσταση. Ταυτόχρονα, αυτός είναι ένας από τους πιο αποφασιστικούς παράγοντες που οδήγησαν στην υπερχρέωση του ελληνικού κράτους.

Ο συντελεστής φορολόγησης των εταιρικών κερδών από 49% που ήταν το 1989 έπεσε στο ασήμαντο 20% το 2010. Ενδεικτικά, μεταξύ 2000 και 2007 είχαμε μείωση των εσόδων από τη φορολόγηση νομικών προσώπων από 4,1% στο 2,6% του ΑΕΠ, σε μια χρονική περίοδο που τα κέρδη των επιχειρήσεων στην Ελλάδα είχαν απογειωθεί, καταλαμβάνοντας την πρώτη θέση στην Ευρώπη.

Σύμφωνα με το «Παγκόσμιο Δίκτυο Φορολογικής Δικαιοσύνης», οι ελληνικών συμφερόντων εταιρείες «off-shore» ξεπερνούν τις 10.000 και διακινούν περί τα 500 δισ. ευρώ. Οι πανίσχυροι Έλληνες εφοπλιστές το Μάρτιο του 2012 κατείχαν 3.760 πλοία, δηλαδή το 15% της παγκόσμιας χωρητικότητας, αλλά για λόγους φορο-αποφυγής, μόνο 862 από αυτά έφεραν την ελληνική σημαία («Η Καθημερινή», 15/4/2012). Κι όλα αυτά, την ώρα που υπάρχουν 58 διαφορετικές φοροαπαλλαγές για το ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο.

Από την άλλη πλευρά, η Ελλάδα κατέχει μια από τις υψηλότερες θέσεις στη συμβολή της έμμεσης φορολογίας - που επιβαρύνει κύρια τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα - στα συνολικά φορολογικά έσοδα. Το ποσοστό των έμμεσων φόρων ξεπερνά το 60% των φορολογικών εσόδων, ενώ ο μέσος όρος της Ευρωζώνης είναι μόλις στο 36,2%.

Τα πιο επείγοντα φορολογικά μέτρα που πρέπει να λάβει η κυβέρνηση της Αριστεράς είναι τα ακόλουθα:

α) Για να διεκδικηθούν όσα έχουν κλαπεί από τον ελληνικό λαό με τη φορολογική ασυλία και τη φοροδιαφυγή του μεγάλου κεφαλαίου και των κατόχων μεγάλων περιουσιών, απαιτείται απαραίτητα η μέθοδος της αναδρομικής φορολόγησης. Τυπικά, σύμφωνα με το άρθρο 78 του Συντάγματος η αναδρομική επιβολή φόρου απαγορεύεται. Ωστόσο η επίκλησή του άρθρου αυτού δεν ευσταθεί, καθώς η κατάσταση που επικρατεί διαχρονικά στη χώρα παραβιάζει ένα άλλο και μάλιστα θεμελιώδες άρθρο του Συντάγματος, το άρθρο 4, που ορίζει ότι «Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν στα δημόσια βάρη ανάλογα με τις δυνάμεις τους».

Έτσι λοιπόν, συγκεκριμένα για να συγκεντρωθεί άμεσα ένα ποσό ίσο με το πρωτογενές έλλειμμα που θα προκύψει από την κατάργηση των φορολογικών επιβαρύνσεων του Μνημονίου (χαράτσια, αυξήσεις ΦΠΑ, μειώσεις αφορολόγητου ορίου κλπ) πρέπει να επιβληθεί:

Ενιαία έκτακτη αναδρομική φορολόγηση επί του συνολικού όγκου των κερδών των 200 εν ενεργεία μεγαλύτερων εταιρειών που δραστηριοποιούνται στη χώρα, από την ημερομηνία εισόδου της στην Ευρωζώνη μέχρι το χρονικό σημείο εισόδου στην ύφεση (2001-2008).

Έκτακτη αναλογική, αναδρομική φορολόγηση όλων όσων μέσα στο ίδιο διάστημα απέκτησαν μεγάλη κινητή ή ακίνητη περιουσία.

Β) Επαναφορά του συντελεστή φορολόγησης του μεγάλου κεφαλαίου στο 45% και κατάργηση κάθε φοροαπαλλαγής στις μεγάλες επιχειρήσεις.

γ) Επιβολή κλιμακούμενου συντελεστή φόρου εισοδήματος κάθε πηγής από 40% έως και 75% για ατομικά εισοδήματα 40.000 ευρώ και άνω ετησίως.

δ) Επιβολή κλιμακούμενου συντελεστή φόρου μεγάλης ακίνητης περιουσίας σε ιδιοκτήτες ακινήτων με αντικειμενική αξία 400.000 ευρώ και άνω, καθώς και για ακίνητα που εμφανίζονται να ανήκουν σε «off-shore» εταιρείες, σε ύψος που θα διαμορφώνεται σε ετήσια βάση με κριτήριο τις ανάγκες ενός κρατικού προγράμματος κατασκευής εργατικών κατοικιών.

ε) Κατάργηση των έμμεσων φόρων (ΦΠΑ, ΕΦΚ κ.λπ.) στα βασικά είδη διατροφής, στα οικιακά τιμολόγια ενέργειας, ύδρευσης και τηλεπικοινωνιών και στο πετρέλαιο θέρμανσης.

ζ) Αύξηση του αφορολόγητου ορίου στα 40.000 ευρώ

για κάθε ζευγάρι και επιπλέον 5.000 ευρώ για κάθε παιδί.

η) Σε περίπτωση αποκάλυψης φοροδιαφυγής: για τις μεγάλες επιχειρήσεις πρέπει να επιβάλλεται απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση.

για τους έχοντες μεγάλα εισοδήματα και τους κατόχους μεγάλων περιουσιών πρέπει να επιβάλλεται πλήρης δήμευση των περιουσιακών τους στοιχείων.

για τις άλλες κατηγορίες φορολογουμένων πρέπει να επιβάλλονται ποινές που θα κυμαίνονται από βαριά πρόστιμα μέχρι τη δήμευση περιουσιακών στοιχείων, ανάλογα με την οικονομική τους κατάσταση.

θ) Ποινικοποίηση της εισφοροδιαφυγής. Απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση των μεγάλων επιχειρήσεων που δεν καταβάλουν τις προβλεπόμενες εισφορές, βαριά πρόστιμα και κατασχέσεις περιουσιακών στοιχείων για τα αντίστοιχα αδικήματα των ιδιοκτητών μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων.

ι) Είναι ουτοπικό να πιστεύει κανείς ότι την εκτεταμένη φοροδιαφυγή, αλλά και τις άλλες απάτες του κεφαλαίου, μπορεί να αντιμετωπίσει μόνο «η πολιτική Βούληση» μιας κυβέρνησης. Επίσης, κανένα πρακτικό βήμα δεν πρόκειται να γίνει με την απόπειρα «να δουλέψουν σωστά» οι διεφθαρμένοι και διάτρητοι φορολογικοί μηχανισμοί του σημερινού κράτους.

Η επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση χρειάζεται να θεσμοθετήσει άμεσα τον εργατικό έλεγχο. Σε κάθε μεγάλη επιχείρηση πρέπει να διεξάγεται στο εξής, εξονυχιστικός διαχειριστικός έλεγχος από εκλεγμένες επιτροπές των εργαζόμενων που δουλεύουν σε αυτή, με τη βοήθεια αφοσιωμένων στο εργατικό κίνημα ειδικών. Οι επιτροπές αυτές πρέπει να έχουν πρόσβαση σε ένα ενιαίο ηλεκτρονικό σύστημα κεντρικής καταχώρησης και διασταύρωσης στοιχείων, το οποίο προϋποθέτει την άμεση δημιουργία ενός περιουσιολογίου.

3. Εργατικός έλεγχος: το αντίδοτο στις απάτες του κεφαλαίου και στην ακρίβεια

Οι υπάρχοντες «ελεγκτικοί» μηχανισμοί του αστικού κράτους λειτουργώντας με γραφειοκρατικό, αδιαφανή και ανεξέλεγκτο από την κοινωνία τρόπο, προστατεύουν με το «αζημίωτο» τα «μυστικά» των μεγάλων βιομηχανικών και εμπορικών επιχειρήσεων. Οι λογαριασμοί ανάμεσα στο μεμονωμένο καπιταλιστή και την κοινωνία παραμένουν ένα πρακτικά, αλλά και θεσμικά κατοχυρωμένο μυστικό του καπιταλιστή.

Η επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση πρέπει να δώσει άμεσα στους εργαζόμενους το δικαίωμα να φτάσουν στα «άδυστα» της επιχείρησης για την οποία κοπιάζουν καθημερινά. Να αποκαλύψουν όλα τα «μυστικά» της επιχείρησης, του ομίλου, του κλάδου τους και τελικά της εθνικής οικονομίας σαν σύνολο. Το μέσο για να εκπληρωθεί αυτό το ζωτικό καθήκον είναι ο εργατικός έλεγχος.

Η κυβέρνηση πρέπει να λάβει σχετικά με αυτό το αποφασιστικό ζήτημα τα ακόλουθα μέτρα:

α) Κατάργηση του «εμπορικού μυστικού» και του «τραπέζικου απορρήτου», θεσμών μέσω των οποίων οι καπιταλιστές κρύβουν τις απάτες και την απληστία τους, όχι από τους ανταγωνιστές τους, αλλά από την ίδια την κοινωνία.

β) Νομοθέτηση του εργατικού ελέγχου στις επιχειρήσεις. Φορείς του εργατικού ελέγχου πρέπει να είναι οι εκλεγμένες και ανακλητές επιτροπές εργαζόμενων, με τη βοήθεια αφοσιωμένων στο εργατικό κίνημα ειδικευμένων και επιστημόνων, όμως με την ιδιότητα του συμβούλου και όχι του «τεχνοκράτη».

γ) Ο εργατικός έλεγχος πρέπει να εκτείνεται σε όλα τα αποφασιστικά επίπεδα λειτουργίας των επιχειρήσεων όπως οι προμήθειες υλικών και πρώτων υλών, η διαχείριση των χρημάτων (δάνεια – επενδύσεις – κέρδη), η επεξεργασία των προϊόντων (σχεδιασμός – παραγωγή) και η διά-

θεσή τους, για την αποφυγή υπερτιμολογήσεων και υποτιμολογήσεων.

δ) Το πεδίο στο οποίο επίσης, μπορεί να δώσει σημαντικά αποτελέσματα ο εργατικός έλεγχος είναι η καπιταλιστική μάζα της ακρίβειας. Την ώρα που το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης τσακίζεται, οι τιμές μένουν αμετάβλητες σαν αποτέλεσμα του ασφυκτικού ελέγχου των βασικών κλάδων της οικονομίας από συγκεκριμένα μονοπώλια και ολιγοπώλια.

Οι διεφθαρμένες, γραφειοκρατικές και ανεξέλεγκτες υπηρεσίες του αστικού κράτους δεν μπορούν να διεξάγουν έναν αποτελεσματικό έλεγχο στις τιμές. Είναι αποφασιστικής σημασίας ζήτημα να κατακτηθεί η δυνατότητα να διεισδύσει το βλέμμα της εργαζόμενης κοινωνίας στην πηγή της ακρίβειας, δηλαδή στα μεγάλα βιομηχανικά μονοπώλια, για να αποδείξει και να αναδείξει την κερδοσκοπία των καπιταλιστών. Γι' αυτό ο εργατικός έλεγχος πρέπει να γίνει η βασική μέθοδος ελέγχου των τιμών.

Έναν ουσιαστικό έλεγχο των τιμών στα καρτέλ που εφαρμόζουν «εναρμονισμένες πρακτικές» μπορούν να τον εγγυηθούν μόνο οι εκλεγμένες επιτροπές εργατών στα εργοστάσια, συνδεδεμένες με ειδικές επιτροπές ελέγχου των τιμών που θα αποτελούνται από όλους αυτούς που σαν καταναλωτές υφίστανται μαζί με τους εργάτες τις επιπτώσεις από την ακρίβεια, δηλαδή τους εργαζόμενους αγρότες, τους βιοτέχνες και τους μικροκαταστηματάρχες. Μέσα από αυτόν τον τρόπο, οι εργάτες θα δείξουν στα υπόλοιπα φτωχά λαϊκά στρώματα ότι η πραγματική αιτία για την υψηλές τιμές βρίσκεται μόνο στα υπερβολικά κέρδη των καπιταλιστών και στις σπατάλες της καπιταλιστικής αναρχίας (διαφήμιση κ.λπ).

ε) Για να είναι αποτελεσματική η δουλειά τους, οι επιτροπές εργατικού ελέγχου πρέπει να επεκτείνονται από τη μεμονωμένη επιχείρηση σε ολόκληρο τον κλάδο και σε εθνικό επίπεδο. Οι επιτροπές των μεμονωμένων επιχειρήσεων, θα πρέπει να εκλέξουν σε συνδιασκέψεις επιτροπές ομίλων, κλάδων και τέλος μια Πανελλαδική Επιτροπή Εργατικού Ελέγχου. Η Πανελλαδική Επιτροπή πρέπει να γνωστοποιεί ενώπιον του λαού τα πορίσματά της, ξεκαθαρίζοντας ποια είναι τα εισοδήματα και ποιες οι δαπάνες της κοινωνίας, ποιο είναι το μερίδιο που οικειοποιούνται οι καπιταλιστές σαν άτομα και η τάξη τους σαν σύνολο από το εθνικό εισόδημα. Πρέπει να ξεσκεπάσει τις απάτες των τραπεζών, των μεγάλων καπιταλιστικών ομίλων και να παρουσιάσει δημόσια τα πορίσματά της, που πρέπει να είναι δεσμευτικά για την κυβέρνηση.

Η εφαρμογή ενός γνήσιου και δημοκρατικού εργατικού ελέγχου θα αποκαλύψει τον παρασιτικό ρόλο των καπιταλιστών βοηθώντας τις πλατιές λαϊκές μάζες να συνειδητοποιήσουν την ανάγκη για ένα άλλο οικονομικό μοντέλο, συνειδητού σχεδιασμού και ελέγχου της οικονομίας. Επίσης ο γνήσιος εργατικός έλεγχος αποτελεί το πιο πολύτιμο μέσο εκπαίδευσης των εργαζόμενων για το πώς μπορεί να διοικηθεί μια δημοκρατικά σχεδιασμένη, κοινωνικοποιημένη οικονομία.

4. Πως θα εξασφαλισθεί μια θέση εργασίας για κάθε άνεργο

Η μεγαλύτερη μάζα για τη ζωή εκατομμυρίων εργαζόμενων ανθρώπων είναι η ανεργία. Η συντριπτική πλειοψηφία των εξαθλιωμένων ανέργων στρέφεται στην εκλογική υποστήριξη του ΣΥΡΙΖΑ και περιμένει από την κυβέρνηση που θα σχηματίσει ένα και μόνο πράγμα : την εξασφάλιση μιας θέσης εργασίας, την εξασφάλιση μιας θέσης στην ίδια τη ζωή. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο αν γίνει πράξη το ιστορικό αίτημα του εργατικού κινήματος για την Κινητή κλίμακα ωρών εργασίας, δηλαδή για τη μείωση του εργασίμου χρόνου όσο απαιτείται για να βρουν δουλειά όλοι οι άνεργοι! Ασφαλώς οι απολογητές της άρχουσας τάξης θα επικαλε-

στούν το «ανέφικτο» αυτού του αιτήματος. Οι μισοκατεστραμμένοι από την κρίση καπιταλιστές θα παραπονεθούν ότι δεν υπάρχουν λεφτά για προσλήψεις. Η κυβέρνηση στο βαθμό που είναι πραγματικά επαναστατική και αυθεντικός εκφραστής των συμφερόντων της εργατικής τάξης θα πρέπει να αντιμετωπίσει την αδυναμία του καπιταλισμού να εξασφαλίσει την ίδια την ύπαρξη των μισθωτών του σκλάβων, σαν μια ζωντανή απόδειξη της ανάγκης - στηριγμένη στην οργανωμένη εργατική τάξη - να πάρει τα απαραίτητα μέτρα για να τον συντρίψει! Πρέπει λοιπόν να λάβει τα ακόλουθα μέτρα για το ξερίζωμα της ανεργίας:

α) Σε συνεργασία με τα συνδικάτα και την Πανελλαδική Επιτροπή Εργατικού Ελέγχου, η κυβέρνηση πρέπει να συνδέσει τους εργαζόμενους με τους άνεργους σε μια αδιάσπαστη αλληλεγγύη. Από κοινού πρέπει να διεξάγουν μια αναλυτική εθνική απογραφή των υπαρχόντων θέσεων εργασίας, των διαθέσιμων για δουλειά ανέργων κατά ειδικότητα, των επιχειρήσεων που έχουν κλείσει από την έναρξη της κρίσης και των διαθέσιμων πόρων για την άμεση έναρξη ενός προγράμματος δημόσιων και κοινωφελών έργων.

Ο σκοπός της εθνικής αυτής απογραφής θα πρέπει να είναι η κατανομή όλων των διαθέσιμων εργατικών χεριών που υπάρχουν στη χώρα στις ενεργές θέσεις εργασίας και σε αυτές που θα ανοίξουν με το πρόγραμμα δημόσιων κοινωφελών έργων, καθώς και με το άμεσο ξαναρχίνισμα της δουλειάς στις επιχειρήσεις που έκλεισαν μέσα στην κρίση. Οι ώρες εργασίας θα πρέπει να μειωθούν ενιαία, όσο απαιτείται για να μην μείνει κανείς χωρίς μια θέση εργασίας. Ανεξάρτητα από το μέγεθος της μείωσης των ωρών εργασίας, οι μισθοί θα πρέπει να μείνουν σταθεροί.

β) Οι μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις που προβαίνουν σε απολύσεις ή αρνούνται να συμμορφωθούν με το εθνικό σχέδιο προσλήψεων και την Κινητή κλίμακα ωρών εργασίας θα πρέπει να απαλλοτριώνονται χωρίς αποζημίωση.

γ) Οι εργαζόμενοι θα πρέπει να ενθαρρύνονται από την κυβέρνηση, στη βάση ενός κατάλληλου νέου νομικού πλαισίου, να καταλαμβάνουν τις μεγάλες επιχειρήσεις που κλείνουν και να τις επαναλειτουργούν οι ίδιοι, αναλαμβάνοντας τη διοίκηση και τη διαχείριση με τη βοήθεια ειδικευμένων και επιστημόνων συμβούλων. Η κυβέρνηση θα πρέπει αμέσως να διαμορφώσει ένα χρονοδιάγραμμα κοινωνικοποίησης αυτών των επιχειρήσεων και ένταξής τους σε ενιαίους κοινωνικοποιημένους φορείς κατά κλάδο παραγωγής.

δ) Οι εργαζόμενοι που χάνουν τη δουλειά τους επειδή κλείνει μια μικρή επιχείρηση, πρέπει να μπαίνουν σε κατάλογο προτεραιότητας για να εργαστούν στο πρόγραμμα δημόσιων και κοινωφελών έργων.

ε) Στους εργαζόμενους που χάνουν τη δουλειά τους επειδή κλείνει μια μεσαία επιχείρηση θα πρέπει να δίνεται στήριξη (φθηνή πίστη, παραγγελίες κλπ) για να την ξαναλειτουργήσουν συλλογικά οι ίδιοι και παράλληλα να πρέπει να τους δοθούν κίνητρα κρατικής χρηματοδότησης για να τη συνενώσουν με άλλες ομοειδείς επιχειρήσεις, όμως κάτω από τη διοίκηση και τον έλεγχο του κράτους.

ζ) Μέχρι την επιτυχή ολοκλήρωση του εθνικού σχεδίου ένταξης όλων των ανέργων σε θέσεις εργασίας, το επίδομα για τους άνεργους θα πρέπει να διαμορφωθεί στο 80% του βασικού μισθού, να χορηγείται σε όλους τους άνεργους ανεξάρτητα των χρόνων προϋπηρεσίας και για όλη τη διάρκεια της ανεργίας, με υποχρέωση για την προσφορά κοινωφελούς εργασίας αν υπάρξει κοινωνική ανάγκη, με μειωμένα ωράρια συγκριτικά με τα ισχύοντα για τους εργαζόμενους.

Τα παραπάνω μέτρα αποτελούν τα μόνα που μπορούν να εγγυηθούν μια αποφασιστική απάντηση στη μάζα της ανεργίας. Από τη φύση τους αποτελούν πρακτικά βήματα στην κατεύθυνση της εγκαθίδρυσης μιας κεντρικά σχεδιασμένης, κοι-

νωνικοποιημένης οικονομίας. Η μόνη σταθερή και οριστική λύση για τη μάζα της ανεργίας βρίσκεται στην πλήρη εγκαθίδρυση αυτού του οικονομικού μοντέλου, που αποτελεί με τη σειρά του την πύλη περάσματος στον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

5. Κοινωνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος

Η κερδοσκοπική απληστία των ελλήνων τραπεζιτών, τους ώθησε να συγκεντρώσουν ένα μεγάλο ποσοστό ελληνικού χρέους στα χέρια τους για να εκμεταλλευτούν τα υψηλά επιτόκια δανεισμού της χώρας. Όταν η κρίση βάθυνε και οδήγησε στην δραστική περικοπή της αξίας των ελληνικών ομολόγων, οι μικρο-ομολογιούχοι υποχρεώθηκαν να υποστούν τις ζημιές, αναλαμβάνοντας το κόστος του ρίσκου της επιλογής τους. Οι έλληνες τραπεζίτες όμως, δεν πλήρωσαν κανένα κόστος και βλέπουν τις τράπεζές τους να ανακεφαλαιοποιούνται με χρήματα που χρεώνονται από την τρόικα στους εργαζόμενους φορολογούμενους.

Η κυβέρνηση θα πρέπει να αφαιρέσει ολοκληρωτικά τις τράπεζες από τα χέρια των αρπακτικών του κεφαλαίου, που σήμερα διαχειρίζονται καταθέσεις ύψους περίπου 165 δις ευρώ. Αυτό θα γίνει πράξη με τα ακόλουθα μέτρα:

α) Κοινωνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος. Όλες οι τράπεζες πρέπει να περάσουν 100% στην ιδιοκτησία του κράτους, με αποζημιώσεις μόνο για τους μικρομετόχους - μικροεισοδηματίες και να συγχωνευθούν σε μια ενιαία κρατική τράπεζα. Με την ίδρυσή της θα δημιουργηθεί ένα ενιαίο στρατηγείο για τον ορθολογικό σχεδιασμό των επενδύσεων και των πιστώσεων, στην υπηρεσία της εργαζόμενης κοινωνίας. Ένα πολύτιμο όργανο σχεδιασμού ολόκληρης της οικονομίας.

β) Η προπαγάνδα των αστών που ταυτίζουν την κοινωνικοποίηση με την «κομματοκρατία» και τους διορισμένους από την κυβέρνηση διοικητές που «θα διοικούν ρουσφετολογικά και με αδιαφάνεια εμποδίζοντας την παροχή δανείων στους πολίτες» είναι πλήρως παραπλανητική. Χρησιμοποιεί τις πιο αρνητικές πλευρές της διεφθαρμένης και γραφειοκρατικής λειτουργίας των ελληνικών κρατικών τραπεζών τη δεκαετία του 1980, για να δυσφημίσει την έννοια της κοινωνικοποίησης.

Όμως εκείνο το μοντέλο δεν είχε καμία σχέση με την κοινωνικοποίηση. Η αυθεντική κοινωνικοποίηση επιβάλλει ένα σύστημα διοίκησης που θεσμοθετεί τον δημοκρατικό έλεγχο του τραπεζικού συστήματος από τους εργαζόμενους. Η σύνθεση της διοίκησης πρέπει να είναι: 1/3 εκλεγμένοι εκπρόσωποι των εργαζόμενων στις τράπεζες, 1/3 εκπρόσωποι των συνδικάτων και της Πανελλαδικής Επιτροπής Εργατικού Ελέγχου και 1/3 εκπρόσωποι από την εκλεγμένη κυβέρνηση.

γ) Η κοινωνικοποίηση είναι ο μόνος δρόμος για να εγγυηθεί η επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση τις καταθέσεις και τις οικονομίες των εργαζόμενων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων και να τις αποσπάσει από την ομηρία των αδίστακτων «λύκων» του κεφαλαίου. Μόνο αυτή η λύση μπορεί να εξασφαλίσει την παροχή των αναγκαίων φθηνών πιστώσεων για τους εργαζόμενους, τους μικροκτηματίες, τους μικρέμπορους και τα νοικοκυριά που τις έχουν ανάγκη.

Η ενιαία κρατική τράπεζα θα είναι ικανή να δημιουργήσει πολύ πιο ευνοϊκούς όρους για τους μικρούς καταθέτες απ' ό τι οι ιδιωτικές τράπεζες. Η απαλλαγή από τα γιγάντια υπερκέρδη των καπιταλιστών τραπεζιτών και τα εξωφρενικά «bonus» των τραπεζικών στελεχών θα μπορέσει να κάνει εφικτή τη μείωση των επιτοκίων, που θα περιοριστούν στα απαραίτητα έξοδα των τραπεζικών λειτουργιών.

δ) Η ενιαία κρατική τράπεζα θα πρέπει άμεσα να προχωρήσει σε ένα γενναίο «κούρεμα» των χρεών για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, σε ποσοστό ίσο με την απώλεια του εισοδήματός τους από την έναρξη της κρίσης.

Η κοινωνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος που διευθύνει σήμερα ολόκληρη την οικονομία είναι αντικειμενικά το πρώτο βήμα για την εγκαθίδρυση μιας κοινωνικοποιημένης, σχεδιασμένης οικονομίας και είναι άρρηκτα δεμένο με την κοινωνικοποίηση του συνόλου των βασικών μοχλών της οικονομίας.

6. Κοινωνικοποίηση των μοχλών της οικονομίας και κεντρικός, δημοκρατικός σχεδιασμός

Η επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση με τον ερχομό της στην εξουσία θα κατέχει τις θέσεις στα υπουργεία, αλλά την πραγματική εξουσία θα συνεχίζει να την κρατά στα χέρια της η αστική τάξη και οι ξένοι ιμπεριαλιστές, πάτρωνες της. Ο πιο βασικός πυλώνας αυτής της εξουσίας είναι ο έλεγχος της οικονομικής ζωής της χώρας. Αν η κυβέρνηση δεν αμφισβητήσει ριζικά αυτόν τον έλεγχο εφαρμόζοντας ένα σχέδιο που θα εγκαθιδρύει τον κοινωνικό έλεγχο στους βασικούς μοχλούς της οικονομίας, τότε κανένα πραγματικό βήμα κοινωνικής προόδου δεν θα μπορεί να πραγματοποιηθεί. Ο καλύτερος όρος για να αποδοθεί η ουσία ενός τέτοιου οικονομικού προγράμματος είναι ο όρος κοινωνικοποίηση.

Η κοινωνικοποίηση επιφέρει μια ριζική και όχι τυπική αλλαγή στο ιδιοκτησιακό καθεστώς και στη λειτουργία μιας μεγάλης επιχείρησης. Είναι μέρος της εφαρμογής ενός προγράμματος που στοχεύει στον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της οικονομίας, με την ίδια εργατική τάξη να διοικεί αυτές τις επιχειρήσεις, αλλά και ολόκληρο το κράτος εξασφαλίζοντας ότι θα λειτουργούν προς όφελος της κοινωνίας.

Κοινωνικοποίηση σημαίνει δημοκρατική διοίκηση των επιχειρήσεων από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Το «επιχείρημα» ότι οι εργαζόμενοι δεν έχουν γνώσεις για να διοικήσουν τις επιχειρήσεις είναι λαθεμένο. Οι καπιταλιστές έχουν ένα ολόκληρο επιτελείο από υπαλλήλους και ειδικούς, που διευθύνουν για λογαριασμό τους. Όμοια, η εργαζόμενη μέσα από τα δημοκρατικά τους όργανα, θα συνεργαστούν με αφοσιωμένους στην υπόθεση του σοσιαλισμού ειδικούς. Οι εργαζόμενοι θα αποφασίζουν λαμβάνοντας υπόψη τη συμβουλευτική γνώμη των «ειδικών».

Το παράδειγμα των γραφειοκρατικά παραμορφωμένων εργατικών κρατών του 20ου αιώνα (ΕΣΣΔ, Ανατολική Ευρώπη κλπ), έδειξε ότι είναι εντελώς αδύνατο μια ομάδα «ειδικών» να διευθύνουν «από τα πάνω» κάθε τομέα της οικονομίας. Μόνο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι που σαν παραγωγοί και σαν καταναλωτές συμμετέχουν σε κάθε στάδιο της οικονομικής δραστηριότητας και σε κάθε κλάδο της παραγωγής, μπορούν να διευθύνουν και να αναπτύξουν σχεδιασμένα την οικονομία προς όφελος της κοινωνίας.

Η επαναστατική σοσιαλιστική κυβέρνηση, αμέσως με την άνοδό της στην εξουσία, θα πρέπει να εφαρμόσει ένα ολοκληρωμένο σχέδιο κοινωνικοποιήσεων με τα ακόλουθα μέτρα:

α) Δημιουργία Πανελλαδικού Συμβουλίου Κοινωνικοποιήσεων και Σχεδιασμού της οικονομίας με τη συμμετοχή ενδεικτικά κατά 1/3 εκλεγμένων και ανακλητών αντιπροσώπων από την Πανελλαδική Επιτροπή Εργατικού Ελέγχου, 1/3 από τα εργατικά συνδικάτα και άλλες μαζικές οργανώσεις του εργαζόμενου λαού (μικροεπαγγελματιών, αγροτών, μικροϊδιοκτητών) και 1/3 από εκπροσώπους της κυβέρνησης. Το συμβούλιο θα διαθέτει ένα επιτελείο αφοσιωμένων στο σοσιαλισμό επιστημονικών συμβούλων και ο ρόλος του θα είναι να πραγματώσει τον δημοκρατικό σχεδιασμό της οικονομίας.

β) Άμεση μετατροπή σε κοινωνικοποιημένες επιχειρήσεις και ένταξη σε ενιαίους κοινωνικοποιημένους φορείς κατά κλάδο:

όλων των υπαρχόντων κρατικών επιχειρήσεων των μεγάλων επιχειρήσεων στις οποίες έχει το κράτος μετοχικά μερίδια

των μεγάλων επιχειρήσεων που θα απαλλοτριωθούν εξαιτίας της άρνησής τους να εφαρμόσουν το εθνικό σχέ-

διο προσλήψεων ανέργων και τη νέα εργατική νομοθεσία και μισθολογική πολιτική που θα επιβάλει η Κυβέρνηση της Αριστεράς

των μεγάλων ιδιωτικών επιχειρήσεων που έκλεισαν με την κρίση ή που θα κλείσουν στο πλαίσιο του οικονομικού πολέμου ενάντια στην κυβέρνηση της Αριστεράς.

γ) Κατάρτιση από το Πανελλαδικό Συμβούλιο Κοινωνικοποιήσεων και Σχεδιασμού ενός συγκεκριμένου χρονοδιαγράμματος - το πολύ ενός έτους - για την κοινωνικοποίηση όλων των μεγάλων επιχειρήσεων κατά οικονομικό κλάδο, με κριτήριο την έκταση που αντικειμενικά καταλαμβάνουν στην εθνική οικονομία και τον κλάδο τους, το μερίδιό τους στις συνολικές πιστώσεις και στα συνολικά κέρδη, στις εξαγωγές, στη διαμόρφωση των τιμών, στην απασχόληση και γενικότερα στην οικονομική και κοινωνική ζωή της χώρας. Στο «φακό» της εξέτασης πρέπει να μπουν οι 500 μεγαλύτερες εταιρείες σε διάφορους κλάδους της βιομηχανίας, των υπηρεσιών και του εμπορίου. Όλες οι κοινωνικοποιημένες εταιρείες θα πρέπει να ενταχθούν σε ενιαίους φορείς κατά οικονομικό κλάδο για να σχεδιαστεί ευκολότερα η οικονομία προς όφελος της κοινωνίας.

Ενδεικτικά στην ελληνική βιομηχανία, ο υψηλός βαθμός συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης του κεφαλαίου διευκολύνει το έργο των κοινωνικοποιήσεων. Τη δεκαετία του 1980 τα βιομηχανικά μονοπώλια που έλεγχαν το 70-80 % της παραγωγής ή αλλιώς οι βιομηχανικές επιχειρήσεις «στρατηγικής σημασίας», υπολογίζονταν σε λίγο πάνω από 200. Σήμερα, ο αριθμός τους έχει μειωθεί, προσεγγίζοντας τις 100 και με βάση τα πορίσματα όλων των μεγάλων στατιστικών εταιρειών και οργανισμών, διαθέτουν πλέον πολύ μεγαλύτερη πολυκλαδικότητα, με πλοκάμια στις τράπεζες, το εμπόριο και τις άλλες υπηρεσίες, διευκολύνοντας έτσι το έργο του κεντρικού σχεδιασμού.

δ) Κοινωνικοποίηση του συνόλου του τομέα των μεταφορών, των συγκοινωνιών, της ύδρευσης, της ενέργειας, των τηλεπικοινωνιών, του ορυκτού πλούτου, των υποδομών και των κατασκευών με τη δημιουργία ενιαίων μονοπωλιακών κρατικών κοινωφελών οργανισμών. Η κοινωνικοποίηση αυτών των τομέων είναι απαραίτητη για να εξοικονομηθούν πόροι για την άσκηση κοινωνικής πολιτικής, για να μειωθεί το κόστος παραγωγής, για να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα της απουσίας κρατικών προγραμμάτων απόκτησης στέγης από τους εργαζόμενους, για να γίνουν φθηνά και χρήσιμα δημόσια έργα, για να δημιουργηθεί μια πανίσχυρη βάση για το σχεδιασμό του συνόλου της οικονομίας προς όφελος της κοινωνίας.

ε) Οι διοικήσεις στις κοινωνικοποιημένες επιχειρήσεις και οργανισμούς πρέπει να αποτελούνται κατά 1/3 από εργαζόμενους του συγκεκριμένου χώρου, 1/3 από τους εργαζόμενους καταναλωτές (Συνδικάτα, Αγροτικούς και άλλους επαγγελματικούς συλλόγους συλλόγους, Τοπική Αυτοδιοίκηση) και 1/3 από τους εκπροσώπους της εκλεγμένης κυβέρνησης. Οι αντιπρόσωποι αυτοί πρέπει να εκλέγονται με ετήσια θητεία, να είναι ανακλητοί από την γενική συνέλευση των εργαζόμενων της επιχείρησης και να αμείβονται με μισθό ίσο με αυτόν του ειδικευμένου εργάτη.

ζ) Κοινωνικοποίηση των εταιρειών Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και απόδοσή του εξοπλισμού τους για ελεύθερη χρήση στις κάθε είδους ενώσεις των εργαζόμενων πολιτών. Η αισχρή προπαγάνδα των αστικών ΜΜΕ ενάντια στον ΣΥΡΙΖΑ και την Αριστερά, αποδεικνύει πόσο ζωτική είναι η υπόθεση της αφαίρεσης του μονοπωλιακού ελέγχου της ενημέρωσης από τα χέρια της άρχουσας τάξης.

η) Κοινωνικοποίηση της μεγάλης ιδιοκτησίας γης και οργάνωση μεγάλων σύγχρονων καλλιεργειών κρατικής ιδιοκτησίας και εκμετάλλευσης. Παροχή κινήτρων για την εθελοντική συνένωση των αγροτών μικροϊδιοκτητών σε συ-

νεταιρισμούς υπό τον έλεγχο του κράτους και της κυβέρνησης, που θα πάρουν στα χέρια τους την προμήθεια πρώτων υλών, την επεξεργασία, συσκευασία και διάθεση των προϊόντων τους για κατανάλωση, χωρίς μεσάζοντες.

η) Για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, η κυβέρνηση οφείλει, παίρνοντας υπόψη το μέγεθος τους, να τις κοινωνικοποιεί σιγά - σιγά. Η μικρή ιδιοκτησία δεν πρέπει να απαλλοτριωθεί και οι μικροϊδιοκτήτες που δεν εκμεταλλεύονται ξένη εργασία δεν πρέπει καθόλου να υποστούν βία. Οι μικροϊδιοκτήτες θα τραβηχτούν σιγά-σιγά στη σφαίρα της κοινωνικοποιημένης οικονομίας από το παράδειγμα και την πράξη που θα δείχνουν την υπεροχή της. Η κυβέρνηση πρέπει να τους παράσχει κίνητρα για τη συνένωση των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων τους σε μεγαλύτερες μονάδες, για τον τεχνολογικό εκσυγχρονισμό τους υπό τον έλεγχο του κράτους.

7. Κρατικό μονοπώλιο στο εξωτερικό εμπόριο

Η επιδείνωση της κατάστασης του ελληνικού καπιταλισμού αντανακλάται στο γεγονός ότι ενώ το 1980 η χώρα είχε εμπορικό έλλειμμα μόλις 5,2 δις, τώρα αυτό προσεγγίζει τα 30 δις ευρώ και έχει μετατραπεί σε μια χώρα που εισάγει τα πάντα, ακόμα και αυτά που κατέχει σε αφθονία, όπως το ελαιόλαδο ή τα εσπεριδοειδή.

Η Ελλάδα παρόλα αυτά, διαθέτει σημαντικό φυσικό και ορυκτό πλούτο και έχει έναν υψηλό δείκτη μόρφωσης και εξειδίκευσης, σε σχεδόν όλους τους τομείς της οικονομίας. Στο πλαίσιο μιας κοινωνικοποιημένης, σχεδιασμένης οικονομίας, θα μπορούσε να αναπτύξει με σχετικά γοργούς ρυθμούς τη γεωργία και τη βιομηχανία, καρπωνόμενη σημαντικά οικονομικά ποσά που θα μπορούσαν να χρηματοδοτήσουν επενδύσεις στην παραγωγή και την ανάπτυξη της παραγωγικότητας της εργασίας και ταυτόχρονα, να τροφοδοτήσουν προγράμματα κοινωνικής πολιτικής.

Για να γίνουν τα αναγκαία βήματα σε αυτή την κατεύθυνση, η κυβέρνηση της Αριστεράς πρέπει **να κοινωνικοποιήσει τις μεγάλες εξαγωγικές επιχειρήσεις και να επιβάλει το κρατικό μονοπώλιο στο εξωτερικό εμπόριο.** Το κρατικό μονοπώλιο στο εξωτερικό εμπόριο είναι ένα μέτρο ζωτικής σημασίας για την διασφάλιση της σχεδιασμένης οικονομίας απέναντι στην απειλή της διείσδυσης και της κυριαρχίας του ξένου κεφαλαίου. Η απαλλαγή από τα καπιταλιστικά υπερκέρδη και η σταδιακή αύξηση της παραγωγικότητας σαν αποτέλεσμα των ανώτερων μεθόδων της σχεδιασμένης οικονομίας, θα πρέπει να κάνει τα ελληνικά προϊόντα φθηνότερα και πιο ανταγωνιστικά στην παγκόσμια αγορά.

8. Άμεση εξοικονόμηση πόρων από τις σπατάλες του καπιταλισμού και μέτρα ανόρθωσης του βιοτικού επιπέδου των εργαζόμενων

Η κατάργηση των μέτρων των Μνημονίων και η βαριά φορολογία στο κεφάλαιο και τον πλούτο, δεν μπορούν από μόνα τους να οδηγήσουν στην αποφασιστική βελτίωση του επιπέδου ζωής των εργατικών μαζών. Η εξεύρεση των αναγκαίων εσόδων και πόρων για να εφαρμοστούν μέτρα που θα αλλάξουν ριζικά την κατάσταση αυξανόμενης εξαθλίωσης των μαζών μπορεί να προέλθει μόνο μέσα από την πραγματοποίηση του προαναφερόμενου σχεδίου εγκαθίδρυσης μιας κοινωνικοποιημένης, σχεδιασμένης οικονομίας. Όμως η απόκτηση από τις κοινωνικοποιήσεις των ικανών πόρων που θα εξασφαλίσουν μια αποφασιστική βελτίωση στο βιοτικό επίπεδο των μαζών, θα απαιτήσει έναν ορισμένο χρόνο. Χρειάζεται λοιπόν ταυτόχρονα, να εφαρμοστεί μια δέσμη μέτρων άμεσης απόδοσης, για να χρηματοδοτηθεί η ανόρθωση του τσακισμένου βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Αυτά πρέπει να είναι:

Μείωση των αποδοχών όλων των διοικητικών στελεχών του κράτους συμπεριλαμβανομένων των αξιωματικών του στρατού, των σωμάτων ασφαλείας και των δικαστών, των

μελών της κυβέρνησης, του Προέδρου της Δημοκρατίας, των βουλευτών και των Δημάρχων στα επίπεδα του μισθού ενός ειδικευμένου εργάτη. Εξάλειψη των «εξόδων παραστάσεως», των ειδικών αποζημιώσεων, των «μυστικών κονδυλίων» και όλων των άλλων κρυφών κρατικών προνομίων των υψηλόβαθμων κρατικών υπαλλήλων και στελεχών.

Αναστολή μέχρι να ξαναμπει η οικονομία σε ανάπτυξη, κάθε δαπάνης για τον στρατό, πλην των νέων μειωμένων δαπανών για μισθοδοσία προσωπικού και των δαπανών που θα κρίνει απόλυτα απαραίτητες μια εκλεγμένη επιτροπή αποτελούμενη από μέλη της κυβέρνησης, εκπροσώπους των φαντάρων και των κατώτερων αξιωματικών και της Πανελλαδικής Επιτροπής Εργατικού Ελέγχου.

Πλήρης δήμευση των περιουσιακών στοιχείων όσων ευθύνονται για σκάνδαλα διαφθοράς και διασπάθισης του κρατικού χρήματος. Χρειάζεται να απαλλοτριωθεί και να αξιοποιηθεί για τις κοινωνικές ανάγκες ολόκληρη η εκκλησιαστική και μοναστηριακή περιουσία. Τα έσοδα από αυτό το μέτρο μπορούν να διοχετεύονται άμεσα στην Υγεία, την Παιδεία, την Πρόνοια και την Κοινωνική Ασφάλιση.

Να γίνει πλήρης χωρισμός Κράτους – Εκκλησίας, να επιβληθεί η από-δημοσιουπαλληλοποίηση των κληρικών και η ένταξή τους, μέχρι να μπορούν να συντηρούνται από τις εισφορές των πιστών ή από άλλο επάγγελμα, σε κοινωνικά προγράμματα στήριξης με αντιπαροχή κοινωνικά χρήσιμης εργασίας.

Η σταδιακή εισροή πόρων από τις κοινωνικοποιήσεις, σε συνδυασμό με τα μέτρα εξοικονόμησης δαπανών από τις καπιταλιστικές σπατάλες, τη διαγραφή του χρέους και τις φορολογικές αλλαγές που αναλύσαμε πιο πριν, μπορούν να χρηματοδοτήσουν με επάρκεια την ανόρθωση του σημερινού καταβαρθρωμένου επιπέδου ζωής της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και να κάνουν πραγματικότητα τα ακόλουθα μέτρα:

α) Κατάργηση όλων των ελαστικών σχέσεων εργασίας. Δουλειά με πλήρη δικαιώματα και ενιαίο ωράριο για όλους τους εργαζόμενους, γηγενείς και μετανάστες, που θα καθορίζει η Πανελλαδική Επιτροπή Εργατικού Ελέγχου.

β) Δημιουργία Ενιαίου Ασφαλιστικού Ταμείου Μισθωτών που θα εγγυάται την παροχή αξιοπρεπούς σύνταξης και πλήρους ιατροφαρμακευτικής κάλυψης για όλους τους εργαζόμενους. Η χρηματοδότησή του πρέπει να είναι διμερής, με εισφορές μόνο από κράτος και εργοδοσία. Διοίκηση του νέου ταμείου από εκλεγμένους εκπροσώπους των εργαζομένων.

ε) Κατάργηση της ιδιωτικής Παιδείας, Υγείας και Ασφάλισης. Η άθλια κατάσταση των δημόσιων νοσοκομείων που απειλεί τη ζωή χιλιάδων φτωχών ανθρώπων κάνει επιβεβλημένη την εξεύρεση δραστικών λύσεων. Αυτό σημαίνει ότι έχουμε ανάγκη την άμεση απαλλοτρίωση των μεγάλων ιδιωτικών εταιρειών παροχής υπηρεσιών Υγείας.

ζ) Οι μισθοί στο κράτος και τον ιδιωτικό τομέα, οι συντάξεις και τα κοινωνικά επιδόματα πρέπει σε πρώτη φάση να αυξηθούν όσο απαιτείται για να περάσουν όλοι οι εργαζόμενοι, οι απόμαχοι της δουλειάς και όλοι οι άνθρωποι που έχουν ανάγκη την στήριξη των κρατικών επιδομάτων εντός των ορίων μιας αξιοπρεπούς διαβίωσης, όπως θα τα προσδιορίσει η Πανελλαδική Επιτροπή Εργατικού Ελέγχου.

η) Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή στους νέους μισθούς, τις συντάξεις και τα επιδόματα. Αυτό σημαίνει ότι το ύψος τους πρέπει να αναπροσαρμόζεται ανάλογα με την αύξηση των τιμών στα είδη βασικής κατανάλωσης για μια εργατική οικογένεια, που θα καθορίζει η Πανελλαδική Επιτροπή Εργατικού Ελέγχου.

θ) Άμεση κάλυψη των πιο επειγόντων κενών χρηματοδότησης στην Υγεία, την Παιδεία, την Πρόνοια και την

Κοινωνική Ασφάλιση κατόπιν συγκεκριμένης τεκμηριωμένης και κοστολογημένης εκτίμησης που θα κάνουν οι εκλεγμένοι εκπρόσωποι των εργαζόμενων σε αυτές τις κρατικές υπηρεσίες. Κατάρτιση ενός συγκεκριμένου οικονομικού πλάνου για τον ταχύτερο δυνατό διπλασιασμό των δαπανών για Παιδεία - Υγεία - Πρόνοια - Κοινωνική ασφάλιση - Εργατική Κατοικία και τη γενναία χρηματοδότηση της Πολιτιστικής δημιουργίας και προγραμμάτων μαζικού λαϊκού Αθλητισμού.

9. Για ένα νέο, σοσιαλιστικό Σύνταγμα – για μια νέα εξουσία!

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν πρέπει να προσεγγίζει το κράτος σα να είναι μια ουδέτερη κοινωνικά δύναμη, ένας «δημόσιος τομέας», μια «δημόσια διοίκηση». Πρέπει να το προσεγγίζει σύμφωνα με τις ιστορικά επιβεβαιωμένες αντιλήψεις και αρχές του επιστημονικού σοσιαλισμού.

Το κράτος είναι ένα όργανο καταπίεσης της εργατικής τάξης και του λαού στα χέρια της άρχουσας τάξης. Η σημερινή μορφή πολιτεύματος, η σημερινή «δημοκρατία», είναι η αστική δημοκρατία, που αποτελεί τον καλύτερο δυνατό τρόπο διακυβέρνησης και κυριαρχίας για την αστική τάξη στους δοσμένους ταξικούς συσχετισμούς. Ο εργαζόμενος λαός δεν μπορεί να κατακτήσει μια δημοκρατία που θα προωθεί και θα προσπαίζει τα δικά του συμφέροντα, χωρίς να αντικαταστήσει την σημερινή καπιταλιστική δημοκρατία με την σοσιαλιστική δημοκρατία των εργαζομένων.

Η επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση θα πρέπει να καταργήσει τον αστικό κρατικό μηχανισμό και να επανιδρύσει τη νέα εξουσία των εργαζόμενων. Για να θεμελιώσει αυτή τη νέα εξουσία, πρέπει να πάρει τα ακόλουθα βασικά μέτρα:

α) Να υποστηρίξει και να προτείνει προς ψήφιση στον λαό ένα νέο Σύνταγμα που θα κατοχυρώνει:

σαν οικονομικό καθεστώς την κοινωνικοποιημένη, δημοκρατικά σχεδιασμένη οικονομία

σαν πολίτευμα την εργατική, σοσιαλιστική δημοκρατία την υποχρέωση των λαϊκών αντιπροσώπων να δίνουν τακτικό απολογισμό στους εκλογείς και το δικαίωμα ανάκλησής τους από το εκλογικό τους σώμα ανά πάσα στιγμή τη συγχώνευση νομοθετικής και εκτελεστικής εξουσίας σε ένα εκλεγμένο και ανακλητό ανώτερο συμβούλιο του εργαζόμενου λαού, που θα ψηφίζει νόμους και θα εργάζεται για την εφαρμογή τους

εκλογή αυτού του σώματος σε διετή θητεία, στη βάση του καθολικού εκλογικού δικαιώματος και του πολυκομματισμού, με ένα εκλογικό σύστημα που θα προβλέπει αυξημένη εκπροσώπηση για περιφέρειες με εργατική σύνθεση και θα συμπεριλαμβάνει εκλεγμένους και ανακλητούς εκπροσώπους των εργατών από όλους τους βασικούς βιομηχανικούς κλάδους

πραγματική Τοπική Αυτοδιοίκηση μέσα από το πέρας της εξουσίας των δημοτικών αρχών στα ανά διετία εκλεγμένα με βάση το καθολικό εκλογικό δικαίωμα λαϊκά συμβούλια, που θα τα συναποτελούν εκπρόσωποι των συνοικιών και των εργαζόμενων από τις κατά τόπους παραγωγικές και οικονομικές μονάδες.

β) Την συνολική αναμόρφωση του στρατού με τα ακόλουθα μέτρα:

Πλήρη συνδικαλιστικά και πολιτικά δικαιώματα για όλους τους στρατιώτες και τους κατώτερους αξιωματικούς. Οι εκλεγμένες και ανακλητές επιτροπές στρατιωτών και κατώτερων αξιωματικών πρέπει να αποφασίζουν για όλα τα ζητήματα που αφορούν τη μονάδα.

Εκλογή και δικαίωμα ανάκλησης όλων των αξιωματικών από τους στρατιώτες. Μέτρα βελτίωσης της ζωής στις μονάδες (υγιεινή, διατροφή, επαρκείς άδειες) και αύξηση του μισθού του φαντάρου στο ύψος του επιδόματος ανεργίας.

Επαρκής εκπαίδευση στα όπλα καθ' όλη τη διάρκεια της θητείας.

Όχι στον επαγγελματικό στρατό. Θητεία με εκπαίδευση στα όπλα όλου του εργαζόμενου λαού, σαν εγγύηση για την προάσπιση των δικαιωμάτων και των κατακτήσεών του.

Αμοιβή όλων των αξιωματικών με το μισθό ενός ειδικευμένου εργάτη.

Πλαισίωση του στρατού από στρατιωτικά αποσπάσματα των εργατικών οργανώσεων που θα εκπαιδεύτούν στα στρατόπεδα με έξοδα του κράτους.

γ) Την ριζική αναμόρφωση των σωμάτων ασφαλείας: Κατάργηση όλων των ειδικών δυνάμεων καταστολής και αστυνόμευσης των αγώνων του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας.

Απαγόρευση παρουσίας των σωμάτων ασφαλείας στους χώρους στους οποίους διεξάγεται πολιτική και συνδικαλιστική δραστηριότητα και επέκταση του ασύλου σε όλους τους εκπαιδευτικούς και εργασιακούς χώρους.

Κατάργηση κάθε αυτοδιοίκησης των σωμάτων ασφαλείας. Υπαγωγή τους στον έλεγχο των μαζικών οργανώσεων του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας και μετατροπή τους σε πολιτοφυλακές, με εκ περιτροπή συμμετοχή σε αυτές επίλεκτων μελών των μαζικών εργατικών οργανώσεων και της νεολαίας. Καθορισμός του προγράμματος εκπαίδευσής τους από εκλεγμένη επιτροπή εκπροσώπων από τις μαζικές οργανώσεις.

δ) Ριζικές αλλαγές στη δικαστική εξουσία: Κατάργηση των προνομίων και των σημερινών αμοιβών των δικαστών, αμοιβές στο ύψος ενός ειδικευμένου εργάτη.

Εκλογή των δικαστών απευθείας από το λαό. Εφαρμογή ενός προγράμματος μαζικής λαϊκής επιμόρφωσης πάνω σε ένα αναμορφωμένο και εκσυγχρονισμένο Δίκαιο σύμφωνο με τα συμφέροντα του εργαζόμενου λαού.

ε) Δομικές αλλαγές στη λειτουργία των κρατικών υπηρεσιών και οργανισμών:

Σε όλες τις κρατικές υπηρεσίες και οργανισμούς διοίκηση από εκλεγμένα και ανακλητά όργανα που θα αποτελούνται από εκπροσώπους των μαζικών συνδικαλιστικών οργανώσεων της εργατικής τάξης, της εκλεγμένης κυβέρνησης και των ίδιων των υπαλλήλων αυτών των υπηρεσιών και οργανισμών.

Ο μισθός των δημοσίων υπαλλήλων να είναι συνδεδεμένος με το μισθό του βιομηχανικού εργάτη.

10. Όχι «εξωτερική», αλλά διεθνιστική πολιτική – Για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης!

Η επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση πρέπει να πολιτευθεί στο διεθνές πεδίο ριζικά διαφορετικά από τις ως σήμερα συντηρητικές, αστικές ελληνικές κυβερνήσεις. Η αρχή της νέας «εξωτερικής» πολιτικής της χώρας πρέπει να είναι η αντίληψη ότι ο πιο πιστός σύμμαχος της επαναστατικής Ελλάδας είναι οι ίδιοι εργαζόμενοι παγκόσμια, ανεξάρτητα από χώρα και φυλή.

Στην πολιτική της κυβέρνησης πρέπει να αντανakλάται η δραστήρια επιδίωξη να επεκταθεί το επαναστατικό σοσιαλιστικό παράδειγμα της Ελλάδας και να κερδίσει έδαφος μέσα από την πάλη των εργαζόμενων στα Βαλκάνια, την Ευρώπη και ολόκληρο τον κόσμο. Η κυβέρνηση πρέπει να λάβει συγκεκριμένες πρωτοβουλίες που θα στέλνουν ένα επαναστατικό μήνυμα διεθνιστικού αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και αντίστασης στον ιμπεριαλισμό σε διεθνές επίπεδο.

Τα άμεσα μέτρα και οι άμεσες πρωτοβουλίες της κυβέρνησης για μια τέτοια διεθνιστική πολιτική πρέπει να είναι τα ακόλουθα:

α) Αποχώρηση από το NATO και διώξιμο των αμερικανικών βάσεων από τη χώρα. Το NATO δεν είναι απλά ένας στρατιωτικός μηχανισμός. Είναι η στρατιωτική έκφραση του καπιταλισμού της εποχής των μονοπωλίων, δηλαδή του ιμπεριαλισμού. Είναι ένα σύμπλεγμα διοικητικών και πο-

λιτικών θεσμών, που δεμένοι με χιλιάδες νήματα με τους ντόπιους μηχανισμούς της αστικής τάξης, σκοπό έχουν τη συντριβή του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς και την υπεράσπιση του καπιταλισμού. Η έξοδος από το ΝΑΤΟ δεν είναι μόνο ζήτημα αρχής. Είναι ζήτημα που έχει να κάνει με την υπεράσπιση των δικαιωμάτων και των κατακτήσεων των εργαζόμενων και της επαναστατικής της πορείας. Παραμονή στο ΝΑΤΟ σημαίνει παροχή χρόνου και «χώρου» από την κυβέρνηση για την προετοιμασία αντεπαναστατικών, υπονομευτικών ενεργειών και πραξικοπημάτων εναντίον της.

Β) Η εφαρμογή του προγράμματος ανατροπής του καπιταλισμού συνεπάγεται αυτονομία τη σύγκρουση με την καπιταλιστική ΕΕ και τους θεσμούς της και αναπόφευκτα, την έξοδο από αυτή. Η αστική κλίκα που διοικεί την ΕΕ σύμφωνα με τα συμφέροντα των μεγάλων τραπεζών και των ευρωπαϊκών πολυεθνικών δεν μπορεί να ανεχθεί έστω και την υπόνοια εφαρμογής ενός σχεδίου εγκαθίδρυσης κοινωνικοποιημένης, σχεδιασμένης οικονομίας στην Ελλάδα. Από τη φύση της η εφαρμογή ενός τέτοιου προγράμματος έρχεται σε σύγκρουση με το οικοδόμημα της ΕΕ, που είναι φτιαγμένο σύμφωνα με τα συμφέροντα του ευρωπαϊκού μεγάλου κεφαλαίου. Βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με το πνεύμα και το γράμμα των ιδρυτικών πράξεων, των Συνθηκών, των κανόνων και των επίσημων συμφωνιών της ΕΕ που προασπίζουν τον καπιταλισμό και «την ελεύθερη αγορά».

Σε κάθε της βήμα η επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση πρέπει να βροντοφωνάζει στους λαούς ότι στόχος της δεν είναι η αντιδραστική εθνική απομόνωση. Η «οικοδόμηση του σοσιαλισμού μόνο μέσα στα όρια της Ελλάδας» είναι μια αντιδραστική ουτοπία. Ο σοσιαλισμός είναι ένα σύστημα κοινωνικής και οικονομικής αρμονίας και ευημερίας. Σε συνθήκες πλήρους κυριαρχίας της παγκόσμιας αγοράς, όπου έχει δημιουργηθεί αντικειμενικά ένας ανεπτυγμένος διεθνής καταμερισμός εργασίας, ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να οικοδομηθεί επαρκώς με τις παραγωγικές δυνάμεις μιας μόνης χώρας. Για τη στέρεη και πλήρη οικοδόμησή του σοσιαλισμού απαιτείται η συνένωση των παραγωγικών δυνάμεων πολλών μαζί αναπτυγμένων χωρών.

Αυτό που αποδεικνύει η παρούσα βαθεία κρίση στην Ευρωζώνη, είναι ότι ο καπιταλισμός εξαιτίας των αντιφάσεων και των τρομερών ανταγωνισμών που αναπτύσσονται στους κόλπους του, είναι οργανικά ανίκανος να φέρει σε πέρας την ιστορικά προοδευτική διαδικασία ενοποίησης της ευρωπαϊκής ηπείρου. Η μόνη δύναμη που μπορεί να επιτελέσει αυτό το καθήκον είναι η ευρωπαϊκή εργατική τάξη, κάτω από τη σημαία του σοσιαλισμού.

Η επαναστατική, σοσιαλιστική κυβέρνηση θα πρέπει υπομονετικά και δραστήρια να υπερασπίσει και να προωθήσει την υπόθεση της Ευρώπης των εργαζόμενων και του σοσιαλισμού! Μιας αδελφωμένης Ευρώπης, που πρέπει να θεσμοθετήσει νέες Συνθήκες, ικανές να εγγυώνται όχι απλά μια ένωση διακίνησης εμπορευμάτων και ένα κοινό νόμισμα, αλλά έναν κοινό σχεδιασμό των παραγωγικών δυνάμεων για το αμοιβαίο όφελος των ευρωπαϊκών λαών. Να παλέψει και να εργαστεί διεθνώς για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης!

Στο πλαίσιο αυτού του αγώνα, ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να διοργανώσει διεθνή συνέδρια για τον συντονισμό του κοινού αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό στα Βαλκάνια και την Ευρώπη και να λάβει τις αναγκαίες πρωτοβουλίες για την ίδρυση από τις μαζικές εργατικές οργανώσεις και κόμματα ολόκληρου του κόσμου, μιας νέας μαζικής εργατικής Διεθνούς!

Μέλη που υπογράφουν την Κομμουνιστική Πλατφόρμα

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΜΕΛΟΥΣ

ΤΟΠΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΥΡΙΖΑ

Ιωσήφ Σπάρταλης
ΜΙΧΑΛΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ
ΒΟΥΡΤΣΗΣ ΔΙΟΝΥΣΗΣ
ΔΑΓΡΕΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
Άγγελος Ηρακλείδης
Γιώργος Αρναούτογλου
Γιώργος Κουνουγέρης
Κωνσταντίνος Αυγέρος
Ορέστης Δούλος
ΝΟΡΑ ΠΕΡΔΙΟΥ
ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ
Πάτροκλος Ψάλτης
Σοφία Παπακωνσταντίνου
Γεωργίου Θωμάς
ΔΕΛΙΟΣ ΚΙΜΩΝ
Παναγιώτης Κολοβός
ΕΥΗ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΜΑΛΙΑ ΓΙΑΚΟΥΜΙΔΟΥ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΟΝΤΙΦΗΣ
ΤΡΑΝΟΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ
Τσιντή Γερασιμίνα
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΥΜΑΡΕΛΑΣ
Ελένη Δαγρέ
Γεράσιμος Λάκκας
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΛΑΜΠΟΓΙΑ
Σάρλης Γιώργος
Συμεώνα Σαφλούκα
Αγγελική Σωτηροπούλου
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
Κουνουγέρη Γιώτα
ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΟΥΣΗΣ
ΚΑΛΟΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΑΡΙΟΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΜΗΤΣΙΟΓΙΑΝΝΗ
ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΒΡΑΑΜ
ΜΑΡΙΑ ΚΟΤΣΩΝΗ
ΟΛΙΝΑ ΖΑΚΟΛΙΚΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΚΑΜΙΝΙΩΤΗ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΖΙΝΑ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΜΑΣΑΟΥΤΗΣ
Γιάννης Αυγέρος
Εύδης Ιωάννης
ΧΑΣΤΑ ΕΛΕΝΗ
Θανάσης Αλμπάντης
Στέλιος Βαλαβανίδης
Κολλιάς Γιώργος
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΟΥΣΗΣ ΠΑΥΛΟΣ
ANNA ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
Τουντα Παρασκευή
Μακρής Γεράσιμος
Στέρεου Λιανά
ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
Αλέξανδρος Τσατσαρούνης
Μαρία Δούλου
Χαράλαμπος Ευστρατίου
Γιώργος Διακογεωργίου
Καραγιαννόπουλος Χ. Σταμάτης
Αθηνά Ευαγγελινού
Χαράλαμπος Καλαμπόγιας
MENTH ΕΙΡΗΝΗ
Γιώργος Παπαδημητρίου

Ρόδος
ΚΥΨΕΛΗΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ ΠΑΤΡΑΣ
ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗΣ
Ρόδος
Νέας Σμύρνης
Φιλαδέλφειας - Χαλκηδόνας
Μυτιλήνη
Φιλαδέλφειας - Χαλκηδόνας
ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ
ΡΟΔΟΣ- ΝΟΜΟΣ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ
Χολαργού - Παπάγου
Ν. Σμύρνη
Ζωγράφου
ΧΟΛΑΡΓΟΥ -ΠΑΠΑΓΟΥ
ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ
Φιλαδέλφειας -Χαλκηδόνας
ΓΚΥΖΗ - ΠΟΛΥΓΩΝΟΥ
ΚΥΨΕΛΗΣ
ΚΥΨΕΛΗΣ
Αργυρούπολης
Αργυρούπολης
Αργυρούπολης
Χολαργού - Παπάγου
Χολαργού - Παπάγου
Θεσσαλονίκης
Θεσσαλονίκης
Αργυρούπολης
ΡΟΔΟΠΗΣ
Φιλαδέλφειας -Χαλκηδόνας
Παλαιού Φαλήρου
Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ
ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ
ΡΟΔΟΠΗΣ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ -ΧΑΛΚΗΔΟΝΑΣ
Φιλαδέλφειας -Χαλκηδόνας
Κεραμεικού
Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ
Φιλαδέλφειας -Χαλκηδόνας
Καλλιθέας
Κύπρου
ΡΟΔΟΣ - ΔΩΔ/ΣΟΥ
Πυλαίας-Χορτιάτη
Περιστέρου
Πατισίων
ΠΑΛΛΗΝΗ
ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ
ΓΛΥΚΩΝ ΝΕΡΩΝ-ΠΑΙΑΝΙΑΣ
Νέα Σμύρνη
Ηράκλειου Κρήτης
Πεντέλης
ΔΗΜΟΥ ΜΑΛΕΒΙΖΙΟΥ
Κυψέλης
Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας
Ηρακλείου
Λονδίνου
Γκύζη - Πολυγώνου
Χολαργού-Παπάγου
Χολαργού-Παπάγου
ΠΑΛΛΗΝΗ
Ηράκλειο Κρήτης

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΜΕΛΟΥΣ

ΤΟΠΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΥΡΙΖΑ

Ιάσων-Αλέξανδρος Μπαγκέρης
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΖΑΚΗΣ
ΚΑΖΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΖΑΧΑΡΙΟΥΔΑΚΗ ΕΛΕΝΗ
Χρήστος Λαμπάκης
Φραγκίσκου Μαρίνα
ΜΙΚΡΑΚΗ ΒΑΛΙΑ
Στογιάννης Σπύρος
Χάρης Κωστούλας
Μαρία Μπακάλη
Τσίτσιρας Χαράλαμπος
ΛΕΧΟΥΡΙΤΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
Παπαγιαβής Παναγιώτης
ΤΟΛΑΝΟΥΔΗ ΖΩΓΡΑΦΙΑ
Πέππας Δημήτρης
Ανδρέας Φιλής
Δήμος Καρακώστας
Κακογεωργίου Γιάννης
Ματαράγκας Γιώργος
Δημήτριος Ιμπιρλής
Σταμάτιος Χαραλαμπίδης
Πανταζίδη Κωνσταντίνα
Καλογερόπουλος Μπάμπης
Δήμου Αριστομένης
Σκοινιώτης Κώστας
ΜΠΑΛΑΡΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ
Λιαπόπουλος Παναγιώτης
Χριστίνα Γκιβίση
ΜΑΝΙΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Αναγνωστάκος Ιωάννης
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΙΤΣΗΣ
Θάλεια Τριγώνη
Χάρης Χαλαράμπους
Μιχάλης Βικάτος
Φάνης Τζανόπουλος
Μιχάλης Καραπάς
ΝΑΣΟΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ
Φώτης Κοπανιτσάνος
ΚΟΥΛΕΝΤΙΑΝΟΣ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΙΑΚΩΒΟΣ ΓΩΓΑΚΗΣ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ
Θεόδωρος Παϊπάτης
Μελομένη Αργυρίου
ΖΑΝΝΑΚΗΣ ΘΟΔΩΡΟΣ
Βαγγέλης Κουφός
Νεφέλη Μπούλιαρη
ΛΕΩΝΗ ΨΑΛΤΗ
ΕΙΡΗΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΡΑΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΒΑΣΙΛΑΚΗ
ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Κ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μαρούσι
ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΥ-ΟΡΕΣΤΙΑΔΟΣ
ΕΥΟΣΜΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ-ΧΑΛΚΗΔΟΝΑΣ
Θεσσαλονίκης
Νάξου
ΠΑΛΛΗΝΗΣ
Ρόδος
Ηγουμενίτσα
Λονδίνου
Νέας Ιωνίας
5ου Δημ. Διαμερίσματος Αθήνας
ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ-ΑΤΤΙΚΗΣ
ΟΡΕΣΤΙΑΔΑΣ-ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΥ
Μέλος Νομ. Επιτροπής Ηλείας
Λονδίνου
Χολαργού -Παπάγου
Παλλήνης
Κεφαλονιάς
Αθήνα
Αθήνα
Αθήνα
Καλαμάτα
Πολύγυρος Χαλκιδικής
Γραμματεία Μικρομεσαίων
Αγίας Σοφίας Πάτρα
Πεντέλης
Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ
ΛΑΜΙΑΣ
Πετρούπολης
ΠΑΤΡΑ - ΝΟΤΙΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ
Ηρακλείου/ Cambridge
Cambridge
Ίλιον
Χαλκίδας
Πειραιάς Β' Διαμέρισμα
Αμπελοκήπων
Αιγάλεω
ΝΑΥΠΛΙΟΥ
ΓΛΥΦΑΔΑΣ
ΛΕΥΚΑΔΑΣ
Πυλαίας-Χορτιάτη/Θεσσαλονίκη
ΛΕΣΒΟΥ
Ρόδου
Ρόδου - Παραδείσι
ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΧΟΛΑΡΓΟΥ - ΠΑΠΑΓΟΥ
ΡΟΔΟΠΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ - ΧΑΛΚΗΔΟΝΑΣ
Βούλας - Βάρης
Αγίας Σοφίας Πάτρας
Γλυφάδας
Γλυφάδας

Μπονέλη Χριστίνα
Ηλίας Κέντρος
Αρναούτογλου Χριστίνα
Χρήστος Αρναούτογλου
Άννα Παπακωνσταντίνου

Για το καταστατικό του νέου κόμματος

Συντρόφισσες και σύντροφοι,
Σας στέλνουμε το υλικό που έχει ετοιμάσει η επιτροπή καταστατικού. Ορισμένες διευκρινήσεις. Το έργο της επιτροπής δεν ήταν εύκολο γιατί υπήρχαν πολλά και δύσκολα προβλήματα προς αντιμετώπιση και σε ορισμένα σημεία δεν υπήρχε σαφής κατεύθυνση για το τι ακριβώς θέλουμε ή ποια είναι η επιλογή μας. Αυτό θα το παρατηρήσετε ιδιαίτερα στη διάρθρωση του κόμματος όταν μιλάμε για το ενδιάμεσο επίπεδο. Το αν θα διαρθρωθούμε σε νομαρχιακό ή περιφερειακό επίπεδο, είναι ένα σχετικά καινούργιο ζήτημα, που δεν μπορούσε εύκολα να το αντιμετωπίσει η επιτροπή καταστατικού.
Θα το παρατηρήσετε εξ άλλου και στην προσπάθεια να συγκροτήσουμε τις καταστατικές αρχές ενός καινούργιου, μαζικού, αριστερού, δημοκρατικού, ενιαίου, πολυτασικού κόμ-

ματος, ενός κόμματος πραγματικά των μελών του και ανοικτό προς την κοινωνία. Ένα κόμμα της κλίμακας και της εμβέλει-
ας του σημερινού ΣΥΡΙΖΑ.
Μην θεωρήσετε το κείμενο μεγάλο σε έκταση γιατί σε αυτό περιλαμβάνονται διαζευτικές επιλογές, προτάσεις, προ-
σθήκες. Το τελικό σχέδιο θα είναι σαφώς μικρότερο σε όγκο.
Στην επιτροπή καταστατικού συμμετείχαν 64 μέλη της ΚΕ και μερικοί σύντροφοι/σες που δεν είναι μέλη. Για την επεξεργασία του καταστατικού χωριστήκαμε σε 5 υποεπιτροπές και προς το τέλος των εργασιών εργαστήκαμε σε ολομέλεια περίπου 15-20 σύντροφοι/σες.
Τις τελευταίες μέρες για να προλάβουμε, εργαστήκαμε σε πρωινές πολύωρες συνεδριάσεις, με αποτέλεσμα να μην μπορούν εργαζόμενοι και εργαζόμενες μέλη της επιτροπής να

παρακολουθήσουν και να συμμετάσχουν στις εργασίες (και αυτό είναι μια αδυναμία μας).
Στο τελικό σώμα προσχεδίου και προτάσεων για το καταστατικό του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ περιλήφθηκαν οι προτάσεις που έγιναν στην ΚΕ και με τις διαδικασίες που καθορίστηκαν για τα χρονικά όρια κατάθεσης προτάσεων.
Εφιστούμε την προσοχή να καταγράφονται όλες οι προτάσεις που γίνονται κατά την συζήτηση και να αποστέλλονται στην επιτροπή για το καταστατικό ώστε να παρουσιαστεί στο συνέδριο μια πιο σαφής και ξεκαθαρισμένη επεξεργασία προτάσεων.

Συντροφικά
Ρούντι Ρινάλντι

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Ο Συνασπισμός Ριζοσπαστικής Αριστεράς – Ενωτικό Κοινωνικό Μέτωπο (ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ) είναι ένα ενιαίο, μαζικό, δημοκρατικό, πολυτασικό κόμμα της σύγχρονης Αριστεράς. Φιλοδοξεί να εκφράσει πολιτικά τον κόσμο της μισθωτής εργασίας, και κάθε καταπιεζόμενη κοινωνική ομάδα, αναβαθμίζοντάς τον σε ηγετική δύναμη της κοινωνίας, και να οργανώσει τη δημοκρατική ανατροπή του πολιτικού συστήματος και των δομών που το στηρίζουν.

Πρόταση

Εκεί που λέει «φιλοδοξεί να εκφράσει πολιτικά τον κόσμο της μισθωτής εργασίας» να φύγει το «μισθωτής» και να μπει «της παραγωγικής και αναπαραγωγικής εργασίας, στον δημόσιο και στον ιδιωτικό χώρο».

Πρόταση

Φιλοδοξεί να εκφράσει πολιτικά τον κόσμο της μισθωτής εργασίας, την αγροτιά του μικρού και μεσαίου κλήρου, τους άνεργους, τους επισφαλώς εργαζόμενους, τους αυτοαπασχολούμενους, τους προλετάριους του πνεύματος και της Τέχνης και κάθε καταπιεζόμενη κοινωνική ομάδα, αναβαθμίζοντάς την σε ηγετική δύναμη της κοινωνίας κλπ.

Πρόταση

Το όνομα του πολιτικού κόμματος να είναι ΣΥΡΙΖΑ (Συνασπισμός Ριζοσπαστικής Αριστεράς). Όπου υπάρχει ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ να αντικατασταθεί από το ΣΥΡΙΖΑ
Υπερασπίζεται τις αξίες της κοινωνικής δικαιοσύνης, της αλληλεγγύης, της ισότητας και της ελευθερίας, ενάντια στον εθνικισμό, τον милитарισμό, τον ρατσισμό και τον φασισμό. Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ είναι μια πολιτική δύναμη ανταγωνιστική προς τις καπιταλιστικές σχέσεις εκμετάλλευσης, καταπίεσης και αποξένωσης, οργανώνει την κοινωνική και πολιτική δράση του με βάση τις κοινωνικές αντιθέσεις και παλεύει για την ανατροπή τους και την κοινωνική χειραφέτηση
Επιμένει στην ανάγκη για κοινή δράση και συμπράταση όλων των δυνάμεων της Αριστεράς, στην Ελλάδα, την Ευρώπη και τον κόσμο, που θα εμπνεύσουν, θα κινητοποιήσουν και θα συμβάλουν καθοριστικά στην οργάνωση των λαϊκών δυνάμεων, αποσκοπώντας στην οικονομική, κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ανασυγκρότηση της χώρας μας, σε μια, ριζικά αναμορφωμένη από τους λαούς της, Ευρώπη, σε έναν κόσμο δημοκρατικό και ειρηνικό.

Όλες και όλοι εμείς, τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ, γνωρίζουμε καλά πως ιδρύουμε ένα νέο κόμμα σε μια περίοδο παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, αλλά και βαθιάς κρίσης του πολιτικού συστήματος της χώρας, σε μια περίοδο φυσικής απαξίωσης των ιστορικών κομμάτων, ακόμα και της ίδιας της έννοιας του κόμματος, της συλλογικής δράσης και της πολιτικής.
Γνωρίζουμε καλά πως, για να αντεπεξέλθει ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ στο λόγο ίδρυσής του, απαραίτητη προϋπόθεση είναι να αποτελέσει ένα πραγματικά νέο κόμμα. Νέο σε ιδέες, λειτουργία και πολιτική πρακτική, στον αντίποδα των αρχηγικών, συγκεντρωτικών κομμάτων εξουσίας, ικανό να συντονίζει τις λαϊκές δυνάμεις της κοινωνίας στον κοινό αγώνα για την ανάσχεση της καταστροφής που συντελείται στη χώρα και στην κοινή, χειροπιαστή ελπίδα για την ανατροπή των κυρίαρχων καπιταλιστικών σχέσεων, την οργάνωση του κοινωνικού μετασχηματισμού και τη ριζική αναμόρφωση των παραγωγικών και καταναλωτικών προτύπων.
Οι συνθήκες της κρίσης και η μάχη του λαού ενάντια στα μνημόνια, δημιούργησαν νέα πολιτικά δεδομένα, τα οποία προσέδωσαν στον ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ πρωτόγνωρη δυναμική. Το λαϊκό ρεύμα που επέλεξε τον ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι πολιτικά και ιδεολογικά ουδέτερο και είναι δυνατόν να καταστήσει την Αριστερά πλειοψηφικό πολιτικό ρεύμα στη χώρα.
Οι καταβολές του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ ανιχνεύονται στο εργατικό και το ευρύτερο λαϊκό κίνημα του τέλους του 19^{ου} αιώνα, με το άνοιγμα των οριζόντων των υποτελών τάξεων, στη βάση της μαρξικής σκέψης, και των αρχών του 20^{ου}, από την Εθνική Αντίσταση, το ΕΑΜ και την ΕΔΑ, τη νεολαία Λαμπράκη, τον αγώνα ενάντια στη δικτατορία, την εξέγερση του Πολυτεχνείου μέχρι τη συγκρότηση του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου, (πρόταση αντί για «μέχρι τη συγκρότηση του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου» να μπει «τους μεγάλους πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες της μεταπολιτευτικής περιόδου») αλλά και του Παγκόσμιου, του Ευρωπαϊκού και του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ.
Η συγκρότηση του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ στηρίζεται στις αγωνιστικές παραδόσεις του λαού μας, στους αγώνες για δημοκρατία, εθνική ανεξαρτησία, λαϊκή κυριαρχία, κοινωνική προκοπή και απελευθέρωση. Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ συμμετέχει ενεργά στο εργατικό και στο ευρύτερο λαϊκό κίνημα, στις ποικίλες εκλογικές και πολιτικές αναμετρήσεις, και στο διεθνές κίνημα ενάντια στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Έτσι, αγωνιστές και αγωνίστριες από διάφορα ρεύματα και οργανώσεις της κομμουνιστικής, της σοσιαλιστικής, της διεθνιστικής, της αντικαπιτα-

λιστικής και αντιιμπεριαλιστικής Αριστεράς, το χώρο του δημοκρατικού πατριωτικού κέντρου, αλλά και τον επαναστατικό και τον ελευθεριακό, συνδικαλιστές και συνδικαλίστριες του εργατικού και του αγροτικού κινήματος, των κοινωνικών κινήματων, του ριζοσπαστικού φεμινισμού και της οικολογίας, νέες και νέοι, άνθρωποι της τέχνης, των γραμμάτων και της διάνοησης, συναντηθήκαν και ένωσαν τις δυνάμεις τους, με στόχο τη μετάβαση προς τον Σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα.
Πρόταση
Οι δύο παραπάνω παράγραφοι αντικαθίστανται με το παρακάτω κείμενο
Ο ΣΥΡΙΖΑ κατάγεται ιστορικά από το εργατικό και λαϊκό κίνημα του τέλους του 19ου αι. και των αρχών του 20ου, εποχή της συνάντησης των εκμεταλλευόμενων τάξεων με το μαρξισμό και της δημιουργίας του ΣΕΚΕ και του εργατικού και αγροτικού κινήματος. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει τις ρίζες του στην Εθνική Αντίσταση κατά του ναζισμού, στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και, μετά τον εμφύλιο, στην ΕΔΑ, τη νεολαία Λαμπράκη και το μεγαλειώδες λαϊκό κίνημα για την ειρήνη, τη δημοκρατία, την παιδεία, τον πολιτισμό, την κοινωνική δικαιοσύνη, την εθνική ανεξαρτησία και την αυτοδιάθεση της Κύπρου. Τη μεγάλη αυτή λαϊκή εποποιία, με πρωταγωνιστές την αριστερά και αριστερές δυνάμεις του Κέντρου, πολέμησαν σκληρά το παλάτι, το κράτος και το παρακράτος και ανέκοψε η επτάχρονη δικτατορία.
Η διάσπαση του 1968, με αίτημα την αυτονομία των ελλήνων κομμουνιστών από το καθοδηγητικό κέντρο της Σοβιετικής Ένωσης και την ανανέωση του κομμουνισμού, ήταν το πρώτο μεγάλο ρήγμα στο κομμουνιστικό κίνημα αλλά όχι το μοναδικό. Προηγήθηκαν ή ακολούθησαν διαφοροποιήσεις άλλων ρευμάτων, όπως το τροτσκιστικό και το μαοϊκό, σταδιακά η Αριστερά κερματίστηκε σε πολλές οργανώσεις και μεγάλο αριθμό μη οργανωμένων αριστερών, ενώ ένα μέρος των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης εντάχθηκε στο ΠΑΣΟΚ. Η κατάρρευση των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού» κατέστησε δημόσια τη σοβαύσα κρίση στην αριστερά και ταυτόχρονα αναγκαίες τις διαδικασίες για την κριτική αποτίμηση του παρελθόντος, την ενότητα και την επανίδρυσή της. Τα βήματα σ' αυτή την πορεία, με πρώτη πράξη τη δημιουργία του Βήματος Διαλόγου και Κοινής Δράσης, επιτάχυνε η μεγάλη συμμετοχή δυνάμεων του σημερινού ΣΥΡΙΖΑ στο αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα και τους κοινωνικούς αγώνες στην Ελλάδα και την Ευρώπη. Σ' αυτό το έδαφος ιδρύθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ το 2004. Αγωνιστές και αγωνίστριες από διάφορα ρεύματα και οργανώσεις της κομμουνιστικής, της σο-

σιαλιστικής, της διεθνιστικής, της αντικαπιταλιστικής και αντιμπεριαλιστικής αριστεράς, το χώρο του δημοκρατικού πατριωτικού κέντρου, τον επαναστατικό και τον ελευθεριακό χώρο, συνδικαλιστές και συνδικαλιστριες του εργατικού και αγροτικού κινήματος, των νέων κοινωνικών κινημάτων, του ριζοσπαστικού φεμινισμού και της οικολογίας, νέες και νέοι, άνθρωποι, των γραμμάτων και των τεχνών, συναντηθήκαν και ένωσαν τις δυνάμεις τους, με στόχο τη μετάβαση, με όχημα τον ΣΥΡΙΖΑ, στο Σοσιαλισμό του 21ου αιώνα.

Για εμάς ο σοσιαλισμός είναι μορφή οργάνωσης της κοινωνίας που βασίζεται στην κοινωνική ιδιοκτησία και διαχείριση των παραγωγικών μέσων. Απαιτεί τη δημοκρατία σε όλα τα κύτταρα της δημόσιας ζωής, όπου η συλλογικότητα αναδεικνύει έμπρακτα την υπεροχή της έναντι της ατομικότητας και η αλληλεγγύη την ισχύ της έναντι του ανταγωνισμού, προκειμένου οι εργαζόμενοι να είναι σε θέση να σχεδιάζουν, να διευθύνουν, να ελέγχουν και να προστατεύουν, με τα εκλεγμένα όργανά τους, την παραγωγή, κατευθυνοντάς την στην ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών.

Γνωρίζουμε ότι ο σοσιαλισμός δεν είναι υπόθεση ενός πολιτικού φορέα, αλλά των εργαζόμενων τάξεων και της κοινωνικής συμμαχίας της μεγάλης πλειοψηφίας ενός λαού. Η εργατική τάξη δεν μπορεί να απελευθερωθεί η ίδια, αν δεν απελευθερώσει και την κοινωνία ολόκληρη. Για εμάς ο σοσιαλισμός είναι απόλυτα συνυφασμένος με την ενεργό συμμετοχή όλων στις οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές υποθέσεις και κατοχυρώνει την αντίστοιχη διάχυση της εξουσίας.

Για εμάς ο σοσιαλισμός είναι στόχος, αλλά και δρόμος συνεχούς αγώνα. Δεν είναι καθεστώς που μπορεί να καθιερωθεί μέσω μιας εξελικτικής διαδικασίας σταδιακών αλλαγών του καπιταλισμού, ούτε καθεστώς που εγκαθιδρύεται μια και έξω κάποια μοναδική στιγμή. Ξεκινά πάντοτε από το σήμερα και οδηγεί σε μια κοινωνία όπου ο άνθρωπος και οι ανάγκες του θα είναι πάνω από τα κέρδη, όπου το κέρδος θα έχει πάψει να αποτελεί κινητήρια δύναμη της κοινωνίας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ βρίσκεται και παρεμβαίνει παντού, μέσα στους θεσμούς αλλά και έξω από αυτούς, στους δρόμους και στα κινήματα των πλατειών, στις πόλεις και τα χωριά, στους χώρους εργασίας και τις γειτονιές, στους κοινωνικούς φορείς και τις κοινωνικές πρωτοβουλίες, στις πολιτιστικές δράσεις και την πάλη των ιδεών, στη δημόσια σφαίρα και το διαδίκτυο.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ στηρίζει κοινοβουλευτικά τους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες, ενώ παράλληλα επιδιώκει να συμβάλει με όλες τις δυνάμεις του στη συγκρότηση και την ανάπτυξη ενός ισχυρού λαϊκού, μαζικού και ενωτικού κινήματος, ενός κινήματος αντίστασης και ανυπακοής στον εντεινόμενο κρατικό και εργοδοτικό αυταρχισμό, ενός κινήματος γνήσιας και αποτελεσματικής αλληλεγγύης προς τα θύματα της κρίσης, ενός κινήματος εν τέλει πολιτικής ανατροπής.

Το έργο του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ δεν περιορίζεται στα σύνορα της χώρας μας. Με κινητήριο μοχλό το διεθνιστικό πρόταγμα, ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ αναλαμβάνει σημαντικές διεθνείς πρωτοβουλίες στο πλαίσιο της Ευρώπης (δια του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς), και όχι μόνο, με στόχο να συμβάλει στην κοινή πάλη των λαών ενάντια στο ευρωπαϊκό και διεθνές κεφάλαιο, στον έμπρακτο συντονισμό των αντίστοιχων αγώνων και στην ανάδειξη της ριζοσπαστικής Αριστεράς σε βασικό παράγοντα των ευρωπαϊκών και παγκόσμιων εξελίξεων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ επεξεργάζεται ένα πρόγραμμα αγώνα, που αρνείται τη μοιρολατρία και τον δήθεν ρεαλισμό της υποταγής και απαντά πειστικά στο τι μπορούμε να κάνουμε κάθε στιγμή. Το πρόγραμμα αυτό αποσκοπεί πρώτα από όλα στο να σταματήσει η κοινωνική καταστροφή και να αναστραφεί η πορεία προς την κοινωνική διάλυση, είναι πρόγραμμα που θέτει τις βάσεις για την αναμόρφωση του πολιτικού συστήματος, την παραγωγική ανασυγκρότηση, την οικονομική ανόρθωση και την πολιτιστική αναγέννηση της χώρας, είναι πρόγραμμα που ανοίγει το δρόμο προς τον σοσιαλισμό.

Με βάση τα παραπάνω, καλούμε όσους και όσες ζουν και εργάζονται στη χώρα μας, τους μισθωτούς, τους μικρομεσαίους αγρότες, τους αυτοαπασχολούμενους, τους επαγγελματιοβιοτέχνες, τη νέα γενιά που μπροστά της ανοίγεται το φά-

σμα της μετανάστευσης, τις γυναίκες που παλεύουν για την ισότιμη θέση τους στην κοινωνία, όσους και όσες είναι άνεργοι, όσους και όσες ανήκουν στον ελληνισμό της διασποράς, όσους και όσες συμφωνούν κατ' αρχήν με τα παραπάνω, να ενταχθούν στον ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ, ώστε να συνδιαμορφώσουμε τους στόχους, τις θέσεις και τη φυσιογνωμία του, τους τρόπους δράσης και τη λειτουργία του, τις παρεμβάσεις, τις πρωτοβουλίες, την πολιτική του.

Ο κεντρικός στόχος που θέτει σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ είναι η ανατροπή της κυριαρχίας των δυνάμεων του νεοφιλελευθερισμού και των μνημονίων, των δυνάμεων της κοινωνικής καταστροφής, είναι η ανάδειξη μιας κυβέρνησης της συμπαράταξης Αριστεράς, στηριγμένης σε μια πλατιά κοινωνική συμμαχία.

Αρχές λειτουργίας

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ συγκροτείται για να λειτουργήσει ως κόμμα των μελών του, τα οποία απολαμβάνουν πλήρη δικαιώματα και αναλαμβάνουν τις αντίστοιχες ευθύνες και υποχρεώσεις.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ λειτουργεί συλλογικά και δημοκρατικά, δρα σύμφωνα με τις αποφάσεις της πλειοψηφίας, σέβεται και κατοχυρώνει την διαφορετική άποψη.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ είναι ενιαίος και πολυτασικός, πλουραλιστικός, ανοιχτός στην ύπαρξη διαφορετικών ιδεολογικών, ιστορικών και αξιακών ευαισθησιών και ρευμάτων σκέψης στο χώρο της Αριστεράς. Είναι ταξικά αγκυρωμένος στο εργατικό και ευρύτερα λαϊκό κίνημα, με ρητές φεμινιστικές και οικολογικές στοχεύσεις. Σέβεται και θεωρεί πλούτο του διαφορετικές καταβολές σαν τις παραπάνω, αναγνωρίζει τη δυνατότητα ύπαρξης τάσεων και παρέχει έδαφος για να καλλιεργούνται απρόσκοπτα και να εκπροσωπούνται στην εσωτερική δημοκρατία όλες οι απόψεις, αποσκοπώντας όμως πάντοτε σε προωθητικές συνθέσεις.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ είναι ανοιχτός σε ολόκληρο το δημιουργικό και αγωνιστικό δυναμικό της κοινωνίας που επιθυμεί την ανατροπή, ανεξάρτητα από πολιτική καταγωγή ή προηγούμενες ιδεολογικές δεσμεύσεις. Συμμετέχει σε κάθε κοινωνική κίνηση, προβάλλει και επεξεργάζεται διαρκώς τις προτάσεις του, χωρίς να προσπαθεί να τις επιβάλει εκ των άνω. Είναι φορέας που, με σταθερό γνώμονα τις αξίες και τις χειραφετητικές ιδέες της Αριστεράς, (πρόταση να προστεθεί: και των ανταγωνιστικών κοινωνικών κινημάτων) βρίσκεται σε διαδικασία συνεχούς αυτοδιαμόρφωσης, ανάλογα με όσα κατακτούμε, μαθαίνουμε και συνειδητοποιούμε.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ μεριμνά συστηματικά για τη θεωρητική κατανόηση του κοινωνικού και ιστορικού γίνεσθαι και για τη θεωρητική μόρφωση των μελών του, αξιοποιώντας τα επαναστατικά εργαλεία ανάλυσης της εξελισσόμενης μαρξικής θεωρίας. (πρόταση να προστεθεί: αλλά και άλλων ρευμάτων ιδεών του ανατρεπτικού και ελευθεριακού χώρου).

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ είναι μόνιμα ανοιχτός στην κριτική της κοινωνίας απέναντί του και στη δική του αυτοκριτική, με την ικανότητα να αλλάζει όσα κάθε φορά δεν λειτουργούν ικανοποιητικά.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ επιδιώκει συστηματικά να αποτελεί πρότυπο και εικόνα της κοινωνίας για την οποία αγωνίζεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΤΟ ΜΕΛΟΣ

Ορισμός μέλους

Μέλος μπορεί να είναι κάθε άνδρας και γυναίκα που έχει συμπληρώσει το 16^ο έτος, που ζει στην Ελλάδα, συμφωνεί με το καταστατικό και την ιδρυτική διακήρυξη και τους πολιτικούς στόχους του Συριζα, υποστηρίζει ενεργά την υλοποίησή τους.

Οι έλληνες-δες της Διασποράς μπορούν να συγκροτήσουν οργανώσεις του Συριζα στις χώρες διαμονής τους.

Όλα τα μέλη του Σύριζα ανήκουν υποχρεωτικά σε μια από τις οργανώσεις μελών του.

Εγγραφή μέλους

» Η ένταξη στο Σύριζα είναι ατομική και γίνεται μετά από αίτηση του ενδιαφερόμενου προς την οργάνωση μελών.

» Η εγγραφή μέλους γίνεται αφού συζητηθεί και γίνει δεκτή η αίτηση στην πρώτη Γενική Συνέλευση της οργάνωσης μελών μετά την υποβολή της αίτησης και την παρουσία του νέου μέλους.

» Σε περιπτώσεις που υπάρχουν σοβαρές και επιχειρηματολογημένες αντιρρήσεις για να γίνει δεκτή η αίτηση, η Γενική Συνέλευση με πλειοψηφία 50%+1 μπορεί να μην κάνει δεκτή την αίτηση ή να την παραπέμψει στο ενδιάμεσο όργανο (την Νομαρχιακή ή Περιφερειακή Επιτροπή).

» Το ενδιάμεσο όργανο (Νομαρχιακή ή Περιφερειακή) Επιτροπή επιλαμβάνεται επίσης αν υπάρξει αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην λήψη απόφασης ή αν υπάρχει ένσταση στην απόφαση της Συνέλευσης.

» *Αν το θέμα δεν επιλυθεί στο πλαίσιο του ενδιάμεσου οργάνου (περιφερειακού ή νομαρχιακού) ο ενδιαφερόμενος μπορεί να θέσει το θέμα στην Κεντρική Επιτροπή, η οποία αποφασίζει αφού λάβει υπόψη της την αιτιολογημένη απόφαση της οργάνωσης μελών και του ενδιάμεσου οργάνου.*

ή
» *Για ειδικές περιπτώσεις εντάξεων (όπως είναι συνδικαλιστικά, αυτοδιοικητικά στελέχη, βουλευτές κλπ που προέρχονται από άλλους χώρους, το ζήτημα παραπέμπεται στην ΚΕ η οποία αποφασίζει αφού λάβει υπόψη της την αιτιολογημένη άποψη των τοπικών συνελεύσεων.*

» Δύο μήνες πριν από όλες τις εσωκομματικές εκλογικές διαδικασίες οι οργανώσεις του κόμματος ενημερώνουν τις καταστάσεις μελών τα οποία έχουν πλήρη δικαιώματα να εκλέγουν και να εκλέγονται και τις αποστέλλουν στην αρμόδια οργανωτική επιτροπή.

Δικαιώματα μέλους

Κάθε μέλος του κόμματος έχει δικαίωμα:

» Να συμμετέχει στην διαμόρφωση της πολιτικής άποψης και της τακτικής του Σύριζα.

» Να παρακολουθεί περισσότερες από μία οργανώσεις μελών, αλλά να ανήκει οργανικά μόνο σε μία.

» Να εκλέγει και να εκλέγεται σε όλα τα όργανα και τα αντιπροσωπευτικά σώματα σε όλα τα επίπεδα του κόμματος, μόνο δια μέσου της οργάνωσης μελών στην οποία ανήκει.

» Να απολαμβάνει πλήρη πληροφόρηση για την δράση του κόμματος σε όλα τα επίπεδα και σε όλο το εύρος των οργανώσεων μελών του κόμματος ώστε να διασφαλίζεται η δυνατότητα ισότιμης συμμετοχής στις αποφάσεις, στον έλεγχο και στην δράση του κόμματος.

» Να εκφράζει δημόσια την προσωπική του άποψη σε περιπτώσεις που διαφωνεί, λέγοντας ταυτόχρονα τη συλλογική απόφαση.

Πρόταση για προσθήκη:

Όσοι μειοψήφησαν, έχουν δικαίωμα να μην συμμετέχουν στην εφαρμογή της απόφασης με την οποία διαφώνησαν. Προσπάθεια υλοποίησης στη δράση των απόψεων απόψεων που μειοψήφησαν αναιρεί το δημοκρατικό χαρακτήρα του κόμματος.

» Να συμμετέχει μαζί με άλλα μέλη του κόμματος σε ανοιχτές ομάδες προβληματισμού και σε τάσεις που λειτουργούν δημόσια, στο πλαίσιο της ελεύθερης διακίνησης ιδεών και της δημοκρατικής λειτουργίας του κόμματος.

» Να παρεμβαίνει σε όλες τις διεργασίες, συμμετέχοντας σε πρωτοβουλίες της βάσης γύρω από σημαντικά θέματα, όπως είναι η απαίτηση – το δικαίωμα να ζητήσει η βάση του κόμματος συνολικές διαβουλεύσεις – δημοψηφίσματα ή άλλες από το καταστατικό προβλεπόμενες διαδικασίες.

Υποχρεώσεις μέλους

» Να εκφράζει ελεύθερα την άποψή του σε όλες τις διαδικασίες του κόμματος.

» Na υποστηρίξει τις θέσεις του κόμματος.
» Na εφαρμόζει την πολιτική γραμμή και τις αποφάσεις του Σύριζα, να τις διαδίδει.
» Na συμμετέχει στα κινήματα αντίστασης, στις συνδικαλιστικές ή κοινωνικές οργανώσεις στο χώρο ευθύνης του.
» Na προσπαθεί να διαμορφώσει την πολιτική του χώρου του, της οργάνωσης μελών που μετέχει, ή των τμημάτων – επιτροπών ή σωμάτων του Σύριζα.
» Na καταβάλει τακτικά την οικονομική συνδρομή του σύμφωνα με τις δυνατότητές του.
» An λειτουργεί ως εκπρόσωπος του κόμματος να υπερασπίζεται και να προωθεί τις θέσεις και τις απόψεις του κόμματος.
» Τόσο στην άσκηση των δικαιωμάτων όσο και στην κατανομή των καθηκόντων επιδιώκεται η αμφισβήτηση των στερεότυπων ρόλων των φύλων.

Αναστολή, απώλεια ιδιότητας μέλους

Μπορεί να γίνει αναστολή της ιδιότητας του μέλος όταν αυτό:
» δεν συμμετέχει, ανατιολόγητα, στην ζωή του κόμματος ή/και δεν πληρώνει τις συνδρομές του για περισσότερο από ένα χρόνο (αν δεν είναι άνεργος ή άπορος). Στην περίπτωση αυτή καλείται και του ζητιέται από την συνέλευση ή την συντονιστική επιτροπή να αντιμετωπιστεί το ζήτημα αν είναι δυνατό προς όφελος της κοινής υπόθεσης, διατηρώντας σχέσεις που θα ορίσουν από κοινού τα δύο μέρη.

Ένα μέλος παύει να έχει την ιδιότητα του μέλους,
» όταν υποβάλλει ρητά παραίτηση – αποχώρηση του
» όταν είναι μέλος, εγγραφεί ή συμμετέχει ενεργά σε άλλον πολιτικό φορέα
Σε αυτές τις περιπτώσεις ενημερώνεται η συνέλευση της τοπικής που ανήκε το μέλος.

Από ένα μέλος αφαιρείται η ιδιότητα του μέλους του Σύριζα:
» όταν δρα αντίθετα και παραβιάζει συστηματικά το καταστατικό και τις αρχές του.

Πρόταση: να φύγει η παραπάνω φράση

Προσθετικά τα παρακάτω

αποδέχεται δημόσιο αξίωμα μέσω του οποίου ασκείται κυβερνητική πολιτική, χωρίς την έγκριση της Κεντρικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ
συμμετέχει σε συνδικαλιστικούς ή άλλους φορείς του μαζικού κινήματος παρά την αντίθετη επίσημη απόφαση του κόμματος ή
συμμετέχει σε συνδικαλιστικούς ή άλλους φορείς του μαζικού κινήματος που αντιστρατεύονται τις αρχές ή/και την πολιτική του ή
Na μην υπάρχει αυτή η διατύπωση
συμμετέχει ή/και δημόσια υποστηρίζει ψηφοδέλτιο στις εκλογές της τοπικής αυτοδιοίκησης χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του κόμματος ή
συμμετέχει σε ψηφοδέλτιο στις εκλογές της τοπικής αυτοδιοίκησης χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του κόμματος ή
Na μην υπάρχει αυτή η διατύπωση

Πρόταση για τις δύο παραπάνω διατάξεις

να ισχύει η αναστολή της ιδιότητας του μέλους και όχι η αφαίρεση της ιδιότητας του μέλους

Άλλη πρόταση:

Ως μόνο όρο αφαίρεσης ιδιότητας μέλους, πρέπει να είναι: Λόγοι ηθικοί ή ποινικοί.

Στην τελευταία περίπτωση η απόφαση λαμβάνεται από την συνέλευση της οργάνωσης μελών στην οποία ανήκει το μέλος, αφού διαπιστωθεί απαρτία και με πλειοψηφία και αφού κληθεί γραπτώς να εξηγήσει τη στάση του/της.

Μια τέτοια απόφαση της τοπικής συνέλευσης, πρέπει να εγκριθεί από το αμέσως ανώτερο όργανο για να ισχύσει.

Μέλος που του έχει ανασταλεί ή στερηθεί η ιδιότητα του μέλους μπορεί να επαναλάβει την αίτηση εγγραφής του μετά από 1 χρόνο και αφού έχουν εκλείψει οι λόγοι της αναστολής ή στέρσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΟΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ

Θεμέλιο του ΣΥΡΙΖΑ

Το κόμμα των μελών συγκροτείται στη βάση του συλλογικού τρόπου άσκησης της πολιτικής από τα μέλη, τα όργανα και τις οργανώσεις του, αναπτύσσοντας οργανικούς δεσμούς με τις λαϊκές τάξεις και τις κοινωνικές δυνάμεις που θέλει να εκφράσει και μετέχοντας στα κινήματα και τις συλλογικές οργανώσεις, με σεβασμό στην αυτονομία τους.

1. Θεμέλιο του κόμματος μέσα στην κοινωνία είναι η Οργάνωση Μελών (ΟΜ).
2. Οι ΟΜ συγκροτούνται σε συνελεύσεις με βάση τον φυσικό χώρο δράσης τους (χώρο κατοικίας, ή χώρο εργασίας).

Πρόταση προσθήκης:

(χώρο κατοικίας, εργασίας/κλάδο ή εκπαίδευσης)

Άλλη πρόταση

Οι Ο. Μ. συγκροτούνται σε συνελεύσεις με βάση τον χώρο κατοικίας.

Άλλη πρόταση

Μετά την λέξη εκπαίδευση να αναφέρεται:
ή με βάση άλλες διακρίσεις και ενδιαφέροντα, γυναικεία δικαιώματα, εθνικά ή πολιτιστικά δικαιώματα, κοινότητες μεταναστών/ μεταναστριών, δικαιώματα σεξουαλικού προσανατολισμού, αντιεθνικιστικής, αντιμιλιταριστικής δράσης. Όλες οι παραπάνω οργανώσεις έχουν δικαίωμα εκλογής αντιπροσώπων.

3. Οι οργανώσεις μελών (ΟΜ) λειτουργούν ανοιχτά στην κοινωνία και μπολιάζονται, αλλά και μπολιάζουν μέσω των ανοιχτών τους διαδικασιών όλο και περισσότερους ανθρώπους που μας στηρίζουν. Οι συνελεύσεις είναι ανοιχτές και δημόσιες εκτός από τις φορές που ορίζονται διαφορετικά.

Εναλλακτική διατύπωση:

Στις συνελεύσεις συμμετέχουν τα μέλη του κόμματος. Κατά περίπτωση και θεματολογία, με απόφαση της Γραμματείας μπορούν να καλούνται και να συμμετέχουν στις συνελεύσεις φίλοι του κόμματος με δυνατότητα λόγου.

4. Για την ίδρυση ΟΜ αποφασίζουν τα αρμόδια ενδιάμεσα όργανα (Νομαρχιακές ή Περιφερειακές Επιτροπές). Αν δεν υπάρχουν συγκροτημένα ενδιάμεσα όργανα για την ίδρυση τους αποφασίζει η Κεντρική Επιτροπή. Η Κεντρική Επιτροπή μπορεί επίσης κατ’ εξαίρεση να συγκροτεί αιτιολογημένα και άλλες οργανώσεις μελών.
5. Οργάνωση Μελών σε χώρους όπου δεν υπάρχει ήδη, συγκροτείται με πρωτοβουλία των ίδιων των μελών (8 τουλάχιστον) και η ίδρυσή της αναγνωρίζεται από το ενδιάμεσο όργανο και όπου δεν υφίσταται τέτοιο από τν ΚΕ.
6. Οι οργανώσεις μελών αποτελούν το κόμμα στο χώρο τους. Παίρνουν όλες τις αναγκαίες αποφάσεις, αναπτύσσονται και συντονίζονται με βάση την εξωστρεφή τους παρέμβασή. Οι οργανώσεις μελών επιδιώκουν την ισόρροπη συμμετοχή των δύο φύλων.
7. Οι οργανώσεις μελών παροτρύνουν τα μέλη τους να παρεμβαίνουν στα συνδικάτα, τα κινήματα αντίστασης και αλληλεγγύης, τις τοπικές κινήσεις, τους συλλόγους και κάθε συλ-

λογικότητα που λειτουργεί δημοκρατικά στο χώρο αναφοράς τους.

ή
Οι οργανώσεις επιλαμβάνονται της ένταξης των μελών τους στα συνδικάτα, τα κοινωνικά κινήματα, τα δίκτυα αλληλεγγύης, τις τοπικές κινήσεις πολιτών, τους συλλόγους και κάθε συλλογικότητα που λειτουργεί δημοκρατικά στο χώρο αναφοράς τους.

8. Θεσμοθετούμε τον θεσμό των ανοιχτών συνελεύσεων όπου γίνεται δημόσιος απολογισμός, προγραμματισμός και κάλεσμα σε συμμετοχή. Οι οργανώσεις μελών διοργανώνουν με δημόσια καμπάνια τουλάχιστον δύο ανοιχτές συνελεύσεις τον χρόνο.

9. Στο εσωτερικό των οργανώσεων μελών συγκροτούνται ομάδες δουλειάς σε θεματικό και γεωγραφικό επίπεδο (αν μιλάμε για τοπική) ή όποιες άλλες ομάδες εκτιμά η κάθε οργάνωση μελών. Στην ανοιχτή συνέλευση οι ομάδες δουλειάς κάνουν επίσης απολογισμό, προγραμματισμό και κάλεσμα σε συμμετοχή. Τα μέλη των οργανώσεων συντονίζονται οριζόντια με άλλες αντίστοιχες ομάδες τοπικά, περιφερειακά και πανελλαδικά.

Πρόταση:

Na φύγει η τελευταία φράση: «Τα μέλη των οργανώσεων συντονίζονται... και πανελλαδικά»

10. Η Κεντρική Επιτροπή σε συνεργασία με το οργανωτικό γραφείο και τα τμήματα οφείλει να οργανώνει ομοιοεπαγγελματικά και ομοεπιστημονικά, θεματικά δίκτυα μελών και ανένταχτων υποστηρικτών και ομάδες δουλειάς για τον καλύτερο συντονισμό της δράσης μας, την ενίσχυση των τμημάτων μας και των **αυτοδιοικητικών** και συνδικαλιστικών παρατάξεων στις οποίες μετέχουν τα μέλη μας καθώς και την παρέμβασή μας σε επιστημονικούς φορείς και επιμελητήρια.

Πρόταση

Η σύνδεση οριζόντια όλων τον Ο. Μ. είναι αναγκαία και οφείλει η Κ. Ε. να την διευκολύνει και να την ενισχύει.

11. Αν ο αριθμός των μελών μιας οργάνωσης υπερβαίνει τα 150 μέλη είναι αναγκαίο να σχεδιαστεί ο διαχωρισμός σε περισσότερες της μίας Οργάνωσης Μελών. Η απόφαση πρέπει να επικυρωθεί από το ενδιάμεσο όργανο (Νομαρχιακή ή Περιφερειακή Επιτροπή).
12. Κάθε Συνέλευση εκλέγει ή ορίζει με συναίνεση Συντονιστική Επιτροπή, στην βάση της ισότιμης συμμετοχής των μελών της και του σεβασμού στην ιδιαίτερες απόψεις και η Συντονιστική Επιτροπή εκλέγει Συντονιστή/στρια και αναπληρωτή/τρια.
Ή
Η Συντονιστική Επιτροπή εκλέγει Συντονιστή/τρια, και αναπληρωτή/τρια συντονιστή/τρια (τη μια από τις δύο θέσεις καταλαμβάνει υποχρεωτικά γυναίκα).
Ή
Εκλέγει γραμματεία και η γραμματεία εκλέγει έναν/μία γραμματέα ή και αναπληρωτή/τρια γραμματέα από τα μέλη της.

Γενική προσθήκη για όλα τα όργανα – επιτροπές κλπ, παντού.
«Κάθε φύλο εκπροσωπείται σε ποσοστό όχι μικρότερο από 40%.»
Πρόταση να φύγει από το σημείο αυτό η αναφορά στην ποσόστωση γυναικών, γιατί είναι θέμα κανονισμού εκλογής αντιπροσώπων και οργάνων.

13. Η θητεία των οργάνων είναι ετήσια.
14. Οι Οργανώσεις μελών συμμετέχουν ως σώμα στις Συνεδριακές διαδικασίες του κόμματος και εκλέγουν αντιπροσώπους για το Συνέδριο και για κάθε άλλο σώμα αντιπροσώπων.
15. Οι συνελεύσεις συγκαλούνται τακτικά μια φορά κάθε μήνα και έκτακτα με απόφαση της Συντονιστικής επιτροπής ή όταν το ζητήσει το 20% των μελών.
16. Αν σε ένα καλικρατικό Δήμο υπάρχουν πάνω από μία οργανώσεις μελών οφείλουν να συνεργάζονται και να συντονίζουν την δράση τους για τα κοινά τους θέματα.

Ανένταχτοι υποστηρικτές του ΣΥΡΙΖΑ

α. Ο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει τη συνεχή και μόνιμη επαφή, διάλογο και συνεργασία του με όσους και όσες στηρίζουν τις θέσεις και τις δραστηριότητές του, τους οποίους ενθαρρύνει να συμμετέχουν στις πρωτοβουλίες και τη δράση των οργανώσεών του.

β. Ανένταχτοι υποστηρικτές του ΣΥΡΙΖΑ, μπορούν να προσκαλούνται στις συνελεύσεις των οργανώσεών του, να πληροφούνται για τη δραστηριότητά τους και να εκφράζουν την άποψή τους, ενώ επίσης μπορούν να συμμετέχουν σε ειδικές ομάδες μελετών, καθώς και στα τμήματα του κόμματος, εφ' όσον προσκληθούν.

γ. Για την εμβάθυνση της επαφής του ΣΥΡΙΖΑ με όσους και όσες τον υποστηρίζουν, οι οργανώσεις του κόμματος καταρτίζουν κατάλογο ανένταχτων υποστηρικτών, τους οποίους ενημερώνουν για τις θέσεις του κόμματος, τις δράσεις και τις συνεδριάσεις όπου μπορούν να πάρουν μέρος. οι οργανώσεις του κόμματος ενθαρρύνονται να δημιουργούν πρωτοβουλίες, λέσχες και δίκτυα μελών και φίλων του ΣΥΡΙΖΑ.

Πρόταση

Να μείνει μόνο το α. και να φύγει όλο το υπόλοιπο και να συμπληρωθεί: Σε αυτήν την κατεύθυνση κάθε ΟΜ παίρνει συγκεκριμένα μέτρα και πρωτοβουλίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ δομείται σε τρία επίπεδα:

» Σε πρώτο επίπεδο συγκροτείται και λειτουργεί η Οργάνωση Μελών που εκλέγει τη Συντονιστική Επιτροπή της.

» Σε δεύτερο επίπεδο **συγκροτείται συνδιάσκεψη αντιπροσώπων από τις οργανώσεις μελών στο ενδιάμεσο επίπεδο (Νομαρχιακή ή Περιφερειακή)** και εκλέγει Ενδιάμεσο όργανο (**Νομαρχιακή ή Περιφερειακή**) Επιτροπή.

» Σε Πανελλαδικό επίπεδο συγκαλείται το τακτικό Συνέδριο του κόμματος που εκλέγει την Κεντρική Επιτροπή.

Αν επιλεγεί η βασική συγκρότηση σε νομαρχιακό επίπεδο τότε

» **Σε Περιφερειακό επίπεδο για παρακολούθηση και συντονισμό σε θέματα αναπτυξιακής και περιβαλλοντικής πολιτικής συγκροτείται Περιφερειακή Συντονιστική Επιτροπή.**

ή αν επιλεγεί η συγκρότηση σε περιφερειακό επίπεδο τότε

» **Σε νομαρχιακό επίπεδο συγκροτείται Νομαρχιακό Συντονιστικό που αποτελείται από τους συντονιστές/τριες όλων των οργανώσεων μελών του νομού και φροντίζει για τον συντονισμό τους αλλά και για την σύνδεση με την κοινοβουλευτική ομάδα.**

Η οργανωτική δομή στις μεγάλες πόλεις ή νομαρχιακές περιοχές (Αθήνα-Πειραιά-Θεσσαλονίκη) και στα νησιά αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα από την Κεντρική Επιτροπή και τα εκλεγμένα όργανα.

Η οργανωτική δομή σε αυτό το μεταβατικό διάστημα συγκρότησής μας μπορεί να επαναδιαμορφωθεί από την ΚΕ με αυξημένη πλειοψηφία 70%.

Πρόταση για περιφερειακή συγκρότηση και ένα νέο δημοκρατικό μοντέλο λειτουργίας και επικοινωνίας οργανώσεων και οργάνων

Βασικό κύτταρο είναι η οργάνωση μελών.

Στο νομαρχιακό επίπεδο δεν συγκροτείται συνδιάσκεψη αλλά συντονιστικό όλων των οργανώσεων των μελών του νομού.

Στο περιφερειακό επίπεδο συγκροτείται συνδιάσκεψη αντιπροσώπων που εκλέγει περιφερειακή επιτροπή.

Κάθε επίπεδο έχει συντονιστικό όργανο. Το Νομαρχιακό συντονιστικό συνεδριάζει μια φορά το μήνα και η Περιφερει-

ακή επιτροπή συνεδριάζει τακτικά κάθε 2 μήνες ή και έκτακτα.

Το συντονιστικό εκλέγει ή ορίζει συντονιστή και αναπληρωτή του. Ο ένας από τους δύο μπορεί να είναι άντρας και η άλλη γυναίκα.

Οι συντονιστές και οι αναπληρωτές των οργάνων κάθε επιπέδου μετέχουν στο όργανο του παραπάνω επιπέδου ως υπερρίθμα τακτικά μέλη.

Πιο συγκεκριμένα:

Στην οργάνωση μελών ορίζεται ή εκλέγεται συντονιστικό που ορίζει ή εκλέγει συντονιστή και αναπληρωτή (μια γυναίκα και έναν άντρα).

Σε νομαρχιακό επίπεδο συγκροτείται Νομαρχιακό Συντονιστικό(ΝΣ) που αποτελείται από τους συντονιστές/τριες όλων των οργανώσεων μελών του νομού και φροντίζει για τον συντονισμό τους αλλά και για την σύνδεση με την κοινοβουλευτική ομάδα. Το ΝΣ ορίζει με συναίνεση ή με εκλογή ένα συντονιστή/στρία και ένα αναπληρωτή/τρια με την μία από τους δύο να είναι γυναίκα.

Σε περιφερειακό επίπεδο συγκροτείται περιφερειακή συνδιάσκεψη με εκλογή αντιπροσώπων από τις οργανώσεις μελών. Η περιφερειακή συνδιάσκεψη εκλέγει Περιφερειακή Επιτροπή (ΠΕ).

Η θητεία της Περιφερειακής Επιτροπής είναι δύο έτη.

Η ΠΕ ορίζει ή εκλέγει συντονιστικό. Το συντονιστικό της ΠΕ εκλέγει ή ορίζει έναν συντονιστή/στρία και έναν/μία αναπληρωτή/τρια με την μία από τους δύο να είναι γυναίκα.

Η Περιφερειακή Επιτροπή συγκροτεί περιφερειακά τμήματα, ομάδες δουλειάς και επιτροπές σε αντιστοιχία με της Κεντρικής Επιτροπής και φροντίζει για την σύνδεσή τους με αυτά.

Μετά την συγκρότηση της ΠΕ σε σώμα και τον ορισμό ή την εκλογή συντονιστικού οι συντονιστές/στρίες και οι αναπληρωτές/τριες τους των Νομαρχιακών Συντονιστικών μετέχουν κανονικά ως υπερρίθμοι στην ΠΕ.

Μετά την συγκρότηση της Κεντρικής Επιτροπής σε σώμα και την εκλογή της Πολιτικής Γραμματείας ο/η συντονιστής/τρια και ο/η αναπληρωτής/τρια κάθε συντονιστικού Περιφερειακής Επιτροπής μετέχουν ως υπερρίθμα τακτικά μέλη της Κεντρικής Επιτροπής και γίνονται μέλη του οργανωτικού γραφείου.

Πρόταση :

Να φύγει η φράση: «Ο συντονιστής/τρια και ο/η αναπληρωτής/τρια κάθε συντονιστικού Περιφερειακής Επιτροπής μετέχουν ως υπερρίθμα τακτικά μέλη της Κεντρικής Επιτροπής και γίνονται μέλη του οργανωτικού γραφείου. »

Το οργανωτικό γραφείο αποτελείται από τους συντονιστές/στρίες των συντονιστικών των Περιφερειακών Επιτροπών και τους/τις αναπληρωτές/τριες και έναν ολιγομελή αριθμό μελών που ορίζει η ΚΕ.

Πρόταση

Να φύγει όλο το παραπάνω για το οργανωτικό γραφείο.

Με αυτό τον τρόπο εξασφαλίζεται η καλύτερη δυνατή σχέση οργάνωσης μελών και οργάνων, η μεταφορά εμπειρίας και πληροφόρησης και η έμφαση στην λειτουργία της οργάνωσης μελών.

Με βάση τα παραπάνω συγκροτείται το οργανόγραμμα του κόμματος που μπαίνει ως παράρτημα στο καταστατικό και δίνεται η δυνατότητα στην Κεντρική Επιτροπή ειδικά σε αυτή την μεταβατική περίοδο να μπορεί να τροποποιηθεί με αυξημένη πλειοψηφία 70%.

Προτεινόμενη διατύπωση για την Περιφερειακή Συγκρότηση του ΣΥΡΙΖΑ

1. Μέχρι την ολοκλήρωση της περιφερειακής συγκρότησης

του ΣΥΡΙΖΑ, την οποία μπορεί να αποφασίσει οποτεδήποτε κατά την κρίση της η Κεντρική Επιτροπή με αυξημένη πλειοψηφία 3/5, συγκροτείται σε κάθε διοικητική Περιφέρεια της χώρας, Περιφερειακή Συντονιστική Επιτροπή, στην οποία συμμετέχουν :

» Δύο μέλη που εκλέγονται από κάθε Νομαρχιακή Οργάνωση της Περιφέρειας, κατά τη Συνδιάσκεψη στην οποία εκλέγεται και η Νομαρχιακή Επιτροπή,

» οι Γραμματείς των Νομαρχιακών Επιτροπών της Περιφέρειας,

» τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής που ανήκουν σε οργανώσεις της οικείας περιφέρειας,

» οι Βουλευτές των νομών της Περιφέρειας και

» οι αιρετοί του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ στην οικεία Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση.

2. Η Περιφερειακή Συντονιστική Επιτροπή έχει συντονιστικό και συμβουλευτικό ρόλο και η αρμοδιότητές της είναι :

» Η παρακολούθηση των θεμάτων περιφερειακής πολιτικής,

» ο συντονισμός της δράσης των Νομαρχιακών Επιτροπών που ανήκουν στη συγκεκριμένη περιφέρεια, γύρω από τα θέματα αυτά,

» η κατάρτιση του περιφερειακού αναπτυξιακού προγράμματος, το οποίο κατατίθεται στις επιμέρους Νομαρχιακές Οργανώσεις προς έγκριση,

» η υποστήριξη της δράσης της περιφερειακής παράταξης και των αιρετών στην Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση στην περιοχή,

» η διατύπωση γνώμης προς την Κεντρική Επιτροπή σχετικά με την εκλογική τακτική του κόμματος στις Περιφερειακές Εκλογές στην περιοχή.

3. Η Περιφερειακή Συντονιστική Επιτροπή συνεδριάζει τακτικά τουλάχιστον δύο φορές το χρόνο ή όποτε παραστεί ανάγκη κατόπιν πρότασης οποιουδήποτε από τα μέλη της. Οι συνεδριάσεις της πραγματοποιούνται περιοδικά σε όλους τους νομούς της Περιφέρειας και οι αποφάσεις της εντάσσονται στη θεματολογία των συνεδριάσεων της Κεντρικής Επιτροπής. Στις συνεδριάσεις της Περιφερειακής Συντονιστικής Επιτροπής, ανάλογα με τη θεματολογία, μπορούν να προσκαλούνται και άλλα μέλη ή φίλοι του κόμματος, καθώς και ειδικοί επιστήμονες για τα θέματα της Περιφέρειας ή στελέχη τοπικών οικολογικών κινήσεων και κινήσεων πολιτών.

4. Κατά την πρώτη συνεδριάσή της μετά τη σύγκλησή της, η Περιφερειακή Συντονιστική Επιτροπή μπορεί να εκλέγει ή να ορίζει με συναίνεση ένα από τα μέλη της, ως Συντονιστή/στρία.

ΟΡΓΑΝΑ του ΣΥΡΙΖΑ

Ι. Νομαρχιακή Συνδιάσκεψη

» Κάθε 2 χρόνια από Συνδιάσκεψη των εκλεγμένων αντιπροσώπων από τις Οργανώσεις Μελών του Νομού εκλέγεται Νομαρχιακή Επιτροπή. Η Νομαρχιακή Επιτροπή εκλέγει Γραμματεία (*πρόταση προσθήκης: στην οποία κάθε φύλο εκπροσωπείται σε ποσοστό όχι μικρότερο από 40%*). Εκλέγει επίσης Γραμματέα έναν/μία από τα μέλη της.

» Η Νομαρχιακή Επιτροπή ευθύνεται για την υλοποίηση των αποφάσεων της Νομαρχιακής Συνδιάσκεψης, παρακολουθεί, βοηθάει και συντονίζει τη δράση των Οργανώσεων μελών του Νομού (*Εναλλακτική Πρόταση: Συντονίζει τη δράση των εδαφικών και κλαδικών Πολιτικών Κινήσεων του Νομού*). Επιδιώκει τη συγκρότηση νέων Οργανώσεων Μελών και εξειδικεύει τις αποφάσεις της Κεντρικής Επιτροπής στο χώρο της. Συνέρχεται σε τακτά διαστήματα (τουλάχιστον μια φορά στους 2 μήνες) με ευθύνη της Γραμματείας της ή όταν το ζητήσει το 1/4 των μελών της.

» Η αδικαιολόγητη απουσία μέλους της Νομαρχιακής Επιτροπής από τις συνεδριάσεις και τις λειτουργίες της για 6 μήνες θεωρείται παραίτηση από την ιδιότητα αυτή.

Αν υιοθετηθεί η πρόταση για ένα νέο μοντέλο λειτουργίας το

τμήμα αυτό πρέπει να τροποποιηθεί και να μπουοι αρμοδιότητες συντονισμού του Νομαρχιακού συντονιστικού, η σύνδεση του Νομού με την Κοινοβουλευτική ομάδα

II. Η Περιφερειακή Συντονιστική Επιτροπή

(όπως προτάθηκε παραπάνω)

III. Κεντρική Επιτροπή

» Η Κεντρική Επιτροπή αποτελεί το ανώτερο πολιτικό όργανο. Είναι αρμόδιο για την εφαρμογή των αποφάσεων του Συνεδρίου και έχει την ευθύνη της διεύθυνσης του κόμματος. Εκλέγει (*Εναλλακτική πρόταση: Τον/την Πρόεδρο του Κόμματος*) την Πολιτική Γραμματεία, τον/την Γραμματέα της και τα όργανα που θεωρεί απαραίτητα για τη λειτουργία και τη δράση του κόμματος. Οι αποφάσεις της Κεντρικής Επιτροπής συζητούνται στις Οργανώσεις Μελών για να εκφράσουν τα μέλη τη γνώμη τους.

Πρόταση προσθήκης

Υπό ειδικές συνθήκες, συγκεκριμένα όταν η χρονική συγκυρία είναι ευνοϊκή για την διεκδίκηση της κυβέρνησης ή ως συμμετοχή σε κυβέρνηση από πλευράς ΣΥΡΙΖΑ, τότε η Κ. Ε. , μετά από σχετική απόφαση του Διαρκούς Συνεδρίου που θα προηγηθεί, εκλέγει Πρόεδρο της Κ. Ε. Μόνιμη θέση Προέδρου, δεν προβλέπεται.

» Ο/Η Πρόεδρος του Κόμματος εκπροσωπεί δημόσια το κόμμα και είναι Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας, εάν είναι Βουλευτής. Σε περίπτωση που ο/η Πρόεδρος του Κόμματος δεν είναι Βουλευτής, η Κοινοβουλευτική Ομάδα εκλέγει τον/την Πρόεδρό της. Η απόφαση της Κ. Ο. χρειάζεται την επικύρωση της Κεντρικής Επιτροπής.

» Ο/Η Γραμματέας έχει την ευθύνη για τη λειτουργία της Κεντρικής Επιτροπής και των τμημάτων της.

» Η Πολιτική Γραμματεία, ως εκτελεστικό όργανο της Κεντρικής Επιτροπής, έχει την ευθύνη για την εφαρμογή των αποφάσεων της, αντιμετωπίζει τα τρέχοντα θέματα μεταξύ των συνόδων της Κεντρικής Επιτροπής και εισηγείται σ’ αυτήν. Τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής μπορούν να εκλέγονται στην Πολιτική Γραμματεία μέχρι 2 συνεχόμενες θητείες και μετά από μια διακοπή μπορούν να επανεκλεγόνται με τον ίδιο τρόπο για άλλες 2 (δυσκολία εφαρμογής). *Κάθε φύλο εκπροσωπείται σε ποσοστό όχι μικρότερο από 40%.*

» Η Κεντρική Επιτροπή εκλέγει από όλα τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ τους συνέδρους για το Συνέδριο του κόμματος της ΕΥΡΩΠΑΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ. Η Κεντρική Επιτροπή εκλέγει από τα μέλη της την αντιπροσωπεία του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ στην Εκτελεστική Επιτροπή του κόμματος της ΕΥΡΩΠΑΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ (*ανάγκη μεταβατικής διάταξης*).

» Με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής συγκροτούνται τα τμήματα και οι επιτροπές της.

» Η Κεντρική Επιτροπή συνέρχεται τακτικά κάθε 3 μήνες με ευθύνη της Πολιτικής Γραμματείας και εντός 15 ημερών όταν το ζητήσει το των μελών της.

» Στις συνεδριάσεις της Κεντρικής Επιτροπής για σοβαρά πολιτικά ζητήματα παίρνουν μέρος με δικαίωμα ψήφου οι Γραμματείς των Νομαρχιακών Επιτροπών.

Πρόταση:

παίρνουν μέρος με δικαίωμα λόγου. Φεύγει το «ψήφου».

» Τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής αναλαμβάνουν συγκεκριμένα καθήκοντα, συμμετέχουν στις Οργανώσεις Μελών που ανήκουν και αναλαμβάνουν ευθύνες στο πλαίσιο των αποφάσεών της.

» Η αδικαιολόγητη απουσία μέλους της Κεντρικής Επιτροπής για 6 μήνες από τις συνεδριάσεις και τις λειτουργίες της θεωρείται παραιτηση από την ιδιότητα αυτή.

» Τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής από Συνέδριο σε Συνέδριο ανανεώνονται τουλάχιστον κατά 30%.

Πρόταση

Η ανανέωση αυτή κατά 30% υλοποιείται υποχρεωτικά για τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής με συνεχείς τρεις θητείες ολοκληρωμένες ή εννέα (9) χρόνια συνεχούς θητείας.

» Η Κεντρική Επιτροπή κάνει τον απολογισμό της στο τέλος

της θητείας της (ή ετήσιο), ο οποίος συζητείται προσυνεδριακά στις Οργανώσεις Μελών.

» Πριν την Κεντρική Επιτροπή συνεδριάζουν ανοιχτά Τμήματα ή ομάδες τμημάτων για συναφή αντικείμενα, ομοιοεπαγγελματικά δίκτυα μελών και ομάδες δουλειάς με βάση και την συγκυρία και πάντα το οργανωτικό γραφείο. Σκοπός αυτών των συνεδριάσεων πέρα από την παρουσίαση του απολογισμού και του προγραμματισμού τους οφείλουν να συνδράμουν στην διαμόρφωση των εισηγήσεων και τελικά των αποφάσεων της Κεντρικής Επιτροπής.

» Ακόμα το κάθε τμήμα ή ομάδες συναφών τμημάτων φροντίζουν σε συνεργασία με τον γραμματέα της ΚΕ να προετοιμάζουν θεματικές συνεδριάσεις της Κεντρικής Επιτροπής.

ΣΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

I. Τακτικό Συνέδριο

» Το τακτικό Συνέδριο είναι το ανώτατο όργανο του κόμματος. Συγκαλείται κάθε 3 χρόνια. Ψηφίζει αποφάσεις που ισχύουν για όλο το ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ μέχρι το επόμενο Συνέδριο.

» Το τακτικό Συνέδριο εκλέγει την Κεντρική Επιτροπή και την Επιτροπή Οικονομικού Ελέγχου.

» Ο/Η Πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ εκλέγεται από το Συνέδριο [*πρόταση από την ΚΕ*] εκπροσωπεί δημόσια το κόμμα και είναι Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας. Ο/Η Πρόεδρος λειτουργεί στο πλαίσιο των αποφάσεων της Κεντρικής Επιτροπής. Σε περίπτωση άρσης της εμπιστοσύνης της Κεντρικής Επιτροπής από το 50% +1 των μελών της προς τον Πρόεδρο συγκαλείται έκτακτο Συνέδριο.

» Η προκήρυξή του, η οργάνωση της προσυνεδριακής διαδικασίας, τα προσυνεδριακά κείμενα και το μέτρο αντιπροσωπευσης είναι αρμοδιότητες της Κεντρικής Επιτροπής.

II. Έκτακτο Συνέδριο

» Ανάμεσα στα τακτικά Συνέδρια του Κόμματος μπορεί να συγκληθεί έκτακτο Συνέδριο με όλες τις αρμοδιότητες του τακτικού.

» Τη σύγκληση εκτάκτου Συνεδρίου μπορεί να ζητήσει η Κεντρική Επιτροπή ή Ο. Μ. που αντιπροσωπεύουν το των μελών του. Ακόμη όταν το ζητήσει το 15% των μελών του.

» Η σύγκληση του εκτάκτου Συνεδρίου πραγματοποιείται το πολύ μέσα σε 3 μήνες από τη στιγμή που διατυπώνεται το σχετικό αίτημα.

III. Διαρκές Συνέδριο

» Σε περίπτωση κρίσιμων αποφάσεων όπως συμμετοχή σε Κυβέρνηση, σύναψη συμμαχιών, εκλογή Προέδρου Δημοκρατίας, καθορισμός εκλογικής τακτικής συγκαλείται το Διαρκές Συνέδριο από τους αντιπροσώπους του προηγούμενου τακτικού Συνεδρίου. Η θεματολογία του Διαρκούς Συνεδρίου είναι αλύτως περιορισμένη στο θέμα για το οποίο συγκαλείται.

» Τη σύγκληση Διαρκούς Συνεδρίου μπορεί να ζητήσει η Κεντρική Επιτροπή ή Ο. Μ. που αντιπροσωπεύουν το των μελών του. Ακόμη όταν το ζητήσει το 15% των μελών του.

IV. Δημοψηφίσματα - διαβουλεύσεις

α) Σοβαρά ζητήματα της πολιτικής και της λειτουργίας του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ μπορούν να αντιμετωπιστούν με την προσφυγή στη θέληση των μελών του, με τον θεσμό του εσωτερικού δημοψηφίσματος στη βάση εναλλακτικών προτάσεων.

Πρόταση προσθετικά

όταν δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για να συγκληθεί έκτακτο ή διαρκές συνέδριο

β) Απαραίτητη προϋπόθεση είναι να ζητηθεί από το 15% των μελών που έχουν

εκπληρώσει τις οικονομικές τους υποχρεώσεις ή την απόλυτη πλειοψηφία των μελών της ΚΕ

γ) Οι αποφάσεις των δημοψηφισμάτων είναι δεσμευτικές για το κόμμα

Όροι διενέργειας

α) Απαραίτητη προϋπόθεση για την διενέργεια του δημοψηφίσματος είναι η ενημέρωση των μελών επί των κρινόμενων θέσεων και ο δημόσιος διάλογος.

β) Την πολιτική ευθύνη της διενέργειας του δημοψηφίσματος έχει η ΚΕ, η οποία καθορίζει κάθε φορά τους όρους και τη διαδικασία.

γ) Την ευθύνη της διεξαγωγής του δημοψηφίσματος έχει Εφορευτική Επιτροπή που

ορίζεται από την ΚΕ. Η Εφορευτική Επιτροπή οφείλει, μαζί με τα δελτία

ψηφοφορίας, να αποστείλει στα μέλη και κείμενα με τις απόψεις που έχουν εκφραστεί για το υπό κρίση θέμα.

δ) Η διεξαγωγή του δημοψηφίσματος προϋποθέτει συζήτηση στις Ο. Μ. μετά από επαρκή και ισότιμη ενημέρωση για τα ζητήματα.

Διαβούλευση μελών

Υπάρχουν θέματα που παρόλη την δυνατότητα απόφασης από την ΚΕ ή την πολιτική διεύθυνση του κόμματος είναι απαραίτητη μια ευρύτερη διαβούλευση και στάθμιση της άποψης των μελών του κόμματος.

Η διαβούλευση είναι η οργανωμένη συζήτηση μιας εισήγησης ή εναλλακτικών κειμένων της ΚΕ ή της γραμματείας, επί σημαντικού θέματος κατά την οποία ζητείται η γνώμη των συνελεύσεων του κόμματος.

Η διαβούλευση οργανώνεται από τα αρμόδια όργανα του ΣΥΡΙΖΑ και διεξάγεται σε συγκεκριμένο σύντομο χρονοδιάγραμμα (15 ημερών) εντός του οποίου συγκαλούνται γενικές συνελεύσεις των ΟΜ.

Η επαρκής ενημέρωση των μελών με ισότιμη πρόσβαση όλων των κατατεθειμένων απόψεων επί των προς συζήτηση θεμάτων, η συζήτηση και η οργανωμένη καταγραφή των απόψεων των μελών στις ΓΣ αποτελούν προϋπόθεση της διαβούλευσης.

Η διαδικασία της διαβούλευσης οργανώνεται με πρωτοβουλία των κομματικών οργάνων ή αν το ζητήσουν ΟΜ που αντιπροσωπεύουν το των μελών του κόμματος. Ακόμη όταν το ζητήσει το 15% των μελών του κόμματος.

Τις τελικές αποφάσεις επί των συγκεκριμένων πολιτικών ζητημάτων παίρνουν τα κομματικά όργανα συνεκτιμώντας τα αποτελέσματα της διαβούλευσης των μελών.

V. Περιφερειακή Συνδιάσκεψη

α. Σε επίπεδο Περιφέρειας με ευθύνη του Περιφερειακού Συμβουλίου συγκαλείται 1 φορά το χρόνο ανοικτή Περιφερειακή Συνδιάσκεψη.

β. Στην Περιφερειακή Συνδιάσκεψη συμμετέχουν:

Τα μέλη του Περιφερειακής Συντονιστικής Επιτροπής.

Τα μέλη των Νομαρχιακών Επιτροπών.

Οι Γραμματείς των ΟΜ.

Μη μέλη του κόμματος που συμφωνούν με το βασικό πλαίσιο κατευθύνσεων και λειτουργίας του κόμματος και έχουν ειδικές γνώσεις για θέματα περιφερειακής ανάπτυξης.

γ. Η Περιφερειακή Συνδιάσκεψη ασχολείται με το σύνολο των θεμάτων Περιφερειακής και περιβαλλοντικής πολιτικής. Τα πορίσματα των Περιφερειακών Συνδιασκέσεων αποτελούν θέματα ειδικής συνεδρίασης της Κεντρικής Επιτροπής.

VI. Νομαρχιακή Συνδιάσκεψη

» Συγκροτείται από τους αντιπροσώπους της τελευταίας Νομαρχιακής Συνδιάσκεψης για να συζητήσει ζητήματα που απασχολούν το συγκεκριμένο χώρο.

» Η Νομαρχιακή Συνδιάσκεψη συγκαλείται με πρωτοβουλία της Νομαρχιακής Επιτροπής ή αν το ζητήσει το 1/4 των Οργανώσεων Μελών του νομού. Ακόμα όταν το ζητήσει το 15% των μελών στο νομό.

ΤΜΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ

» Με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής συγκροτούνται τμήματα για τη θεματική επεξεργασία της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ-

ΕΚΜ ως βοηθητικές επιτροπές της Κ. Ε. *Συγκροτούνται με δημόσιο κάλεσμα όπου και αναδεικνύεται η γραμματεία του τμήματος και ο συντονιστής/στρια.* Επίσης είναι δυνατόν, με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής ή της Πολιτικής Γραμματείας, να συγκροτούνται επιτροπές για την επεξεργασία ορισμένων προγραμματικών θέσεων.

» Κάθε μέλος της ΚΕ μπορεί να συμμετέχει σε μία μόνο γραμματεία τμήματος και όχι σε περισσότερες. Ο συντονιστής της γραμματείας μπορεί και να μην είναι μέλος της ΚΕ.

» Οι επεξεργασίες των Τμημάτων και των Επιτροπών καθίστανται πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ μετά την έγκρισή τους από την Κεντρική Επιτροπή ή από την Πολιτική Γραμματεία αν πρόκειται για ανάγκη άμεσης τοποθέτησης του κόμματος.

» Η Κεντρική Επιτροπή έχει την υποχρέωση να εξασφαλίζει την αλληλοενημέρωση και το συντονισμό των τμημάτων, καθώς και το συντονισμό των τμημάτων με τις αντίστοιχες κλαδικές οργανώσεις του κόμματος και τις Επιτροπές Ελέγχου Κοινοβουλευτικού έργου. Σε τακτά χρονικά διαστήματα ή όταν προκύπτουν θέματα κοινής επεξεργασίας, συγκαλούνται σε σύσκεψη οι υπεύθυνοι των Τμημάτων.

» Τα Τμήματα λειτουργούν στη βάση ενιαίου κανονισμού και η θητεία τους δεν μπορεί να υπερβαίνει τη θητεία της Κεντρικής Επιτροπής.

» Τμήματα και Επιτροπές συγκροτούνται και σε νομαρχιακό επίπεδο και περιφερειακό επίπεδο.

Πρόταση προσθετικά αν εγκριθεί η περιφερειακή συγκρότηση

Η γραμματείες των τμημάτων είναι σε συνεχή επαφή με τα αντίστοιχα τμήματα των Περιφερειακών Επιτροπών. Σε τακτά χρονικά διαστήματα (τουλάχιστον 2 φορές το χρόνο) πραγματοποιείται συνεδρίαση της γραμματείας του τμήματος με τους συντονιστές των αντίστοιχων τμημάτων των περιφερειακών επιτροπών.

» Στα Τμήματα μπορούν να συμμετέχουν και μη μέλη του κόμματος που απασχολούνται με συναφές αντικείμενο, έχουν γνώσεις ή ειδικό ενδιαφέρον για θέματα που απασχολούν το Τμήμα.

Πρόταση προσθετικά

μετά από πρόσκληση του τμήματος για το ειδικό αντικείμενο ή θέμα

» Αυτοί/ες δεν πρέπει να είναι μέλη άλλου κόμματος και δεν μπορούν να αναλάβουν τη θέση του Υπευθύνου του Τμήματος ή να συμμετέχουν στη Γραμματεία του.

» Κάθε τμήμα (ή ομάδες τμημάτων) οφείλει, σε συνεννόηση με την ΠΓ, να προετοιμάσει θεματική συνεδρίαση της ΚΕ, για ζητήματα της αρμοδιότητάς του, τουλάχιστον μία φορά κατά τη διάρκεια της θητείας του.

ΤΑΣΕΙΣ

» Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ είναι κόμμα πολιτικά και οργανωτικά ενιαίο. Δεν αποτελεί άθροισμα ιδιαίτερων πολιτικών ομάδων. Στα πλαίσιά του αναγνωρίζεται η δυνατότητα ύπαρξης και λειτουργίας τάσεων και ρευμάτων ιδεών. Τα μέλη του κόμματος έχουν τη δυνατότητα να συνδιαμορφώνουν και να προβάλλουν συλλογικά τις απόψεις και προτάσεις τους μέσα στο κόμμα και δημόσια. Για τη δυνατότητα δημοσιοποίησης των απόψεων της τάσης ισχύει ότι και για τις προσωπικές απόψεις των μελών του κόμματος. Η δημοσιοποίηση πρέπει να διευκρινίζει πως δεν πρόκειται για την επίσημη θέση του κόμματος.

» Οι τάσεις δεν είναι μόνιμο σχήμα, δεν νοούνται ως μικρογραφία κόμματος με κάθετη οργανωτική δομή και διοικητικά όργανα και πολύ περισσότερο με δική τους πειθαρχία.

Πρόταση για αντικατάσταση του παραπάνω

Οι τάσεις διαμορφώνονται στην βάση ιδεολογικών και πολιτικών θέσεων, είτε συνολικών, είτε επιμέρους. Δεν νοούνται ως μικρογραφία κόμματος με δική τους εσωτερική πειθαρχία.

» Τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ που συμμετέχουν σε τάση, αποτελούν μέρος του κόμματος, εφαρμόζουν τους κανόνες της

εσωτερικής του ζωής, χρησιμοποιούν τους θεσμούς και τους μηχανισμούς του για τη διακίνηση των ιδεών που υποστηρίζουν, εργάζονται μαζί με όλους/ες τους/τις συντρόφους/ισες στους συγκεκριμένους καταμερισμούς και υπερασπίζονται το σεβασμό της βασικής αρχής: Ενότητα στη διαφορετικότητα. Όλες οι εκδηλώσεις των τάσεων και ρευμάτων είναι ανοιχτές και δημόσιες. Το κάθε μέλος του κόμματος έχει το δικαίωμα της ελεύθερης πρόσβασης σε αυτή τη διαδικασία.

Πρόταση:

Όλο το δεύτερο σημείο αντικαθίσταται με το παρακάτω κείμενο:

Τα ρεύματα ιδεών διαμορφώνονται σε επαφή με τις ιστορικές και σύγχρονες θεωρητικές και πολιτικές προσεγγίσεις και δεν μεταφράζονται μονοσήμαντα σε πολιτικές θέσεις και πρακτικές. Συμβάλλουν στη συγκρότηση της ιδεολογικής ταυτότητας του ΣΥΡΙΖΑ, προσδίδοντας θεωρητικό και στρατηγικό βάθος στην κοινωνική και πολιτική δράση, προσεγγίζοντας τον σοσιαλισμό και το σοσιαλιστικό σχέδιο για τον 21^ο αιώνα. Ρεύματα σκέψης μπορεί να δημιουργούνται και για επιμέρους ζητήματα, όπως το εθνικό ζήτημα, η δημοκρατία κ. λπ.

Οι τάσεις συνιστούν ανοιχτές συσπειρώσεις μελών του κόμματος με αντικείμενο τη διατύπωση πολιτικών θέσεων για βασικά θέματα. Δεν συγκροτούνται απαραίτητα σε μόνιμη βάση, δεν νοούνται ως μικρογραφία κόμματος με κάθετη οργανωτική δομή, διοικητικά όργανα και εσωτερική πειθαρχία. Μετέχουν πλήρως στη συλλογική ζωή του ΣΥΡΙΖΑ, υποστηρίζουν τις βασικές του θέσεις και δημοσιοποιούν τις δικές τους στα κομματικά όργανα και έντυπα. Έχουν το δικαίωμα χωριστής λίστας στις περιπτώσεις που επιλέγουν, συνεκτιμώντας τις αρχές της αμεροληψίας και του αυτοπεριορισμού που συμπληρώνουν τη βασική αρχή της ελευθερίας.

Πρόταση προσθήκης

Οι τάσεις συγκροτούνται στη βάση πολιτικού κειμένου που δημοσιοποιείται και καθιστά τα μέλη τους διακριτό ιδεολογικό/πολιτικό ρεύμα. Τα κείμενα – πλατφόρμες των τάσεων, μαζί με την περιγραφή του τρόπου λειτουργίας τους, δημοσιεύονται στα έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα του κόμματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΑΙΡΕΤΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Με bold γράμματα είναι οι προτάσεις που έτυχαν της μεγαλύτερης πολιτικής στήριξης στην επιτροπή.

Βουλευτές/τίνες και Ευρωβουλευτές/τίνες

α. Για τις υποψηφιότητες για το Εθνικό και Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προτάσεις κατατίθενται από τα μέλη και τα όργανα του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ.

β. Η επιλογή των υποψηφίων Ευρωβουλευτών γίνεται με πανελλαδική εσωκομματική προκριματική εκλογή μεταξύ των μελών του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ και της νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ.

Πρόταση προσθήκης

Σε περίπτωση υποψηφιότητας μη μέλους του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ απαιτείται πρώτα η έγκριση της Κεντρικής Επιτροπής

γ.

Πρώτη πρόταση

Η επιλογή των υποψηφίων Βουλευτών γίνεται με απόφαση των Νομαρχιακών Επιτροπών ή των Νομαρχιακών Συνελεύσεων ή προκριματική εκλογή σε νομαρχιακό επίπεδο. Η Κεντρική Πολιτική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ έχει το δικαίωμα αιτιολογημένης τροποποίησης των επιλογών των Νομαρχιακών Επιτροπών ή των Νομαρχιακών Συνελεύσεων ή των προκριματικών εκλογών με την αυξημένη πλειοψηφία του 70% αφού συζητήσει με τις Νομαρχιακές Επιτροπές. Σε κάθε περίπτωση η τελική έγκριση των υποψηφίων Βουλευτών ανήκει στην Κεντρική Πολιτική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ.

Δεύτερη πρόταση

Η επιλογή των υποψηφίων Βουλευτών, ανά εκλογική περιφέρεια, γίνεται με προκριματική επιλογή που διεξάγεται σε κάθε αντίστοιχη νομαρχιακή οργάνωση. Στην προκριματική εκλογή συμμετέχουν όλα τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ και όλα τα μέλη της νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ που κατοικούν, εργάζονται ή σπουδάζουν στο χώρο ευθύνης της νομαρχιακής οργάνωσης. Η Κεντρική Πολιτική Επιτροπή έχει το δικαίωμα αιτιολογημένης τροποποίησης των επιλογών των Νομαρχιακών Επιτροπών ή των Νομαρχιακών Συνελεύσεων ή των προκριματικών εκλογών με την αυξημένη πλειοψηφία του 70% αφού συζητήσει με τις Νομαρχιακές Επιτροπές.

Τρίτη πρόταση

Η επιλογή των υποψηφίων Βουλευτών γίνεται με απόφαση των Νομαρχιακών Επιτροπών μετά από διαβούλευση με τις Οργανώσεις Μελών. Η Κεντρική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ έχει το δικαίωμα αιτιολογημένης τροποποίησης των επιλογών των Νομαρχιακών Επιτροπών με την αυξημένη πλειοψηφία του 70% αφού συζητήσει με τις Νομαρχιακές Επιτροπές. Σε κάθε περίπτωση η τελική έγκριση των υποψηφίων Βουλευτών ανήκει στην Κεντρική Πολιτική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ.

δ. Η επιλογή των υποψηφίων Βουλευτών Επικρατείας γίνεται με απόφαση της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής. (Πρόταση προσθήκη «διασφαλίζοντας την εναλλαγή των φύλων σε κάθε θέση της λίστας»).

ε. Οι Βουλευτές και οι Ευρωβουλευτές που έχουν αθροιστικά θητεία δέκα χρόνια ή περισσότερο δεν μπορούν να είναι υποψήφιοι. Βουλευτές και Ευρωβουλευτές που έχουν αθροιστικά θητεία πάνω από εννέα και λιγότερο από δέκα χρόνια μπορούν να είναι υποψήφιοι μόνο με απόφαση της ΚΠΕ. Η παράγραφος αυτή δεν ισχύει για τον εκάστοτε επικεφαλής του κόμματος.

στ.

Πρώτη πρόταση

Οι Βουλευτές και Ευρωβουλευτές καταβάλλουν στο κεντρικό ταμείο του ΣΥΡΙΖΑ καθώς και για δράσεις αλληλεγγύης ποσοστό από την αποζημίωσή τους, που καθορίζεται με απόφαση της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής πριν την εκλογή τους.

Δεύτερη πρόταση

Με ευθύνη της Κεντρικής Επιτροπής καταρτίζεται αναλυτικό μισθολόγιο για όσους έχουν επαγγελματική σχέση με την πολιτική (κομματικά στελέχη, επιστημονικοί συνεργάτες, μετακλητοί, αιρετοί της τοπικής αυτοδιοίκησης, βουλευτές, ευρωβουλευτές, συνδικαλιστές, διορισμένοι σε πολιτικές θέσεις του κράτους ή εποπτευόμενων φορέων κ. λπ.).

Πρόταση

Αφαιρείται η κατηγορία «συνδικαλιστές» από όσους έχουν επαγγελματική σχέση με το κόμμα.

Προστίθεται η κατηγορία «αποσπασμένοι από το δημόσιο» (άρα δεν προβλέπεται «ειδική ρύθμιση κλπ. » για τους αποσπασμένους).

Τα παραπάνω πρόσωπα αποδίδουν στο ταμείο του κόμματος το σύνολο των αποδοχών τους από τις εν λόγω θέσεις και λαμβάνουν από το κόμμα τον προβλεπόμενο μισθό. Ειδική μέριμνα υπάρχει για την κάλυψη τυχόν υπερόγκων φορολογικών υποχρεώσεων καθώς και για το ενδεχόμενο συνταξιοδοτικό δικαίωμα που στοιχειοθετούν τα πρόσωπα αυτά μετά τη λήξη της θητείας τους.

Με ειδική ρύθμιση καθορίζεται η οικονομική εισφορά αποσπασμένων από το δημόσιο στελεχών, η οποία πάντως δεν μπορεί να τα οδηγήσει να λαμβάνουν μικρότερο μισθό από αυτόν που έπαιρναν στην κανονική τους θέση.

Η Κεντρική Επιτροπή ορίζει ολιγομελή επιτροπή, αρμόδια να επιλύει ασάφειες στον παραπάνω κανονισμό και να διευθετεί, αιτιολογημένα, απρόβλεπτα ζητήματα και ειδικές περιπτώσεις.

Στο παραπάνω μισθολόγιο εντάσσονται και όσοι δεν εί-

ναι μέλη του ΣΥΡΙΖΑ αλλά καταλαμβάνουν προαναφερθείσες θέσεις καθ’ υπόδειξη του κόμματος, των Βουλευτών/ευρωβουλευτών/δημάρχων κ. λπ. , καθώς και όσοι έχουν εκλεγεί στα παραπάνω αξιώματα με ψηφοδέλτια υποστηριζόμενα από τον ΣΥΡΙΖΑ χωρίς να είναι μέλη άλλων κομμάτων.

Προταση αντικατάστασης

Η αρμόδια επιτροπή φέρνει πρόταση προς την Κεντρική Επιτροπή για όσους/ες δεν είναι μέλη του ΣΥΡΙΖΑ αλλά καταλαμβάνουν προαναφερθείσες θέσεις καθ’ υπόδειξη του κόμματος, των Βουλευτών/ευρωβουλευτών/δημάρχων κ. λπ. , καθώς και όσοι έχουν εκλεγεί στα παραπάνω αξιώματα με ψηφοδέλτια υποστηριζόμενα από τον ΣΥΡΙΖΑ χωρίς να είναι μέλη άλλων κομμάτων.

Για περιπτώσεις που δεν προβλέπονται από τα παραπάνω (π. χ. σε περίπτωση συνεργασιών με φορείς ή προσωπικότητες) τα όργανα του ΣΥΡΙΖΑ αποφασίζουν το χειρισμό του θέματος πριν από τις εκλογές. Αν αυτό δεν συμβεί, το ζήτημα ρυθμίζει η παραπάνω ολιγομελής επιτροπή.

Όπως και να έχει, συμμετοχή προσώπου σε επαγγελματική θέση μετά από υπόδειξη του ΣΥΡΙΖΑ ή σε ψηφοδέλτιο που στηρίζεται από τον ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς να έχει υπάρξει ρητή διαφορετική συμφωνία, συνεπάγεται εκ μέρους του την αποδοχή της αρμοδιότητας της συγκεκριμένης επιτροπής για μισθολογικά ζητήματα.

Τρίτη πρόταση

Οι Βουλευτές και Ευρωβουλευτές καταβάλλουν στο κεντρικό ταμείο του ΣΥΡΙΖΑ ποσοστό από την αποζημίωσή τους που καθορίζεται στην πρώτη συνεδρίαση της ΚΠΕ μετά την εκλογή τους. Σε κάθε περίπτωση οι μηνιαίες καθαρές αποδοχές τους θα πρέπει να αντιστοιχούν στο ύψος του μέσου μικτού μισθού Δημοσίου υπαλλήλου Π. Ε πλέον των αναγκών και αιτιολογημένων εξόδων για τις ανάγκες του κοινοβουλευτικού τους έργου.

Ζ. Η Κοινοβουλευτική και Ευρωκοινοβουλευτική Ομάδα συντάσσουν τον κανονισμό λειτουργίας τους και αναπτύσσουν τη δράση τους στο πλαίσιο των αποφάσεων και των κατευθύνσεων της ΚΠΕ. Ο κανονισμός λειτουργίας της κάθε ομάδας είναι συμβατός με τη λειτουργία του ΣΥΡΙΖΑ. Για θέματα κυρώσεων η κοινοβουλευτική ομάδα εισηγείται και η αποφασιστική αρμοδιότητα ανήκει στην κεντρική επιτροπή.

η. Η διατήρηση ταυτόχρονα 2 αιρετών θέσεων Βουλευτή, Ευρωβουλευτή, Δημάρχου, Αντιδημάρχου, Περιφερειάρχη/ισσας και Αντιπεριφερειάρχη/ισσας δεν επιτρέπεται. Με αιτιολογημένη απόφαση της ΚΠΕ επιτρέπεται η διατήρηση αιρετών που εμπεριέχουν θέσεις απλών μελών Περιφερειακών ή Δημοτικών Συμβουλίων.

Θ. Η πολιτική εκπροσώπηση του ΣΥΡΙΖΑ από μέλος του σε κρατικούς οργανισμούς, επιχειρήσεις του δημοσίου και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης γίνεται σε συνεννόηση με τα όργανα του Κόμματος.

1. Κώδικας δεοντολογίας υποψηφίων Βουλευτών και Ευρωβουλευτών

Πρώτη πρόταση

Το καταστατικό εμπεριέχει κανονισμό συμπεριφοράς των υποψηφίων και όσοι δεν τον τηρούν δεν θα έχουν τη δυνατότητα να διεκδικήσουν κανένα αξίωμα στο μέλλον (μέχρι την ολοποίηση της κατάστασης). Ενδεικτικά θέματα τα οποία θα πρέπει να περιλαμβάνει ο κανονισμός είναι το να μη συμμετέχουν οι υποψήφιοι σε κερδοσκοπικές επιχειρήσεις και φορείς, να μην κάνουν προσωπική προεκλογική εκστρατεία και να μη δέχονται δώρα. Τα σημεία που δεν έχουν σχέση με εκλογές προτείνεται να ισχύουν και για τα κομματικά στελέχη.

Ιδιαίτερα σημαντική είναι η εξασφάλιση ίσων δυνατοτήτων κατά την προεκλογική εκστρατεία και η μη προσωπική διεξαγωγή εκλογικού αγώνα, καθώς και ο έλεγχος στη χρήση των κομ-

ματικών πόρων γι’ αυτό το σκοπό.

Δεύτερη πρόταση

Ένας κώδικας δεοντολογίας και συμπεριφοράς θα πρέπει να υπάρχει για όλους. Αυτό όμως είναι κάτι ξεχωριστό και δεν είναι θέμα του καταστατικού. Θα πρέπει η Κεντρική Πολιτική Επιτροπή να συντάξει κανονισμό δεοντολογίας για τους υποψήφιους στις εκλογές και να γίνεται σε ειδική συνεδρίαση της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής μετά τις εκλογές ο πολιτικός απολογισμός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΚΙΝΗΜΑΤΑ – ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ – ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ – ΚΡΑΤΟΣ / ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

ΘΕΣΜΟΙ ΘΕΩΡΙΑΣ – ΜΜΕ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

Α. ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

1. Ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ έχει σχέση διαλόγου με τα κοινωνικά κινήματα, ενσωματώνει στοιχεία από την προβληματική τους και εμπλουτίζει τις επεξεργασίες του από τη δράση τους. Η αυτονομία των κοινωνικών κινήματων από την Κυβέρνηση, την εργοδοσία και τα κόμματα, η άρνηση του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ να υποκαταστήσει τα κινήματα των πολιτών, αποτελούν अपάράβατες αρχές της πολιτικής του.

2. Τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ, ως ενεργοί πολίτες, μετέχουν στις συνδικαλιστικές και άλλες ενώσεις, στα κοινωνικά κινήματα, σύμφωνα με τα προσωπικά τους ενδιαφέροντα και δρουν με γνώμονα τις αρχές και τους σκοπούς αυτών των κινήματων. Όλα τα όργανα και οι οργανώσεις του κόμματος εργάζονται για την ανάπτυξη και μαζικοποίηση πολύμορφες κινήματων και ενθαρρύνουν και οργανώνουν τη συμμετοχή των μελών του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ σε αυτά. Ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ εργάζεται ιδιαίτερα για την αναζωογόνηση, τη μαζικοποίηση και τη ριζοσπαστικοποίηση του εργατικού και του συνδικαλιστικού κινήματος και όλων των πολύμορφων κινήματων αντίστασης και αλληλεγγύης.

3. Ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ στηρίζεται στην υποστήριξη των πολιτών και των κινήματων, λαμβάνει υπόψη του τις ανησυχίες τους, φροντίζει να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις, ώστε οι αποφάσεις να λαμβάνονται σε στενή συνεργασία με τους πολίτες και υπερασπίζεται τον κοινωνικό έλεγχο, τον εκδημοκρατισμό και τη διαφάνεια στην πολιτική ζωή.

4. Ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ συμμετέχει και στηρίζει διεθνή, ευρωπαϊκά και περιφερειακά κινήματα και θεματικά fora διαλόγου που προάγουν τον προβληματισμό για ζητήματα που εντάσσονται στο πλαίσιο της πολιτικής του πρότασης.

Προστίθεται η διάταξη:
Κεντρικά συνδικαλιστικά στελέχη – μέλη του ΣΥΡΙΖΑ, που μετέχουν σε κεντρικά συνδικαλιστικά όργανα, δεν μπορούν να είναι μέλη της Κεντρικής Επιτροπής.

Β. ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ ΚΑΙ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ

1. Ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ παλεύει για μία αυτοδιοίκηση που θα αποτελέσει βασικό κύτταρο της Δημοκρατίας και πυλώνα της κρατικής/διοικητικής λειτουργίας, ισότιμο με το κεντρικό κράτος. Ένα γνήσιο λαϊκό θεσμό που θα συναρθρώνεται με τα κοινωνικά κινήματα των πολιτών για τα ζητήματα της περιοχής και της καθημερινότητάς τους. Δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στην παρέμβαση και δραστηριοποίηση των δυνάμεών του στην τοπική και περιφερειακή αυτοδιοίκηση, ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ επιδιώκει να δια-

μορφώνει και να στηρίζει αυτοδιοικητικά σχήματα αυτόνομα, αντιγραφειοκρατικά, που να λειτουργούν με διαφάνεια, συλλογικότητα, ισότητα και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, χωρίς καμία διάκριση λόγω φύλου, φυλής, εθνικότητας, θρησκείας ή άλλου λόγου.

2. Η στήριξη και δραστηριοποίηση των μελών του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ σε αυτοδιοικητικά σχήματα της περιοχής τους αποφασίζεται :

- για τις Δημοτικές Κινήσεις, από την ολομέλεια των Πολιτικών Κινήσεων του οικείου Δήμου, στην οποία επιπλέον μετέχουν τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ που ανήκουν σε κλαδικές ή θεματικές οργανώσεις και κατοικούν στον οικείο Δήμο, καθώς και τα μέλη της Νεολαίας του οικείου Δήμου και
- για τις Περιφερειακές Κινήσεις, Από την Κεντρική Επιτροπή, κατόπιν πρότασης της Περιφερειακής Συντονιστική Επιτροπής της οικείας Περιφέρειας.

3. Η Κεντρική Επιτροπή διαμορφώνει κάθε φορά τη γενική εκλογική τακτική του κόμματος στις εκλογές της αυτοδιοίκησης, καθώς και το γενικό αυτοδιοικητικό του λόγο. Στο πλαίσιο αυτό, οι Οργανώσεις Μελών και τα ενδιάμεσα όργανα έχουν την ευθύνη να συγκεκριμενοποιήσουν τις κεντρικές κατευθύνσεις στο χώρο τους, να παρακολουθούν και να κατευθύνουν τη δράση των κομματικών δυνάμεών στην αυτοδιοίκηση και λαμβάνουν τις σχετικές αποφάσεις με επιδίωξη να συγκεντρώσουν την ευρύτερη δυνατή υποστήριξη. Σε περίπτωση αδυναμίας λήψης απόφασης, το θέμα αυτό αντιμετωπίζεται σε συνεργασία με τα ανώτερα όργανα.

4. Οι αποφάσεις για την εκλογική τακτική του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ στους μεγάλους Δήμους επικυρώνονται από την Κεντρική Επιτροπή.

Γ. ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ/ΕΥΡΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ

(θα πρέπει να δούμε αν κάποια σημεία θα ενταχθούν τελικά εδώ ή στο κεφάλαιο περί αιρετών αξιωμάτων)

1. Η παρουσία του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ στο εθνικό και το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο αποσκοπεί στην προαγωγή των πολιτικών και προγραμματικών στόχων του κόμματος και βρίσκεται σε άρρηκτη σύνδεση με τις υπόλοιπες δραστηριότητες του κόμματος σε πολιτικό, κοινωνικό και κινηματικό επίπεδο.

2. Η Κοινοβουλευτική και Ευρωκοινοβουλευτική Ομάδα συντάσσουν τον κανονισμό λειτουργίας τους, ο οποίος εγκρίνεται από την Κεντρική Επιτροπή, και αναπτύσσουν τη δράση τους στο πλαίσιο των αποφάσεων και των κατευθύνσεων των καθοδηγητικών οργάνων του κόμματος.

3. Για τον καλύτερο συντονισμό μεταξύ της Κοινοβουλευτικής Ομάδας και του Κόμματος, με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής συγκροτείται ειδικό προς τούτο συντονιστικό όργανο, το οποίο συνεργάζεται αμοιβαία με τα όργανα της Κ. Ο.

Πρόταση

Να φύγει όλο το σημείο 3

4. Αποφάσεις σχετικές με την υποστήριξη της κοινοβουλευτικής δράσης του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ, ιδίως σε σχέση με την αξιοποίηση του έμψυχου δυναμικού του κόμματος, λαμβάνονται με συνεργασία των καθοδηγητικών οργάνων του Κόμματος με την Κ. Ο.

5. Σε τακτά χρονικά διαστήματα και τουλάχιστον μία φορά το χρόνο, η Κεντρική Επιτροπή πραγματοποιεί ειδική συνεδρίαση σχετικά με την αποτίμηση της πορείας της κοινοβουλευτικής παρουσίας του κόμματος.

Δ. ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ ΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

1. Ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ επιδιώκει τη συμμετοχή του στη διακυβέρνηση της χώρας, διατηρεί ωστόσο σε κάθε περίπτωση την οργανωτική και πολιτική του αυτονομία έναντι της κυβέρνησης

και του κράτους.

2. Ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ, ως μαζικό δημοκρατικό κόμμα της Αριστεράς, στηρίζεται στις κοινωνικές δυνάμεις και δεν εξαρτά την επιβίωσή του από κάθε είδους σχέση με τους κρατικούς μηχανισμούς.

3. Η συμμετοχή του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ σε κυβερνητικά σχήματα υπακούει στις γενικές πολιτικές και προγραμματικές κατευθύνσεις που χαράσσουν τα καθοδηγητικά όργανα του κόμματος.

4. Τα μέλη και τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ που καταλαμβάνουν οποιοδήποτε δημόσιο αξίωμα, αιρετό ή μη, πάντοτε σε συνεννόηση με τα αρμόδια κομματικά όργανα, οφείλουν να το ασκούν με τον τρόπο και το ήθος που αρμόζει στην Αριστερά και με σεβασμό στις πολιτικές αρχές του κόμματος. Με ευθύνη της Κεντρικής Επιτροπής, συντάσσεται ειδικός κανονισμός δεοντολογίας για τα μέλη και τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ που κατέχουν πάσης φύσεως δημόσια αξιώματα.

Προσθήκη

5. Τα στελέχη που κατέχουν αμειβόμενη κυβερνητική θέση ή αξίωμα (μέλος Υπουργικού Συμβουλίου ή μέλος Δ. Σ. Δημόσιου Οργανισμού / Διεθνούς Οργανισμού ή Ανεξάρτητης Αρχής / ΔΕΚΟ / ΝΠΔΔ / Γενικοί και Ειδικοί Γραμματείς Υπουργείων, Υφυπουργοί), δεν μπορεί να υπερβαίνουν το 50% των μελών κάθε οργάνου του κόμματος.

Ε. ΘΕΣΜΟΙ ΘΕΩΡΙΑΣ - ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

1. Ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ ενθαρρύνει και συμβάλλει στη δημιουργία ερευνητικών κέντρων ή ινστιτούτων, των οποίων ενισχύει τη λειτουργία και δράση, σεβόμενος την αυτονομία τους. Επίσης, ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ επιδιώκει τη συνεργασία με ερευνητικά κέντρα και ινστιτούτα του εξωτερικού, κυρίως στο πλαίσιο της συνεργασίας του με άλλες δυνάμεις της ευρωπαϊκής και διεθνούς Αριστεράς.

2. Ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ ενθαρρύνει πρωτοβουλίες για πολιτιστικές και κοινωνικές δραστηριότητες, θεματικές ομάδες και λέσχες προβληματισμού, πολιτικές δραστηριότητες, μορφές συσπείρωσης πολιτών.

3. Ο ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ στηρίζει και ενισχύει καθημερινές και περιοδικές εκδόσεις, καθώς και άλλα μέσα μαζικής ενημέρωσης που προωθούν την ενημέρωση, τον πλουραλισμό, το γόνιμο διάλογο και κινούνται στο πλαίσιο των γενικών αρχών και θέσεων του κόμματος.

ΣΤ. ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ

1. Οι οικονομικοί πόροι του Κόμματος είναι :

α. Οι συνδρομές και οι ενισχύσεις των μελών και των φίλων του. Το ύψος της συνδρομής καθορίζεται με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής. Τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ που δεν είναι ταμειακά εντάξει δεν έχουν δικαίωμα ψήφου στην εκλογή οργάνων και αντιπροσώπων.

β. **1η εκδοχή :** Τα ποσοστά από τις αποζημιώσεις των Βουλευτών, Ευρωβουλευτών, αιρετών στην Αυτοδιοίκηση (Δημάρχων, Αντιδημάρχων, Περιφερειάρχων, Αντιπεριφερειάρχων κ. λπ.) και γενικά των μελών του κόμματος που κατέχουν υπό αυτή τους την ιδιότητα πάσης φύσεως δημόσια αξιώματα, αιρετά ή μη. Το ποσοστό που καταβάλλεται καθορίζεται με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής. Ειδικά τα έσοδα που προέρχονται από τους αιρετούς της Αυτοδιοίκησης, αποδίδονται στις οικείες τοπικές οργανώσεις.

2η εκδοχή : Τα ποσοστά από τις αποζημιώσεις των Βουλευτών, Ευρωβουλευτών και γενικά των μελών του κόμματος που κατέχουν υπό αυτή τους την ιδιότητα πάσης φύσεως δημόσια αξιώματα, αιρετά ή μη. Το ποσοστό που καταβάλλεται καθορίζεται με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής.

3η εκδοχή : Τις αποζημιώσεις των Βουλευτών, Ευρωβουλευτών και γενικά των μελών του κόμματος που κατέχουν υπό αυτή τους την ιδιότητα πάσης φύσεως δημόσια αξιώματα, αιρετά ή μη. Τα συγκεκριμένα στελέχη εντάσσονται στο ενιαίο μισθολόγιο που θεσπίζεται από την Κεντρική Επιτροπή για κάθε κατηγορία στελεχών.

γ. Οι εισφορές των επαγγελματιών στελεχών, αποσπασμένων και μετακλητών υπαλλήλων και επιστημονικών συνεργατών του κόμματος, των οποίων το ύψος καθορίζεται με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής.

δ. Οι οικονομικές εξορμήσεις και οι δραστηριότητες που γίνονται με πλήρη διαφάνεια.

ε. Οι κρατικές επιχορηγήσεις.

2. Οι ανωτέρω αποφάσεις σχετικά με το ύψος της εισφοράς κάθε κατηγορίας μελών και στελεχών, λαμβάνονται από την Κεντρική Επιτροπή πριν από κάθε είδους εκλογή/ανάδειξη σε δημόσιο αξίωμα ή ανάληψη θέσης και δεσμεύουν τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ που δέχονται να συμμετέχουν στη διαδικασία εκλογής ή άλλης ανάδειξης. Ειδικές περιπτώσεις κατά τις οποίες δικαιολογείται εν μέρει μη κάλυψη της εισφοράς, τίθενται υπόψη και αποφασίζονται από ειδική τριμελή επιτροπή, που ορίζεται από την Κεντρική Επιτροπή.

3. Η Κεντρική Επιτροπή έχει την ευθύνη για τη διαχείριση των οικονομικών του κόμματος, ορίζει τον Υπεύθυνο και την Οικονομική Επιτροπή που καταρτίζει τον ετήσιο προϋπολογισμό και παρακολουθεί την πορεία των οικονομικών του κόμματος. Ο προϋπολογισμός εγκρίνεται από την Κεντρική Επιτροπή.

4. Το Συνέδριο εκλέγει Επιτροπή Οικονομικού Ελέγχου που έχει την ευθύνη να ελέγχει τη διαχείριση των οικονομικών του Κόμματος.

5. Τα στοιχεία για τα οικονομικά του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ είναι στη διάθεση όλων των μελών του.

ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Πρόταση Ειδική επιτροπή

Η Κεντρική Επιτροπή που θα προκύψει από το πρώτο ιδρυτικό συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ/ΕΚΜ θα πρέπει να συγκροτήσει, εντός εύλογου χρόνου, ειδική επιτροπή, η οποία θα αναλάβει να καταγράψει τις ανάγκες του κόμματος σε επαγγελματική υποστήριξη και το ήδη υφιστάμενο ανθρώπινο δυναμικό, καθώς και να προτείνει προς την Κεντρική Επιτροπή ένα σχέδιο για την καλύτερη σύνθεση, διάρθρωση και λειτουργία του δικτύου επαγγελματικής υποστήριξης του κόμματος.

Πρόταση

Να φύγει το σημείο αυτό

Νεολαία ΣΥΡΙΖΑ

α. Η Νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί πολιτική οργάνωση νεολαίας που αναπτύσσει τη δράση της στο πλαίσιο των ιδεών και των γενικών στρατηγικών επιλογών του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ. Η Νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ φέρει την ευθύνη για την επεξεργασία της πολιτικής της σε σχέση με τα προβλήματα της νεολαίας.

β. Λειτουργεί με βάση το δικό της καταστατικό κι διατηρεί πλήρη οργανωτική αυτονομία από το κόμμα.

γ. Μετά την ίδρυση της Νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ και την ανάδειξη κεντρικού οργάνου Νεολαίας, η Κ. Ε. του ΣΥΡΙΖΑ κινούμενη στο πλαίσιο των συνεδριακών αποφάσεων της Νεολαίας τροποποιεί την καταστατική διάταξη για τις σχέσεις Νεολαίας-Κόμματος.

Πρόταση Ποσόστωση 20%

Για την λειτουργία κατά τα πρώτα βήματα του ενιαίου κόμματος θεωρείται αναγκαία μια ειδική ποσόστωση γύρω στο 20% που αναφέρεται στην συμμετοχή νέων μελών, μελών που ήρθαν σε επαφή με τον ΣΥΡΙΖΑ μετά τις εκλογές του 2012, σε όλα τα όργανα του ΣΥΡΙΖΑ, από τις συντονιστικές επιτροπές των ΟΜ μέχρι τα ανώτερα όργανα, στις συνδιασκέψεις και στα συνέδρια. Η μεταβατική διάταξη αυτή θα πάψει να ισχύει από το 2^ο συνέδριο.

Πρόταση

Να μην περιληφθεί το παραπάνω

Οικονομικά

Εσωτερικοί κανονισμοί ΚΕ, ΚΟ, κώδικα δεοντολογίας, Επιτροπή Δεοντολογίας, Διάταξη για τις συνιστώσες Διάταξη για διάλυση του κόμματος

Πρόταση Στέλιου Παππά

Σχέση κόμματος με το συνολικό σύστημα εξουσιών

Μία από τις θεμελιώδεις αρχές που απαρέγκλιτα το κόμμα μας τηρεί, είναι η αρχή της σαφούς οριοθέτησης των αρμοδιοτήτων ανάμεσα στους φορείς της εξουσίας. Η αρχή της διάκρισης των εξουσιών αποτελεί και θεμελιώδη προϋπόθεση για την δημοκρατική οργάνωση, σε κάθε θεσμική συγκρότηση πολύ περισσότερο σε αυτό καθαυτό το κράτος.

Στην Ελλάδα και στην Ε.Ε. η εκτελεστική εξουσία η ακυρώνει τη νομοθετική εξουσία και η χειραγωγεί την δικαστική εξουσία. Πρόκειται για ουσιώδες χαρακτηριστικό αυταρχικής εξουσίας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ υπερασπίζεται την αυτονομία της νομοθετικής και της δικαστικής εξουσίας από την εκτελεστική. Υπερασπίζεται τον αυστηρό περιορισμό και τον έλεγχο της εκτελεστικής εξουσίας στα όρια που της ορίζουν η νομοθετική και η δικαστική εξουσία.

Υπερασπίζεται την ανεξαρτησία όλων των εξουσιών της χώρας από οικονομικά συμφέροντα και από στρατηγικούς σχεδιασμούς τρίτων χωρών.

Όλες οι εξουσίες οφείλουν να αντλούν την δύναμη τους από τον λαό.

Θεωρεί ότι τα κόμματα αποτελούν αυτοτελείς θεσμούς της δημοκρατίας ανεξάρτητους και αυτόνομους από τους θεσμούς του κράτους. Ταυτόχρονα τα κόμματα οφείλουν να σέβονται την αυτονομία της δικαστικής εξουσίας, την αυτοτέλεια της νομοθετικής εξουσίας και την ανεξαρτησία της εκτελεστικής εξουσίας από κομματικές εξαρτήσεις.

Στη χώρα μας διαχρονικά δημιουργήθηκαν ο κρατικός μηχανισμός, ο στρατός, η Αστυνομία, οι υπηρεσίες του δημοσίου και δημόσιοι υπάλληλοι ως λάφυρο της εκάστοτε κυβέρνησης και η εκάστοτε κυβέρνηση, χειραγωγημένη από τη λογική της κομματικής πελατείας και του κομματαρχισμού.

Αυτές οι πρακτικές και οι αντιλήψεις είναι ασυμβίβαστες με την αντίληψη του ΣΥΡΙΖΑ.

Ο ρόλος ανάμεσα στο κόμμα και στην κυβέρνηση είναι διακριτός. Το κόμμα είναι ο θεσμός που μέσα από τις λειτουργίες του αναβαθμίζει την πολιτική λειτουργία και συμμετοχή των πολιτών, επεξεργάζεται πολιτικές και προωθεί προτάσεις μέσα από τις νομοθετικές δομές της πολιτείας αλλά και μέσα στο λαό και στα μαζικά κινήματα.

Η κυβέρνηση είναι ο θεσμός που εντέλλεται να υλοποιεί το έργο της νομοθετικής εξουσίας υπερασπιζόμενη την δημοκρατία και την διαφάνεια στην άσκηση των καθηκόντων της.

Τα μέλη του κόμματος που εργάζονται σε οποιανδήποτε υπηρεσία του κράτους (δημόσιες υπηρεσίες και οργανισμούς, στρατό, αστυνομία, στους ΟΤΑ ή ασκούν δημόσια εξουσία κατά την άσκηση των καθηκόντων τους οφείλουν να υπερασπίζονται τη δημοκρατικά εκφρασμένη θέληση του λαού και το Σύνταγμα.

Τάσεις

Στο πλαίσιο της λειτουργίας του κόμματος και με στόχο την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, την διαφάνεια και την ενίσχυση της εσωκομματικής δημοκρατίας διαμορφώνονται τάσεις στην βάση ιδεών και προτάσεων. Οι απόψεις των τάσε-

ων είναι δυνατόν να δημοσιοποιούνται προκειμένου τα μέλη του κόμματος και ο λαός να τις πληροφορούνται αυθεντικά.

Οι τάσεις δεν έχουν μόνιμο χαρακτήρα, δεν έχουν εσωτερική δομή, ούτε δημόσια εκπροσώπηση. Το Συνέδριο αποφασίζει για την σύνταξη κανονισμού συγκρότησης και λειτουργίας των τάσεων.

Η προσωπική άποψη δεν αποτελεί τάση παρά μόνο εάν υπάρξει στήριξη ικανού αριθμού μελών του κόμματος μέσα από διαφανείς διαδικασίες. Μη μέλη του κόμματος δεν νοούνται ως μέλη των τάσεων.

Το Συνέδριο αναθέτει στη Κ. Ε. να συντάξει κανονισμό που να διασφαλίζει την ελεύθερη και δημοκρατική λειτουργία των τάσεων στο πλαίσιο του κόμματος με πλήρη σεβασμό στην τήρηση του καταστατικού του κόμματος.

Δομή του κόμματος

Η δομή του κόμματος βρίσκεται κατά πρώτον σε αντιστοιχία με την συνολική διοικητική δομή του κράτους. Σε κάθε διοικητική δομή συγκροτείται αντίστοιχη συνέλευση. Ο πρώτος βαθμός είναι ο Καλλικρατικός Δήμος όπου συγκροτούνται συνέλεύσεις μελών. Στις Νομαρχιακές Ενότητες συγκροτούνται Νομαρχιακές Γραμματείες. Στις Περιφέρειες συνελεύσεις αντιπροσώπων. Ειδικά για τους νομούς Αττικής, Θεσσαλονίκης και Νήσων αποφασίζει η Κ. Ε. του κόμματος

Τα μέλη του κόμματος στην Κοινοβουλευτική Ομάδα και στην Ευρωβουλή είναι ενταγμένα στην δομή του κόμματος ανάλογα με τους καταμερισμούς που είναι απαραίτητοι για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων τους.

Τα τμήματα είναι εναρμονισμένα με τις ανάγκες της συνολικής δράσης του κόμματος μέσα και έξω από τους θεσμούς της πολιτείας. Στο βαθμό που τα Τμήματα συμπίπτουν ως προς το περιεχόμενο τους με τις κοινοβουλευτικές επιτροπές ή με αντίστοιχες επιτροπές άλλων θεσμών του κράτους ή της Ευρωπαϊκής Ένωσης η δραστηριότητα τους ενοποιείται. Τα Τμήματα συντονίζουν την δράση τους και τις επεξεργασίες τους με τις δυνάμεις του κόμματος που δρουν μέσα στο μαζικό κίνημα ώστε να ενοποιείται η πολιτική παρέμβαση του κόμματος. Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να παραβιάζεται η αυτονομία του μαζικού κινήματος.

Οι ειδικές επιτροπές ειδικού σκοπού και περιορισμένου χρόνου συγκροτούνται με απόφαση πολιτικών οι εκτελεστικών οργάνων στα οποία και απολογούνται για το έργο τους.

Το πλαίσιο των αρμοδιοτήτων κάθε οργανωτικής δομής του κόμματος είναι προσδιορισμένο. Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να προκαλείται σύγχυση αρμοδιοτήτων, ούτε παραβίαση των αρχών της διάκρισης των εξουσιών, της διαφάνειας και της εσωκομματικής δημοκρατίας.

Το κόμμα συγκροτείται σε Α) Σώματα, Β) Πολιτικά Όργανα και Γ) Επιχειρησιακά-Εκτελεστικά Όργανα.

Σώματα του Κόμματος είναι:

- Το τακτικό Συνέδριο
- Το Διαρκές Συνέδριο
- Το Έκτακτο Συνέδριο
- Η Περιφερειακή Συνδιάσκεψη
- Οι Συνελεύσεις των Μελών

Πολιτικά Όργανα του Κόμματος είναι:

- Κεντρική Επιτροπή
- Περιφερειακές Επιτροπές
- Συνελεύσεις Μελών

Επιχειρησιακά-Εκτελεστικά όργανα είναι:

- Ο Πρόεδρος του Κόμματος
- Η Διεύθυνση του Κόμματος
- Εκτελεστικό Γραφείο
- Γραμματέας Περιφερειακής Επιτροπής
- Περιφερειακή Γραμματεία
- Γραμματέας Νομαρχιακής
- Νομαρχιακή Γραμματεία

Περιγραφή Αρμοδιοτήτων

ΣΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Τακτικό Συνέδριο

Είναι το ανώτερο πολιτικό Σώμα του κόμματος. Συγκροτείται από αντιπροσώπους που εκλέγονται από τις Συνελεύσεις των μελών του κόμματος.

Συνέρχεται σε διάστημα τριών (3) ετών και κατά περίπτωση είναι δυνατόν το διάστημα να επεκταθεί. Σε καμιά περίπτωση όμως δεν μπορεί να υπερβεί τα τέσσερα (4) χρόνια. **Η υπέρβαση διαστήματος πέραν των τεσσάρων ετών επιφέρει άμεση κατάπτωση των κεντρικών πολιτικών και εκτελεστικών οργάνων και ανάληψη της ευθύνης από Επιτροπή Εκτάκτων Συνθηκών. Αποκλειστική αρμοδιότητα της επιτροπής είναι η προκήρυξη Συνεδρίου μέσα σε διάστημα τριών (3) μηνών.**

Το Συνέδριο εκτιμά την δράση και την πολιτική του κόμματος για την περίοδο που πέρασε.

Εκτιμά την δράση των κεντρικών πολιτικών και εκτελεστικών οργάνων του κόμματος.

Χαράζει την στρατηγική την πολιτική και τους στόχους του κόμματος για την επόμενη περίοδο.

Εγκρίνει το καταστατικό του Κόμματος και τροποποιήσεις του.

Για συνολική επαναδιατύπωση του καταστατικού ή για ουσιώδεις αλλαγές του απαιτείται ο χαρακτηρισμός του Συνεδρίου και ως Καταστατικό Συνέδριο ή αποκλειστικά Καταστατικό.

Τα πολιτικά ντοκουμέντα και οι προτεινόμενες αλλαγές στο καταστατικό δημοσιοποιούνται εκ των προτέρων και τίθενται στον προσυνεδριακό διάλογο.

Εκλέγει Πρόεδρο του κόμματος.

Εκλέγει νέα Κεντρική Επιτροπή.

Εκλέγει Κεντρική Εξελεγκτική Επιτροπή.

Εκλέγει Επιτροπή Εκτάκτων Συνθηκών από μη μέλη των κεντρικών πολιτικών και εκτελεστικών οργάνων του κόμματος με αυξημένη πλειοψηφία 65% τουλάχιστον.

Το Συνέδριο συνεδριάζει σε ολομέλεια. **Επίσης μπορεί να συνεδριάζει και σε τμήματα.**

Οι γενικές πολιτικές αποφάσεις και η εκλογή των κεντρικών οργάνων γίνεται μόνο στην ολομέλεια

Διαρκές Συνέδριο

Το Σώμα κάθε Τακτικού Συνεδρίου είναι δυνατόν να συγκληθεί στο πλαίσιο της αρχής της διαρκούς ευθύνης του για την αντιμετώπιση σοβαρών κεντρικών επιλογών. Η θεματολογία του Διαρκούς Συνεδρίου είναι απολύτως περιορισμένη στο θέμα για το οποίο συγκαλείται. Σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να αλλάξει ουσιωδώς τις αποφάσεις του Τακτικού Συνεδρίου.

Την ευθύνη για την σύγκληση του την έχει η Κ. Ε. του κόμματος ή το 40% των Περιφερειακών Συνελεύσεων ή το 10% των μελών του κόμματος

Διαρκές Συνέδριο μπορεί να συγκληθεί σε κάθε χρονική στιγμή, σε καμιά όμως περίπτωση σε διάστημα που υπερβαίνει τα δύο (2) χρόνια από την σύγκλιση του ως Τακτικό Συνέδριο

Έκτακτο Συνέδριο

Αν το χρονικό διάστημα μέχρι το επόμενο Τακτικό Συνέδριο θεωρείται μεγάλο και εκτιμάται ότι υπάρχει επείγουσα ανάγκη να παρθούν αποφάσεις που μπορεί να αλλάζουν τις αποφάσεις του προηγούμενου τακτικού Συνεδρίου, τότε Συγκαλείται Έκτακτο Συνέδριο μέσα σε τρεις μήνες. Την ευθύνη για την σύγκληση του την έχει η Κ. Ε. του κόμματος ή Περιφερειακές Συνελεύσεις που εκπροσωπούν το 40% των μελών του κόμματος ή το 10% των μελών του κόμματος.

Για Έκτακτο Συνέδριο απαιτείται εκλογή αντιπροσώπων

όπως ακριβώς και για το τακτικό Συνέδριο.

Ο επιπεύδων για την σύγκλιση του Εκτάκτου Συνεδρίου έχει και την υποχρέωση να δημοσιοποιήσει την επιχειρηματολογία του και να προτείνει την ημερήσια διάταξη.

Περιφερειακή Συνδιάσκεψη ή (Περιφερειακό Συνέδριο)

Περιφερειακή Συνδιάσκεψη συγκροτείται από αντιπροσώπους οι οποίοι εκλέγονται από τις Συνελεύσεις των μελών οι οποίες υπάγονται στην Περιφέρεια.

Έχει την ευθύνη να χαράζει τις βασικές κατευθύνσεις και τις προτεραιότητες για την συνολική ανάπτυξη της Περιφέρειας ως βαθμίδας διοικητικής διαίρεσης και βασικού πεδίου για τον στρατηγικό αναπτυξιακό σχεδιασμό της χώρας.

Ελέγχει την Περιφερειακή Επιτροπή και έχει κάθε αρμοδιότητα που προκύπτει από την υποχρέωση της να ασκεί έλεγχο στα εκτελεστικά όργανα και στις επιτροπές που λειτουργούν στο χώρο της ευθύνης της.

Συγκαλείται τακτικά κάθε δύο χρόνια και έκτακτα όταν το ζητήσουν Συνελεύσεις που εκπροσωπούν το 40% των μελών της περιφέρειας ή το 10% των μελών.

Εκλέγει την Περιφερειακή Επιτροπή και την/τον Συντονιστή της Περιφερειακής Επιτροπής.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Η Κεντρική Επιτροπή (Κ. Ε.)

Η Κ. Ε. αποτελεί το ανώτερο πολιτικό όργανο του Κόμματος μέχρι το επόμενο Συνέδριο.

Συνεδριάζει το αργότερο κάθε τρεις μήνες. Είναι υπεύθυνη για τον πολιτικό σχεδιασμό του Κόμματος για το διάστημα μέχρι την επόμενη σύνοδό της στο πλαίσιο των αποφάσεων του Συνεδρίου.

Για την καλύτερη λειτουργία της συγκροτεί τα Τμήματα της που λειτουργούν με την ευθύνη της Ολομέλειας της Κ. Ε.

Για τον ίδιο σκοπό συγκροτεί επιτροπές ειδικού σκοπού και περιορισμένου χρόνου.

Είναι υπεύθυνη για την επεξεργασία θέσεων δια μέσου των Τμημάτων της και των επιτροπών ειδικού σκοπού.

Ελέγχει σε κάθε σύνοδό της τα εκτελεστικά όργανα και το όργανο κεντρικής επιχειρησιακής ευθύνης (Διεύθυνση).

Ανακαλεί τον Πρόεδρο του κόμματος αν εκτιμήσει ότι συστηματικά παραβιάζει αποφάσεις των πολιτικών οργάνων ή η συμπεριφορά του δημιουργεί προβλήματα πολιτικής και ηθικής τάξης στο κόμμα. Συγκαλεί έκτακτο Συνέδριο με θέμα αντικατάσταση προέδρου. Μέχρι την τελική απόφαση του συνεδρίου καθήκοντα προέδρου εκτελεί ο Γραμματέας της Κ. Ε.

Εκλέγει από τα μέλη του κόμματος την αντιπροσωπία για τα Συνέδρια του ΚΕΑ και από τα μέλη της την αντιπροσωπία του Κόμματος στην Εκτελεστική Επιτροπή του ΚΕΑ **(Απαιτείται ρύθμιση για την μεταβατική περίοδο)**

Εγκρίνει τις επεξεργασίες των Τμημάτων και των επιτροπών ειδικού σκοπού μετά από εισήγησή τους.

Εκτιμά την επάρκεια των προηγούμενων αποφάσεών της. Παραπέμπει στην ειδική επιτροπή εκτάκτων συνθηκών περιπτώσεις που κατά την εκτίμησή της με έργα ή με δηλώσεις ουσιωδώς παραβιάζουν τις αρχές λειτουργίας του κόμματος.

Στην 1^η Συνεδρίασή της μετά το τακτικό Συνέδριο εκλέγει:

Τον/ην Γραμματέα της και Αναπληρωτή Γραμματέα που έχουν την ευθύνη λειτουργίας της Κ. Ε.

Τον/ην Γραμματέα της Διεύθυνσης και Αναπληρωτή που έχουν την ευθύνη λειτουργίας της Διεύθυνσης του Κόμματος.

Η Κ. Ε. κάνει τον απολογισμό της στο τέλος της θητείας της. Ο Απολογισμός της συζητείται κατά την προσυνεδριακή περίοδο σε όλο το Κόμμα.

Κατά την εκλογή της νέας Κ. Ε. εφαρμόζονται οι ρυθμίσεις του άρθρου περί θητειών.

Η Περιφερειακή Επιτροπή

Η Περιφερειακή Επιτροπή έχει την ευθύνη να υλοποιήσει το πολιτικό πλαίσιο και τις αποφάσεις της Περιφερειακής Συνδιάσκεψης.

Επεξεργάζεται και εισηγείται στην περιφερειακή Συνδιάσκεψη συνολικά περιφερειακά σχέδια.

Οργανώνει την παρέμβαση του Κόμματος σε όλους τους θεσμούς της Περιφέρειας της.

Συντονίζει τις δράσεις των δυνάμεων του Κόμματος στην Περιφέρεια της.

Εκλέγει την Γραμματεία της Περιφερειακής Επιτροπής

Ελέγχει σε κάθε Σύνοδο της την Γραμματεία της Περιφερειακής Επιτροπής.

Εξειδικεύει τις αποφάσεις της Κ. Ε.

Συνέρχεται τουλάχιστον μία φορά το δίμηνο.

Επιχειρησιακά-Εκτελεστικά όργανα

Ο Πρόεδρος του Κόμματος

Ο Πρόεδρος του Κόμματος έχει τις παρακάτω αρμοδιότητες:

Εκπροσωπεί το κόμμα κατά προτεραιότητα σε κάθε δημόσια εκπροσώπηση.

Σε περίπτωση κωλύματος ορίζει εκπρόσωπό του λαμβάνοντας υπόψη του τους καταμερισμούς του κόμματος.

Προϊσταται των κεντρικών οργάνων του κόμματος: Κ. Ε. , Διεύθυνση, Ε. Γ.

Είναι πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής ομάδας του κόμματος. Αν δεν είναι μέλος του Κοινοβουλίου προϊσταται των συνεδριάσεων της Κοινοβουλευτικής Ομάδας. Στην περίπτωση αυτή η Κ. Ε. ορίζει τον Πρόεδρο της Κοινοβουλευτικής Ομάδας.

Σε περίπτωση μακρόχρονης απουσίας, ασθένειας ή αδυναμίας του να ασκήσει τα καθήκοντα του τον αναπληρώνει ο επικεφαλής του κάθε οργάνου για τα αντίστοιχα καθήκοντα.

Συγκροτεί επιτελείο υποστήριξης το οποίο λειτουργεί στο πλαίσιο των κατευθύνσεων του. (Γραφείο Τύπου, Γραφείο Προέδρου, ειδικοί Σύμβουλοι κλπ).

Το επιτελείο υποστήριξης του Προέδρου συμβουλευεται αδιαλείπτως τις επεξεργασίες της Κ. Ε. και των τμημάτων της.

Η Διεύθυνση του Κόμματος

Η Διεύθυνση συγκροτείται και λειτουργεί ως το κεντρικό επιχειρησιακό όργανο του κόμματος αυστηρά στο πλαίσιο των αποφάσεων της Κ. Ε. , τον έλεγχο της οποίας υφίσταται σε κάθε τακτική (τριμηνιαία) συνεδρίασή της.

Ο ακριβής αριθμός του οργάνου αποφασίζεται με βάση τον επιχειρησιακό σχεδιασμό που παρουσιάζει ο πρόεδρος του κόμματος στην πρώτη μετά από κάθε Τακτικό Συνέδριο συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής.

Μέλη της είναι οι επικεφαλής των κεντρικών τομέων του κόμματος, περιφέρειας, Τμημάτων κ. λ. π. οι οποίοι έχουν εκλεγεί από τις αντίστοιχες συνελεύσεις.

Η Διεύθυνση του Κόμματος συνεδριάζει το αργότερο μία φορά τον μήνα. Συγκαλείται από τον/την Γραμματέα της ή από τον/την Αναπληρωτή του/της σε περίπτωση κωλύματος του/της.

Για τα μέλη της Διεύθυνσης που έχουν εκλεγεί στην ΚΕ αναστέλλεται αυτή τους η ιδιότητα καθ' όσον διάστημα αποτελούν μέλη της διεύθυνσης. Συμμετέχουν στις συνεδριάσεις της Κ. Ε. εισηγούνται θέματα και προτάσεις της αρμοδιότητάς τους, έχουν δικαίωμα λόγου, αλλά δεν έχουν δικαίωμα ψήφου δεδομένου ότι είναι ελεγχόμενα από την ΚΕ και δεν συμβιβάζεται η ιδιότητα του ελεγχόμενου και του ελέγχοντος να συμπίπτουν στο ίδιο όργανο ή στο ίδιο πρόσωπο.

Εάν για οποιονδήποτε λόγο πάψει η ιδιότητα τους ως μελών της διεύθυνσης ενεργοποιείται και πάλι η ιδιότητα τους ως μελών της Κ. Ε. εφ' όσον και εάν είχε ανασταλεί.

Ο Γραμματέας της Οργάνωσης της Νεολαίας του Κόμματος συμμετέχει ως μέλος της Διεύθυνσης με πλήρη δικαιώματα.

Το Εκτελεστικό Γραφείο

Είναι όργανο καθημερινής λειτουργίας προκειμένου να διασφαλίζεται η διαρκής και αδιάκοπος παρέμβαση του κόμματος στην καθημερινή πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα.

Συγκαλείται από τον Πρόεδρο και αποτελείται από:

Πρόεδρο

Γραμματέα της Κ. Ε.

Γραμματέα της Διεύθυνσης.

Γραμματέα της Κοινοβουλευτικής Ομάδας.

Υπεύθυνο Τύπου.

Αντικαταστάτη Γραμματέα Κ. Ε.

Αντικαταστάτη Γραμματέα Διεύθυνσης

Στις Συνεδριάσεις καλείται και όποιο στέλεχος κρίνεται απαραίτητο προκειμένου να ανταποκρίνεται το κόμμα στην καθημερινή και αδιάλειπτο παρέμβασή του.

Η Νομαρχιακή Γραμματεία

Η Νομαρχιακή Γραμματεία έχει την ευθύνη:

Να Συντονίζει τις δράσεις των δυνάμεων του Κόμματος στο Νομό της.

Να Εξειδικεύει τις αποφάσεις της Περιφερειακής Επιτροπής.

Να Εκλέγει Γραμματέα της Νομαρχιακής Επιτροπής.

Συνέρχεται τουλάχιστον μία φορά το μήνα.

ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ένταξη των συνιστώσων στον ενιαίο ΣΥΡΙΖΑ

Μετά την προκήρυξη του 1ου Συνεδρίου οι Συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ ενεργοποιούν τις διαδικασίες που προβλέπονται από το καταστατικό κάθε μιας, προκειμένου να επιτραπεί στα μέλη τους να συμμετάσχουν ισότιμα στην προσυνεδριακή διαδικασία.

Οι αποφάσεις κάθε συνιστώσας κοινοποιούνται στην Οργανωτική Επιτροπή μέχρι. . . . . (Σε κάθε περίπτωση πριν από την ανακήρυξη των Συνέδρων του Συνεδρίου εκ μέρους της Οργανωτικής Επιτροπής του)

Αν κάποια από τις συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ δεν επιθυμεί να ενταχθούν τα μέλη της στο ενιαίο κόμμα έχει την δυνατότητα να παρακολουθεί τις προσυνεδριακές διαδικασίες και το τελικό σώμα του Συνεδρίου με την ιδιότητα του παρατηρητή.

Με την έναρξη του 1ου Ιδρυτικού Συνεδρίου η Οργανωτική Επιτροπή καταθέτει στο προεδρείο τις δηλώσεις των συνιστωσών στις οποίες έχουν εκφράσει τη βούλησή τους:

Αναστέλλουν την λειτουργία τους ως αυτοτελείς πολιτικοί οργανισμοί.

Τα μέλη τους εντάσσονται ως φυσικά πρόσωπα στον νέο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ και παίρνουν μέρος ως ισότιμα και πλήρη μέλη στις διαδικασίες του.

Πριν από τη λήξη του 1ου Ιδρυτικού Συνεδρίου συγκροτείται επιτροπή προκειμένου να αντιμετωπίσει όλες τις αστικές εκκρεμότητες των συνιστωσών (συμβάσεις, ενοικιάσεις ακινήτων, παρουσία συνιστωσών κ. λ. π.).

Αν μία ή περισσότερες από τις συνιστώσες του σημερινού ΣΥΡΙΖΑ – ΕΚΜ δεν επιθυμεί να ενταχθούν τα μέλη της στο νέο φορέα μπορεί, εφόσον επιθυμεί, να συμμετέχει στις λειτουργίες του ως παρατηρητής.

Παρατηρητές

Την ιδιότητα του παρατηρητή μπορούν να αποκτήσουν

Συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ που συμμετέχουν στο σημερινό σχήμα αλλά δεν επιθυμούν να αναστείλουν την λειτουργία τους προκειμένου τα μέλη τους να συμμετάσχουν στο νέο ΣΥΡΙΖΑ.

Πολιτικές ομάδες ή κόμματα που μετά την προκήρυξη των προσυνεδριακών διαδικασιών, επιθυμούν ως αυτόνομοι πολιτικοί οργανισμοί να συμμετέχουν στον ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ.

Σε κάθε περίπτωση απαιτείται εκδήλωση της βούλησης των

ενδιαφερομένων και απόφαση της Οργανωτικής Επιτροπής.

Οι πολιτικές ομάδες με το στάτους του παρατηρητή έχουν δικαίωμα να παρακολουθούν με ένα μέλος τους τις συνεδριάσεις όλων των πολιτικών οργάνων και σωμάτων του ΣΥΡΙΖΑ με δικαίωμα λόγου.

Δεν συμμετέχουν στα επιχειρησιακά-εκτελεστικά όργανα.

(Το Συνέδριο θα πάρει τις οριστικές αποφάσεις για το καθεστώς των Παρατηρητών)

Προτάσεις Παναγιώτη Πάντου

Θα ήθελα να καταθέσω ως εναλλακτικές προτάσεις στο τελικό κείμενο του καταστατικού τα εξής:

Α) Ολόκληρη η παράγραφος «Αναστολή, απώλεια ιδιότητας μέλους» αντικαθίσταται από το εξής:

Αποχώρηση από τον ΣΥΡΙΖΑ – ασυμβίβαστα

Η μη πληρωμή της συνδρομής για 1 χρόνο από το μέλος του ΣΥΡΙΖΑ οδηγεί στη στέρηση του δικαιώματος της ψήφου, του εκλέγειν και εκλέγεσθαι.

Ένα μέλος μπορεί αν αποχωρήσει οποτεδήποτε το επιθυμεί από τον ΣΥΡΙΖΑ με ρητή δήλωσή του στη γραμματεία ή τη συνέλευση της ΠΚ στην οποία ανήκει

Η ιδιότητα του μέλους του ΣΥΡΙΖΑ είναι ασυμβίβαστη με:

- Τη συμμετοχή και ενεργοποίησή του υπέρ άλλου κόμματος.

- Τη συμμετοχή και δημόσια υποστήριξη σε ψηφοδέλτιο για τις εκλογές της Τοπικής Αυτοδιοίκησης (α΄ και β΄ βαθμός) άλλο από αυτό που έχει αποφασίσει να στηρίξει ο ΣΥΡΙΖΑ.

- Τη συμμετοχή και στήριξη σε άλλη συνδικαλιστική παράταξη από αυτήν που στηρίζει ο ΣΥΡΙΖΑ, εφόσον στο εν λόγω συνδικάτο έχει ληφθεί απόφαση συμμετοχής των μελών του κόμματος αποκλειστικά με ένα ψηφοδέλτιο.

- Την αποδοχή δημόσιου αξιώματος μέσω του οποίου ασκείται κυβερνητική πολιτική, χωρίς την έγκριση του κόμματος.

Στην περίπτωση που συμβεί κάτι από τα παραπάνω αναστέλλεται η ιδιότητα του μέλους του ΣΥΡΙΖΑ για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, που καθορίζεται από την ΠΚ στην οποία ανήκει, και το οποίο δεν μπορεί να είναι μικρότερο:

α) Από το σύνολο της θητείας μέλους που εκλέχτηκε σε κάποιο αξίωμα με διαφορετικό ψηφοδέλτιο.

β) Ένα χρόνο, για μέλος που δεν έχει εκλεγεί σε αξίωμα

Η επιβολή των παραπάνω κυρώσεων γίνεται από τη Συνέλευση στην οποία συμμετέχει το κρινόμενο μέλος (ακόμη και αν η ασυμβίβαστη συμπεριφορά έγινε σε τομέα πέραν της ευθύνης της ΠΚ), μετά από αίτημα ενός τουλάχιστον μέλους του ΣΥΡΙΖΑ από οποιαδήποτε ΠΚ. Στη συνέλευση έχει δικαίωμα συμμετοχής, με πλήρη δικαιώματα, το κρινόμενο μέλος. Αρχικά διαπιστώνεται από τη συνέλευση ότι υφίστανται τα παραπάνω ασυμβίβαστα. Εφόσον αυτό συμβεί, η συνέλευση είναι υποχρεωμένη να προχωρήσει σε επιβολή κυρώσεων, διαθέτει όμως την ευχέρεια να καθορίσει τη διάρκεια του αποκλεισμού από την κομματική ιδιότητα, σύμφωνα με τα παραπάνω. Σε περίπτωση που η συνέλευση εκτιμά πως συντρέχουν ειδικοί λόγοι, μπορεί να μη λάβει απόφαση, αλλά να παραπέμψει το θέμα στο ανώτερο όργανο, το οποίο και θα κρίνει αν θα πρέπει να επιβληθούν ή όχι κυρώσεις και ποίες. Σε περίπτωση που η Συνέλευση δεν συνεδριάσει ή για οποιονδήποτε λόγο δεν καταλήξει σε απόφαση, του θέματος επιλαμβάνεται αυτεπαγγέλτως και χωρίς άλλη διαδικασία η Νομαρχιακή Επιτροπή, και στη συνέχεια –αν και πάλι δεν ληφθεί απόφαση– η ΚΕ. Το ίδιο συμβαίνει και στην περίπτωση που κάποιο μέλος του ΣΥΡΙΖΑ, από οποιαδήποτε ΠΚ, καταθέσει ένσταση επί της διαδικασίας που ακολουθήθηκε στη συνέλευση ή στη Νομαρχιακή Επιτροπή. Κάθε μέλος του οποίου αναστέλλεται η ιδιότητα μπορεί, αφού προηγουμένως απορριφθούν οι ενστάσεις του από τα ανώτερα όργανα, να απευθυνθεί στο Συνέδριο.

Το μέλος που έχει διαγραφεί μπορεί, μπορεί μετά τη λήξη της ποινής, να ζητήσει την επανένταξή του στον ΣΥΡΙΖΑ αποκλειστικά από την ΠΚ στην οποία συμμετείχε και προηγουμένως, σύμφωνα με τα όσα προβλέπονται για τα νέα μέλη και εφόσον δεν εξακολουθούν να υφίστανται ασυμβίβαστες με την ιδιότητα του μέλους καταστάσεις.

Β) Στο κομμάτι της Κεντρικής επιτροπής, προτείνω το 9^ο σημείο να διαμορφωθεί ως εξής:

Τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής αναλαμβάνουν συγκεκριμένα καθήκοντα, συμμετέχουν στις Πολιτικές Κινήσεις που ανήκουν και αναλαμβάνουν ευθύνες στο πλαίσιο των αποφάσεών της. **Λειτουργούν στον δημόσιο χώρο ως εκπρόσωποι του ΣΥΡΙΖΑ, κάτι που συνεπάγεται ότι πέραν του κατοχυρωμένου δικαιωμάτός τους να διατυπώνουν τις προσωπικές τους απόψεις με διακριτό τρόπο, οφείλουν να παρουσιάσουν κατά κύριο λόγο (τόσο ποσοτικά όσο και ποιοτικά) τις συλλογικές θέσεις του κόμματος.**

Γ) Ολόκληρη η ενότητα «Σχέσεις με το κράτος και την κυβέρνηση» αντικαθίσταται από το εξής:

Ι) Όλα τα κόμματα, είτε είναι στην κυβέρνηση είτε στην αντιπολίτευση, αλληλεπιδρούν με το κράτος, το επηρεάζουν και επηρεάζονται από αυτό. Ο ΣΥΡΙΖΑ αντιλαμβάνεται αυτή την πραγματικότητα και οργανώνει τη δράση του και τη συμμετοχή του στους κοινωνικούς και τους κρατικούς θεσμούς με τρόπο που να παρεμποδίζονται φαινόμενα ενσωμάτωσης και κρατικοποίησης του κόμματος. Στο πλαίσιο αυτό:

α) Στις επεξεργασίες του αναστοχάζεται και αποτιμά με θάρρος τα αποτελέσματα της παρέμβασής και της συμμετοχής του στους κρατικούς θεσμούς

β) Με ευθύνη της ΚΕ συντάσσεται χάρτα αρχών για τη συμμετοχή και την αλληλεπίδραση του ΣΥΡΙΖΑ με τους κρατικούς θεσμούς, η οποία περιγράφει πώς πρέπει να λειτουργούν στη σχέση τους με το κράτος:

- τα μέλη και τα στελέχη του κόμματος που δραστηριοποιούνται στον ιδιωτικό και τον δημόσιο τομέα
- τα με υπόδειξη του ΣΥΡΙΖΑ εκλεγμένα και διορισμένα πρόσωπα σε κάθε είδους δημόσιες θέσεις και αξιώματα
- τα θεσμικά και τα άτυπα όργανα του ΣΥΡΙΖΑ (π. χ. ΕΕΚΕ, τμήματα, ομάδες εργασίας, γραφεία προέδρου και βουλευτών κ.λπ.).

γ) Η ΚΕ ορίζει τριμελή επιτροπή από πρόσωπα με ιδιαίτερο κύρος και ακεραιότητα, η οποία θα παρεμβαίνει σε ζητήματα που δεν προβλέπονται από την παραπάνω χάρτα, θα εξειδικεύει τις διαδικασίες που πρέπει να ακολουθούνται και θα επιλύει προβλήματα, είτε προκαταβολικά είτε εκ των υστέρων. Οι αποφάσεις της επιτροπής είναι δεσμευτικές, μπορούν όμως να αλλάξουν με απόφαση της ΚΕ.

δ) Ορίζεται ως ανώτατο διάστημα θητείας επαγγελματικού στελέχους (κάθε είδους συνεργάτες και μετακλητοί υπάλληλοι κρατικών και αυτοδιοικητικών λειτουργιών, επιστ. συνεργάτες βουλευτών και ευρωβουλευτών, αποσπασμένοι ή μετακλητοί υπάλληλοι, συνεργάτες τμημάτων και γενικά επαγγελματικά στελέχη κάθε είδους) τα 5 χρόνια. Τα πρόσωπα αυτά μπορούν να επανέλθουν μετά από 5 χρόνια. Οι παραπάνω περίοδοι υπολογίζονται αθροιστικά, δηλαδή για να μπορέσει κάποιος να αξιοποιηθεί ως επαγγελματικό στέλεχος οποιουδήποτε είδους, θα πρέπει στα τελευταία 10 χρόνια να περιλαμβάνονται συνολικά τουλάχιστον 5 χρόνια μη επαγγελματικής σχέσης.

Με αιτιολογημένη απόφαση της τριμελούς επιτροπής (παρ. 3) η περίοδος των 5 ετών επαγγελματικής σχέσης με το κόμμα μπορεί να παραταθεί για μία φορά κατά δύο χρόνια. Με ευθύνη της τριμελούς επιτροπής καθορίζονται μεταβατικές διατάξεις και εξαιρέσεις για πρόσωπα που το 2013 έχουν συμπληρώσει πενταετία, ιδίως δε για όσους έχουν συμπληρώσει δεκαετία και αντιμετωπίζουν δυσκολίες εύρεσης άλλης εργασίας. Εξαιρούνται επίσης οι περίοδοι που κάποιο στέλεχος διαθέτει επαγγελματική σχέση ως ευθεία απόρροια της εκλογής του σε κομματικό αξίωμα (π. χ. γραμματέας του κόμματος). Εξαιρούνται επίσης τεχνικοί υπάλληλοι και στελέχη του λογιστηρίου του κόμματος.

ΙΙ) Είναι γνωστό ότι οι μέχρι σήμερα κυβερνήσεις έχουν κάνει κατάχρηση του θεσμού των «πολιτικών θέσεων» στον κρατικό μηχανισμό, δημιουργώντας στρατιές κρατικοδίαιτων κομματικών στελεχών και εδραιώνοντας ένα κομματικό Δημόσιο. Στόχος του ΣΥΡΙΖΑ είναι να ανατρέψει αυτή την κατάσταση, ιδίως αν βρεθεί σε κυβερνητική θέση, περιορίζοντας τον αριθ-

μό των «πολιτικών θέσεων» στις απολύτως αναγκαίες και αξιοποιώντας το υπάρχον προσωπικό του δημόσιου τομέα. Για τον ΣΥΡΙΖΑ ο στενός και ο ευρύς δημόσιος τομέας, τα νοσοκομεία, οι οργανισμοί και οι εταιρείες του κράτους δεν αποτελούν χώρο «τακτοποίησης» στελεχών που «προσέφεραν στην παράταξη» αλλά δεν εκλέχτηκαν βουλευτές.

Για την υπέρβαση αυτού του φαινομένου και την καθιέρωση διαφορετικής κουλτούρας διοίκησης του Δημοσίου, ο ΣΥΡΙΖΑ:

α) με ευθύνη της ΚΕ καταρτίζει και επικαιροποιεί κατά διαστήματα αναλυτικό σχεδιασμό για τη μεθοδολογία με την οποία θα πρέπει να καλύπτονται οι διάφορες «πολιτικές θέσεις» του κρατικού μηχανισμού και των εποπτευόμενων φορέων (π. χ. καθορισμός προσόντων, διασφάλιση ανεξαρτησίας και αμεροληψίας των διαδικασιών εκλογής κ. λπ). Είναι αυτονόητο ότι όσοι επιλέγονται με οποιαδήποτε διαδικασία να υπηρετήσουν σε τέτοιες θέσεις –είτε είναι μέλη του ΣΥΡΙΖΑ είτε όχι– δεσμεύονται για την τήρηση της κυβερνητικής πολιτικής στον τομέα τους και γενικότερα.

β) Καθιερώνει ανώτατο ποσοστό συμμετοχής μεσαίων και ανώτερων στελεχών του (γραμματείς ΠΚ, μέλη νομαρχιακών επιτροπών, μέλη ΚΕ, μέλη γραμματειών τμημάτων, μέλη του πανελλήνιου συντονιστικού της συνδικαλιστικής του παράταξης) κατ' ανώτατον στο 30% των «πολιτικών θέσεων» του κρατικού μηχανισμού. Στη ρύθμιση αυτή εμπίπτουν και όσοι συμμετείχαν στα παραπάνω κομματικά όργανα έως και έξι μήνες πριν τη συγκρότηση της κυβέρνησης.

Δ) Στην ενότητα για το Περιφερειακό Συμβούλιο, το σημείο β συμπληρώνεται ως εξής

Β. Συγκροτείται από 2 μέλη που εκλέγονται από κάθε Νομαρχιακή Οργάνωση της περιφέρειας, από τους Γραμματείς των αντίστοιχων Νομαρχιακών Επιτροπών από τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής που ανήκουν σε οργανώσεις της συγκεκριμένης περιφέρειας και τους βουλευτές των νομών της περιοχής, τον επικεφαλής της περιφερειακής παράταξης, τους δημάρχους που συμμετέχουν στον ΣΥΡΙΖΑ, καθώς και έναν εκπρόσωπο της περιφερειακής κίνησης και κάθε δημοτικής κίνησης της περιφέρειας. Συνεδριάζει τουλάχιστον 2 φορές το χρόνο. Οι συνεδριάσεις πραγματοποιούνται περιοδικά σε όλους τους Νομούς της Περιφέρειας και οι αποφάσεις αποτελούν θεματολογία των συνεδριάσεων της Κεντρικής Επιτροπής.

Ε) Στην ενότητα «Περιφερειακή συνδιάσκεψη», το τέταρτο σημείο του σημείου β συμπληρώνεται ως εξής:

Μέλη του κόμματος που έχουν ειδικές γνώσεις για θέματα περιφερειακής ανάπτυξης, καθώς και μη μέλη του κόμματος που συμφωνούν με το βασικό πλαίσιο κατευθύνσεων και λειτουργίας του κόμματος και έχουν ειδικές γνώσεις για θέματα περιφερειακής ανάπτυξης.

ΣΤ) Στην ενότητα «Τμήματα και Επιτροπές» το 5ο σημείο διαμορφώνεται ως εξής (αφαιρείται η λέξη Τμήματα, ώστε να μην υπάρχει σύγχυση με τα Τμήματα της ΚΕ)

~~Τμήματα και~~ Επιτροπές συγκροτούνται και σε νομαρχιακό επίπεδο και περιφερειακό επίπεδο.

Ζ) Προσθήκη στην ενότητα «Νεολαία» ως επιπλέον σημεία: «-Εκπρόσωποι των οργάνων της Νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ συμμετέχουν με δικαίωμα λόγου στα αντίστοιχα όργανα του κόμματος. Το ίδιο ισχύει και για τη συμμετοχή εκπροσώπων του κόμματος στα αντίστοιχα όργανα της Νεολαίας.

- Ο Γραμματέας της Νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ είναι μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος με πλήρη δικαιώματα. »

Προτάσεις Μιχάλη Καστρινάκη και Κώστα Παπακώστα

Η διαρκής μάχη κατά της γραφειοκρατίας

Κεντρικό ζητούμενο της οργάνωσης της εσωτερικής ζωής του ΣΥΡΙΖΑ είναι η καταπολέμηση γραφειοκρατικών εκφυλιστικών

φαινομένων. Στα πλαίσια αυτά τίθεται το χρονικό διάστημα των 8 ετών ως ανώτερο χρονικό διάστημα που μπορεί να έχει κάποιος επαγγελματική σχέση οποιουδήποτε τύπου με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Η θητεία των εκπροσώπων μας σε κοινοβουλευτικό επίπεδο δεν μπορεί να ξεπερνά τις 2 πλήρεις θητείες και το χρονικό όριο των 8 ετών. Μπορεί να εξαιρεθεί το 25% της Κοινοβουλευτικής Ομάδας μετά από απόφαση εσωκομματικού δημοψηφίσματος για τα πρόσωπα που μπορούν να κάνουν χρήση αυτής της δυνατότητας. Μετά από διακοπή μιας πλήρους θητείας 4 ετών μπορούν να θέσουν ξανά υποψηφιότητα για 1 τελευταία πλήρη θητεία. Τα μέλη της ΚΕ μπορούν να εκλέγονται για 2 συνεχόμενες πλήρεις θητείες νοούμενες από τακτικό συνέδριο σε τακτικό συνέδριο και μετά από διακοπή 1 θητείας μπορούν να θέσουν ξανά υποψηφιότητα.

Ο αριθμός των επαγγελματικών στελεχών, των αποσπασμένων δημοσίων υπαλλήλων, των επιστημονικών συνεργατών βουλευτών και συνδικαλιστών που βρίσκονται εκτός εργασίας δεν μπορεί να υπερβαίνει το 20% των μελών της ΚΕ.

Σε περίπτωση κυβέρνησης στην οποία συμμετέχει ο ΣΥΡΙΖΑ, ο αριθμός των μελών της ΚΕ που κατέχει ανώτερες κυβερνητικές θέσεις δεν μπορεί να ξεπερνά το 25%.

Τα μέλη της Γραμματείας της ΚΕ σε περίπτωση κυβέρνησης στην οποία συμμετέχει ο ΣΥΡΙΖΑ και κατέχουν ανώτερη κυβερνητική θέση δεν μπορεί να ξεπερνούν το 25%.

Το 40% των μελών της ΚΕ αντιστοιχίζεται στις Περιφέρειες σύμφωνα με την διοικητική οργάνωση της χώρας σε αναλογία με τον αριθμό μελών των οργανώσεων στις αντίστοιχες Περιφέρειες.

Προτάσεις Σταύρου Καραμπέλα (ΕΔΗΚ) για σχέδιο καταστατικού

- Κληρωτοί από τα απλά μέλη σε ποσοστό 20% σε όλα τα όργανα του σχήματος.
- Ποσοστό 20% νέων μελών σε όλα τα όργανα του σχήματος.
- Δύο θητείες ή κατ' ανώτατο 8 χρόνια βουλευτικής παρουσίας ή εκλογής στο ίδιο κομματικό όργανο.
- Πενταετής θητεία για όλα τα επαγγελματικά στελέχη.
- Ασυμβίβαστο βουλευτικής ιδιότητας και κυβερνητικής θέσης.
- Ασυμβίβαστο επαγγελματικής με το κόμμα σχέσης και κατοχής αξιώματος στο κόμμα.
- Από τα 16 έτη εγγραφή στο κόμμα.
- Υποχρέωση των μελών η υπεράσπιση του Συντάγματος κατ' εφαρμογή του άρθρου 120.
- Το μέλος έχει δικαίωμα να εκφράζει και δημόσια την άποψή του, αφού αναφέρει ποια είναι η κοινή θέση.
- Δημοψήφισμα για οποιοδήποτε ζήτημα με αίτημα του 10% των οικονομικά ενήμερων μελών ή με αίτημα του 25% των μελών της ΚΕ.
- Το κόμμα δεν αναμειγνύεται στις επιλογές των μελών στην τοπική αυτοδιοίκηση εκτός από τις επιλογές για τις πρωτεύουσες νομών και τις περιφερειακές εκλογές.
- Δεν υπάρχει διαγραφή παρά αναστολή της κομματικής ταυτότητας για τρεις μήνες το ανώτατο.

Διανέμεται δωρεάν με την «Αυγή» την Κυριακή 2. 6. 2013

